DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

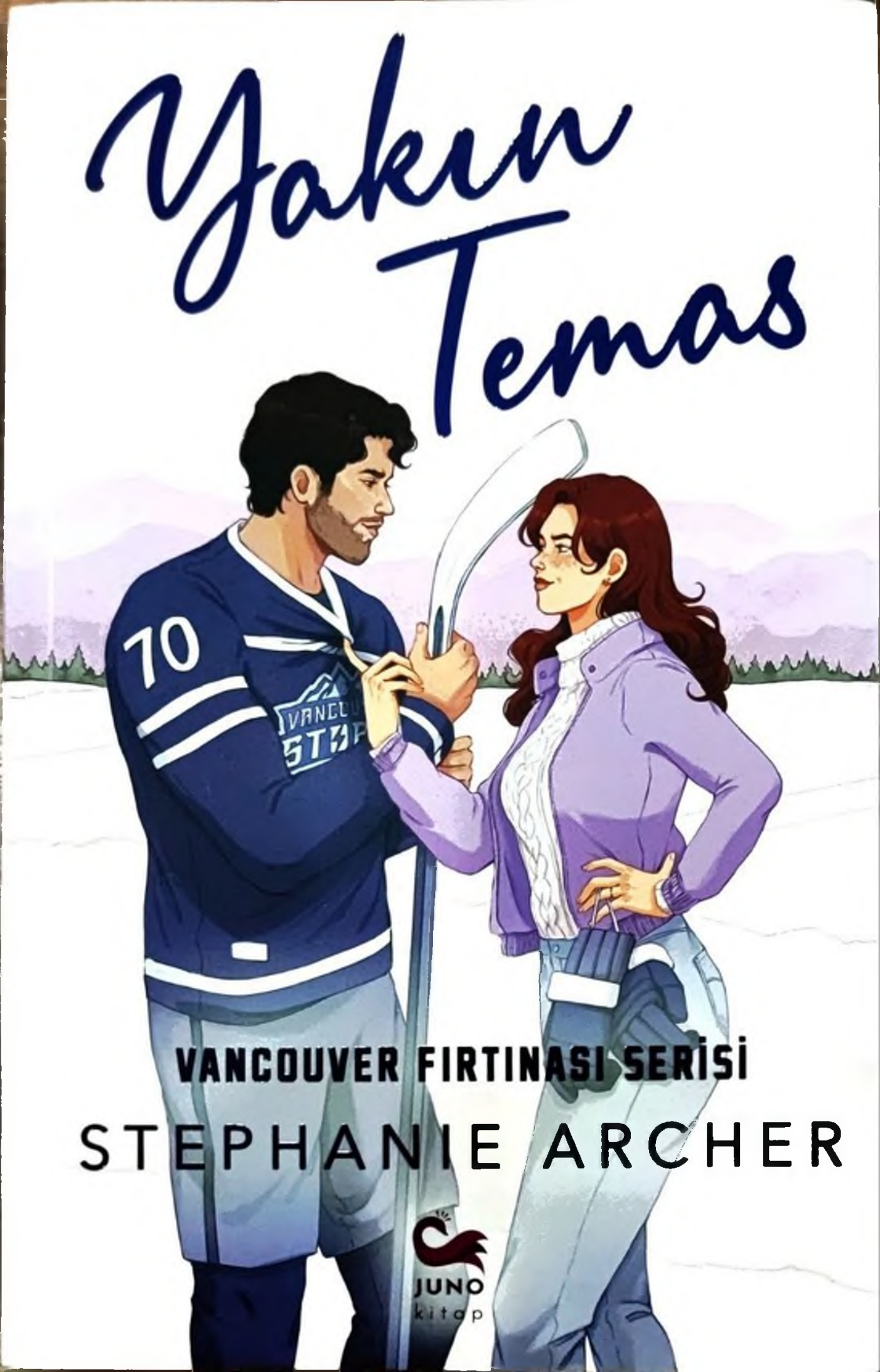
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Yakın Temas

VANCOUVER FIRTINASI SERİSİ

STEPHANIE ARCHER

JUNO kitap

Birbirlerine katlanmaları gerekiyordu... âşık olmaları değil.

Huysuz bir hokey yıldızı.
Yakışıklılığıyla sinir bozan bir zorba.
Ve asla âşık olmayacağımı düşündüğüm o adam:
Alexei Volkov.

Onun vatandaşlık meselesi, benimse mirasımı alma çabam...
Bizi aynı anlaşmaya mecbur bıraktı: Evlilik.
Herkesin önünde sırılsıklam âşık bir çiftiz;
kapalı kapılar ardında ise birbirimizin
boğazına sarılıyoruz.

Rekabetçi, kibirli, somurtkan... Eski sevgilimi kıskanıyor, benden hazzetmediğini iddia ediyor. Ama Alexei'yle kavga etmek beklediğimden çok daha eğlenceli. Ve o sert kabuğun altında koruyucu, sahiplenici bir adam var. Benim için yemek yapıyor, güvenliğim için endişeleniyor ve bana "karım" diyor.

Bana asla âşık olmayacağını söyleyen bir adam için
Alexei bu rolü fazlasıyla iyi oynuyor.

Ya da... belki de artık rol yapmıyordur.

Çevirmen: İrem Kori

ISBN 978-625-93428-9-4

JUNO kitap

@juno_kitap | KDV dahildir.

Yetişkin okurlar içindir.

Yakın Temas

STEPHANIE ARCHER

Duzenleme
Ny.ozlem

JUNO kitap

Ninova

1. BÖLÜM
ALEXEI

VANCOUVER STORM'UN sezon açılış maçının sabahında, arenada Koç Tate Ward'un ofisine çıkmak için asansör beklerken, topuklu ayakkabılarının tıkırtısıyla onun geldiğini duydum.

Görüş alanıma girdi ve tanıdık bir koku –vanilya, menekşe ve sandal ağacı– beni sarmaladı. Omuzlarım gerildi.

Hadi bakalım başlıyoruz. Kanım uğuldamaya başladı. Kalp atışlarım dinlenme hızının üstüne çıktığında bileğimde saatim bir ikazla öttü ve onu susturdum.

Telefonundan başını kaldırıp baktığında o sıcak viski rengi bakışları ilgisizleşti. "Ah. Sen."

Asansörün çağırma düğmesine elimi uzatıp tekrar bastım. Bu şımarık kadınla mecbur olduğumdan daha fazla zaman geçirmek istemiyordum.

Dr. Georgia Greene'e katlanamıyordum.

"Teşekkürler, Volkov." Bana sahte bir minnettar gülümseme yöneltti. "Seninle mecbur olduğumdan daha fazla zaman geçirmek istemiyorum."

Her zamanki gibi kestane rengi saçları, şampuan reklamlarındaki kadınlarınki gibi omuzlarına serbestçe dökülen, dalgalı ve gürdü. Saçları ne kızıl ne de kahverengiydi; ışığı yansıtan altın renkli tutamlarıyla ikisinin arasında bir tondaydı. Yeni çiller burnuna ve elmacıkkemiklerine yayılmıştı; muhtemelen yaz boyunca bir yatta, adını bilmediği bir görevlinin gümüş tepside içki servis ettiği saatlerde üstsüz güneşlenirken oluşmuştu. Dişlerimi sıktım.

Beklerken benim yanımda duruyordu ve yüzü kapılara dönüktü, hâlâ telefonunda e-postalarını okuyordu; kokusunu içime çekmemeye çalışıyordum.

"Bu sezon işe dönmene şaşırdım." Anlaşılan onu kışkırtmaktan kendimi alamıyordum. "Şimdiye kadar zengin bir koca avlamış olacağını düşünüyordum."

Ona göz ucuyla bakarak kusursuz saçlarını, makyajını, her kıvrımına oturması için seçtiği kıyafetini inceliyordum. Çok yüksek topuklu ayakkabılarını. Kolunun kıvrımından sarkan pahalı çantasını. Greene ailesinin Vancouver'ın yarısına sahip olduğuna dair adı çıkmıştı. Yüzeysel, bencil ve para ile imaja takıntılı eski kız arkadaşıma tıpatıp benziyordu.

"Seni yok sayıyorum," dedi, gözleri telefonundaydı.

Ben asla evlenmeyeceğim, dediğini duymuştum geçen yıl. Yine de zengin bir koca bulmak istediğini söylediğimde sinirleniyordu ve benim doktoru sinirlendirmekten daha çok sevdiğim tek şey hokeydi.

"En derin arzun bu değil mi?" diye sordum. "Ölüm döşeğindeki yaşlı bir adamı ele geçirmek ve o tahtalı köyü boyladığında parasına konmak, böylece işinden ayrılabilir ve geri kalan günlerini en çok sevdiğin şeyi yaparak, kendin için para harcayarak geçirebilirsin."

Neden onun yanında böyle davrandığımı bilmiyordum. Kimseyle bu kadınla konuştuğum gibi konuşmazdım.

Yaşlı adam ifadesini duyunca dudakları bezgin bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Belki seninle evlenirim."

"Cehennem buz kestiğinde." *Onunla* evlenmek şöyle dursun, ben asla evlenmeyecektim. "Hem ben o kadar yaşlı değilim."

Otuz altı yaşındaydım. Bir savunma oyuncusuna göre yaşlıydım ama olağanüstü formdaydım. Norris kupası NHL'nin en iyi çok yönlü savunma oyuncusuna verilirdi. Kendime özen göstermeseydim onu üç kez kazanamazdım.

"Cehennem Ateşi," diye ekledim.

Kaskatı kesildi ve gülümseme dürtümü bastırdım. Bu lakaptan nefret ederdi.

"Bana böyle hitap etme."

"Sen oradan geliyorsun, değil mi? Cehennemin ateşlerinde yaratıldın?"

Bir maç başlamadan önce yaşanan anlarda olduğu gibi bir duygu göğsüme yayıldı ve aramızdaki hava çatırdadı.

"En derin arzumun ne olduğunu öğrenmek mi istiyorsun, Volkov?" Hızla bana döndü, gözlerinde bir ateş titreşiyordu ve kalbim daha hızlı atıyordu. "Her doğum günümde dilediğim en derin arzum senin çok dar, çok derin bir çukura düşmen. Üzerinde telefonun olmayacak. Çukur ıssız bir yerde olacak ve etrafta sana yardım edebilecek tek kişi ben olacağım." Tiz, hüzünlü bir ses takındı. "*Bana yardım et*, diye çukurdan sesleneceksin. *Lütfen, Georgia, bana yardım et.*"

"Asla senin yardımını istemem. Hem benim sesim öyle değil."

"Yardım isteyeceksin çünkü çok acıkacaksın, susayacaksın ve korkacaksın. Çukur otuz metre derinliğinde ve dibinde yılanlar var."

"Doğum gününde bunu mu diliyorsun? Bu biraz acınası, sence de öyle değil mi?"

"Başka ne diliyorum biliyor musun? Sonunda senin emekli olmanı." Bakışları üzerimde dolaşırken her sakatlığımı, NHL'de geçirdiğim on yedi yılın sonucunda vücuduma takılan her çiviyi ve çelik plakayı listeliyordu. "Ve seni bir daha asla görmek zorunda kalmamayı."

Sözleri bir ok gibi mideme saplandı. Diyetimi tam olarak kontrol edebilir, iyileşmek ve en iyi oyunumu oynamak için her şeyi yapabilirdim ama zamanı durduramazdım. Yaklaşan emekliliğim kurtulamadığım gölgeydi.

Asansör nerede kalmıştı? Kapıların üzerindeki rakamı gözlüyordum. "En iyi yaptığın şeyi yap, Doktor ve alışveriş tam zamanlı işin olsun, böylece gerçek bir doktoru işe alabiliriz."

Tek kelime etmedi ama öfkesini hissedebiliyordum. On ikiden vurmuştum.

"Aşağılık," diye söylendi.

Haksız değildi. Bir anlık sessizlik aramızda uzadıktan sonra asansörün kapıları açıldı ve içine girdik.

"Cuma günü olmalı," dedim asansör yukarı hareket ederken kapılara doğru.

Ninova

"Efendim?"

"Cuma günü. Bunu nasıl biliyorum?"

"Aman Tanrım," diye fısıldadı sahte bir hayranlıkla. "*Okuyabiliyorsun*. Bunca zaman emin değildik."

Rekabetçi içgüdülerim uyandı. "Göçmen köklerimle mi alay ediyorsun? Bu senin için bile etik dışı bir saldırı, Doktor."

Bana donuk bir bakış attı. "Kastettiğim bu değil."

Ben çocukken annemle babam Rusya'dan kaçmıştı ve hokey eğitimimi karşılamak için gecelerini gündüze katıp çalışmışlardı. "Hepimiz özel okul ücretini karşılayamayız."

Doktorla yetiştirilme tarzımız daha farklı olamazdı. *Biz* daha farklı olamazdık.

Yüzünün aldığı pembe ton, saatimi tekrar öttürdü. Onu susturdum, zafer duygusu içime hızla yayılıyordu. Doktor bir şey söylemek üzereyken onun lafını kestim.

"Menekşe. Her cuma menekşe kokan bir parfüm sıkıyorsun." O notayı saptamam aylar sürmüştü. Ne olduğunu çözmem, annemin çiçekçi dükkânında bir şey alırken kokunun beni aniden durdurması sayesinde olmuştu.

Doktor bana şokla baktı. Eminim onunla ilgili bunu bilmemden nefret ediyordu. Eminim onu keşfetmemden nefret ediyordu.

"Dışarı çıkıp zengin bir koca avlamaya çalışırken sıktığın parfüm bu, değil mi?"

Sırtını dikleştirdi ama hâlâ benden otuz santim kısaydı. İlkel beynimin derininde ondan çok daha uzun boylu olmam hoşuma gidiyordu. Topuklularıyla uzundu ama benim boyum daha uzundu. Kilom onunkinin iki katıydı. Onu omzumun üzerine atmakta sıkıntı yaşamazdım.

"Takipçi bir sapık gibi davranma, Volkov." Tekrar telefonuna döndü.

Bakışlarım ayakkabılarına indi. Yüksek topuklu ve sivri burunlu ayakkabıları, hayalara savurduğu sert bir tekmeyle kurbanlarını hadım etmek için tasarlanmıştı. Fazla yüksek topuklu ayakkabıların aptal küçük kayışları her an kopabilirmiş gibi görünüyordu. Aşırı kullanışsızlardı. Gerçek doktorlar böyle ayak-

kabılar giymezdi. Tabanlarının kırmızı olduğunu hatırlıyordum; geçen yıl bir etkinlikte onları giymişti. Muhtemelen istediğini elde edemediğinde gözleri aynı renge dönüşüyordu.

Kâbuslarımda, binalar kadar yüksek topuklarının tıkırtısı, doktor koridorda ileri geri yürürken bana musallat oluyordu. Son derece profesyonellikten uzaktı. Doktorların çirkin Crocs'lar giymeleri gerekirdi, seksi küçük davetkâr topuklular değil.

Onlardan nefret ediyordum ve onları bu kadar çok düşünmekten nefret ediyordum.

"Onunla ilgilenecek misin?" Bileğime anlamlı bir bakış attı.

Lanet olsun. Saatim yine ötüyordu. Onu sustururken yavaş, derin bir nefes aldım. Program, dinlenmem gereken zamanlarda iyileşmeme ve performansıma destek vermek için kalp atış hızımı düşük tutmama yardım ediyordu ama bugün kontrolden çıkmıştı.

"Onlar Christian Louboutin," diye ekledi kendinden memnun bir sırıtışla, "şayet geceleri mastürbasyon yapmak için bir çift satın almak istersen."

Dudaklarım kıvrıldı. "Ayakkabılarınla mastürbasyon yapmam," diyerek dişlerimi gıcırdattım. "Anlaman zor olabilir, Doktor, ama bazı insanlar seni çekici bulmuyor."

Gözlerimin doktorun bedeninde gezinmesine izin vererek, boynunun uzun hattında, ipek gömleğinin yakasından görünen pürüzsüz teninde, belinin kıvrımında ve kalçalarının dolgunluğunda oyalanıp kaldım.

Ondan eski kız arkadaşım Emma'ya –karizmatik, cana yakın, özgüvenli, göz kamaştırıcı– çok benzediği ve tam anlamıyla ne kadar ateşli olduğunu bildiği için nefret etmiyordum. Hatta doktordan zengin ve ayrıcalıklı bir aileden geldiği için bile nefret etmiyordum.

Ondan nefret ediyordum çünkü bana inanmıyordu.

İki yıl önce, doktorun ellerini vücudumda, biriktirdiğim tüm yaraların üzerinde gezdirdiği bir muayene geçirmiştim; sonrasında bir maçta beyin sarsıntısı geçirip hastaneye düşmüştüm.

"*Beni başka bir doktora mı naklediyorsun?*" diye sormuştum ona, taburcu edildikten sonraki gün.

Gözlerime bakmamıştı. "*Senin için doğru doktor değilim.*"

"*Fazla uğraş mı gerektiririm? Alışveriş zamanını çalarım, ha?*"

O viski gözleri kızgınlıkla parlamıştı. "*Çiviler ve kinezyo bantları seni bir arada tutuyor, Volkov. Sana emekli olmanı öneririm. Ümitsiz bir vaka için zamanımı harcamayacağım.*"

Bir muayene. Benden ümidini kesmesi için yeterli olmuştu.

Nihayet asansör arenanın ofislerin bulunduğu en üst katına ulaştı. Çınlayarak kapılar açıldı.

"İyi günler, Volkov. Bu akşam daha fazla dişini dökme."

Uzun adımlarla asansörden çıkıp koridorda ofisine doğru yürürken başı dikti, pantolonunu kendisi için tasarlanmış gibi taşıyordu.

"Benim tüm dişlerim sağlam," diye patladım arkasından.

Ondan nefret ediyordum ama doktorun kıçı müthişti. Saatim tekrar öttü.

"Her şey yolunda mı, Volkov?"

Koç Tate Ward resepsiyon masasında durmuş benim doktoru izlememi izliyordu, yüzünde meraklı ama eğlenen bir ifade vardı.

"Her şey yolunda." Aptal saatimi susturdum. Herhâlde bozulmuştu falan. "Benimle konuşmak mı istiyordun?"

"Kesinlikle." Çenesiyle koridorun karşısındaki ofisini gösterdi. "Gidelim."

Düzenleme
Ny.ozlem

2. BÖLÜM
ALEXEI

WARD'UN PEŞİNDEN ofisine girdim, çalışma masasının önündeki deri koltuklardan birine, onun karşısına oturdum.

"Luca Walker'la ilgili ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Eğlenmeyi, partilemeyi ve kızların peşinden koşmayı NHL'de oynamaktan daha çok önemseyen yirmi iki yaşındaki çaylak mı? O gerçeklerle yüzleşmeye ihtiyaç duyan ukala, küçük bir hergeleydi. Savunmadaki son ortağım Hayden Owens geçen sezonun sonunda hücuma taşındığında Ward herhangi bir takıma bağlı olmayan Walker'la kontrat imzalamış ve bizi eşleştirmişti.

"Toy biri."

Kimse bana yaşımın ağırlığını bebek yüzlü, gözleri parlayan ve iyimserlikle dolu Walker gibi hissettiremezdi. Çocuk bir mutluluk kaynağıydı, ilkbaharda açan bir papatya kadar tazeydi.

Ward beklerken izliyordu.

"Deneyimsiz," diye ekledim.

Sabırlı göz teması uzadı. Şimdi Koç olan eski oyuncu, benden yalnızca birkaç yaş büyüktü ama sinir bozucu sakin ve bilge tavrı ona on yıllarca büyükmüş gibi bir izlenim veriyordu.

"Bu seviyede oynamaya devam etmeyi istiyorsa bu yıl sıkı çalışması gerekecek." Ligde oynayan her adama karşılık kenarda bekleyen on kişi vardı. Bir aptalca hatanın sonucunda işiniz biterdi, Storm'un alt lig takımına sepetlenirdiniz.

"Ayrıca onun benimle oynamak için biçilmiş kaftan olduğunu sanmıyorum."

Ward koyu renkli kaşlarını kaldırdı. "Sahiden."

"Çaylaklar birinci savunma çiftinde oynamazlar. Üçüncü savunma çiftinde başlar ve çabalarıyla yükselirler."

Hokey takımlarının üç savunma çifti vardı. İlki benim gibi en iyi oyuncularınız içindi, hâlâ yeni bir takıma alışan, yeni bir seviyede oynayan adamlar için değil.

Ward bunu bilirdi. Yıllar önce o NHL'deyken birbirimize karşı oynardık; ben Montreal takımındaydım ve o burada, Storm'daydı. Rekor bir senelik kontratla oyuncu seçiminin ilk turunda seçilmiş, ardından ligin gol kralı olmuştu. Adam peş peşe sekiz yıl, yılın en değerli oyuncusu olarak Hart kupasını kazanmıştı ta ki kariyerini bitiren bir diz sakatlanmasına kadar. Birkaç yıl ortadan kaybolduktan sonra yerel üniversitede kadınlar hokeyine antrenörlük yaparak beklenmedik bir biçimde ortaya çıkmıştı ve iki yıl önce Vancouver Storm'da baş antrenör olarak işe alınmıştı.

"Benim felsefeme göre, senden daha başarılı insanlarla çalışmak gelişmenin en iyi yoludur." Ward koltuğunda arkasına yaslanıp ellerini midesinin üstünde birleştirdi. "Sen ne dersin?"

Ensemi ovdum. "Koç sensin."

"Yine de ne düşündüğünü öğrenmek istiyorum."

Bunu yapmak istemiyordum. Bir maçta, antrenmanda veya idmanda olmadığım her ânı yıllar boyunca katlandığım zilyon tane sakatlığın tedavisiyle harcardım.

Diğer yandan kimse bana işin püf noktalarını öğretmemişti. Kimse bana yol göstermemişti. Her şeyi kendim keşfetmem gerekmişti.

"Bebek bakıcılığı yapacak zamanım yok."

Ward'un ağzı alaycı bir gülümsemeyle çarpıldı. "Zaman yaratman çok hoşuma gider. Luca Walker'a akıl hocalığı yapmanı ve onu Storm'un ihtiyaç duyduğu oyuncuya dönüştürmeni istiyorum."

Nasıl hayır diyecektim? Böyle yürümüyordu. Ward iyi bir adamdı; büyük ihtimalle Storm kulüp tarihinde bu ofiste oturmuş en iyi adamdı. Ama açık bir emri hiçe sayıp öfkesini üzerime çekmeye hiç niyetim yoktu.

Eğer isterse kontratımın geriye kalan sezonlarının bedelini ödeyerek benden kurtulabilir ve beni emekli olmaya zorlayabi-

lirdi. Daha genç bir adama yer açmak için beni ucuza transfer edebilirdi.

Ona sertçe bir baş onayı verdim. "Tamam. Bunu yapacağım."

Son sezonlarda yaptığı değişikliklere dayanarak, Ward'un bu takım için büyük bir planı olduğundan şüpheleniyordum.

Ligin en iyi kalecilerinden biri olan Jamie Streicher kaledeydi. Ligin gol kralı ve orta forveti Rory Miller şimdi kaptandı. Hayden Owens, savunmadan hücuma taşınmıştı ve skor tabelasındaki puanların sıçramasını sağlayarak herkesi şaşırtmıştı.

Şimdiyse çaylak Luca Walker'a odaklanmıştı. Sevdiğim bir şey varsa, bu takımdı ve kupaya ilerleyişimize asla engel olmayacaktım.

Hüsranla iç çektim. "Neden buradaki son koç gibi aşağılık bir herif değilsin?" Son Storm koçu berbattı. Kırmızı yüzlüydü, kızgındı, bize her zaman bağırırdı. Her hata, her yenilgi için bize fırça çekerdi.

Ward kısa bir kahkaha attı. "Teşekkürler, Alexei." Bana bir baş onayı verdi. "Bunu takdir ediyorum."

"Bana henüz teşekkür etme." Kapıya yöneldim.

"Son bir şey var." Bilgisayarına kaş çatarak ekranda bir şey açtı. "Vatandaşlık başvurunla ilgili bir problem var."

"Yine mi?" Midem ağırlaştı. Bu kâbusun sonu gelmiyordu. Endişem göğsümde yoğunlaşırken Ward bana tuhaf bir bakış attı. "Yıllardır bunu yaşıyorum."

"Neden henüz vatandaşlığım almadığım merak ediyorum."

Ailem Rusya'dan Kanada'ya göç ettiğinde ben sekiz yaşındaydım. "Vizelerimiz ve daimî oturma izinlerimiz vardı ama ben NHL'ye girdiğimde ve vatandaşlık için başvurduğumuzda her şey ters gitti."

Yanlış yazılmış isimler, başvuruların kaybı, sebepsiz retler ve tekrar başvuru talepleri yüzünden mesele yıllarca uzamıştı. Yarattığı baş ağrısı dinmiyordu.

Problemi parayla çözebilseydim keşke, Tanrı biliyor ki ligin en fazla kazanan oyuncularından biri olarak yeterince param vardı, ama Kanada hükümetinin işleyişi böyle değildi.

"Şimdi meseleyle takımın hukuk bölümü uğraşıyor." Ward bana güven verici bir gülümseme yöneltti. "Ne yaptıklarını biliyorlar."

"Ne kadar süreceğini söylediler mi?"

"İşlem, mülakatlar ve kesin kabul genellikle bir yıl sürer. Fakat üç yıla kadar uzayabilir."

O kadar zamanım olup olmadığını bilmiyordum. Nadiren kabul ettiğim gerçek şuydu ki kötü bir sakatlanmayla işim bitebilirdi. Ward'un başına gelmişti. Benim de başıma gelebilirdi.

"Ve senin vizenin kapsamında," diye ekledi Ward, "ülkede kalmak için takımda olman veya vatandaşlık alman gerekiyor."

Telaş duygusu beni hızla sardı. Rusya'ya geri gitmek istemiyordum. Ayrıldığımızdan beri hiç gitmemiştim. Dahası annemle babamın geri gönderilmelerine kesinlikle izin veremezdim. Hükümete karşı laflarını sakınmamışlardı –bu yüzden ayrılmıştık– ve haklarında tutuklama emri çıkarıldığında ülkeden kaçmışlardı. Geri dönmeleri güvenli değildi.

Kanada'ya geldiğimizde, pahalı bir spor olan hokeye devam edebilmem için gecelerini gündüzlerine katarak çalışmışlardı. Bana burada, Kanada'da daha iyi bir yaşam sunabilmek için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardı.

Bunu düzeltmek zorundaydım. Burası bizim evimizdi. Hayatlarımız buradaydı.

Ward'un ofisinin cam duvarlarının arkasından koyu kırmızı saçlar dikkatimi çekti ve doktorun o sinir bozucu topuklularla koridorda yürümesini izledim. Bana sırıttığında burun deliklerim genişledi.

Kimse beni onun kadar sinir edemezdi.

Ward'un açık kapısının önünden geçerken doktor dikkatini Ward'a yöneltti ve gülümsemesi samimi bir hâl aldı. "Selam, Tate."

Ward ona sıcakkanlı bir baş selamı verdi. "Dr. Greene."

İki yıl önce beni naklettiğini öğrendikten sonra ona ne söylediğimi hatırlarken göğsümde bir sızı titreşti. Bana inanmadığını öğrendikten sonra.

"*Babasının parasıyla tıp okuluna girmiş birinin beni tedavi etmesine izin vermem mümkün değil. Açıkça yetersizsin.*"

Fakat gözlerindeki incinme beni istediğim kadar iyi hissettirmemişti.

"*Ward'a böyle mi söyledin?*" diye sormuştu.

"*Evet,*" diye yalan söylemiştim. "*Ona senin yetersiz olduğunu söyledim.*"

Doktor köşeyi dönüp gözden kayboldu ve Ward'un gözünde bir pırıltıyla beni izlediğini fark ettim.

"Bir Kanadalıyla evli olmaman ne yazık."

"Evli mi?" Emma'dan sonra asla, katiyen evlenmezdim.

Pencereden baktı. "Başvuru sürecini gerçekten hızlandırırdı."

Uzun bir sessizlik ânı aramızda uzadı. "Vatandaşlık için bir Kanadalıyla evlenmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Aklıma ilk gelen doktordu, hemen sonra bunu zihnimden hızla uzaklaştırdım. Rasgele zamanlarda aklıma gelmesinden nefret ediyordum.

Ward beni o istikrarlı, sakin tarzıyla izlerken arkasına yaslandı. "Ben bunu söylemedim. Sana asla yasadışı bir şey yapmanı söylemem." Tekrar omuz silkti. "Mesele yoluna girecek. Kontratında üç yılın daha var. O zamana kadar bunu halledecekler."

Midem bulanıyordu. Takımla üç yılım kalıp kalmadığını bilmiyordum; vatandaşlık başvurumun ne kadar uzun süredir sürüncemede olduğunu düşününce, bu kadar beklemeye dayanamazdım.

Ward'a veda ettikten sonra arabama giderken vücudumdaki her çivi ve plakanın bilincindeydim. Zamanı gelmeden oynamaya devam ettiğim için doğru şekilde iyileşmeyen her sakatlığın. Buz pistinde bedenimi bir silah gibi kullanırdım, hokeyi vahşi ve şiddetli oynardım.

Tek bir sakatlık her şeyin sonunu getirebilir ve beni ailemle birlikte Rusya'ya geri gönderebilirdi.

Ward haklıydı. Evlenmem gerekiyordu ve bunu hızla yapmalıydım.

3. BÖLÜM
GEORGIA

O ÖĞLEDEN SONRA hastanedeki ofisimde oturmuş, pencereden yakındaki arenaya asılı dev afişe bakarken gözlerimi kısmıştım: Storm üniforması içindeki Alexei Volkov'un otuz metrelik bir fotoğrafıydı.

Arenadaki ofisim aynı fotoğrafın bulunduğu bir Storm ilan panosuna bakıyordu. Evren benimle alay ediyordu.

Afişe iki ortaparmağımla birden hareket çektim. Keskin bir çene, güçlü bir burun ve ensesinde kıvrılacak kadar uzun, gür, koyu renkli saçlar onda israf oluyordu. Saçları parmaklarınızı dolayıp sertçe çekebileceğiniz kadar uzundu.

Evrenin o geniş, heykel gibi yontulmuş omuzları *ona* vermesi, *onu* o aşırı uzun boyda yaratması haksızlıktı.

Alçak, tok bir tınıya sahip, Rus aksanından muaf olsa da sessiz harfleri hafifçe yuttuğu o sesi bile israftı.

Volkov korkutucu türde ateşli, demişti arkadaşım Darcy bir keresinde. Gür kirpiklerle çevrili karanlık, duygusuz gözler. Göz altlarındaki kalıcı halkalar muhtemelen kalıtsaldı ama ben, tartışmalarımızın geceleri uykusunu kaçırdığını, onu yorgun ve uykusuz bıraktığını hayal etmekten hoşlanıyordum.

Onda kötü çocuk cazibesi vardı. Bu istememeniz gerektiği hâlde istediğiniz türde cazibeydi.

Yani, *ben* istemiyordum. Bazı insanlar isterdi. Volkov bana göre fazla aşağılık bir adamdı.

Alışverişi tam zamanlı işin yap, böylece biz gerçek bir doktor bulabiliriz, demişti. Bu yaz, arkadaşlarımızın bizi çıkardığı Hawaii seyahatinden beri onu ilk kez görmüştüm. Tam bir

hafta boyunca birbirimizi yok saymış, hatta birbirimize bakmamıştık bile.

"İki dakika."

Aklım başımdan gitti. Hastanede sporcu iyileştirme programının yöneticisi Dr. Heather Joshi, kurnaz bir gülümsemeyle kapımın çerçevesine yaslanıyordu.

"Bu kadar zamandır onu seyrediyorsun."

Yüzüm yandı. "Ben ona *ters ters* bakıyorum. Çünkü o bir şerefsiz."

Ağırbaşlı bir şekilde başını sallayarak karşımdaki koltuğa oturdu. "Hımmm. Evet. Tabii."

"Ondan nefret ediyorum." Bunu biliyordu.

Manikürlü bir parmağını çenesine hafifçe vurdu. "Hımmm. Peki bu yüzden mi ona senin şımarık, küçük bir prenses olduğuna inanması için izin verdin?"

Heather, beni ergenliğimde ayak bileğimi kırdığım zamandan beri tanıyordu; iyileşmemi sağlayan ve rehabilitasyonumu denetleyen doktor oydu. İşine olan tutkusu, coşkusu ve bağlılığı bana sporcu sakatlığı iyileştirmenin tutkum ve amacım olduğunu göstermişti; ayrıca kusursuz stili bana işinizde harika olabileceğinizi ve onu yaparken fevkalade görünebileceğinizi öğretmişti.

Birlikte tasarladığımız sporcu sakatlığı iyileştirme programı dünyada en sevdiğim şeylerden biriydi; bununla beraber ışıltılı elbiseler, iki evcil tavşanım ve beni güçlü, ateşli hissettiren topuklu ayakkabılar vardı.

Heather'ın topuklu ayakkabılarına göz attım. "Yeni mi?"

"Dikkatimi dağıtmaya çalışma."

"Kendi varsayımlarına inanmasına izin verdim. Ne olmuş? Beni tanıma ayrıcalığına erişmedi."

Volkov ne düşünürse düşünsün, ben varlıklı büyümemiştim. Kıt kanaat geçinen ergen ebeveynlerle büyümüştüm. Evet, soyadım Greene'di ve evet, o Greenlerdendim ama annem on yedi yaşında hamile kaldığında zengin, güçlü büyükbabam babamı evlatlıktan reddetmişti. Ben devlet okuluna gitmiştim, üniversitede burslar alabilmek için canımı dişime takarak çalışmıştım

–British Columbia'nın Kadın Futbol takımında oynamıştım– ve sonra tıp okulunda daha da sıkı çalışmıştım. Başardığım her şeyi hak etmiştim.

Fakat Volkov'un benimle ilgili en kötüsüne inanmasına izin vermekten hastalıklı bir şekilde tatmin duyuyordum.

Hepimiz özel okul ücretini karşılayamayız.

Tanrım, Volkov tam bir pislikti. Eski erkek arkadaşım Liam gibi çok kontrolcü ve kibirliydi. Tıp dünyasındaki pek çok erkek gibi. Birkaç yıl önce öldüğünde bana bir miras bırakmış büyükbabam gibi; mirası alabilmem için evlenmemi şart koşmuştu.

O paraya *dokunmayacaktım*. Ona ihtiyacım yoktu ve büyükbabamın cehennemden bana öfkeyle baktığı, beni kontrol edemediği için küplere bindiği fikrini seviyordum.

Ayrıca Liam'ın beni manipüle etmesinden sonra asla evlenmezdim. Erkekler için evliliği kadınları kontrol etmek için araç olarak kullanmak çok kolaydı.

Dikkatimi yeniden Heather'a verdim. Laboratuvar önlüğünün altında en sevdiği renk olan çarpıcı fuşya bir ısmarlama elbise giyiyordu. Rujuyla uyumluydu, kahverengi cildiyle büyüleyici bir tezat oluşturuyordu.

"Bu senin rengin," dedim onu giydiğinde her zaman yaptığım gibi.

Kendine gülümsedi. "Biliyorum." İfadesi ciddileşti. "Bu sabah hastane yönetim kuruluyla toplantıdaydım ve kötü haberlerim var."

Eyvah. Bu bir uyarı atışıydı. Tıp okulunda hastaların ailelerine sevdiklerinin vefat ettiğini nasıl söylememiz gerektiğini öğrenirken bize bunu öğretirlerdi.

"Program, sıradaki fonu temin edemedi."

Nefes almayı bıraktım. Araştırmada fon her şeydi. Maaşlarımızı, laboratuvar ve ofis alanını, ekipmanı, her şeyi öderdi.

Fon kaybı bir idam hükmüydü. Midem bulanıyordu. "O hâlde her şey bitti."

Bana hüzünle gülümsedi. "Mayıs itibariyle program bitiyor, evet."

"Yine de mayısa kadar zamanımız var."

Anlayışlı bir yüz ifadesiyle başını iki yana salladı. *Hayır, kıymet verdiğiniz kişi geri gelmeyecek.*

"Ocağa kadar fon sağlayamazsak hastane, alanı bunu sağlayabilen birine ayıracak." İç çekti, benim için güçlü olmaya çalıştığını görebiliyordum ama son derece sinirliydi. "Her şey paraya bağlı," dedi bir parça karamsarlıkla.

Sersemlemiştim, sorularım ve duygularım yüzünden başım dönüyordu. Program iki yüz sporcuya ulaşmıştı. Çalışmamız çığır açıcıydı. Sporlarda norm hâline gelecek ve dünya genelinde sporculara yardım edecek sakatlık iyileştirme yöntemleri buluyorduk.

Üstelik Kanada'da sağlık hizmetleri kamu tarafından finanse edilirdi. Aksi hâlde katılımcılarımızın pek çoğu bu seviyede bir hizmetin ücretini karşılayamazdı.

"Ama biz... her şey çok iyi gidiyordu. Son yayınımız..."

"Biliyorum. Olağanüstü bir çalışma yürütüyoruz." Derin bir nefes aldı. "İyi haber şu ki ikimizin de uzun kariyerleri var. Birçok özel kliniğin uzman doktorlara ihtiyacı var."

Ancak ben yalnızca zenginlerin ihtiyacını karşılayan özel bir klinikte çalışmak istemiyordum.

"Ayrıca Storm'daki işin var."

Araştırma programına ve bir sporcu iyileştirme uzmanı olarak özgeçmişime güvenilirlik kazandıracağı için takımın sağlık kadrosundaki işe girdiğimi kabul etmeliydim.

Şimdi Toronto'da bir ortopedi cerrahı olan eski erkek arkadaşım Liam'ın büyük bir hokey taraftarı olmasının da zararı yoktu. Bir hokey takımıyla birlikte çalışmak onun hayaliydi. Bana asla inanmadığı için onun hayalindeki işe girmek en başta iyi hissettirmişti.

Fakat sonra bunu sevdim. Sporcularla çalışmayı seviyordum, onların sağlıklarını koruyor ve iyileşmelerini denetliyordum, böylece hayallerindeki işi yapabiliyorlardı.

Volkov hariç. Tate'e benim yetersiz olduğumu söylediği için cehenneme gidebilirdi. O adama lanet olsun.

İçimdeki motivasyon hızla yükseldi. "Pes etmeye hazır değilim," dedim Heather'a. "O hâlde bağış toplarız. Yaklaşan bir

yardım gecemiz var. Medyayı dahil edebiliriz. Benim maaşa ihtiyacım yok..."

"Georgia." Elini benimkinin üzerine koydu. "On milyon dolara ihtiyacımız var. Yardım toplama etkinliği en fazla birkaç yüz bin getirir." Bana hüzünlü bir yenilgi gülümsemesi yöneltti. "Sorun değil. Araştırma işi böyledir."

Aniden mirasım aklıma geldi: On milyon dolar.

Hayır. Mümkün değildi. Evlilik, erkeklerin yararına tasarlanmıştı, kadınların değil. Doktorluk mesleğimde, evlenen ve sonra kocaları kariyerlerinde gittikçe yükselirken kendileri evi çekip çevirmek ve çocuklarını büyütmek için ortadan kaybolan kaç kadın görmüştüm?

Yıllar önce Liam'ın tıp okulundan kaydımı sildirdiğini öğrendiğimde bana evlenme teklif etmişti. *Burada, Toronto'da kalırsan*, demişti, *evlenebiliriz.* Ne romantizm ne de aşk ilanı vardı. Akademik zaferlerimi ve başarılarımı paylaştığımda nasıl suratının asılıp asabileştiğini düşününce onun tehdit altında hissettiğinden şüpheleniyordum ama öyle aptal bir şekilde aşk sarhoşuydum ve onun onayına muhtaçtım ki evet demiştim. Bir hafta boyunca hayallerimi ertelemeyi göze almıştım, böylece temelde onun maaşsız asistanı olabilecek, etkinliklere onun kolunda katılacak, sessizce ve dikkat çekmeden kalacaktım.

O adamla evlenmediğim için evrene her gün teşekkür ediyorum. Onun gibi erkekler kendisi kadar başarılı olabilen bir kadını istemezdi. Kral gibi, patron gibi hissetmek isterlerdi.

Program için parayı bulacaktım ama bunun için evlenmeyeceğime emindim.

O akşam erken saatlerde, Storm'un açılış maçı için arenaya dönmem gerekmeden önce, taytım, rüzgârlığım ve modaya uygun spor ayakkabılarımla –çünkü çekici görünmek için topuklu giymek zorunda değildiniz– futbol sahasının bir ucundan diğerine yürürken kızların neşeyle çığlık atmasına yol açacağını bildiğim büyük bir kutu taşıyordum.

Sporcu iyileştirme programının en sevdiğim kısmı mı? Hiç kuşkusuz, olağanüstü, neşeli ve dayanıklı ergen kızlardan oluşan Vancouver Şeytanları'ydı.

Grup hâlinde bekledikleri, konuşup gülüştükleri yerden "Bu düşündüğümüz şey mi?" diye kızlardan biri sordu.

Onlara hoşnut bir gülümseme yönelttim. "Bunu biliyorsunuz."

İşte Dr. Greene'dim ama futbol antrenmanında Koç Georgia'ydım. Teknik olarak hâlâ onların doktoru olsam bile takımın hedefi, iyileşmekte olan sporcuların yeteneklerine uygun bir takım ortamını sürdürmesiydi.

Bir takımın parçası olmanın sayısız faydası vardı—destek, arkadaşlık, düzen; aktifliği, rekabetçiliği ve mutluluğu sürdürmek... Ancak oyuncular asıl takımlarına döndüklerinde, sakatlanmamış oyuncularla rekabet ettikleri için kendilerini yeniden sakatlayabiliyorlardı. Kendilerini fazla zorluyorlardı. Öte yandan hiçbir şey yapmayan oyuncular fizik tedavilerinde geri kalıyor, çoğu zaman da depresyona giriyorlardı çünkü onlar için her şey olan o destek ortadan kalktığında, hayatlarında büyük bir boşluk oluşuyordu.

Dolayısıyla program katılımcılarıyla spor takımları kurmuştum. Ergen kızlar için futbol takımını çalıştırıyordum ve doktor arkadaşlarımdan bazıları diğer takımları çalıştırıyordu.

Kutuyu yere bıraktım ve onlara yaramaz bir şekilde gülümsedim. "Yeni formalarınızı görmek için hazır mısınız?"

Sevinçle bağırdılar. Sırıtarak kırmızı ve siyah bir formayı çıkardım.

"Güç renkleri!" Bir ön çapraz bağ yırtılmasından iyileşmekte olan on yedi yaşındaki Tasha yumruklarını havaya savurarak beni güldürdü. "Çok ateşli görüneceğiz."

"Güç renkleri," diye onayladım.

Düzenli maçlar yapmıyorduk, kızlar her hafta sadece birbirine karşı antrenman maçı oynuyordu fakat maça uygun görünmek ve iyi hissetmek önemliydi. Giydiklerimiz ihtiyaç duyduğumuzda özgüvenimizi artırabilirdi.

"Bu formayı giydiğinizde, ne kadar özgüvenli kaltaklar olduğunuzu hatırlamanızı istiyorum."

Birkaçı ıslık çalınca kahkaha attım; formanın arkasındaki ismi yüksek sesle okuyarak onu gülümseyen oyuncuya fırlattım. Sanırım onların yanında *kaltak* demememeliydim ama her neyse. Liseye gidiyorlardı, çok daha kötüsünü duymuşlardı.

"Sıkı çalışma ve tutkuyla her şeyi yapabileceğinizi hatırlamanızı istiyorum."

Bir kez daha sevinçle bağırdılar. Bir forma daha fırlattım.

"Siz dayanıklısınız, kararlısınız, zeki ve enerjiksiniz; kimse sizi sevdiğiniz şeyi yapmaktan alıkoyamaz."

Tekrar sevinçle bağırdılar; herkes formasını giydiğinde ısındık ve antrenman maçlarından önce fizik tedavi egzersizlerini yaptılar. Yepyeni formalarıyla kızlar sert oynamak istedi ama onları yavaşlamaları, ağırdan almaları ve teknik becerilerine odaklanmaları için teşvik ettim.

Program *bu* yüzden önemliydi. Bu kızların birçoğu dünya genelinde üniversitelere tam burslu olarak kabul edilme yolundaydı. Bazıları profesyonel olarak oynayabilirdi. Düzgün iyileşme ve ilgiyle bunlara hâlâ sahip olabilirlerdi.

Program sonlandırılırsa Vancouver Şeytanları ona eşlik ederdi. Motivasyonum hızla yükseldi. Bunun olmasına asla izin vermeyecektim.

Programı kurtarmanın bir yolunu bulacaktım.

4. BÖLÜM
ALEXEI

O AKŞAM MAÇTAN ÖNCE arenanın toplanma alanında diğer oyuncularla birlikte beklerken kendimi sıcak tutmak için patenlerimin üzerinde ileri geri hareket ediyordum. Enerji, binanın her yerinde uğulduyordu; ışıklar söndürüldüğünde ve müzik başladığında taraftarlar kükredi.

Diğer oyuncular alçak sesle konuşuyor, derin bir odakla zemine bakıyordu. Kiminin zihni çoktan maça gitmişti, kimiyse benim gibi ısınmaya çalışıyordu.

Maça ve bu sabah yaptığımız antrenmana odaklanmalıydım ama bunun yerine vatandaşlık problemimi düşünüyordum.

"*Vancouver Storm topluluğu,*" diye seslendi spiker, "*sezon açılışı için tekrar hoş geldin!*"

Kalabalık tekrar kükredi, sabırsızdı. Taraftarlar geçen sezonun sonunda *playoff*ların üçüncü turunda elendiğimizden beri –takımın yaklaşık on yıldır Stanley Kupası, *playoff*larında en yüksek başarısıydı– bunu bekliyordu.

Önümde eski savunma ortağım Hayden Owens bana tipik bir neşeli gülümsemesini yöneltti. "Kabul et, Volkov. Geri dönmek güzel."

Alçak bir mırıltıyla onayladım. Geri dönmek *her şeydi*. Normal sezonda seksen iki maçla programımız çok yorucu ve doluydu, yine de tüm yazı sıkılarak ve tekrar takımımla oynamaya can atarak geçirmiştim.

Fiziksel olarak bu akşam iyi hissediyordum. Omzum ağrımıyordu. Ön çapraz bağım fena değildi. İltihap önleyici katı bir

diyete uyuyor, sıkı idman yapıyor, sağlam dinleniyor ve bu sezon en iyi şekilde oynayabilmek için her şeyi yapıyordum.

Zihinsel olarak tekrar Ward'un ofisindeydim. Bu maçta her şey göz açıp kapayıncaya kadar sona erebilirdi. Acilen bir çözüm bulmalıydım.

Arenada spiker, takım kadrosunun, antrenörlerin ve fizyoterapistlerin isimlerini söylüyordu.

"*Hazel Hartley*," diye anons etti spiker ve Storm'un kaptanı Rory Miller ellerini ağzının etrafında çanak şeklinde birleştirdi.

"İşte benim kızım!" diye bağırdı koridordan arenaya doğru. Storm'la çalışan bir fizyoterapist olan nişanlısı Hazel, muhtemelen kadronun geri kalanıyla birlikte yedek kulübesindeydi. Donuk bakışıma karşılık Miller ağzı kulaklarına varırcasına sırıttı. Göğsüne, tam kalbinin üstüne pat pat vurdu. "Beni duyamaması önemli değil. Desteğimi *hissedebiliyor*."

"*Darcy Andersen*," diye anons etti spiker, şimdi takımın analistlerinin adlarını söylüyordu ve Owens coşkuyla eldivenlerini birbirine vurdu.

"Evet, Darce," diye haykırdı. "Göster onlara!"

"Yüce Tanrım." Bu kahrolası herifler ve ilişkileri. "Kendinizi kontrol edin."

Miller, Owens'ı dirseğiyle dürttü. "Evlenme teklifi etmek için hazır mısın?"

Bu sabah antrenmandan sonra Owens bize Darcy için yaptırdığı nişan yüzüğünü göstermişti. İkisi yıllarca en iyi arkadaştı, ta ki son sezonda Darcy tekrar randevuya çıkmaya başlarken Owens'ı flört koçu olmaya ikna edene kadar.

Uzun sürmemişti.

Owens sırıttı. "Daha değil. Onunla uğraşmaktan çok fazla keyif alıyorum. Ama yakında."

Yine Ward'un sözleri aklıma geldi. *Bir Kanadalıyla evli olmaman ne yazık.*

Spiker, takımın doktor kadrosunun isimlerini söyledi ve kafamı maça verirken zemine ters ters baktım.

"*Dr. Georgia Greene*."

Boynum kasıldı.

"Kız arkadaşına tezahürat etmeyecek misin?" diye sordu Miller masum bir gülümsemeyle, gözleri haylazlıkla parıldıyordu.

Bizim geçinemediğimizi biliyorlardı. Fakat nedenini bilmiyorlardı.

Sonunda oyuncular anons edildi. Miller, Owens ve başlangıç kalecimiz Streicher buz pistine çıktığında kalabalık çıldırdı.

"*Manitoba Winnipeg'den Luka Walker!*" Kalabalık çaylağımız için tekrar, bu kez daha yüksek perdeden tezahürat etti ve Walker omzunun üzerinden bize o sinir bozucu, ukala sırıtışını sergileyerek buz pistine ilerleyip el salladı. Walker şimdiden kadınların ilgisini çekiyordu.

"*Kanada BC Vancouver'dan yerli çocuğumuz ve üç kez Norris kupası kazanan,*" kalabalık daha yüksek sesle kükremeye başladı ve buz pistine kaydım, "*Alexei Volkov.*"

Ben bir tur atıp taraftarları başımla selamlarken sahanın gürültüsü sağır ediciydi; o tanıdık adrenalin akını hızla içime yayıldı. Vancouver taraftarlarının nerede doğduğunuzu umursamamaları, eğer bir noktada burada hokey oynadıysanız sizi buralı saymaları, onlarla ilgili sevdiğim bir şeydi. Fakat acaba bu yüzden mi tezahürat ediyorlardı yoksa bunun son sezonum olacağını düşündükleri için mi?

Son olmayacaktı. Bırakmayacak kadar inatçıydım. Beni emekliliğe bir kefenin içinde sürükleyebilirlerdi.

Buz pistinde bir çember çizerek kayarken taraftarlar kükrüyor, spot ışığı beni takip ediyor ve arenanın enerjisi titreşiyordu. Hiçbir şey bununla kıyaslanamazdı. NHL için oynamak, Kanada'ya taşındığımızdan beri hayalimdi. Herhangi bir şey yüzünden bundan vazgeçmeyecektim. Kayarak önünden geçerken yedek kulübesindeki doktora göz atmaktan kendimi alamadım; ben hızla bakışlarımı çevirmeden önce göz göze geldik.

Milli marş için oyuncular olarak yerlerimizi aldık; Walker yanımda duruyor, ağırlığını bir ayağından diğerine aktarırken Noel sabahındaki bir çocuk gibi kocaman gözlerle arenaya bakıyordu. Geçen yıl sezon ortasında takıma katılmıştı, dolayısıyla bu onun ilk sezon açılış maçıydı.

"Bundan hiç sıkılıyor musun?" diye sordu Walker bana.

Arenaya bakarak kükreyen taraftarları, çalan müziği, kalabalığın bir yanından diğer yanına gezinen mavi ışıkları gözlemledim. Storm formalarının deryasını. Kazanmamızı neredeyse bizden daha çok isteyen taraftarları.

Burada, buz pistinde anlamlı bir şeyin parçasıydım.

"Hayır," dedim ona müzik sona ererken. "Asla sıkılmıyorsun."

Maçın ortasında diğer takımın savunma oyuncusu Miller'ı arkadan kuraldışı bir şekilde engelleyerek kaleciye doğru itti. Şiddetli bir korumacılık içimde hızla hareket ederken omurgam dikleşti. Pis bir vuruştu ve bir penaltı cezasını hak ediyordu; taraftarlar ânında yuhalamaya başladı. Alçak sesli bir kınama homurtusu ve öfke arenaya dalga dalga yayıldı. Kızgınlıkla cama vurdular.

Düdük çaldı ama hakem diğer takıma bir penaltı cezası vermek yerine kaleciye müdahaleden Miller'a ceza verdi.

Miller ceza kulübesine kayarken taraftarların yuhalamaları daha gürültülü bir hâl aldı.

"Sen ciddi misin?" diye hakeme çıkıştı.

Buz pistindeki Storm oyuncuları bana baktı ama ben gözlerimi Miller'ı kuraldışı bir şekilde engelleyen oyuncuya diktim. Bana ters ters bakarak karşılık verdi.

Bunun nasıl yürüdüğünü biliyordu. Ben Storm'un fedaisiydim. Buz pistindeki en iri adamdım ve en güçlü, en agresif savaşçıydım.

Şimdi skoru eşitlemek ve diğer takıma bu aşağılık hamlenin bazı sonuçları olacağını göstermek benim işimdi.

İki dakika sonra kalenin önünde pakı yakalamak için bir mücadele oldu, düdük çaldı ve o fırsatı yakaladım. Miller'ı engelleyen adamın formasını kavradım ama beni geri itti.

Buz pistinde ne yaptığımı biliyor muydum? Evet. Otuz altı yaşındaki bir oyuncu olmama rağmen, rekor düzeydeki kontratım bunu açıkça gösteriyordu.

Takımıma arka çıkabilir ve adamlarımı koruyabilir miydim? Evet. Korumacı içgüdülerim skoru eşitlemek ve onlara bize bulaşamayacaklarını göstermek için haykırıyordu.

Bu kavgayı kazanacak mıydım? Yine evet. Adrenalin içimde hızla yayılarak duyularımı keskinleştirirken kalp atış hızım yükseliyordu.

Yine de bu saçmalıktan bıkmıştım. Bu kısım, hokeye bir anda veda etmeme yok açabilirdi.

Bakışlarım ev sahibi olduğumuz maçlarda arkadaşlara, aile bireylerine ve takım kadrosuna açık olan locaya hızla ilerledi. Acaba doktor hâlâ orada mıydı? Hâlâ izliyor muydu?

Bakışlarımı buz pistine geri çektim. Onu umursamıyordum ve izleyip izlemediğini kesinlikle umursamıyordum.

Diğer oyuncunun etrafında dönerken kalbim göğsümü delecekmiş gibi atıyordu, adrenalin damarlarımda süratle dolaşıyordu; eldivenlerimi buz pistine fırlatırken taraftarlar kükreyerek onaylıyordu.

Ninova

5. BÖLÜM
GEORGIA

BİR HAFTA SONRA Gastown mahallesinde gizlenmiş berbat, köhne bir bar olan Filthy Flamingo'ya girdim; hem arkadaşım hem üniversiteden beri ev arkadaşım hem de barmenim olan Jordan'ın karşısında bara oturdum.

Dar, tahta panelli bar duvarında çerçeveli müzik grubu posterleri, tavanda boydan boya uzanan yumuşak, güzel peri ışıkları ve içki şişelerinin arkasına iliştirilmiş yüzden fazla Polaroid vardı. İçlerinden birinde ben Jordan'ın yanağına büyük, şapır şupur bir öpücük kondururken o gülüyordu. O fotoğraf beni her zaman gülümsetirdi.

Birkaç Storm oyuncusu şimdiden arka tarafta bir masada oturuyordu. Jordan hokeyden nefret ederdi ama bu sakin bar, oyuncuların fanatik taraftarlar tarafından kovalanmayacakları tek yerdi. Maç akşamları, maçtan sonra takımın kesinlikle buraya geleceğini bildiğim için genelde bardan uzak dururdum. Sebebi bir çıkar çatışmasını önlemek değildi çünkü Hayden Owens gibi arkadaş olduğum oyuncuları tedavi etmiyordum ama Volkov'a rastlamaktan nefret ederdim.

Bir bar taburesine otururken "Evlenmek zorundayım," dedim Jordan'a.

Vakit kaybetmeden bana bir kadeh şarap doldurdu. Hem mirası hem de programın fon kaybını en ince ayrıntısına kadar biliyordu.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben lafa daldım. "Evlen benimle."

"Hayır." Ağzının kenarı yukarı kıvrıldı.

Uzun, parlak koyu renkli saçları, zümrüt rengi gözleri, porselen cildi, merhum annesine tıpatıp benzeyen zarif hatlarıyla narin, peri masalından çıkma görüntüsüne karşın hiçbir şey onun rahatını kaçırmaz veya telaşlandırmazdı. Saygısızlığa tahammül etmezdi ve hiçbir şey onun canını sıkmazdı. Kaya kadar sağlamdı.

İyi günde de kötü günde de birlikteydik: Annesi vefat ettiğinde, babası kederi yüzünden onu aslında yalnız bıraktığında ve Liam meselesinin tamamında. Ben tıp okulundayken ve o spor psikolojisi yüksek lisansım yaparken. Jordan'ı araştırma programına bir danışman olarak getirmeyi denemiştim ama hayır demişti.

Ona tatlı bir gülümseme yönelttim. "Lütfen."

"Gerçekten istemiyorum."

"Ben bunu senin için yapardım." Sahiden yapardım. Evleneceğim tek kişi oydu. "Teklifim mükemmel. Zaten birlikte yaşıyoruz. Sadece etkinliklere benimle birlikte gelmen, gerçek aşkın olduğumu söylemen, benimle öpüşme numarası yapman falan gerekecek."

Eğlenerek bir kaşını kaldırdı. "Sahte flört olayı bana göre değil."

Ona alaycı bir şekilde gülümsedim. Doğrusu evet diyeceğini düşünmemiştim. Saçma bir teklifti. "Tamam, makul."

Daha fazla oyuncu geldi; geçerken bize selam verdiler. Jordan birkaç dakika içkileri karıştırdıktan sonra çalkalayıcıyı indirdi, derin bir nefes aldı ve yüz ifadesi duygusuzdu. Koyu ojeli tırnaklarını tezgâha sapladı. "Parayı babamdan isteyebilirsin."

Söylemekten utanç duysam da bu seçeneği çoktan dikkate almıştım. Babasının cevabının ne olacağını ben de Jordan da biliyorduk. Vancouver'da büyükbabamdan daha fazla parası olan tek kişi oydu; paranın satın alamayacağı tek şeyi istiyordu: Onunla hiçbir ilgisi olsun istemeyen kızıyla zaman geçirmek.

Jordan bunu benim için yapardı ama ben bunu ona yapamazdım.

"Hayır." Bir yemekte ikinci tabağı geri çevirirmişçesine bir elimi salladım. "Evlenmeyi tercih ederim."

Bana rahatlamış bir şekilde gülümsedi. "Bana kalırsa bir düzine adam seninle evlenmek ister. Gidip onlardan birini bul. Hastanedeki şu adam kimdi, Bay Yakışıklı?"

Ninova

"Dr. Handley." Benimle kesinlikle evlenirdi ama sonra bana bağlanırdı ve onun kalbini kırmak bana kötü hissettirirdi. "O tür bir evlilik istemiyorum. Bir iş anlaşması istiyorum."

Jordan başıyla onayladı. "Duygulara yer yok."

Beni anlayacak biri varsa, Jordan'dı. O da ilişkilere sıcak bakmazdı. "Hatta tercihen, birbirimizden hoşlanmayalım."

Kapı açıldı ve Volkov içeri girdi. Jordan gözlerinde sataşan bir soruyla bana kaşlarını kaldırdı.

Ona tatsız bir bakış attım. "Mesela."

Tuvalete gittim ama döndüğümde Volkov iki tabure ileride oturuyordu. O ve Jordan kafa kafaya vermiş kısık sesle konuşuyorlardı. Beni gördüler ve konuşmayı kestiler. Jordan bana anlamlı bir bakış attı.

"Ne?" Jordan Volkov'la ilgili nasıl hissettiğimi biliyordu ama onlar arkadaştı ve o taraf tutmayı reddediyordu.

"Volkov sana bir şey sormak istiyor."

"Hayır, istemiyorum." Volkov ona ters ters baktı. "Sessiz ol, Jordan."

Hızla Volkov'a döndüm. "Ona sessiz olmasını söyleme. Burası onun barı." Jordan'a tekrar baktım. "Ne oldu?"

"Volkov bana evlenme teklif etti."

Muhtemelen tokat yemiş gibi görünüyordum, ağzım beş karış açıktı ve irileşmiş gözlerimi kırpıştırıyordum. "Neden?" Jordan'a mı âşıktı? Daha önce hiç dikkatimi çekmemişti. Şiddetli bir huzursuzlukla midem bulandı.

Jordan gülümsedi, gözleri haylazlıkla parlıyordu. "İkinizi konuşmanız için yalnız bırakacağım."

Onu durdurmak için bir elimi kaldırdım. "Hayır—"

Artık çok geçti. Jordan hâlihazırda uzaklaşıyordu ve ben Volkov'la baş başa kaldım. Sessizce oturduk, ikimiz de doğruca karşımızdaki Polaroid fotoğraflara bakıyorduk. Bir yerde onun fotoğrafı vardı. İncelediğimde buldum; oradaydı. Geçen sezondan Hayden ve Rory'yle.

Buna daha fazla dayanamıyordum. Onunla yüz yüze gelmek için döndüm. "Neden Jordan'a evlenme teklif ettin?"

Soğuk bakışları hızla bana çevrildi, sonra uzaklaştı. "Önce sen."

Demek Jordan bunu ona söylemişti. "Seni hiç ilgilendirmez."

"Peki."

"Güzel."

Tekrar fotoğraflara döndüm. Ona da mı bir miras kalmıştı? Volkov'un paraya ihtiyacı yoktu. Adam zengindi. Tüm bu hokey oyuncuları, özellikle yıldızlar, zengindi. Yılda milyonlar kazanıyordu.

"Bana bir miras kaldı," dedim her nedense. "Onu almak için evlenmem gerekiyor." Geri kalanını bilmesi gerekmiyordu.

Uzun bir an için sessizdi. "Vatandaşlık almaya ihtiyacım var."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ama yıllardır buradasın."

"Biliyorum." Burun delikleri genişledi. "Bunu tartışmak istemiyorum. Takımla olduğum sürece geçerli bir çalışma vizesine bağlıyım."

"Şanslısın ki tanıdığım en inatçı herifsin." Ona ışıl ışıl gülümsedim. "Doksanlarına kadar oynayacaksın."

Dile getirilmeyen gerçek havada asılı kaldı. Volkov'un kontratında üç yıl kalmıştı ve sonrasında büyük ihtimalle yenilenmeyecekti. Hâlâ ligdeki en iyi savunma oyuncularından biriydi ama kötü bir sakatlanma kariyerini bitirebilirdi. Onun kadar fiziksel temas kullanan savunma oyuncuları nadiren bu denli uzun süre oynardı.

Göz göze geldik. Ah. Hayır.

Başımı iki yana sallayarak "Hayır," dedim ona. "Hayır. Hayır, hayır, hayır. Katiyen olmaz."

Kaşlarım çattı.

"Ciddi olamazsın," dedim boğulurcasına.

"Ciddiyim." Bunu kendisine fiziksel bir acı veriyormuş gibi söyledi.

"Volkov." Parmak uçlarımı birleştirdim. "Tekrar başını mı çarptın?" İki yıl önce kafasını çarptığı için geçirdiği kötü bir beyin sarsıntısından hastanede yatmıştı. "Birkaç dişin daha mı döküldü?"

Burun kemerini ovarak gözlerini kapattı. "Kahrolası on bin kez söylediğim gibi benim tüm dişlerim sağlam."

Etrafıma bakınarak kimsenin bize kulak misafiri olmayacağını garantiledikten sonra sesimi alçaltım. "Seninle evlenmeyeceğim. Bir felaket olurdu bu."

Volkov cevap vermeden önce uzun bir sessizlik ânı oldu. "Başka seçeneğim yok."

"Kabul etmekten nefret ediyorum ama seninle evlenecek kadınlar var. Senin aslında kim olduğunu bilmeyen kadınlar."

Yüz ifadesi kardı. "Gerçek bir evlilik istemiyorum."

Ben de gerçek bir evlilik istemiyordum. Bir şey aklıma takıldı ve ilk kez bunu sahiden dikkate aldım.

Yetersiz, demişti benim için. Bunu Ward'a söylemişti. Tıp okulunda sınıfımın birincisiydim ama ruj sürdüğüm, topuklu ayakkabılar giydiğim, tırnaklarımı yaptırdığım için anlaşılan ne yaptığımı bilmiyordum.

Hayır. Başka bir seçenek bulacaktım. Ondan başka birini.

"Hayır." Eşyalarımı topladım, cüzdanımı çıkardım ve bara bir yirmilik fırlattım. "Asla başarılı olmaz. Birbirimizden nefret ediyoruz. Herkes bunu biliyor."

"Bu yüzden başarılı *olur*." Montumu giymemi izledi, bakışları üzerimde gezinirken dudakları bir antipatiyle kıvrılmaya başladı. "Sana karşı asla romantik bir duygu beslemem."

Kendime gülerken başımı indirdim. "Vay be. Tam da umutlanıyordum."

"Karmaşık olmaz. İkimiz de istediğimizi alırız."

Beynimin mantıklı, problem çözen parçası yine duraksadı ve bunu ölçüp biçti. Volkov haksız değildi. Bu adamdan varlığımın her zerresiyle nefret ediyordum. O tıpkı Liam gibiydi. Güçlü. Kontrolcü. Kariyeri her şeyden önce gelirdi.

Belki bu yüzden başarılı olur, diye fısıldadı beynim. Gerçek bir evlilik olmazdı. Aşk asla işin içinde olmazdı. Üstelik başka ne seçeneğim vardı?

Liam'dan sonra evlilik fikri bana bunaltıcı geliyordu. Sanki yeterince hava alamıyordum. Sanki duvarlar beni kuşatıyordu.

"Hayır," dedim tekrar. Volkov gibi bir adamla, numaradan bile olsa, evlenemezdim. "Nihai cevabım. Zorbalık edecek utangaç, silik bir eş bul çünkü o ben olmayacağım."

Çenesi gerildi ama ben Jordan'a veda etmek için el sallayarak bardan çıkarken tek kelime etmedi.

Bir çözüm bulacaktım. Bulmaya mecburdum.

6. BÖLÜM
GEORGIA

GÜNLER SONRA Volkov arenada kapımı çaldı.

Gözlerimi ekranımdaki hasta dosyasından ayırmadım. Volkov burada ne yapıyordu? Daha önce hiç ofisime gelmemişti. Bu çok garipti.

"Sorun nedir, Volkov? Yeraltı dünyasına giderken yolunu mu kaybettin?"

"Hayır." Kapıyı arkasından kapattı. "Onu gayet rahat buldum."

Kahkaha atma dürtümle mücadele ettim. Ondan nefret ediyordum ve bu komik değildi. Cama yaslanarak kollarını geniş göğsünde kavuşturdu; o sinir bozucu, soğuk ifadesiyle beni izliyordu.

"Benim gerçek bir doktor olmadığımı düşünmene rağmen küçük, kadın beynimle yapmam gereken işlerim var." Bir *kışkışlama* hareketi yaptım. "Bas git."

"Tartıştığımız konuyu düşündün mü?"

Gözlerimi kapatıp yavaşça nefesimi verdim. Yine mi?

"Hayır," diye yalan söyledim. "Düşünmedim."

Hafta boyunca düşündüğüm *tek* şey buydu. Vasiyette bir esneklik payı olup olmadığını incelemesi için başka bir avukat tutmuştum; esneklik payı yoktu.

Başka seçeneğim yoktu. Berbat bir hisle sarmalandım. Böyle kapana kısılmış hissetmekten nefret ediyordum. Hiçbir seçeneğimin olmadığını, istemediğim bir şeye mecbur bırakıldığımı hissetmekten nefret ediyordum.

"Peki." Gitmek için hareketlendi.

"Bu nasıl başarılı olur?"

Durdu, arkasını döndü ve kapıyı tekrar kapatarak bana baktı.

"Mesela, ne kadar zamandan bahsediyoruz?"

"Göçmenlik avukatım bunun bir yıla kadar sürebileceğini söylüyor."

Bir yıl. Tamam. "Benim mirasım evliliğin üçüncü ayından sonra verilecek." Elimizi çabuk tutarsak aralık ayının ortasında. Hastanede fonun kesileceği zamana kıl payı yetişiyordu.

Sessizce birbirimize göz gezdiriyorduk. Bunu sahiden dikkate aldığıma inanamıyordum.

Fakat futbol takımındaki kızları düşünüp duruyordum. Bu önemliydi. Onlara yardım ediyordu. Bir fark yaratıyordu.

Bir yıllığına Volkov'a katlanamayacağım için bunu gerçekten mahvedecek miydim? Ona asla âşık olmazdım. Zaten sürekli takımla yollardaydı. Asla görmeyeceğim berbat bir ev arkadaşı gibi olacaktı.

Belki bunu yapabilirdim. Kızlar için bunu yapabileceğimi düşünüyordum.

Lanet olsun, bunu geçekten yapacağıma inanamıyordum.

"Peki."

Bir kaşını kaldırdı. "Neye peki?"

"Peki, ben..." Ofisimin cam duvarlarından Ward'un koridorda yürüdüğünü gördüm ve ona hafif bir gülümsemeyle bir baş selamı verdim. El sallayarak bana karşılık verirken meraklı bakışları benimle Volkov'un arasında gidip geldi. "Kabul ediyorum. Evet."

Volkov beni izlerken, bakışlarının altında kıpırdanma dürtüme direndim. Bu, tıp okulundan, çocukluğumdan ve asistanlık yıllarımdan tanıdığım o eski hisli; bir erkeğin beni sindirmeye çalıştığı anların hissi. Volkov bunu yaptığını bile bilmeden, çaba sarf etmeden yapıyordu çünkü toplum ona tüm gücü elinde tuttuğunu söylemişti.

Bacak bacak üstüne atarak bir ayağımı öne savurdum ve Volkov bakışlarını indirdi. Bugün uzun, sivri topuklu ayakkabılar giyiyordum. Bu ayakkabıları giydiğim her seferinde olduğu gibi çenesi gerildi.

"Akşam benimle caddenin karşısındaki İtalyan restoranında buluş ve ayrıntıları halledelim." Boğazını temizledi.

Ne? Onunla akşam yemeği yemek istemiyordum. Iyy. "Bara gidelim."

"Görülmemiz gerekiyor. Görüntülenmeliyiz."

Doğru. Volkov gittiği her yerde dikkat çekerdi. Tüm hokey oyuncuları dikkat çekerdi. Vancouver'da hokey bir dindi ve bu adamlar tanrılardı.

"Sekizde," dedi.

"Dokuz." Daha az kesintiye uğradığım için geç saatlerde çalışmaktan hoşlanırdım.

Volkov başıyla onayladı. "Geç kalma." Gitmek üzereyken duraksadı. "Paraya neden ihtiyacın var?"

Ona gerçeği söyleyemezdim. Umursamasa bile onun öğrenmesini istemiyordum. Sebebim kişiseldi, bana aitti ve bu kadar özel bir meselede Volkov gibi bir adama güvenemezdim. Ayrıca nefreti beni besliyordu. Volkov'un rengini belli ettiği ve bir pislik gibi davrandığı her seferinde *haklıydım* hissiyle küçük bir bağlantı kuruyordum.

Bacağımı düzleştirerek topuklu ayakkabımın havada asılı durmasına izin verirken ona hoşnut, kibirli bir gülümsemeyle baktım. "Ayakkabı koleksiyonum için elbette."

Bir an geçti. *Ayakkabılar* uğruna evleneceğime sahiden inanmıyordu, değil mi?

Bezgin bir ifadeyle başını iki yana salladı. "İnanılmaz, Doktor. Ne kadar yüzeysel olduğunu hafife almışım."

Söylediği şey canımı acıttı ama ben cevap veremeden gitti.

"Aşağılık herif," diye söylendim; o uzaklaşırken arkasından ortaparmağımı gösterdim.

Bu pisliğe âşık olmam mümkün değildi.

7. BÖLÜM
ALEXEI

"SAKIN BANA ÂŞIK OLMA," dedi doktor o akşam restorana vardığında bir selamlama niyetine. "Bunu yapışkanlı bir not kâğıdına yaz ve takma diş kabına iliştir, Volkov, çünkü aşkına asla, katiyen karşılık vermeyeceğim."

Neyse ki restoranın başkaları tarafından görüldüğümüz ancak duyulmadığımız daha özel bir alanında masa ayırtmıştım. İnsanlar karşımdaki kadına göz gezdiriyordu çünkü Georgia Greene gibi görünen bir kadın dikkat çekerdi ama işitme mesafesinde kimse yoktu.

"Bu bir sorun olmayacak, Doktor." İmaja ve paraya her şeyden çok değer veren birine âşık olmamam gerektiğini biliyordum. Aynı hatayı asla iki kez yapmazdım.

Bana kurnazca sırıttı, o sıcak viski gözleri parlıyordu. "Senin tipin olduğumu biliyorum."

Gözlerim onda dolaşarak çillerinin belli olduğu, soluk teni boyunca yayıldığı yakasında oyalandı. Teni yumuşak görünüyordu, herhâlde bakirelerin kanını içtiği içindi.

"Değilsin."

Gerçekten ona asılacağımı mı düşünüyordu? Onu çekici bulduğumu?

Bakışlarım bedeninde dolaştı. Kıvrımlı. Uzun boylu. Yumruğuma sarabileceğim kadar gür saçlı. Keskin, değerlendiren bakışları ve çok sivri bir dili vardı. Ve giydiği ayakkabılar. O ayakkabılardan nefret ediyordum.

Garson masamıza geldi ve doktor bir kadeh şarap, ben de alkolsüz bira siparişi verdim.

Kaşlarını kaldırdı. "İçki içmiyor musun?"

"Sezon boyunca içmem." Bir biradan sonra bile, ertesi gün bedenimdeki iltihaplanmayı hissedebilirdim. Eski sakatlıklarım daha çok ağrırdı. Buna değmezdi.

Doktorun bakışları bende oyalanırken gözlerinde odaklanma ve ilgi vardı, dahası bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu.

"Randevunuzu böldüğüm için üzgünüm," dedi garson, tedirgin bir gülümsemeyle, bakışları aramızda gidip geliyordu ve onu düzeltme arzuma direndim. Doktorun kaskatı kesilmesine bakılırsa, aynı dürtüyü bastırdığına emindim. "Seninle bir fotoğraf çekilebilir miyiz?"

Restoranın diğer tarafındaki barmeni işaret etti.

"Sıkı taraftarlarız," diye itiraf etti garson.

"Elbette." Boğazımı temizledim ve ayağa kalktım. "Bara geçelim."

Masaya dönmeden önce çalışanlara imza dağıtarak ve onlarla fotoğraf çektirerek birkaç dakika geçirdim.

"Vay be," dedi doktor sözcükleri uzatarak. "Kibar *olabiliyorsun*."

Ona taraftarlarla birlikte zaman geçirmenin benim için sakıncası olmadığını, çocukken babamın beni ikinci lig maçlarına götürdüğünü –yalnızca bunları karşılayabilirdik– ve oyuncularla tanışmanın beni çok sevindirdiğini anlatmak üzereydim. Hokey yalnızca bir oyun değildi, kültürümüzün bir parçasıydı. İnsanları bir araya getirirdi. İnsanlara heyecan duyacakları bir şey, umut edecekleri bir şey verirdi.

"İşimin parçası," dedim bunun yerine.

Bakışları bende oyalanırken söylemediğim daha fazla şey olduğunu biliyormuş gibi hafifçe kaşlarını çattı ama bunu boş verdi. "O hâlde, bir yıl."

"Bir yıl. Ya da benim vatandaşlığım ve senin mirasın onaylanana kadar." Derin bir nefes aldım. "Birlikte yaşamamız gerekiyor."

Gözlerini kısarak beni inceledi.

"Ben taşınmam," dedik aynı anda.

Ağzı açık kaldı. "Neden benim taşınmam gerekiyor? Arenaya yakın oturuyorum. Senin için elverişli."

"Sen Jordan'la birlikte yaşamıyor musun? Bir öğrenci yurdunda yaşıyormuşum gibi sabahları duşa girmek için kavga etmeyeceğim. Sen benim evime taşınacaksın."

"Senin evin yaşanılabilir mi?"

Başımı iki yana sallarken onun bu kadar şımarık olması beni dehşete düşürdü. "Senin büyüdüğün evdeki gibi bir süs havuzu fıskiyem ve dairesel bir garaj yolum olmayabilir ama evimin ortalama bir hokey oyuncusu eşi için yeterince iyi olduğunu sana garanti ederim."

Burun delikleri genişledi. Bu, onun zenginliğe alışkın olduğuna dair yorumumdan mı kaynaklanıyordu, yoksa eğitimini ve kariyerini yaklaşan medeni durumuna indirgememden mi? Görünüşe göre onu sinir edecek başka bir nokta bulmuştum.

"Dikkatli ol, Doktor." Kaşlarımı kaldırdım. Bunca zamandır insanlar dikkatli bizi izliyordu. "Böyle şeytani görünme. İnsanlar izliyor."

Ben bunu söylerken bir adam masanın yanından geçiyordu, bakışları doktorun saçlarının arkasına takıldı. Elim bardağımın etrafında kasıldı.

Doktor yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ama bakışları soğudu, güzel kehribar gözleri buz kesti.

Güzel değildi. Sadece ilgi çekici. Minik altın parçacıklarla ışıltılı. Bir kadeh burbon gibi yoğun. Az miktarı mükemmeldi ama fazlası sizi öldürürdü.

"Belki kendi evimde kalmak istiyorum. Belki taşınmak istemiyorum," diye eklerken tırnaklarına bakıyor, onları inceliyordu. Koyu bordomsu mor renkte, bakımlı ve şıklardı.

"Eminim beni bir süpürge dolabına tıkıp orayı yatak odam olarak adlandırmaya bayılırdın ama benim evimde ikimizin de birbirimize bulaşmadan yaşayabileceği yeterince alan var."

Birkaç yıl önce Kuzey Vancouver'da bir ev satın alıp yeniletmiştim. Baktığım en geniş ev değildi ama yapısı sağlamdı; ormanın içinde konumlanan, ağaçlara yüksekten bakan, kemerli ve eğimli tavanları, bolca doğal ışığı ve kocaman bir taş şöminesi olan bir evdi. Yüzyıl ortası modern tarzda, diye adlandırmıştı emlakçım. Gözden uzaktı, sakindi ve komşular beni rahatsız etmiyordu.

Ninova

"Ben taşınmayacağım. Zaten sezon boyunca hokey için ya bir maç ya da antrenman vesilesiyle, uzakta olurum. Senin alışveriş torbalarını taşıdığını görmek için evde durmam."

Benimle konuşmak yorucuymuş gibi iç geçirdi. "Zaten senin tüm sağlık gereçlerini taşımak herhâlde fazla zahmetli olur. Evinin bir bakım evi gibi düzenlendiğine eminim." Çenesini eline dayayıp gözlerini kıstı. "Büyük bir dolaba ihtiyacım olacak."

"Evet, Cehennem Ateşi, senin bir tüketici olduğunun farkındayım." Gözlerim ayakkabılarına indi ve hayli nefret ettiği lakabı duyunca doktorun gözlerinde bir şimşek çaktı.

"Böyle yorumlar yapmayı kesmek zorunda kalacaksın, yoksa kimse bize inanmaz."

"Senin de kendi yorumlarını kesmen gerekecek."

"Onları yalnızca sana saklıyorum, Volkov."

Bakışlarımız kilitlendi ve omuzlarım gerildi. Epey berbat bir yıl olacaktı.

"Hikâyelerimizi düzgün anlatmalıyız," dedim ona. "İnsanlar nasıl birlikte olmaya başladığımızla ve neden kimseye söylemediğimizle ilgili sorular soracak."

"Kolay. Utanıyordum." Doktor beni işaret etti. "Yaşın benimkinin iki katı."

"Bu durumda, on sekiz yaşındaki birine göre korkunç görünüyorsun."

Gülmemeye çalışıyormuş gibi ağzının kenarı gerildi ve göğsümde garip bir sıcaklık hissettim. Sinir bozucuydu.

"İnsanlara çifte randevudan sonra bir kaçamak yaptığımızı söyleyeceğiz."

Geçen yıl Owens açıkça Darcy'den hoşlanıyor ama bir adım atamıyordu, hâl böyleyken onu harekete geçirmek için onun önünde Darcy'ye bir randevuya çıkmayı teklif etmiştim. Planım kusursuz işlemişti; Owens'ın randevuya Georgia'yı getirmekte ısrar etmesi hariç.

"İlişki istemiyorduk. Tek istediğimiz," bir kaşını kaldırdı, "stres atmaktı."

Düzüşmek, demek istiyordu. Tek istediğimiz düzüşmekti.

Kuşkusuz doktor yatakta harikaydı. Onu altımda hayal ettim; çıplaktı, ben içine girerken çaresizdi, o dolgun dudakları aralıktı ve gözleri bendeydi, ona istediğimi yapmama izin veriyordu. Uyarılma bedenimde titreşti.

Düşüncelerimi aniden durdurdum. Silahlarımızı indirsek bile doktorla düşüp kalkmak lanet olası bir felaket olurdu. *Para* için nefret ettiği bir adamla evleniyordu. Ahlak prensibi çok zayıftı.

Kalbimi yerinden söker ve sezonun en yeni topukluları için satardı, dahası bunu yaparken zerre kadar pişmanlık duymazdı.

Saatim ötünce –yine şu kahrolası kalp atış hızı alarmı– onu susturdum; doktorun kaşlarını kaldırmasına, çarpık, sinsi gülümsemesine aldırmadım.

"Bunu hayal mi ediyorsun, Volkov?"

"Seni becermenin düşüncesi midemi bulandırıyor."

"Tabii." Bana inanmıyormuş gibi sırıttı. "Heyecandan mı miden bulanıyor? Pantolonunun seni sıktığını mı hissediyorsun?" Kasıklarıma anlamlı bir bakış attı.

Gözlerimi kapatıp burun kemerimi ovdum. Bu kadın çileden çıkarıyordu.

"O hâlde bunun bir geleceği olduğunu düşünmedik, sadece seksti ve sonra evlenmeye karar verdik." Yüzümü buruşturdum. "Kim buna inanır?"

"Sen güçlü duyguları olan bir adamsın. Bana sırılsıklam âşık oldun ve seninle evlenmem için ısrar ettin."

"Belki sen bana sırılsıklam âşık oldun ve seninle evlenmem için yalvardın."

Doktor keyifsizce homurdandı. "Ben asla yalvarmam, Volkov."

Kasıklarım gerildi ve saatim tekrar ötmeye başladı. Antrenman ve maçlar dışında kalp atış hızımı denetleyen programı kapattım. Egzersiz yapmadığımda dinlenmeye ve iyileşmeye ihtiyacım vardı ama doktorun etrafında olmak hepsini ateşe veriyordu.

"Ayrıca, seninle evlenmemi talep etmeni inandırıcı kılacak kadar kontrolcüsün."

İğnelemesini yok saydım. "Kimseye söylemedik çünkü kişisel gizliliğime önem veriyorum. İnsanların özelimi bilmesinden hoşlanmıyorum."

Storm'un halkla ilişkiler bölümünün itirazlarına karşın kendi sosyal medyam yoktu. Takımla olanlar hariç nadiren fotoğraf çektirirdim ve asla maç sonrası basın toplantısına katılmazdım çünkü her zaman kahrolası emekliliğimi sorarlardı.

Doktorun yüzündeki keyifli ifade kayboldu, zarif parmakları şarap kadehinin sapıyla oynuyordu. "Bunu gerçekten yapıyoruz, ha?"

Bakışlarım kaşlarının arasındaki kırışıklığa takıldı. "Kimse hiçbir şeyden şüphelenmemeli. İnsanlar bunun gerçek olmadığını öğrenirse ve hükümet, insanların bizim için yalan söylediğini düşünürse, başları derde girebilir. Ebeveynlerim sınırdışı edilebilir. Eğer buna dahil olmak istemiyorsan bana şimdi söyle."

"İstiyorum." Yutkunurken boğazındaki uzun çizgi hareket etti ve gözlerimiz buluştu. "Numara yapacağız ve herkesi kandıracağız. Bizden başka kimse gerçeği bilmeyecek," diye ekledi. "Jordan hariç."

Ancak onun sessiz kalacağını ikimiz de biliyorduk.

Sesinde daha önce duymadığım azimli bir tını vardı. Asla hiçbir şeyi ciddiye almazdı ama bunu önemsiyordu.

Gerçi, ayakkabılar içindi. Akla yatkın değildi.

Garsona hesabı getirmesini işaret ettim. "Yarın evleneceğiz." Nikâh gününü bu akşamüstü, onunla ofisinde konuştuktan hemen sonra almıştım. "Belediye binasında. Öğleden sonra ikide."

Doktorun gözleri şaşkınlıkla parladı. "Yarın mı?"

"Sürecin bir an önce başlamasını istiyorum."

Bakışları sakat omzuma ilerledi. Zamanımın azaldığını bilmesi gereken biri varsa oydu. Midem düğümlendi. Tüm zayıflıklarımı bilmesinden nefret ediyordum. Bir hasta olarak onun zamanına değmememden nefret ediyordum.

Bu konuda benimle tartışmasını, büyük, gösterişli ve pahalı bir düğünde ısrar etmesini bekleyip beklemediğimden emin değildim ama o sadece başını sallayıp onayladı, dalgındı.

"Yarın." Ayağa kalktı ve montunu giydi. "Orada görüşürüz, Volkov."

Arkasına bakmadan çekip gitti. Onun gidişini izlerken bakışlarım hafif montunun dalgalanışını, topuklularının ışıltısını yakaladı; o gözden kaybolmadan önce gerçek kafama dank etti.

Doktor ve ben evleniyorduk.

Ninova

8. BÖLÜM
GEORGIA

ERTESİ GÜN, serin Eylül güneşi altında Vancouver Belediye Binası'nın önünde dikilmiş, hayat seçimlerimi sorguluyordum.

Evlenmek için güzel bir gündü. Saçlarım ve son dakikada bulduğum gelinlik hafif rüzgârda dalgalanıyordu; zayıf sonbahar güneşini tenimde hissederek derin bir nefes aldım. Vancouver'da Eylül en iyi aydı, yağmurlu kış mevsimi başlamadan önce hâlâ yazın sıcaklığı sürerdi. İnsanlara her zaman şehri Eylül'de ziyaret etmelerini söylerdim.

Evlenmek isteseydim, Eylül'de evlenirdim.

Yaşça büyük bir adam basamaklardan inerken "Tebrikler," dedi.

"Teşekkür ederim." Küçük çiçek buketimi sıktım, adam geçene kadar gülümsememi korudum, ardından uzun bir nefes verdim ve etrafa bakındım.

Gerçek bir evlilik olsaydı, oradaki büyük ağacın altında evlenirdim. Aşağı yukarı elli yıllık gibi görünüyordu; sağlam ve sarsılmazdı, dalları gökyüzüne doğru uzanıyordu. Güneş ışığıysa yapraklarının arasından süzülüp altındaki çimenlere parça parça düşüyordu. O ağacın altında durur ve hayallerimdeki adamın elini tutar, aşkla gözlerine bakardım.

Belki başka bir hayatta.

Belediye binasının içinde daha fazla insan bana yüreklendirici, sıcakkanlı gülümsemeler yöneltti. Çiftlerin evlendiğini görmeyi herkes severdi. Nikâh törenlerinin yapıldığı kata vardığımda Volkov'u ânında fark ettim. Onun kadar iri bir adamı fark etmemek zordu.

Takım elbise giyiyordu; kollarını göğsünde kavuşturmuştu, omuzları gergindi, sabırsızlığı hissediliyordu. Pahalı, koyu gri kumaştan kusursuz, özel dikim bir takım elbise giymişti. Takım elbisenin üzerindeki duruşu, yüzünün vahşi hatlarıyla tuhaf bir tezat oluşturuyordu.

Alexei Volkov'dan bu kadar çok nefret etmeseydim, sanırım onun yakışıklı olduğunu düşünebilirdim. Onun geniş omuzlarını, hafif dalgalı koyu saçlarının gürlüğünü ya da gözlerindeki keskin, zeki bakışı çekici bulabilirdim. Parmaklarımı kaşındaki yara izinde gezdirmek veya vücudunun göründüğü kadar sıkı olup olmadığını test etmek için avucumu karnına bastırmak isteyebilirdim.

Eğer onu çekici bulsaydım. Ancak bulmuyordum.

Bakışlarını hızla bana çevirdi, duraksadı, tepeden tırnağa üzerimde sürüklerken oyalandı. "Bunu mu giyiyorsun?"

Öfkelendim. Nasıl cüret ederdi? Ateşli görünüyordum. "Yeni elbiseme hakaret etmek için nikâhın bitmesini bekle, tamam mı, Volkov?"

Yere uzanan ipek elbisenin derin bir V yakası ve dökümlü kolları vardı. Yetmişler tarzı gelinlik tercih etmiştim. Onu bu sabah, her gün işe giderken önünden geçtiğim gelinlik dükkânında bulmuştum. Kumaşı yumuşak ve dökümlüydü, kıvrımlarımı hafif sedef gibi bir pırıltıyla kaplıyordu. Saçlarım düzgün dalgalar hâlinde omuzlarımın etrafına dökülüyordu ve makyajım hafif, basitti. Özgüvene ihtiyacım olduğunda sürdüğüm kan kırmızı ruj hariç. Ya da hakimiyet kurmaya ihtiyacım olduğunda sürdüğüm.

İnanılmaz görünmenin özgüven desteğine hiç olmadığı kadar çok ihtiyacım vardı.

Gözleri yakamda, belimde oyalandı ve bir adrenalin akını kan dolaşımıma saldırdı. "Fikrini değiştirmek için son şansın."

Bundan emin miydim? Hayır. Taş kesilmiştim. Bu sadece kâğıt üzerinde bir evlilik olacaktı ama Volkov'la olan bu evlilik gerçek duygulara dönüşmeden önce cehennem buz tutsa bile, bedenimin her hücresi kaçmam gerektiğini haykırıyordu.

Fakat bu evlilik asla gerçek olmayacaktı.

"Eminim. Hadi şunu yapıp kurtulalım."

Bir kez başını salladı, yaşça büyük bir kadının tatlı bir gülümsemeyle beklediği yere omzunun üstünden kaş çattı. Kadın öne çıktı ve Volkov başını kapıya doğru eğdi. "Dışarıda yapıyoruz."

Yürürken parmaklarını gömleğinin yakasının altına sokup nefes alamıyormuş gibi onu çekiştirdi.

"Endişelenme, Volkov," dedim ona, duyulmamamız için alçak sesle. "Benimle evli olmanın kâbusu, sen ne olduğunu bile anlamadan sona erecek."

Bir pencereyi geçerken yansımamız gözüme ilişti. Birlikte muhteşem göründüğümüzü kabul edecektim. O çok uzun boyu, geniş omuzları, vahşi yüz hatları, jilet gibi, pahalı takım elbisesiyle ve ben kadınsı zarafetim, kırmızı dudaklarım, uzun dalgalı saçlarımla.

Ne yazık. Ne israf.

Biz sessizce belediye binasından dışarı çıkarken insanlar bize doğru bakıyordu.

"O Alexei Volkov mu?" diye fısıldadı biri.

Ön basamaklardan inerken takılmamak için elbisemin eteğini kaldırdım. Her zamanki gibi Volkov'un gözleri ayakkabılarıma gitti. Bir zafer hissi boğazımda yoğunlaştı.

"Beğendin mi?" Tamamen iyi niyetli bir tavırla sordum. "Onlar yeni ayakkabılarım. Alışveriş yapmayı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun."

Hızla benimkilere çevirdiği gözleri hiddetle parlıyordu; sırıtışım genişledi.

Çoğu ayakkabım gibi bu çift de çarpıcı ve kullanışsızdı. Rujumla tek uyumu, canlı bir kan kırmızı renginde olmasıydı. *Oynamak için buradayım ve kazanacağım* diyen bir kırmızıydı.

"Bu kolye anneme büyükannem tarafından verildi. Ödünç alınmış bir şey." Kalın zincirden sarkan kehribar taşı ona göstermek için saçlarımı geriye ittim ve Volkov gözlerini köprücükkemiğime indirdi. Annem onu ben ergen bir kızken bana ödünç vermişti ve onun bende kalması için ısrar etmiştim ama büyük ihtimalle şimdiden talihsiz, sahte bir evlilik için yeterince iyiydi.

Volkov iç çekti, benden usanmıştı. Göğsümün derinliklerinde neşe hissettim. Ben konuştukça Volkov daha çok sinirleniyordu.

"Ve 'mavi bir şeyim', eh..." Fazla konuşmuşum gibi dudaklarımı birbirine bastırdım, gülümsemem mahcup bir ifadeye büründü. "Giysilerimin altında."

Çenesi gerildi. Aa, şimdi onu gerçekten sinir ediyordum. Başını iki yana salladı ve kendi kendine bir şey mırıldandı.

Birkaç adım ötede yürüyen nikâh memuru duyamasın diye sesimi alçalttım. "'Eski bir şeyimin' ne olduğunu bilmek istemez misin?" Gülümsemem yüzüme yayıldı. Bir yabancı için ben, damadıma neşeyle gülümseyen, ona bel bağlamak ve imzamla hayatımı ona devretmek için heyecanlı, kusursuz bir gelindim.

"Keşke konuşmayı kessen," diye fısıldayarak söylendi.

"Sensin." Hâlâ hayatımın aşkıymış gibi ona gülümsüyordum. "Sen *eski bir şeysin*, Volkov."

Her şeyden pişmanlık duyuyormuş gibi bana ters ters baktı.

"Söylesene," diye fısıldadım çünkü onun yakınında kendime hâkim olamıyordum, "erkenden nalları dikersen evlilik anlaşmamıza ne olur?"

Bana aldırmayarak "Burası," dedi nikâh memuruna. "Burada yapalım."

Volkov'un bizi, önceden hayranlıkla baktığım büyük akçaağacın altına getirdiğini fark ettiğimde irkildim.

"Neden burası?" diye sordum.

Belediye binasının içinde, çirkin floresan ışıklarının altında, klimanın vızıltısını ve öksüren veya otopark biletlerini tartışan insanları dinleyerek evlenmeyi tercih ederdim. Güneşin parladığı bu yerde değil.

Bunların hiçbirinin gerçek hissettirmesini istemiyordum. Bunun hoş, romantik veya hatırlamaya değer olmasını istemiyordum.

"Burası uluorta," dedi alçak sesle.

Etrafıma göz attığımda insanların şimdiden bize baktığını fark ettim. Belediye binasının dışında evlenen bir çift hâlihazırda dikkat çekerdi ama Volkov ilgiyi üzerinde toplayan güçlü bir

auraya sahipti. Dün akşam restoranda ateşe çekilen pervaneler gibi gözlerin nasıl ona döndüğünü hatırladım.

O haklıydı; Storm'un sosyal medya hesapları dakikalar içinde dedikoduyu yayacaktı.

Nikâh memuru tekrar gülümsedi, kadının masum, cana yakın doğası benim ve Volkov'un yanında hayli uyumsuzdu. Yılan çukurunda bir kuzuydu. "Şahitleriniz bize katılacak mı?"

Midem ağırlaştı ve Volkov'a baktım. Şahitler aklıma bile gelmemişti. Kuşkusuz onlara ihtiyacımız vardı.

"Geldiler." Volkov çenesini yaklaşan yaşça büyük çifte doğru yatırdı. Kadın bir elbise ve adam bir takım elbise giyiyordu. Altmışlarında görünüyorlardı ve Volkov'a gülümserken Rusça konuşuyorlardı.

Aman Tanrım. Ebeveynleri mi gelmişti? Ebeveynlerini mi davet etmişti?

Kadın ona sarılırken ve adam elini sıkarken Volkov'a Rusça bir şey söylediler. Kadının gözleri gözyaşlarını zapt ediyormuş gibi parlıyordu. "Tebrikler," dedi bir Rus aksanıyla. Kadın geri çekilmeden önce Volkov'a tedirgin bir bakış attım ve adam elimi sıktı.

"Sizin için çok mutluyuz," dedi.

Zorla gülümsedim. "Teşekkür ederim." Evlenmek üzere olduğum adama yaklaşırken yüzüme yapıştırdığım gülümsememi korudum. "Ebeveynlerini mi davet ettim?" diye sordum dişlerimin arasından.

Bana deliymişim gibi baktı. "Svetta kâhyam ve Dmitri onun kocası."

"Tanrı'ya şükür." Katıksız rahatlamayla bir soluk verdim. Onun ebeveynleriyle tanışmak istemiyordum. Bu evlilik gerçek değildi ve birbirimizin özel hayatlarıyla ne kadar az bağlantı kurarsak o kadar iyiydi. Volkov'u ve kişiliğini tanıdığım kadarıyla ebeveynleri de büyük ihtimalle onun gibi aşağılık insanlardı.

"Herkes hazır mı?" diye sordu bize nikâh memuru.

"Hazırım." Volkov'un meydan okuyan ve değerlendiren bakışları bana kaydı. *Son şansın*, diyordu yüz ifadesi.

Kararsızlık kaburgalarımın arkasında titreşiyordu. Fakat başka ne seçeneğim vardı? Programın fonunu kaybetmesine izin

veremezdim. O kızların buna ihtiyacı vardı. Birbirlerine ve bana ihtiyaçları vardı.

Duruşumu dikleştirdim, sakinleştirici bir nefes aldım ve nikâh memuruna bir baş onayı verdim.

"Hazırım."

Ninova

9. BÖLÜM
GEORGIA

NİKÂHIMIN BÜYÜK BÖLÜMÜNDE, zar zor odaklanabiliyordum. Nikâh memuru karşılıklı sevgi, sadakat ve bağlılıkla ilgili konuşuyordu; hiç umurumda olmayan şeyler.

İnsanlar saygılı bir mesafede toplanıyor ve fotoğraf çekiyordu. Volkov kişisel gizliliğine çok düşkündü, bundan nefret ettiğine emindim. Keyfim biraz yerine geldi.

"Yeminlerinizi hazırladınız mı?" diye bize sordu memur.

Volkov ve ben bakıştık. Aklıma gelmeyen bir başka şeydi. Yüzündeki dertli ifadeye bakılırsa onun da aklına gelmemişti.

Hatamızı sıcak bir gülümsemeyle örtbas ettim. "Hazırladık ama eğer uygunsa, onları baş başa söylemeyi tercih ederiz." Başımla Volkov'u gösterdim. "O böyle konularda utangaçtır."

Nikâh memuru âdeta eridi. "Elbette." On adım uzaklaştı ve bize arkasını döndü. Şahitlerimiz hızla geri çekilerek bize alan tanıdı.

Volkov o soğuk, sinirli bakışını gözlerimden ayırmadan ağzını kulağıma yaklaştırarak eğildi. Temiz ve belirgin, son derece erkeksi kokusu beni sararken bir ikaz hissi hızla içime yayıldı ve ensem karıncalandı.

Sarsıcı bir an boyunca onun beni öpeceğini düşündüm.

"Seni sevmiyorum ve asla sevmeyeceğim," diye mırıldandı.

Sessizce alaycı bir kahkaha attım. "Bu gerçek bir evlilik değil ve sona erdiğinde, seni özlemeyeceğim."

Bana gözlerini dikip baktı, burun delikleri genişledi ve Tanrım, ondan aşırı nefret ediyordum.

"Hemfikir olmamıza sevindim."

Nikâh memurunu geri çağırdı ve törene devam ettik. Bize bazı sözleri tekrar ettirdi. Kısmen dinliyordum; doğru sözcükleri söylemeye odaklanmıştım, anlamlarına değil. Önemi yoktu. Bu evlilik gerçek değildi.

"Yüzükleriniz yanınızda mı?" diye sordu nikâh memuru ve kalbim durdu.

Volkov için bir yüzük almam mı gerekiyordu? Endişelenmeye fırsatı bulamadan Volkov elini takım elbisesinin ceketinin içine uzattı ve biri dar diğeri geniş iki yüzük çıkardı. Soğuk, sade ve çirkin iki metal alyanstı.

Dehşete kapıldım. "Aman Tanrım," deyiverdim kendimi durduramadan.

Nikâh memuru ikimize bakarken endişeliydi ve ifademi bir gülümsemeyle düzelttim.

"Bunlar aile yadigârı." Çabalıyordum. "Kaybolduklarını sanıyordum."

Göğsünü tutarak "Ne kadar romantik," dedi nikâh memuru yumuşak bir sesle.

Muhtemelen böylesi iyiydi. Güzel bir yüzüğe bağlanırdım. Bu iş bittiğinde onu özlerdim. Bu çirkin yüzüğü özlemeyecektim.

Nikâh memuru konuşmaya devam etti ve Volkov elimi tutup yüzüğü parmağıma taktı. Elinin şaşırtıcı sıcaklığıyla irkildim. Dikkatimi parmaklarıma sürtünen parmaklarına verdim.

Yüzük en az iki beden büyüktü. Volkov dik dik bakarak ona itiraz etmem için bana meydan okudu.

Güçbela dinlediğim daha fazla sözü tekrarladım ve Volkov'un güçlü elini kendiminkiyle tutarak yüzüğü onun parmağına taktım.

Ona böyle dokunmak garipti. Midem ağırlaştı.

"Pekâlâ." Nikâh memuru huzurlu bir şekilde bize gülümsedi ve Volkov'a baktığımda kalbim tuhaf, kafa karıştırıcı bir biçimde gümbürdedi. "Sizi karı koca ilan ediyorum."

Şahitlerimiz mutlulukla alkışladı, nikâh memuru aramızda gülümsüyordu ve seyirciler alkışlamaya başladı.

"İşte bu, Volkov!" diye bağırdı biri.

Nikâh memuru anlamlı bir şekilde duraksadı. "Artık gelini öpebilirsiniz."

Donup kaldım. Mükemmel soğukkanlılık maskem düştü ve panik, omurgamdan yukarı hızla tırmandı. Gerçekten öpmeyecekti... Öpecek miydi? Şüphem gözlerime yansıdı.

Bana soğuk bir ters bakışla karşılık verdi.

"Bay Volkov?" dedi nikâh memuru.

Nefes almıyordum. Aptal buketimi sımsıkı kavradım; onu neden satın almıştım? Arkadaşlarıyla birlikte evlenme oyunu oynayan bir çocuk gibi hissediyordum.

"Gelini öper misiniz?" diye nazikçe rica etti nikâh memuru; sanki Volkov'un sevgisinin ve adanmışlığının eziciliği yüzünden onu duymadığından şüpheleniyordu.

Fakat Volkov'un dudağının belli belirsiz kıvrılmasını gördüm. Beni öpme fikri onu tiksindirmişti. Onu veya ne düşündüğünü umursamıyordum ama yine de reddedilmek canımı acıttı. Yüzüm kızardı ve onun bunu fark etmemesi için dua ettim. Onun nikâhımızda beni reddetmesinden daha utanç verici tek şey, bunun canımı acıttığını fark etmesiydi.

Derin bir nefes aldı. Ah. Bunu yapacaktık. Tamam. Nabzım hızlandı. Gerçekten öpüşecektik. Elbette öpüşecektik. Öpüşme olmadan evlenme numarası yapamazdık. Kalbim küt küt atıyordu, omurgam katılaştı ve ağzını benimkine yaklaştırırken buz kestim.

Gözlerim kapandı, avucum onun göğsüne gitti ve frak gömleğinin altında kaslarının kasıldığını hissettim. İnsanlar alkışlıyor ve tezahürat ediyordu. Sanırım Volkov'un beni öpmekten ne kadar rahatsız olduğunu görmüyorlardı. Sanırım Volkov parfümümden de nefret ediyordu çünkü nefes bile almıyordu. Dudakları hareket etmiyordu. Sanki bir heykeli öpüyordum.

Birbirimizden uzaklaştık. Volkov, sanki onu karnından bıçaklamışım gibi afallamış hâlde gözlerini kırpıyordu.

"Hayatımın en kötü öpüşmesiydi," diye fısıldadım, böylece sadece o duyabilirdi. Beklendiği gibi abayı yakmış gelin gibi sakince gülümsüyordum. "Bir cenazede merhumun cansız bedenini öpmeye benziyordu."

Berbat bir öpücüktü ve kesinlikle hiç kıvılcım yoktu. Evliliğimiz aynen böyle olacaktı.

Gözleri yüzümde dolaştı. İfadesinde bir tuhaflık vardı: Kafa karışıklığı. Veya belki şaşkınlık. Hayret mi?

"Ben böyle öpüşmem." Kaşlarını çattı.

Rahatlama hissi, reddedilmenin zayıflayan sızısını örtbas etti. Volkov'la öpüşmenin cidden *güzel* olduğunu hayal etmek mi? O zaman gerçek sorunlarım olurdu.

Yine de esasında biraz şaşırdım. Adamdan nefret etsem de onun yatakta harika olduğuna dair sinir bozucu bir hisse kapılıyordum. Neden bunu düşündüğümü bilmiyordum; bu hokey oyuncuları zengindi, göz kamaştırıcıydı ve ünlüydü. Sekste iyi olmaya ihtiyaçları yoktu.

Bununla ilgili düşündüğümden değildi. Ayrıca Volkov'un göz kamaştırıcı olduğunu da düşünmüyordum.

Nikâh memuruna teşekkür ettik, şahidere teşekkür ettik ve evlilik belgesini kaydettirmek için belediye binasına tekrar yürüdük.

"Kolunu benimkinin üstüne koy," diye talep etti alçak sesle, biz yürürken. Seyirciler seslenerek tebrik ediyordu.

Bana ne yapacağımı söylemesine karşı isyankârlıkla gururum ezildi ama kendimi elimi onun kol kıvrımına sokmaya zorladım. Kolu bir çelik çubuk gibiydi ve takım elbisesinin kumaşı yumuşak, yüksek kalitedeydi. Takım elbiselerini her nerede yaptırıyorsa, işlerinin ehliydiler.

Belediye binasının içi çok daha sakindi.

"Evlilik belgesini kaydettireceğim." Nikâh memuru ona beni öpmek isteyip istemediğini sorduğunda bana attığı o küçümseyen bakışı yine attı. "Burada işimiz bitti."

Çok kibirliydi. Ben iğneleyici ve yıkıcı bir şey söyleyemeden yakınımızdaki asansörün kapıları açıldı ve Volkov içine girdi. Kapılar kapandığında Volkov tek kelime daha etmeden gözden kayboldu.

Arabamın yolunu tutarken "Ne, düğün gecesi yok mu?" diye söylendim kendi kendime. "Özel bir şey yaşayacağımızı sanıyordum." Etrafa bakınıp kimsenin görmediğinden emin olduktan sonra buketimi en yakın çöp kutusuna fırlattım.

Ve böylece evliydim.

10. BÖLÜM
GEORGIA

"VOLKOV MAKİNE GİBİ," dedi babam o akşam yemekte, başını hayranlıkla iki yana sallıyordu. Ağzımdaki lokmam âdeta kuma dönüştü. Storm maçı diğer odada sessizce oynuyordu, babam da skoru takip ediyordu.

Babam fanatik bir Storm taraftarıydı.

Masanın karşısında Jordan'la bakıştık. Biz üniversitede oda arkadaşıyken Jordan ebeveynlerimle tanışmıştı ve o zamandan beri onlarla yakındı. Her zaman akşam yemeklerine gelirdi ve bu akşam ona burada desteği için özellikle ihtiyacım vardı.

"Yemek sırasında maçı kapatabilir miyiz, lütfen?" diye sordum zoraki bir gülümsemeyle.

Babam bana saçmalıyormuşum gibi baktı. "Bu önemli bir maç." Gözleri tekrar ekrana döndü. Dikkati yalnızca televizyonda hokey açıkken ailesinden uzaklaşırdı. "Anlaşılan meslek ahlakı diğer tüm oyunculardan fazla." Bana baktı. "Muhtemelen böylelikle bu denli uzun bir kariyer sürdürüyor. Adamın sakatlıklardan geri dönüşü gerçekten benzersiz."

Bunu çok iyi biliyordum. Azı dişlerimi sıktım. Jordan elinin arkasında homurdandı ve çatalımı ona doğrulttum. "Gülmüyor da boğuluyor olsan iyi edersin."

Babam maça göz atarken arada bana alaycı bir biçimde baktı. "Georgia, sen her zaman bu adamla ilgili konuşurken fazla geriliyorsun. Ona âşık falan mısın?" Gözleri parıldadı ve annem bir kahkaha attı.

Jordan'ın bakışları üzerimdeydi. *Şimdi yap*, diyordu yüz ifadesi.

"Norris kupasını yine kazanacak," dedi babam.

Derin bir nefes aldım. Nikâh fotoğrafları çoktan internette ortaya çıkmıştı. Annemle babamın bunu başka birinden öğrenmesini istemiyordum.

Of. Şu berbat öpüşmemiz. Anısıyla midem bulandı. "Size söylemem gereken bir şey var."

"Yine mi?" diye sordu annem babama. "Onu birden fazla mı kazandı?"

"Üç defa." Babam coşkulu bir baş onayı verdi. "Bu yüzden böyle etkileyici..."

"Ben evlendim," dedim pat diye ve hem annem hem de babam yavaşça bana döndü. Jordan başını ellerinin arasına aldı.

Babam şaşkınlıkla bakarken çatalı havada kaldı. "Affedersin?"

"Sen *evlendiğini* mi söyledin?" diye tekrarladı annem.

Güm güm atan kalbim ağzıma geldi. Başkaları değil ama onlar benim içimi okurdu. "Evet." Derin bir nefes alamıyordum. Midem bulanıyordu. "Volkov'la."

Babam maçı kapattı ve sessizlik hepimizin arasında uzadı. Nabzım kulaklarımda atıyordu. Masaya bakıyordum ama onların bakışlarının beni yaktığını hissedebiliyordum.

Sessizliği ilk bozan annem oldu. "Onu, her şeyi herkesten iyi bildiğini sanan inatçı, kibirli ve cinsiyetçi bir domuz olarak nitelendirirdin."

Eh, öyleydi. Başımı sallayarak öne eğdim. "Evet. Böyle söylerdim."

"Ondan nefret edersin," dedi babam kızgınlıkla. "Yüzün kıpkırmızı kesilmeden onun hakkında tek kelime edemem."

Gözlerimi dikmiş masaya bakıyordum. Bu da doğruydu. Neden bunun başarılı olacağını düşünmüştüm? Daha ilk günden planım dağılıyordu.

Ebeveynlerim birbirine baktıktan sonra sevinçle sırıtmaya başladılar.

"Bunu biliyordum." Annem başını iki yana sallarken gözleri ışıl ışıldı. "Ben ne söyledim, Shane?"

Şey, ne? Rahatlama duygusu beni sardı. Bunu suçluluk takip etti çünkü onlara yalan söylüyordum.

"Bunu biliyordun," diye onayladı babam gururlu bir baş onayıyla, ardından bana alaycı bir şekilde baktı. "Tatlım, bizi kandıramazsın. Seni çok iyi tanıyoruz."

"Bunu bilmiyordunuz." Sesimde bir nebze savunma tınısı vardı.

"Biliyorduk," diye ısrar etti annem. "Böylesine güçlü bir tepki verdiğin tek oyuncu o."

"Çünkü o tam bir *pislik*." Annem bana garip bir şekilde baktı. "Çünkü tam bir pislikti," diye düzelttim. "İlk tanıştığımızda. Şimdiyse müthiş. Ben..." Sözcükleri ağzımdan zorla çıkardım. "Ben onu seviyorum."

Jordan gözlerini kapattı, gülmemeye çalışıyormuş gibi ağzı gerildi.

"Siz ikiniz ne kadar zamandır birliktesiniz?" diye sordu annem. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

Volkov ve benim kararlaştırdığımız hikâyeyi hatırladım. "Biz sadece, şey... İlişkimizin bir geleceği olduğunu düşünmedik."

Rahatsızlığım yüzümden okunuyor olmalıydı çünkü annem uzanıp kolumu okşadı. "Sorun değil. Liam'la yaşadıklarından sonra hassas olmanın sana zor geldiğini biliyoruz."

Tansiyonum fırladı. Bu konuyu sıradan bir tavırla gündeme getirmesinden nefret ediyordum. "Bununla ilgili konuşmak istemiyorum."

O süreçte annemin beni arayıp gerçekten bunu isteyip istemediğimden çok, emin olup olmadığımı üç kez sormasına ve son seferinde cevap vermeyince Vancouver'a dönmem için bana bir uçak bileti alıp UBC kayıt departmanını arayarak değişikliği iptal ettirmesine her gün şükrediyordum.

"Yalnızca âşık olduğun için çok sevindiğimizi söylüyorum." Bana yumuşakça gülümsedi. "Onun sana âşık olmasına şaşırmadım. Sen sevilmeye fazlasıyla layıksın." Jordan'a göz kırptı. "Sen de, bebeğim. İkiniz şahanesiniz. İkinizden biriyle birlikte olmak şanstır."

"Teşekkürler anne."

"Teşekkürler, Cece." Jordan ona küçük, eğlenen bir gülümsemeyle baktı.

"O hâlde onunla ne zaman tanışacağız?" diye sordu babam.

"Maçlar ve antrenmanlar onu çok meşgul ediyor."

Belki sezonun sona ereceği ilkbahara kadar bahanelerle onları atlatabilirdim. O zamana kadar çoktan ayrılmış olabilirdik ve tanışmalarına gerek kalmazdı.

"Gelecek hafta sonu olur mu? Bir tarih belirleyelim." Annem telefonunu çıkardı, takvimini açtı. "Ya da sizin evinize gelebiliriz." Bir kavrayışla gözleri aydınlandı. "Siz önceden beri birlikte mi yaşıyorsunuz?"

"Eşyalarımı taşımaya devam ediyoruz." Bir bakıma. Bugün öğleden sonranın çoğunu eşyalarımı toplamakla geçirirken evcil tavşanlarım Stefan ve Damon gittikçe daha fazla tedirgin olmuştu.

Volkov'un ben taşınırken onları beraberimde getirmeme izin vereceğinden kuşkuluydum, bu yüzden onları eve gizlice sokmam gerekecekti.

Annem üzgün bir yüz ifadesiyle Jordan'a ve bana baktı. "Ayy. Bir dönemin sonu."

Biraz moralim bozuldu çünkü Jordan'la birlikte yaşamayı özleyecektim. Benim her versiyonumu biliyordu ve beni hâlâ seviyordu; ben de onu hâlâ seviyordum.

Fakat bu ayrılık geçiciydi. En fazla bir yıl. Belki sonrasında birlikte yaşayabilirdik.

"Şükran günü?" Annem hâlâ takvimini kaydırıyordu. Kanada'nın Şükran Günü birkaç hafta sonraydı.

Of! Volkov'un ebeveynlerimle tanışması fikri zaten yeterince kötüydü—bir de samimi bir aile toplantısmda mı? Tanrım, hayır.

"Şehir dışında olacak." Takvimde bunu gördüğümü hatırlıyordum.

"Sakın bizden utandığını söyleme." Babam gücenmiş numarası yaptı. "Biz havalı ebeveynleriz. Ondan imza bile istemeyeceğim."

Gülümsemeye başladım. Ben büyürken ebeveynlerim diğer ebeveynlerden en az on yaş gençti. Tüm arkadaşlarım en az birine, bazen ikisine birden âşık olurdu.

Bu işin peşini bırakmayacaklardı. Aklıma bir fikir geldi.

"Onu Cadılar Bayramı partisine getiririm."

Ebeveynlerimin Cadılar Bayramı partisi her yıl düzenledikleri bir etkinlikti. Annem film setlerinde çalışan bir kostüm tasarımcısıydı, bu yüzden kostümleri hazırlarken tüm imkânları kullanırdı. Çocukluğumda kostümlerim herkesinkini gölgede bırakırdı. Annemin sabahın erken saatlerine kadar uyumayıp prenses elbiselerime payetler diktiğini hâlâ hatırlıyordum. Onun set tasarımcısı meslektaşlarının yardımıyla babam ön bahçeye gösterişli, ürkütücü ışıklandırma bağlar, evi periliymiş gibi gösterirdi. Annemin film sektöründen tüm arkadaşları gelirdi ve herkesin kostümü etkileyici olurdu.

Annem hayal kırıklığına uğradı. "Buna daha çok var."

Ayrıca bir sürü insan eve hıncahınç doluşmuş olacaktı. Ebeveynlerim misafirleri ağırlamakla meşgul olacaktı, benim Volkov'a kesinlikle hiç âşık *olmadığıma* odaklanacak zamanları kalmayacaktı.

Ebeveynlerimin birkaç yıl önce, babamın elektrik teknisyenliği işi başarılı olduğunda satın aldığı mütevazı evine baktım. Volkov'un düşündüğü yetiştirme tarzına sahip olmadığımı öğrenmesi için hazır mıydım?

Önemi yoktu. Eninde sonunda öğrenecekti.

"O çok meşgul," diye tekrar ettim. "Üstelik benim hastanedeki işim nedeniyle programlarımız çakışabiliyor."

"Tamam." Annem omuz silkti. "Cadılar Bayramı'na kadar bekleriz. İstersen sana bir kostüm almanda yardım edebilirim."

Volkov'u bir kostüm giymeye zorlama beklentisinin beni ne kadar çok neşelendirdiğini belli etmemeye çalıştım. Şimdiden bazı fikirlerim vardı. "Buna bayılırım."

Fakat babama göz attığımda beni dikkatle inceliyordu. "Bundan emin misin, Georgia? Hızlı bir karara benziyor."

Onlarla yeterince yakın olduğumuzdan büyük ihtimalle her şeyi anlatabilirdim ve büyük ihtimalle bunu neden yaptığımı anlarlardı. Ancak Volkov ile ebeveynlerinin vatandaşlıkları hakkında bir görüşmeye tabi tutulabilirlerdi ve ben asla başlarının belaya girmesini istemezdim.

"Hızlı olduğunu biliyorum." İkna edici bir şey söylemeye ihtiyacım vardı. "O tanıdığım kimseye benzemiyor."

Yalan değildi. Jordan'a baktım. *Bana yardım et*, dedim gözlerimle.

"Birbirleri için mükemmeller," dedi ebeveynlerime. Ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Göreceksiniz."

Ona tuhaf bir bakış attım ama babam derin bir nefes alarak parmak uçlarını birleştirdi. "Tamam. Georgia, sen yetişkin bir kadınsın, kendi kararlarını verebilirsin. Biz sadece senin mutlu ve sağlıklı olmanı istiyoruz." Kısa bir kahkaha attı. "Sanırım o mirası artık alabilirsin."

Mideme bir ağırlık oturdu. Unutacaklarını umacak kadar aptal değildim. Vasiyetteki koşulu öğrendiklerinde öfkelenmişlerdi. Ve kesinlikle bunu unuttuğum numarası yapacak kadar aptal değildim.

"Evet." Suyumu yudumladım. Tansiyonum yükseliyordu.

"Parayı kabul etmekle ilgili tuhaf hissetmen anlaşılır." Annem çenesini avucuna yaslayarak bana anlayışla baktı. "İyi bir yerden gelmemesi önemli değil. O senin."

"Ben, şey, ben onu kabul edeceğim. Onu hastaneye vereceğim." Bakışlarımı kaldırıp onların gözlerine baktım. "Sporcu sakatlığı iyileştirme programı için."

Uzun bir süre beni izlediler. Korku hızla boğazıma yükseldi. Programın baltalandığıyla ilgili tek kelime etmemiştim ama onun benim için anlamını biliyorlardı.

Farkına varmışlardı.

"Tanrım, seninle gurur duyuyoruz." Babam gülümseyerek başını eğdi. "Nasıl bu kadar iyi bir çocuğa sahip olduk?" diye sordu anneme.

"Onu doğru yetiştirdik." Annem bakışlarını yere indirdi. "Senin parayı insanlara yardım etmek için kullanman muhtemelen Hugo Greene'i mezarında ters döndürecektir."

Bir kahkaha attım. "Bu aklıma gelmemişti."

"Ve her zaman ne söylediğimizi bilirsin," diye ekledi babam.

"Topukluların ne kadar yüksekse," Kadehimi kaldırdım, "cennete o kadar yaklaşırsın."

Annem güldü. "İşte benim kızım."

"Pek sayılmaz." Babam eğlenerek ikimize sırıttı.

"Daha fazla payet, daha fazla ışıltı sağlar."

Kıs kıs güldü. "Yine hayır. Para mutluluğu satın alamaz."

"Doğru söylüyor." Annem bu dersi herkesten daha iyi bilen Jordan'la kadeh tokuşturdu.

Babam Jordan'a baktı. "Seninle de gurur duyuyoruz, evlat. O barı tek başına işletiyorsun. Kendi emeğinle, sıkı çalışmanla elde ettin."

"Annen gurur duyardı," dedi annem.

"Teşekkürler, millet." Jordan duyguyla titreşen gözlerini kırpıştırdı ve o duygu kayboldu.

Ebeveynlerimin bu yanını severdim; Jordan'a ikinci kızları gibi davranırlardı.

Sohbet devam ederken stres seviyem normale indi. Eve dönüş yolunda Jordan sürücü koltuğundan bana göz attı.

"Sana inandılar."

Başımla onayladım, ebeveynlerimin mahallesinde evlerin önünden geçerken pencereden bakıyordum. "Umarım diğer herkes de inanır."

11. BÖLÜM
GEORGIA

BİRKAÇ GÜN SONRA Darcy'nin nişan partisi için Filthy Flamingoda'ydık. Ona sımsıkı sarılarak "Pekâlâ, şimdi," dedim. "Bana onu göster."

O gün daha erken saatlerde Hayden, sekiz yıl boyunca en iyi arkadaşı olan kadına evlenme teklif edeceğine dair herkesi önceden bilgilendirmişti. Bar, Vancouver Storm oyuncuları, partnerleri ve takım kadrosuyla doluydu.

Darcy uysalca elini uzatırken kızardı; lavanta renkli saçları yumuşak dalgalar hâlinde omuzlarının etrafına dökülüyordu. Yüzüğünü inceledim; ortasında pembe bir elmas, etrafında ise ışıltılı beyaz taşlardan oluşan bir halka vardı. İlkbaharda Vancouver'da çiçek açan kiraz çiçeği ağaçlarını anımsatıyordu.

Çok ince ve romantikti. Darcy'ye özgüydü.

"Harika bir yüzük. Çok güzel."

Hayden'ın Darcy'ye duyduğu o sırılsıklam aşkı görmek, kalbimde tatlı bir sızı bırakıyordu. Onlar birbirlerinin kaderiydi. Onların hayatlarının geri kalanını birlikte, el ele, birbirlerine sataşarak, birbirlerine tebessüm ederek ve şakalarına gülerek geçirdiğini şimdiden zihnimde canlandırabiliyordum.

Ensem karıncalandı ve gözlerimi hızla Volkov'a çevirdim. Rory ile Hayden'la sohbet ederken bana ters ters bakıyordu. Gece boyunca aramızdaki mesafe, sanki mahkeme kararıyla belirlenmiş gibi katı bir sınırla barın öteki ucunda kaldı.

Elli yıl sonra bizi hayal ettim. Ben onun cenazesindeydim, tabutunun toprağa indirilmesini izlerken ona iki elimle birden hareket çekiyordum.

"*O eski karısı değil mi?*" diye fısıldıyordu biri.

"Harika bir elbise seçimi," dedim Darcy'ye. Geçen hafta bir ikinci el sitesinde bulduğum çiçekli, altmışlar tarzı, A kesim bir elbise giyiyordu. "Sana onu giymek için uygun bir ortam olacağını söylemiştim."

Geçen yıl tanıştığımızda Darcy uzun soluklu bir ilişkiden yeni çıkmıştı; sıkıcı, ruhunu emen bir işe saplanmıştı ve nefret ettiği bir tarzda giyiniyor, nefret ettiği bir *hayatı* yaşıyordu. Ona biraz akran baskısı yapmam gerekse de Darcy'yi sevdiği, onu güzel hissettiren kıyafetler giyen birine dönüştürmüştüm.

"Bekle." Bakışları sol elime takıldı, ardından elimi kavrayıp sade, ince alyansa ilgiyle baktı. Onunki gibi ışıltılı değildi ama bu parmakta anlamı açıkça belliydi. "Bu nedir?"

"Ah, o mu?" Tanrım, Darcy'nin bunu *şimdi*, *kendi* nişan partisi sırasında öğrenmesini gerçekten istemiyordum. Zamanlama berbattı.

"Evet, *bu*." Yüzünde komik, meraklı bir gülümseme vardı.

Henüz fotoğrafları görmemesine şaşırdım. "Ben evlendim."

"*Evlendin* mi?"

Ona tokat atmışım gibi görünüyordu. Elbette öyle görünürdü. *Ben asla evlenmeyeceğim*, demiştim ona. Herkese böyle söylemiştim.

Ve hâlâ aynı fikirdeydim. Gerçek anlamda evlenmeyecektim.

"Kiminle? Ne zaman? *Neden*? Birisiyle görüştüğünü bile bilmiyordum."

Bu kısmın –arkadaşıma yalan söylemenin– ne kadar zor olacağını fark etmemiştim. Darcy'i severdim. Darcy'ye saygı duyardım. O zeki, eğlenceli ve şahane biridir.

"Volkov'la."

Deniz yeşili gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bir milyon sorum var."

Tıpkı ebeveynlerimle konuşmamda olduğu gibi, Darcy'ye de gerçeği anlatmak istiyordum ama onu herhangi bir suça bulaştırmak istemiyordum. "Sizin nişan partinizdeyiz. İlgiyi kendimize çekmek istemeyiz."

Surat asarak beni geçiştirdi. "Bunu umursamadığımı biliyorsun. Kutlamalıyız."

"Hayır," dedim biraz fazla çaresiz bir ses tonuyla. Darcy bana tuhaf bir şekilde baktı. "Yani," Boğazımı temizleyerek hafifçe güldüm, "hâlâ bunu idrak etmeye çalışıyorum."

Teknik olarak yalan değildi.

Darcy beni inceledikten sonra başıyla onayladı, yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Tamam. Anlıyorum."

Fakat suçluluk duygum geçmedi. "Sana söylemediğim için üzgünüm."

Darcy gezegendeki en nazik, en sevimli insandı ve ben ona yalan söylediğim için beş para etmezdim. Elde kalmış ürünleri indirime sokmak yerine imha eden moda tasarımcılarından beterdim.

"Her zaman merak ediyordum ikinizin..." sesini alçaltarak fısıldadı, "*nefret seksi* yapıp yapmayacağınızı."

Yüzümü ateş bastı. "Darcy."

Gülmeye başladı. "Ne? İkinizin arasındaki cinsel gerilim çok yüksek."

Yine mi aynı mevzu? Ebeveynlerimin "bunu bildiklerini" ilan etmesini hatırladım ve sinirlendim.

Darcy tam kendine "Evlendiğine inanamıyorum," dediğinde Hazel Hartley yanımızdan geçiyordu.

"Bekle." Hazel aniden durdu ve elime bakmak için kolumu kavrayıp kaldırdı. "Evlendin mi?"

"*Evlendin* mi?" Kız kardeşi Pippa –Storm'un kalecisi Jamie Streicher'la evli bir şarkıcı-söz yazarıydı– birdenbire ortaya çıktı.

Hayden'ın barın diğer tarafından "Evlendin mi?" dediğini duydum.

"Evlendin," diye yüksek sesle tekrar etti Rory Miller buna inanamıyormuş gibi, bu sırada Volkov orada dikilirken rahatsız olmuş görünüyordu.

Sakin ve ciddi görünümlü Jamie Streicher bile şaşkına dönmüştü. Çocuklar teker teker bana baktı. Midem tedirginlikle ağırlaştı. Haber büyük bir hızla yayılırken bar sessizliğe büründü. Kalp atışlarımı kulaklarımda duyabiliyordum. Herkes gözlerini dikmiş bana ve Volkov'a bakıyordu.

Kendimi utanmış bir gülümsemeye zorlarken yüzüm güneşten daha sıcaktı. "Sürpriz."

"Huzurlarınızda," dedi Hayden yaklaşırken tekdüze bir ritimle, "Dr. Georgia Volkov."

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Hâlâ Georgia Greene'im. Soyadımı değiştirmiyorum."

Hayden beni sımsıkı kucaklayarak ciğerlerimdeki havayı boşalttı. "Aranızda bir şey olduğunu *biliyordum* çocuklar. Bilmiyor muydum?" diye sordu Darcy'ye. "Bunu söyledim, değil mi?"

"Evet." Darcy gülümsedi. "Söyledin."

Neyse ki alçak sesli hüsran homurdanmamı, müziğin ve sohbetin gürültüsünün üstünden kimse duymadı.

"Georgia, tebrikler." Rory bana sarıldı. "Siz ikiniz artık şu gerilim için bir çıkış yolu bulduğunuza göre, sonunda biz de biraz huzur ve sakinliğe kavuşabiliriz."

Hayden, Hazel ve Pippa gülmeye başladı. Darcy gülümsememeye çalışıyormuş gibi dudaklarını katı bir çizgi hâlinde birbirine bastırdı ve Jamie sadece kaşlarını kaldırdı ama gözleri ışıldıyordu.

Volkov ve ben göz göze geldik; *rüyasında görür* gibi bir şey söylemek dilimin ucundaydı ama bizden, evli olmanın gereği olarak mutlu ve tutkulu, bunu da açıkça yaşayan bir çift olmamız bekleniyordu.

Volkov'u yatakta hayal ettim. Onu üstsüz görmüştüm; çoğu hokey oyuncusu gibi fit ve kaslıydı, dahası adamın boyu bir doksan beşti. Eminim yatakta geri kalan zamanda olduğu gibi ısrarcı, kontrolcü, baskıcıydı. Bencildi. Despottu.

Bacaklarımın arası bir sıcaklıkla sızladı.

"Evet." İçkimin yarısını bitirdim. "Bol bol yapıyoruz... şu şeyden."

Volkov bana tuhaf bir bakış attı ve ben içkimin kalanını bitirmekle meşgul oldum.

"O hâlde, başından beri ondan hoşlanıyor muydun?" diye sıkıştırdı Hayden, yüzünde hâlâ alaycı bir gülümseme vardı.

Volkov kurnaz ve kibirli tavırla bir kaşını kaldırdı. Sırtımı dikleştirdim ve gerçeği söyleyerek Hayden'ı düzeltmemek için kontrolümün her zerresini kullanmam gerekti.

"Evet." Toprak yemeye benziyordu. Çok aşağılayıcıydı. "Başından beri ondan hoşlandım."

Sporcu iyileştirme programı, diye zihnimde monoton bir sesle tekrarlarken gözüme Volkov'un zalim sırıtışı ilişti.

Rory bize bir *devam edin* işareti yaptı. "Ne zaman başladı?"

Barın arkasındaki Jordan'la göz göze geldim. *Kendi başının çaresine bak*, diyordu yüz ifadesi.

"Çifte randevudan sonra yattık."

"Müthiş." Hayden, Darcy'ye sırıttı. "Biz de öyle."

Darcy kızardı. Büyük ihtimalle hepsi, Hayden ve Darcy yanımızdan ayrıldıktan sonra benimle Volkov'un arasındaki gerilimin yavaş yavaş kaynadığı noktada onu yakasından tutup tuvalete sürüklediğimi ve onunla tutkulu, şiddetli bir seks yaptığımı düşünüyordu.

Gerçekteyse Hayden'ın Darcy'yi kıskançlıkla dışarı çıkardığını izledikten sonra Volkov tek kelime etmeden ayağa kalkmış, hesabı ödemiş ve bana bakmadan restorandan ayrılmıştı. Saklayacağımız bir başka sırdı.

Volkov boğazını temizledi. "Bunun bir geleceği olacağını düşünmedik. Bu yüzden kimseye söylemedik."

Herkes bize baktı ve tansiyonum yine yükseldi. Hazel gözlerini kıstı.

Bize inanmıyorlardı. Çalıştığımız cevapları kibirle dile getirerek yakayı sıyıramazdık. Gerçekten bir çift gibi görünmemiz gerekiyordu.

Volkov'un yanına giderken nabzım hızlandı ve elimi hantal bir biçimde göğsüne koyduğumda herkesin gözü üzerimdeydi.

Bir tuğla duvara dokunmak gibiydi. Adamın vücudu zırhtan yapılmıştı ve bana hiçbir şekilde uyum sağlamıyordu. Tişörtü yüz kez yıkanmışçasına şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Gelgelelim bir elimi onun göğsüne koymam tam olarak *gerçek aşkı* yansıtmıyordu. Hayır, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Darcy, Hayden'la ne yapardı?

Başımı eğip Volkov'un omzuna yasladım. Çok tuhaf hissettiriyordu ama bir an sonra o da elini belime koydu. Sıcaklığı elbisemin kumaşından içeri sızdı. Birkaç gün önce yüzüğü

parmağıma takması dışında bana hiç dokunmamıştı. Tanışma toplantımızda, sakatlıklarının nasıl iyileştiğini anlamak için onu muayene ederken dokunmuştum; Volkov ise kusacakmış gibi görünüyordu.

Kalbim göğsüme şiddetle vuruyordu. Sinir sistemim beni tehlikeye karşı uyarıyordu. Acaba kalbi elimin altında daha hızlı mı atıyordu? Anlaşılan öyleydi. Belki onun sinir sistemi de tehlike uyarısı veriyordu.

"Bazen en beklemediğin kişiye âşık olursun." Ona en güzel gülümsememle baktım ve burun delikleri genişledi. "Değil mi, yakışıklı?" *Lanet olası bir şey söyle*, diyordu yüz ifadem.

"Doktor haklı," dedi herkese. "O âşık olmayı bekleyeceğim son kişiydi."

Yetersiz. İki yıl önce söylediği o kelimeyi, sanki bu sabah duymuşum gibi hatırladım.

Elini belimden çekti ve cebine soktu. Başımı onun omzundan kaldırırken göğüskafesim utançla kasıldı. Elbette bana dokunmak istemezdi. Benden nefret ediyordu.

Güzel. Volkov'un beni itici bulması aramızda hiçbir karmaşıklığın yaşanmayacağı anlamına geliyordu. Volkov asla benimle flört etmeyecekti ve zaten bunu yaparsa, onunla alay ederdim.

Volkov'un birisiyle flört etmesinin neye benzediğini merak ettim. Herhâlde kadını başının arkasından tutup mağarasının arka tarafına sürüklüyordu. Onun kimseyle çıktığını duymamıştım. Belki bakirdi. Belki seksin, hatta mastürbasyonun testosteronuna zararlı olduğunu düşünen şu tiplerdendi.

Bakışlarım onun geniş omuzlarında, ensesinde hafifçe kıvrılan koyu renkli saçlarında dolaştı. Keskin çenesindeki kirli sakalda. Çok ateşliydi. Ee ne olmuş? Bu akşam burada bir sürü yakışıklı hokey oyuncusu vardı. Yakışıklılığı ne bir pislik gibi davranması için ne de varlığımın kendisini nasıl tiksindirdiğini bana hatırlatması için ona bahane verirdi.

Rekabet duygum ateşlendi ve onunla ödeşmek istedim.

"Volkov'la ilgili her zaman sevdiğim şeyin ne olduğunu biliyor musun?" diye sordum Darcy'ye. "Yatakta bir canavardır.

Kapıdan içeri adım attığımız saniye dibimde biter. Topuklularımı çıkarmaya bile zamanımız kalmaz."

Göz ucuyla baktığımda çenesinin kasıldığını gördüm. Keyiflendim. Volkov'u sinir etmek, bu yıl boyunca benim can simidim olacaktı.

Öfkeyle baktı. Daha geniş gülümsedim.

"Tahmin edemeyeceğin kadar dayanıklıdır," diye devam ettim. "Yaşına aldanma. *Tüm gece* devam edebilir."

Penisinin ne kadar büyük olduğunu merak ettim; bu istenmeyen düşünceyi hızla zihnimden kovaladım.

İri ve sıcak bir el, boynumun arkasını nazik ama sağlam bir şekilde kavradı; içimde bir sıcaklık dalgası yayıldı. Söylemek üzere olduğum iğneli söz dağıldı. Eli böyle boynumdayken düşünemiyordum.

Volkov ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Uslu dur, Cehennem Ateşi."

Sırtımdan aşağı bir ürperti süzüldü.

"Tek yapmam gereken cüzdanımdan birkaç banknotu çekip bir an için göstermek ve doktor dibimde biter," dedi Volkov Darcy'ye, hâlâ boynumun arkasını kavrıyordu. "Yalvarmakta şaşırtıcı derecede iyidir."

Karnımın alt kısmı hiddetle sıkıştı. Ben asla yalvarmazdım, özellikle ona.

Zihnimi boşaltmak için derin bir nefes aldım ama işe yaramadı çünkü onun temiz, erkeksi kokusunu yoğun bir şekilde soludum.

"Çok komiksin," demeyi başarırken kontrolümü geri kazanmak için çabalıyordum. Tatlı bir gülümsemeyle sakat omzuna, metal bir plaka ve bir avuç çivi takılmış olan omzuna, şakacı bir şaplak attım. Bir acı iniltisini bastırıyormuş gibi çenesi kasıldı. "En *çok* ne komik, biliyor musun? Bağlanmayı ve kıçına şaplak atılmasını bu kadar çok sevmen." Darcy'ye kurnaz bir bakış attım. "Yönetilmekten hoşlanan her zaman iri, sert erkeklerdir, *bilmem anlatabiliyor muyum*?"

Volkov'un eli boynumu sıktı ve karnımın alt kısmına bir başka sıcaklık akını ulaştı. Her zaman, özellikle yatak odasında,

Ninova

sakin, nazik ve kolaylıkla sindirilebilen erkekleri seçerdim. İstediğim son şey birinin kendi bedenimi yönetmesiydi.

Darcy endişeli göründü. "Çok fazla kişisel bilgi."

Gerçi Volkov'un seks sırasında yönetilmek istemediğinden şüpheleniyordum. Neden bununla ilgili düşündüğümü bilmiyordum. Fark etmezdi.

Neyse ki elini çekti ve beynim tekrar çalışmaya başladı.

"Ama onun en iyi olduğu şeyi biliyor musun?" Volkov'u bakışlarımla alt ettim, ağzım ukala bir sırıtışla kıvrılırken nikâhımızdaki o katı, berbat öpücüğü düşünüyordum. "Öpüşmek. *İnanılmaz* öpüşüyor."

Volkov'un gözleri öfkeyle parlarken kahkahamı güçbela zaptı ettim.

"Üzgünüm, Darcy." Volkov ona döndü. "Benim küçük *gniloy kluben*'im azgınlaştığında sözlerinin ayarını kaçırıyor."

Gülümsemem dondu. "Senin neyin?"

Soğuk gözleri meydan okumayla, ateşle ve daha önce hiç görmediğim bir şeyle titreşti. "Rusçada *sevgilim* demek." Ağzının kenarı gerginleşti. "En çok sevdiklerine söylediğin tatlı bir sözdür."

"Ay." Darcy eridi. "Alexei. Böyle yumuşak bir yanın olduğunu kim bilirdi?"

"Evet." Gözlerimi kıstım. "Kim bilirdi?"

Volkov'un gözleri karanlık bir eğlenmeyle parıldadı. Gülümsemiyordu, ağzı hâlâ yüzünde zalim bir çizgiydi ama kendinden memnun görünüyordu.

Fazla memnun.

Ona inanmıyordum ama söylediği kelimeleri çoktan unuttuğum için daha sonra sözlükte arayamazdım.

Darcy bir şey hatırlamış gibi nefesini içine çekti. "Hawaii."

Yazın o, Hayden, Hazel, Rory, Pippa, Jamie ve Volkov'la birlikte Hawaii'ye bir seyahate çıkmıştım. Darcy katılmam için bana yalvarmıştı.

"Tabii ya." Hayden başını iki yana sallayarak bize küstahça sırıttı. "Siz çocuklar başından beri yatıyor muydunuz?"

Daha doğrusu ben havuz kenarında mayomla moda dergileri okumaya çalışırken Volkov bana ters ters bakıyordu.

Volkov'a *senin sıran* diyen bir bakış atıp bekledim. Aşağılanmayı bir tur o da tadabilirdi.

Göz korkutucu bakışlarım bana dikti. "Evet. Georgia geceleri yatağıma gizlice süzülüp duruyordu."

Yüzüm yanıyordu. *Rüyasında görür.*

Darcy, Rory ve Hayden'la sohbete dalarak beni Volkov'la yalnız bıraktı.

"Bravo," diye mırıldandı. "Tutarsız biçimde lafı döndürüp dolaştırmazsan bu daha inandırıcı olacak."

Alevlenen öfkem yakıcı ve şiddetliydi. "Kapa çeneni, Volkov. En azından ben deniyorum. Sen sadece orada dikilip tüm işi bana yıkıyorsun. Herhâlde yatakta da böylesindir."

"Yatakta nasıl olduğumla pek ilgilisin. Bunun bahsini açıp duruyorsun."

Tekrar içimi bir sıcaklık kapladı ve başım çatlamasın diye derin, sakinleştiren bir nefes aldım. Nasıl bu kadar çok çabuk beni sinir edebiliyordu?

Daha sonra, yeni, sessiz, karamsar kocamın yanında durmaya artık katlanamadığımda Jordan'a hesabımı ödedim ve montumu giydim.

"Veda etmeden gitmeyecektin, değil mi?" dedi Volkov yanımda biterek, gözleri zalim ve alaycıydı.

Aynen böyle yapacaktım.

"Seni geçireyim." Montunu kaptı. "Ben de çıkıyorum. Darcy. Owens." Onlara bir baş selamı verdi. "Tebrikler."

"Sana da ahbap." Hayden onun sırtına vurdu.

Ben ikisine de sarıldım, tebriklerimi Darcy'nin kulağına fısıldadıktan sonra dışarı çıktım. Volkov'un belli belirsiz varlığı hemen arkamdaydı.

Serin sonbahar havasında tekrar nefes alabildim.

Tek kelime etmeden uzaklaşmaya yeltendiğimde "Bekle," dedi. Cebine uzandı ve bana bir şey verdi. "Al."

Bir anahtardı. Tabii ya. Cumartesi onun yanına taşınmamı kararlaştırmıştık. Şimdiden buna gönülsüzdüm.

"Beni zindana mı yoksa çürüyen bahçe barakasına mı yerleştirmeye karar verdin?" diye sorarken anahtarı inceliyordum.

Bakışlarım ona yöneldiğinde gözlerini ağzımdan yukarı çekti. "Sana ebeveyn yatak odasını versem bile sen burun kıvırırsın."

Gözlerimi devirdim, anahtarı montumun cebine soktum ve uzaklaşmaya başladım ama Volkov montumun kolunu yakaladı; kaşları çatıktı.

"Nereye gidiyorsun?"

"Eve." Kolumu çekiştirdim ama onu serbest bırakmadı.

Bakışları karanlık ara sokakta ilerledi. "Bir araca bin."

Öf. Aşırı kontrolcüydü. "Jordan ve ben buradan üç blok ötede yaşıyoruz."

Tereddüt etti, gözlerinde tuhaf bir duygu vardı. Onu daha iyi tanımasaydım, endişe derdim. Korkunç bir an onun benimle eve kadar yürümeyi teklif edeceğini zannettim.

"Ara sokaklardan yürüme." Yutkundu, gözleri topuklularımda dolaştı. "Karanlık."

"Bana ne yapacağımı söyleme, Volkov. Bu kuralı öğrenirsen anlaşmamız âdeta çocuk oyuncağı olur."

Bu kez kolumu tutuşundan çekip uzaklaşmaya başladığımda beni durdurmadı ama köşeyi dönene kadar bakışlarını üzerimde hissettim.

12. BÖLÜM
ALEXEI

ERTESİ GÜN çaylakla birlikte buz pistindeydim, savunma alıştırması yapıyorduk.

"Tekrar." Zorla bir antrenman maçına soktuğum dördüncü sıra hücum oyuncularını işaret ettim. "Bu kez beden ağırlığını kullan. Fiziksel müdahalede bulun, Walker. Diğer adamı itip yolundan çek, onu tahtalara çarptır, rakibin oyununu aksatmak için ne yapman gerekiyorsa yap."

Oyuna devam ettik ama hücum oyuncuları pakla Walker'ı hızla geçtiler.

"Walker," diye bağırdım buz pistinin diğer tarafına. Söylediklerimin neden ona ulaşmadığını bilmiyordum. "Sana ne söyledim?"

"Fiziksel müdahalede bulun." Sesindeki hüsranı duyabiliyordum ve her zamanki sırıtışı kaybolmuştu.

"Tamam. Tekrar."

Tekrar tekrar denedik ama işe yaramıyordu. Moralim bozuldu ve çaylak bunu hissedebiliyordu. Ward yedek kulübesinde benim başarısız olduğumu izliyordu.

"Bir mola verelim," dedim Walker'a, ardından Ward'un yanına kaydım.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Berbattı. Çaylakla çalışmaya nereden başlamam gerektiğini bile bilmiyordum. "Kat etmesi gereken daha çok yolu var."

"Bu yüzden sizi eşleştirdim. Ona karşı sabırlı ol. Siz çocuklar bir çözüm bulacaksınız." Bakışları omzuma ilerledi. "Omzun nasıl?"

"Harika. Hiç sakatlanmamışım gibi."

Şimdi bile hafif bir ağrıyla zonkluyordu. Egzersiz, ağrıyı hafifleten endorfinler salgılatırdı; ama ağrı her zaman geri dönerdi.

Ward buna inanmıyormuş gibi beni izliyordu. "Bir değişiklik olursa bana söyler misin?"

"Evet." Asla. Acıyı yok saymakta gittikçe daha iyi olacaktım.

"Güzel." Bakışları ısındı. "İnternetteki fotoğrafları gördüm. Tebrikler."

Eldivenimi çıkardım ve tokalaştık. "Teşekkür ederim."

Başımı kaldırıp doktorun buz pistine yukarıdan bakan ofisine göz attım. Işık açıktı, yani dün gece eve sağ salim varmış olmalıydı. Evet, ona katlanamıyordum ama onun karanlık ara sokakta yürümesi tüm gece aklımdan çıkmamıştı.

Ward evliliğimizin sebeplerinin vatandaşlığımla ilişkili olduğundan kuşkulandıysa bile bunu dile getirmedi. Buna karşılık alnını kırıştırdı. "Yöneticim yarın akşamki takım yemeğine katılımınla ilgili cevabını görmemiş."

Oyuncular ve kadro için tekrar hoş geldiniz yemeği. Gitmeyi planlamıyordum. "Katılamayacağım."

"Dr. Greene gidiyor ama sen katılamıyor musun?"

"Aile meselesi." İşte. Kibar ve belirsiz bir açıklamaydı.

"Programını yeniden ayarlayabilmenin bir yolu varsa, orada olmanı isterim. Yeni oyunculara ve kadroya hepimizin, özellikle senin gibi deneyimli oyuncuların, takıma bağlı olduğunu göstermek önemli."

Ward sizi ikna etmenin yolunu çok iyi bilirdi. Bu takıma karşı sorumluluk hissettiğimi bilirdi. Belki onun aktif katılımlı antrenörlük tarzında hayranlık duyduğum buydu; bir grup yabancıyı ortak bir hedefe yönelik çalışması için birleştirmekte inanılmazdı veya belki samimiyetle bizim için en iyisini istiyormuş gibi göründüğündendi ama onu gururlandırmak istiyordum.

Boğazımı temizledim ve başımı olumlu anlamda salladım. "Orada olacağım."

"İyi bir adamsın. Teşekkür ederim."

Akşam yemeği bir-iki saat sürecekti ve erken sıvışabilirdim. Orada çok fazla kişi olacağından doktorla konuşmam bile gerekmeyecekti.

Nikâhımızı ve bana hakaretler yağdırırken doktorun ne kadar güzel göründüğünü düşündüm. Parmağına yüzüğü takarken kolumdaki tüylerin nasıl diken diken olduğunu. Onu öperken kalbimin göğsümde nasıl şiddetle çarptığını. Dudaklarımız buluştuğu anda bedenimden bir elektik şoku geçmişti.

Donakalmıştım. Ben asla donakalmazdım. Ne olduğunu bilmiyordum.

Ward gitmek üzereyken duraksadı. "Balayına çıkmadınız."

Balayı mı? Doktorla bir hafta boyunca bir otel odasında baş başa hapsolma fikri âdeta kâbustu.

Fakat gerçek bir çift balayına çıkardı.

Hayatımın en kötü öpücüğü, demişti. Yumuşak dudaklarının nasıl hissettirdiğini hatırladım ve çenem kasıldı.

"Noel'de bunu yapacağız," diye yalan söyledim. "Miller ve Hazel'ın düğününden önce."

Siktir. Neden böyle söylemiştim? Ben düğünlere gitmezdim. Miller ve Hazel yılbaşı gecesi Silver Falls'ta –Hazel'ın ve Pippa'nın ebeveynlerinin yaşadığı British Columbia'nın iç tarafında küçük bir kayak kasabası– evlenecekti. Katılmayacağımı çoktan bildirmiştim.

Şimdiden itibaren üç ay vardı, bu uzun bir zamandı. Pek çok şey olabilirdi. Bundan sıyrılmak için bir bahane bulabilirdim.

Aklım doktorun geniş çaplı ayakkabı koleksiyonuna kaydı ve düğünde hangi çifti giyeceğini merak ettim.

Ward memnun bir ifadeyle başını salladı. "Harika. Hayatta hokeyden fazlası vardır."

Hayır, yoktu. "Pekâlâ."

"Bu kariyer hayat boyu sürmüyor ve sona erdiğinde..." Başını iki yana sallarken ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bazıları, hokeyden başka önemsedikleri bir şey yoksa, emekli olduktan sonra zor bir dönem geçirir." Bana çabucak el salladı, başıyla selamladı ve gitti.

Bunun fazlasıyla farkındaydım. Emekliliğim her gün daha fazla yaklaşıyordu.

13. BÖLÜM
ALEXEI

ERTESİ SABAH doktorun buraya gelmesini beklerken mutfakta volta atıyordum.

Birisiyle, özellikle katlanamadığım birisiyle, birlikte yaşamaya alışkın değildim ama birbirimizi hiç görmeyecektik. Ben sezonun yarısını yolculukta geçirirdim. Şehirdeyken maçlarda, antrenmanlarda olurdum veya sağlık uzmanlarıyla çalışır, bedenimde yılların hasarını gidermeye uğraşırdım.

Doktorun arabasının dışarıda durduğunu duyduğumda midem ağırlaştı. Ön pencereden eski sedanın garaj yoluna park etmesini izledim.

Kaşlarımı çattım. Tekerlek yuvasında pas mı vardı? Araba, klasik bir koleksiyon parçası sayılacak türden değil; güçbela çalışan, epey eski bir modeldi. Yeni karım böyle bir şey sürmeyecek kadar yüzeyseldi ama başka birini de beklemiyordum...

Doktor arabadan indi. Bu bir şaka mıydı? O araba muhtemelen benden daha yaşlıydı.

Bir an sonra kapı çaldı.

Kapıyı açtım ve kapı çerçevesine yaslandım. Tayt, rüzgârlık ve spor ayakkabı giyiyordu; onun böyle gündelik giyindiğini hiç görmemiştim. Spor salonuna gitmek için giyindiğinde bile ateşliydi. Sinir bozucu. Şiddetle soluyordu, biraz kızarmıştı, kestane rengi saç tutamları atkuyruğundan kurtulmuştu; zihnim alçak, ahlaksız yerlere gitti. Eminim doktor yatakta da böyle darmadağınık ve nefes nefese olurdu.

Hemen sonra çenesini aralar ve partnerinin aletini ısırıp koparırdı.

"Evet?" Onu tanımamış gibi yaptım.

Bana donuk bir şekilde baktı. "Evine misafir geldiğinde böyle mi davranırsın? Hâlâ yalnız olman boşuna değil."

Bakışlarım ayaklarına indi. "Makul bir çift ayakkabın olduğunu bilmiyordum."

"Gidip gizlice ayakkabılarımla mastürbasyon yap, Volkov."

Ensem ısındı ve bakışlarımın tekrar onda dolaşmasına izin verdim. Her ne kadar bu kadına katlanamıyor olsam da şu taytın bedeninde duruşu fevkaladeydi.

Bakışlarım arkasındaki basamaktaki kocaman nesnede durdu.

"I-ıh." Doktor onu kaldırırken dudaklarım kıvrıldı. "Hayır. O içeri girmiyor."

Kristal en az bir metre uzunluğundaydı. Kenarları çentikli, açık pembeydi ve yüzeyindeki minik parçacıklar sabah güneş ışığında parıldıyordu.

Devasa bir penise benziyordu.

Ona dehşetle baktım; doktor onu antreye taşırken bir adım geri çekildim.

"Kristalimi dışarıda bırakmıyorum."

Ciddi olamazdı. "Neden onu yanında tutuyorsun?"

"Çünkü onu seviyorum." Onu, anahtarlarımı ve cüzdanımı koyduğum giriş masasının yanında yere indirdi. Aman Tanrım, o taytın kıçına oturması bir rüya gibiydi. "Artı o çok güzel. Yeterli değil mi?"

"Senden daha ağır. Onu nasıl merdivenlerden yukarı taşıyacaksın?"

Ellerini silkeledi ve ona hayranlıkla baktı. "Taşımayacağım. Tam burada kalacak."

"Hayır, kalmayacak. Burası bir erkeğin evi. Erkeklerin kristalleri olmaz."

Antremde erekte bir penise benzeyen bir kristal tutamazdım.

"Sorun ne, Volkov?" Bir elini kristalin ucuna dayadı. *Tepesine*, demek istedim. "Acaba o... seni korkutuyor mu?"

Doktor bir elini imalı imalı kristalde gezdirirken telaşla bakışlarımı çevirdim. Bu oyundan hoşlanmamıştım.

"Kristalin sana özel güçler verdiğine inanan şu şarlatanlardan biri olduğunu söyleme, Doktor? Belki uçmana yardım edebilir." Ona küçümseyen, aşağılayıcı bir şekilde baktığımda gözleri öfkeyle parladı. "Ya da belki kristal sana tüm parasını vermek isteyen zavallı bir enayiyi çeker."

Bakışları öfke kıvılcımları saçıyordu; bedenimden bir heyecan geçti.

"Bunun için yardıma ihtiyacım yok," dedi gergin bir gülümsemeyle, ardından beni geçip oturma odasına yürüdü, bakışları yüksek pencerelerde, samimi tahta kirişli kubbeli tavanda ve taş şöminede gezindi.

Bakışlarında hayranlık mı vardı? Şayet öyleyse, umurumda değildi. Pencerelerden içeri süzülen ışık, doktorun kestane rengi saçlarının altın tutamlarını vurgularken kaş çatışım derinleşti. Bana doğru sürüklenen kokusunda yine menekşe baskındı.

Dişlerimi sıktım. Dr. Georgia Greene bir ateş iblisinin karakterine sahipti ama güzel çiçekler gibi kokuyordu ve bundan hoşlanmıyordum. Çiçekçi annemin çiçeklerin anlamlarını açıklayan bir kitabı vardı. Mor menekşeler, *düşüncelerim sevgiyle meşgul* demekti.

Olasılık dışıydı.

Doktor bir dekoratörün seçtiği yüzyıl ortası modern tarz mobilyalara bakıyordu. "İdare eder."

"Aşırı derecede şımarıksın," diye alçak sesle söylendim. Bu ev ben büyürken yaşadığım her yerden daha güzeldi ama doktor ile benim yetiştirilme biçimlerimiz çok, çok farklıydı. Muhtemelen onun bir vakıf fonu vardı, istediği her şeye sahip olmuş ve *hayır* kelimesini asla duymamıştı; oysa benim ailem her şeyi sıfırdan çalışarak elde etmişti.

Aşağılamam karşısında ağzının kenarı yukarı kıvrıldı; gözleri şöminenin etrafındaki kitaplıkta oyalandı.

"Hiç aile fotoğrafı yok," dedi şaşırmamış bir tavırla.

Doktor yanıma taşınmadan önce fotoğrafları kaldırmıştım. Saklayacak hiçbir şeyim yoktu ve ebeveynlerimle gurur duyuyordum ama onun üst sınıf, kendini beğenmiş tavrının onlara bulaşmasını istemiyordum. Doktor, ebeveynlerime, onların kökenlerine veya işlerine hakaret ederse ne yapardım bilmiyordum.

"Onları fazla görmüyorum," diye yalan söyledim.

Emma'nın ebeveynlerinin benimkilerle tanışmasının yakıcı anısını hatırladım. Ebeveynlerimle zar zor konuşmuşlardı. NHL'de dördüncü yılımdı, milyonlar kazanıyordum ama bunun önemi yoktu. Kökenlerimiz Emma'nın doğuştan zengin ailesi için utanç vericiydi.

Gelecek yıl boyunca ailemi uzakta, çok uzakta tutacaktım. Onlara evde tadilatlar yaptığımı söylemiştim. Bunu en azından iki ay sürdürebilirdim.

"Garajın sol tarafına park edebilirsin." Ona garaj kapısının kumandasını verirken yüzüğü takarken yaptığım gibi eline dokunmamaya özen gösterdim. Dün gece barda elini göğsüme bastırdığında az kalsın kendimden geçecektim. "Kamyon saat kaçta buraya gelecek?"

Bana sorgulayan bir şekilde baktı. "Ne kamyonu?"

"Taşınma kamyonu."

"Bir taşınma kamyonu tutmadım."

"O hâlde eşyalarını nasıl buraya taşıyacaksın?" diye yavaşça sordum ve küçümseyen ses tonum burun deliklerinin genişlemesine yol açtı. Bir tatminin heyecanı omurgamdan aşağı aktı.

"Arabamla."

Bakışlarımı pencereye çevirdim ve garaj yolundaki arabasını görmek için boynumu uzattım. Çatısına kadar kutularla doluydu. "Tüm eşyan bu mu?" Onun bir tırla çıkageleceğini düşünmüştüm.

"Hemen hemen. Bir veya iki tur daha yapmam gerekecek."

Darcy ile Owens'ın nişan partisinden sonra barın dışında neredeyse ona yardım etmeyi teklif edecektim. Doktorun yerinde başka biri olsaydı, bunu teklif ederdim. Owens'ı, Miller'ı, Streicher'ı ve Walker'ı da yardım etmeye ikna ederdim. Ben böyle yetiştirilmiştim. Doktorun kendi başının çaresine bakmasına izin verdiğimi öğrenseydi, ebeveynlerim dehşete düşerdi.

Fakat düzgün bir insan gibi davranmak doktorda yanlış bir izlenim uyandırırdı.

Aklıma bir şey geldi ve kaşlarımı çattım. "O hâlde mobilyaya ihtiyacın olacak."

İlgisizlik maskesi düştü ve kuşkuyla gözlerini kırpıştırdı. "Her şeyden kurtuldum. Misafir odasında kalacağımı söyledin."

Doktoru yerleştireceğim odayı boşaltmış, tüm mobilyayı benimkinin yanındaki odaya taşımıştım. Doktora koridorun sonunda, benimkine en uzak odayı verecektim. En küçüğü oydu. Değerli ayakkabılarını ve taçlarını koyması için yeterince yer bulamayıp perişan olmasına izin verecektim.

Şimdi her şeyi geri taşımam mı gerekiyordu? Yirmi dakika sonra fizyoterapistimle buluşacaktım.

"Peki," dedim sıktığım dişlerimin arasından.

Siktir. Bu durumda doktor, benimkinin yanındaki odada kalacak; benimle aynı yatak odası duvarını paylaşacaktı. Benden birkaç adım ötede uyuyacaktı.

Onu merdivenlerden yukarı yönlendirirken elindeki kutuyu alma dürtüme direndim. Odamın yanındaki açık kapıya ulaştığımızda ona içeriyi işaret ettim.

"Burası."

Her şeyin bu odada, eskisine kıyasla daha iyi göründüğünü kabul etmek zorundaydım. Burada daha çok gün ışığı vardı. Pencereler daha büyüktü, daha derin bir küvete sahip banyo daha hoştu. Tıpkı evimin geri kalanı gibi her şey bir tasarım ekibi tarafından seçilmişti: Kalın, beyaz kuştüyü yorganla kaplı alçak ve geniş bir yatak; yüzyıl ortası modern tarzda komodinler; pencere kenarında bir okuma koltuğu ve muhtemelen kahyam Svetta'nın yerleştirdiği o aptal, küçük dekoratif ıvır zıvırlar.

Yeni karım için fazla hoştu.

Yanımdaki kadın etkilenmemiş gibi donuk bir yüz ifadesiyle kaşlarını kaldırdı. "Harika."

Dişlerimi sıktım. Ne şımarık biriydi.

"Yatakta mı uyursun?" diye sordum. "Yoksa çatı kirişlerinden baş aşağı mı sarkarsın?"

"Mümkünse yeraltında bir tabutta." Zarif, manikürlü bir elinin arkasında esnedi.

"Çılgın bir geceden dolayı mı yorgunsun?" Sesimdeki rahatsızlığı saklayamadım.

"Kesinlikle gürültülüydü." Meydan okuyan gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Bu hafta her gece meşguldüm."

Gerginlik havada çatırdadı. Dikkatim, sanki bir sırrı saklıyormuş gibi kıvrılan dudaklarına kaydı. Büyük ihtimalle dışarıda kısa ve dar bir şey giymiş bir adamın bayat esprilerine gülüyor ve bedava içkileri deviriyordu. Alyansını da evde bırakmıştır. Bakışlarım diğer eline, birkaç gün önce parmağına taktığım sade gümüş yüzüğe indi.

Ben cevap veremeden bana hızla göz kırptı, merdivenlerden aşağı fırladı ve bakışlarımı o tayın içindeki kalçalarının kıvrımından uzaklaştırmam zordu.

O öğleden sonra geç saatlerde eve döndüğümde yeni karımın evimde bir kasırga gibi hareket edişinin seslerine kulak kesildim. Muhtemelen şimdiye kadar mobilyaların yarısını yeniden düzenlemişti. Ya da satmıştı.

Sessizlik.

Üst katta yarım düzine taşınma kolisi kapalı kapısının dışında duruyordu. Birkaçının üzerinde *Kırılabilir; ayakkabılar!* ikazı vardı.

"Sonsuza dek sürmeyecek, Damon," diyordu usulca diğer tarafta. "Sen anlamadan bitmiş olacak ve sonra yine biz bize kalacağız."

Ses tonundaki tatlı yumuşaklık, doğrulup daha dikkatle dinlememe neden oldu. Damon mı? Daha önce doktorun *kimseyle* böyle konuştuğunu duymamıştım. Damon da kimdi? Sıcak, keskin endişe içime hızla yayıldı.

Sahte karım, bir *erkek arkadaşı* olduğundan bahsetmeyi unutmuştu.

Dişlerimi öyle sert sıktım ki çenem ağrıdı, kapısına öfkeyle bakan bakışlarım orada bir delik açabilirdi. Doktorun dibinde, ellerini onun saçlarında gezdiren kimliği belirsiz bir adamı kafamda canlandırdım. Acaba doktoru dışarı çıkarıyor ve onun için para harcıyor muydu? Doktorun emirler yağdırabildiği nazik bir adam mıydı yoksa benim gibi bir pislik miydi?

Ninova

Bu durum beni sinir etti çünkü doktor bana söylememişti ve onun bir erkek arkadaşının olması tüm bu anlaşmayı başarısızlığa uğratabilirdi. Bu yüzden kızgındım.

Kendimi durduramadan bir yumruğumu kaldırdım ve kapıya vurdum.

14. BÖLÜM
GEORGIA

İKİ TAVŞANIM bana gözlerini dikmiş harap hâlde bakıyordu.

Damon ve Stefan dokuz kiloluk aslanbaş tavşanlarıydı, öyle pofuduklardı ki gözlerini zar zor görebiliyordum ama yeni ortamlarından kaynaklı sıkıntılarını sezebiliyordum. Zavallıcıklar. İkisine de birer parça marul sundum ama sadece bana kederle baktılar.

Volkov'un evinin *güzel* olması beni son derece şaşırtmıştı. Estetik duygusunun boş bira kutularının dağılmış olduğu bir televizyon köşesinden ibaret olmasını bekliyordum ama evi *Architectural Digest* dergisinde öne çıkan bir paylaşıma benziyordu. Açık, ferah, erkeksi ve tarz sahibiydi. Bir başkasının onun için her şeyi seçtiğine emindim. Volkov gibi güçlü adamlar evle ilgili hiçbir şey yapmazdı. Onlar para kazanırdı, önemli bir kariyere sahip olurdu ve geri kalanını güzel, silik bir eşin yapmasını beklerdi.

Misafir odası Jordan ile benim paylaştığım daireden neredeyse daha büyüktü ve şimdiye kadar yaşadığım her yerden daha güzeldi. Evindeki spor salonu; saunası, soğuk su terapisi için buz makinesi ve küvetiyle, oyuncuların arenada kullandığından bile daha iyi donanımlıydı. Tıka basa dolu bir şarap kileri, onun gibi bir adamın sahip olması için fazla güzel vitray camlı bir kütüphanesi ve arka taraftaki zümrüt rengi ormana nazır geniş bir mutfağı vardı. Umarım o ormanda yürüyüş yolları vardır; böylece Volkov ve ben tartıştıktan sonra çığlık atacağım bir yerim olurdu.

Onun evinde yaşamak bu anlaşmanın beklenmedik bir avantajıydı, yeter ki Volkov burada olmasın.

Yeter ki ben uykumda yürümeyeyim.

Aşırı stres altında olduğum dönemlerden geçerken uykumda yürürdüm. Kurmalı saat gibi, üniversitede ve tıp okulunda sınav döneminde gerçekleşirdi. Liam'la bir sorun olduğunu bildiğim ve kabul etmeye hazır olmadığım şu yaz boyunca olmuştu. Tıp asistanlığım boyunca. Genellikle Jordan'ın yatağını boylar, sarılma eğilimli bir koala gibi ona yapışırdım, bu sırada Jordan benden uzaklaşmak için şiltenin ucuna kıvrılırdı.

Derin, sakinleştiren bir nefes aldım. Burada bu sorunu yaşamayacaktım. Bilinçsizken bile bedenim Volkov'dan uzak durmak isterdi. Uykumda Jordan'ın yatağına yürürdüm çünkü orası *güvenliydi.*

Volkov'un yatağı büyük ihtimalle çivilerden üretilmişti.

Kapı çalınca yüreğim ağzıma geldi.

"Bir saniye, çıplağım," diye seslenerek tavşanları kucakladım ve onları banyoya sakladım.

Volkov'un onlardan haberi olmamalıydı. Büyük ihtimalle "kazara" üzerlerine basar veya onları bir kartalın kapabileceği, bir çakal tarafından yenebilecekleri dışarıya koyardı.

"Orada diğer kristallerinle mi konuşuyorsun?" diye kapının arkasından seslendi. "Kanada Tıp Birliği bunu biliyor mu?"

Eminim lisansımın elimden alınmasına bayılırdı. Zaten işimde berbat olduğumu düşünüyordu. Kapıyı açtım ve burası *benim* evimmiş, *o* misafirmiş gibi sıkıntılı bir ifade takındım.

Kapı aralığının diğer tarafında Volkov'un burun delikleri genişledi. Tepesi atmıştı. Güzel.

"Kiminle konuşuyordun?" Volkov arkama bakıyordu ama koridora adımladım ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Telefondaydım," diye yalan söyledim.

Âdemelması kalkıp indi ve burun delikleri tekrar genişledi, ardından bir elini koridordaki kutulara doğru savurdu. "Bunca kutunun burada ne işi var? Hepsi ayakkabılarla dolu olamaz."

"Şaşırmış olamazsın. Aslında böyle tarz sahibi ve ateşli bir karın olduğu için sevinmelisin."

Bana onaylamayarak baktı, sanki yoga pantolonu ile futbol antrenmanlarında giydiğim hoş rüzgârlık yerine pis, yağ lekeli kesekâğıdı giyiyormuşum gibi gözleri beni dikkatle inceledi.

Ona lanet olsun. Müthiş görünüyordum.

"Genellikle tercih ettiğim türde kadınlar özgüvenli hissetmek için pahalı ayakkabılara ihtiyaç duymaz." Soğuk bakışları bende sabitti. "Bu, özgüvensizlik olarak algılanır."

Dudaklarım aralandı. *Özgüvensizlik* mi? Öfkeden görüşüm kırmızılaştı. Ben sadece –kahrolası adam– yapamıyordum. Volkov bir pislikti. Sıcaklık yükseldi ve boğazım öfkeyle düğümlendi ama ona ilgisizce, sanki sözleri beni hiç etkilememişçesine gülümsedim.

"Benim genellikle birlikte olduğum erkekler için sakıncası yoktur. Doğrusu," Sesimi alçalttım, onun daha yakınına eğildim ve soğuk bakışlarına karşılık verdim, "topuklularımı severler. Onları davetkâr topuklular olarak adlandırırlar."

Erkekler mi? Hangi erkekler? Uzun zamandır kimseyle yatmamıştım. Gerçi Volkov bilmiyordu ve bilmediği şeyin onu *incitmesini* umuyordum.

Bana ters ters bakarken çenesinde bir kas gerildi. "O erkeklerin anlaşmamız bitene kadar beklemesi gerekecek."

Yine, hangi erkekler? Ama Volkov'un bunu söyleyişindeki o kontrolcü, emredici ton karnımda bir bıçak gibi dönüp durdu.

"Anlaşmamız bunu kapsamıyordu. Üstelik," sesim umursamaz, rahattı ve bu tartışmayı çok fena kazanıyordum, "neden güzel ayakkabılarım ziyan olsun?" Bakışlarımız kilitlendi ve tuhaf, gergin bir enerji aramızda çatırdadı. Tenim ısındı ve karıncalandı. "Hayır, Volkov, davetkâr topuklularımı tüm yıl boyunca giyeceğim."

"Başka erkekleri becermek yok," dedi, gözleri öfkeden kuduruyordu.

Öncekinden daha mı yakın duruyorduk? Kanım kulaklarımda uğulduyordu. "Ah, becereceğim."

Ne söylediğimi bilmiyordum. Elbette diğer erkeklerle yatıp her şeyi mahvetmeyecektim ama Volkov'un bana ne yapacağımı *o* tonda söylemesi çığlık almak istememe neden oluyordu. Duygularım dümendeydi, keyiflerine göre gidiyorlardı.

"İstediğim her erkeği becereceğim. *Tanıştığım* her erkeği."

Ne? Saçma davranıyordum ama duramıyordum. Onu sinir etme ihtiyacı beni ele geçirmişti. Volkov çenesini öyle şiddetli sıkıyordu ki kırılabilirdi.

"Her gece kısa bir elbise ve ışıltılı, zarif, davetkâr topuklularımla dışarı çıkacağım, bana aklımı başımdan alan orgazmlar yaşatacak herhangi bir adamla seks yapacağım."

Sanki bu mümkündü. Beni şimdiye kadar zirveye ulaştırabilen tek erkek şarj edilebilirdi ve onu güvenli bir şekilde komodinime saklamıştım ama Volkov'un fazla şişkin egosunu zedelemek kalbimi öyle şiddetli çarpıtıyordu ki yemin ederim onu duyabilirdi.

Hasta hissediyordum. Ya da heyecanlı. Ya da uçabilirmişim veya bir aslanla dövüşebilirmişim gibi. Volkov'la kavga etmek bir uyuşturucu gibiydi.

"Hayır." Tepemde dikilirken yutkundu ve ölümcül yüz ifadesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. "Yapmayacaksın."

Aramızdaki hava yanıcı hissettiriyordu.

"Evet," diye fısıldadım. "Yapacağım."

"Her şeyi riske atacaksın."

"Tedbirli davranacağım."

Aramızda birkaç santim mesafe vardı. Gözleri hızla ağzıma indi. Keskin ve sıcak bir his dönerek ve kıvılcım saçarak içimde büyüdü. Temiz, erkeksi, baskın kokusu burnumdaydı ve ensem karıncalandı.

Bu yıl cehennem gibi olacaktı ama vazgeçmeyecektim. Volkov'un kazanmasına izin vermeyecektim.

"Ben dışarı çıkıyorum." Ona zihnimde *özgüvensiz* kelimesini bozuk bir plak gibi tekrarlamıyormuşum gibi en çekici gülümsememi yönelttim.

"Şimdi mi?"

Bir kaşını kaldırdı. Tanrım, bunu yapmasından nefret ediyordum. Bu, onun benim yanlış seçim yaptığımı düşündüğünün bir işaretiydi. Benim aptal, silik bir beyne sahip aptal, silik bir kadın olduğumu düşündüğüne dair.

"Evet. Şimdi."

"Yemek..."

"Takım yemeğinin ne zaman olduğunu *biliyorum*." Gülümsemem jilet gibi keskindi. "Saatin kaç olduğunu anlayabilirim, Volkov." Beni yine alt ediyordu. "Sen ezilmiş kafanı yorma. Şu çok sevdiğin topuklulardan birini giymek için zamanında evde olacağım." Yüz ifadem masumdu. Belki bir parça tatlıydı. Ben yeni bir bedene girmiş iblistim. "Belki bu akşam onlardan hoşlanan birini bile bulurum."

Koyu renkli gözleri alev aldı ama o cevap veremeden önce ben kapıdan çıkmıştım.

Bir saat sonra Jordan'ın kızgın kadınlar için rock çalma listelerinden birini bangır bangır bir sesle dinledikten sonra Volkov'un evine döndüm. *Benim* evime değil. Bu yer asla benim evim olmayacaktı. O burada yaşarken olmazdı.

Ön kapının kilitli olmamasına şaşırdım. Zili çalmak ve beni içeri alması için yalvarmak zorunda kalmam için evi kilitlemesi ondan bekleyeceğim bir hareket olurdu.

Tanrı'ya şükür, korkunç kocamın varlığına dair bir belirti yoktu. Fakat odamın dışında bakışlarım bir şeye takıldı.

Kutuların koli bantları yırtılmıştı. Açılmışlardı. Karton kutunun kapağını başparmağımla açarken kalbim ağzımdaydı.

Boş. Kafamda alarm zilleri çaldı.

Yatak odamın kapısını çekip açtım ve yeni büyük gömme dolabıma yönelirken Volkov'un iyiliği adına tam bir kişilik dönüşümü yaşamış, kavgamızdan dolayı pişmanlık duymuş ve iyi bir kocanın yapacağı gibi güzel ayakkabılarımı özenle dolabıma yerleştirmiş olması için dua ettim.

Ancak dolap boştu ve yeni kocam hâlâ kahrolası bir pislikti. Ciğerlerim daralıyor, kalbim daha şiddetli çarpıyor ve midem sert bir düğümle kenetleniyordu. Bencil bir herif olsaydım ayakkabılarımı nereye saklardım?

Aklıma bir fikir geldi ve dudaklarım şokla, dehşetle aralandı.

Yapmazdı.

Yapar, dedi kafamdaki o ses. *Senden nefret ediyor ve kesinlikle yapar.*

Evin içinde uçarcasına ilerledim, kapıdan çıktım ve yan tarafta organik atık, geri dönüşüm ve çöp kutularının bulunduğu köşeyi döndüm. Çöp kutusunun kapağını hızla açarken, içimdeki kızgınlık gözlerimi kararttı.

15. BÖLÜM
ALEXEI

MUHTEMELEN BÜTÜN SOKAK doktorun haykırışını duydu. Kravatımı bağlarken parmaklarım bir an donakaldı; bir adrenalin dalgası kanıma hücum etti.

Bu yıl başka erkekleri becermek için cesedimi çiğnemesi gerekecekti.

Neden biz bu anlaşmayı yapmadan önce bir erkek arkadaşı olup olmadığını sormak aklıma gelmemişti? Elbette vardı. Hiç onunkiler gibi gözler görmemiştim. Doktorun nadir türde bir güzelliği vardı. Yani onun gibi kadınlarla ilgileniyorsanız.

Ben ilgilenmiyordum.

Kıskanmıyordum. Bir erkek arkadaşı olup olmamasını umursamıyordum. Sadece kızgındım çünkü bu, benim ve ebeveynlerimin vatandaşlığını tehlikeye atardı. Hepsi buydu.

Ön kapı çarparak kapandı ve nabzım tekledi. Alt katta onun beni arayarak kapıları açıp kapadığını duyabiliyordum. Beklentim içimde dalgalandı ve zirve yaptı. Profesyonel hokeydeki ilk sezonumdan beri böyle gergin hissetmemiştim. Doktorun adımları merdivenlerden çıkarken bir yırtıcı gibi yavaş ve sabitti.

Pencerenin yanındaki döşemeli rahat koltuğa oturdum, yayıldım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak onun kanını kaynatacak ukala bir ifade takındım.

Yatak odamın kapısı aniden açıldı, doktorun gözlerinde ateş vardı, elmacıkkemikleri kızarmıştı ve saçları darmadağınıktı. Bana kızgınlıkla bakarken göğsü hızla inip kalkıyordu ve seffaf çöp torbasını gösteriyordu.

"Bu," diye hırladı ve kasıklarım gerildi, "nedir?"

"Bilmiyorum, Doktor. Çöp mü?"

"*Çöp değil.*" Gözleri vahşileşirken yavaşça bana doğru yürüyordu. Beklenti midemde kabardı. "Ayakkabılarımı dışarı attın."

"Svetta temizlik yaparken onları başka yere koymuş olmalı. Bodrumda mıydılar?"

"Hayır, *bodrumda* değillerdi."

Bana gözlerinde nefretle baktı. Güzel. Benden nefret etsin. Nefreti beni körüklüyor, kalbimi hızla çarpıtıyor, bana yaşadığımı hissettiriyordu.

"Demek böyle olacak," dedi.

Önceki saatlerde konuştuğu adamı hatırladım ve kızgınlık yeni baştan bedenime hızla yayıldı. "Sanırım öyle, Cehennem Ateşi."

Kırk beş dakika sonra doktorun sıradaki hamlesiyle sarsıldım.

Ön taraftaki oturma odasında oturmuş takım e-postalarını gözden geçirdiğim sırada merdivenlerden indi. Gözlerim ilk olarak ayakkabılarına gitti. Işıltılı, bantlı ve çok yüksek topuklu.

Davetkâr topuklular.

Duzenleme
Ny.ozlem

16. BÖLÜM
GEORGIA

KORKUNÇ KOCAM giysilerime bir daha baktı, bakışları bacaklarıma, belime, yakama, saçlarıma takıldı, ardından çenesi kasıldı.

Dudakları hoşnutsuzlukla kıvrıldı. "Bunu mu giyiyorsun?"

Bu elbiseyi bulmak için dolabımı altüst etmiştim. Uzun kollluydu, derin kare yakalıydı; her santimi bakır payetlerle kaplı eteği üst bacaklarımın ortasına kadar uzanıyordu. Cesur, parlak ve gösterişliydi. Annem, film sederinden birinden aldığı bu elbiseyi bana hediye ederken onu "son derece dikkat çekici" diye tanımlamıştı.

Volkov'un beğenmemesi karşısında deliye döndüm. *Kahrolası pislik!* diye bedenimin her hücresi monoton bir sesle tekrarlıyordu. Liam da benim çarpıcı şeyler giymemden asla hoşlanmazdı. "Bu kesinlikle gösterişli," demişti bir keresinde, yeni tıp öğrencileri ve partnerleri için düzenlenen bir kaynaşma toplantısında giymek istediğim elbiseyi kastederek. Dikkatin kendisi yerine bana çekilmesinden hoşlanmazdı.

"Evet, Volkov." Olabildiğince dişil gücümü toplayıp omuzlarımı dikleştirdim. Volkov'un gözleri tekrar dekolteme ilerledi ve bir parça tatmin hissettim. "Herkesin ne kadar *özgüvensiz* olduğumu bilmesini istiyorum."

Giysiler bizimle ilgili konuşurdu. Dünyayla iletişim kurmamızın bir yoluydu. İnsanlar ne giydiğimizi görürdü ve biz bunu amaçlasak da amaçlamasak da bir mesaj yorumlardı. Bazen bunun önemi olmazdı. Bazen saçlarımı dağınık bir topuz şeklinde bağlardım, bir eşofman altı ile üniversiteden beri sahip

olduğum, kolunun altına yakın bir delik olan bir tişört giyerdim ve insanların hangi mesajı çıkardığını umursamazdım.

Fakat bu akşam, öğleden sonra ettiğimiz kavganın ardından giydiğim elbisem, *vazgeçmediğimi* söylüyordu. *Bir mücadeleye hazır olduğumu.* Bu elbise, "*Güzel göründüğümü biliyorum*", "*Kendi işine bak*" *ve* "*Sana ihtiyacım yok,*" diyordu.

Gözlerinde bir ışık yanıp söndü. Normal bir insanda buna pişmanlık derdim ama eminim Volkov'un tek pişmanlığı bıçağı daha derine saplamadığına dairdi.

"Üstelik," telefonumu ve kartlarımı el çantama soktum, "eminim takım arkadaşların için sakıncası olmaz."

Bedenimi severdim. Ateşliydim. Güzel memelerim ve harika bir kıçım vardı. Futbol sayesinde kaslarım belirgindi ve güçlüydüm. Bedenim olağanüstüydü. Annem veya Darcy gibi minyon veya ince görünüyor muydum? Hayır. Ama bu farklılık daha çirkin olduğum veya daha az çekici olduğum anlamına gelmiyordu.

Futbolda kızlara hep bunu söylerdim: Göz kamaştırıcı olmak için dergilerdeki fotoşoplu insanlara benzemeniz gerekmezdi.

Gerçi bakışları kısa elbisemin eteğine ulaştığında kusacakmış gibi görünen Volkov'un farklı bir beden tipini tercih ettiği açıktı.

Bana memnuniyetsiz bir şekilde baktıktan sonra hızla gözleri topuklularıma indi. "Asla gösteriş yapma fırsatını kaçırmazsın, değil mi?"

Tüm bu durumun tek olumlu yanı, Volkov'un ateşli bulmadığı bir kadınla evlenmek zorunda kalmış olmasıydı. Hokey oyuncuları istedikleri her şeyi elde etmeye alışkındı. Çok rekabetçilerdi ve kazanmayı severlerdi. Ancak bu kıçı veya bu memeleri değiştiremeyecekti. Bütün bir yıl onlarla yaşaması gerekecekti.

Ağzım ukala bir gülümsemeyle kıvrıldı. Soğuk bir yorumda bulunup evden hızla çıkma niyetindeyken antre masasında bir şey dikkatimi çekti.

Morumsu mavi çiçeklerden küçük bir buket kısa bir vazoda duruyordu. Her gonca büyük bir madeni para boyutundaydı.

Çirkin değillerdi, sadece tipik bir çiçek aranjmanına benzemiyorlardı.

"Senin için." Koyu gözlerinde tuhaf bir ifadeyle beni izliyordu. İlgiyle karışık... keyif değil; eğlenceydi.

Bana gülüyordu ama şakayı anlamıyordum.

"Benim için mi?" Bir kaşımı kaldırdım. Neden Volkov bana çiçek satın alırdı? "Onlar zehirli falan mı?"

Ağzının kenarı seğirdi. "Bak şimdi, neden karımı zehirleyeyim, Doktor?"

Büyük ihtimalle onları hediye olarak almıştı ve sadece benimle uğraşıyordu. "Aklıma birkaç sebep geliyor ama biraz daha beklemen gerekecek."

Araba yolculuğu sessiz ve gergindi.

Bütün bir yıl bunu nasıl yapacaktım? Belki evden taşınırdım ama orada yaşıyormuşum *süsü vermek* için eşyalarımın yeterli bir kısmını onun evinde bırakırdım.

"Ne var, yoksa kaygılı mısın?" diye sorarak sessizliği bozdu.

Restorana neredeyse varmıştık, Teahouse'a doğru ilerlerken Stanley Park'ta yol alıyorduk. Gözleri kolyemle oynadığım yere indi.

"Daha önce bu yemekte bulundun," dedi. "Yeni oyuncular için. Kimse bize bakmayacak."

Endişesi gözlerinde titreşiyordu.

"Sana söz verdim," dedim ona, kalabalık otoparka park ediyordu. "Bunu mahvetmeyeceğim."

"Biliyorum," dedi ve bunda ciddiymiş gibi hissettim ama devam etmesini beklemeden arabadan indim ve restorana doğru uzun adımlarla yürüdüm.

"Tekrar öpüşmek zorunda kalmadığımız sürece," deyiverdim bir sırıtışla omzumun üzerinden, "kimse gerçeği öğrenmeyecek."

Volkov itiraz etmeye yeltendi ama karşılama görevlisi sıcak bir gülümsemeyle bizi selamladı ve restoranın içine yönlendirdi.

Yemek alanının ön tarafında sergilenen devasa resim beni aniden durdurdu. Alexei'nin sert göğsü bana arkadan çarptı.

"Dalga geçiyor olmalısın," diye söylendi.

Nikâh günümüzdendi; berbat öpüşmemizin bir fotoğrafıydı. Fotoğrafın yanında bir *Tebrikler!* tabelası vardı. Restorandaki tüm Storm oyuncuları ve kadrosu bize gülümseyerek sessizliğe büründü.

Şaşkın gözlerle Volkov'a döndüm, güm güm atan kalbim ağzımdaydı. "Kimse bize bakmayacak, ha?"

Akşam yemeğinin amacı yeni oyuncuları nezaketle karşılamak değildi.

Bir evlilik kutlamasıydı: Bizim için.

17. BÖLÜM
GEORGIA

TELAŞ, kanımda hızla dolaşıp sinir sistemimi tetikledi.

Bu akşam tüm gözler üzerimizde olacaktı.

Aman Tanrım. Ya oyunlar düzenlenirse? Ya dans etmek zorunda kalırsak? Ya tekrar öpüşmek zorunda kalırsak?

"Bundan haberin var mıydı?" diye tısladım ona bir gülümsemenin arkasından. Tüm arkadaşlarımız ve iş arkadaşlarımız bizi izlerken her şey yolundaymış numarası yapıyordum.

"Elbette yoktu," diye homurdanarak karşılık verirken bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bilseydim bıçaklarını ortadan kaldırabilmen için seni uyarmaz mıydım?"

"Siktir git," diye fısıldarken hâlâ gülümsüyordum.

"Sen de siktir git, tatlım."

Tate Ward temkinli bir bakışla öne çıktı. "Anlaşılan sizi gafil avladık."

Zorla neşeli, çınlayan bir kahkaha attım. "Kuşkusuz." Sesim biraz taşkındı.

"Umarım sizin için uygundur." Yüz ifadelerimizi araştırdı. "Takım sizin için bunu yapmayı çok istedi."

"Bu harika," dedi Volkov. "Gerçekten minnettarız. Teşekkürler."

"Evet." Derin nefes aldım. Bunu yapabilirdim. "Çok teşekkürler."

Tate ceketinin cebine uzandı ve bir zarf çıkarıp bize verdi. Görünüşe göre kollarım çalışmıyordu ama Volkov onu aldı. "Tebrik etmek için takımdan küçük bir hediye."

Volkov zarfı açtı ve bana bir kaşını kaldırdı; yüz ifadesi anlaşılmazdı.

"Silver Falls otelinin balayı süitinde bir hafta," diye açıkladı Tate. "Alexei, Miller'ın yılbaşındaki düğününden önce balayına çıkmayı planladığınızı söyledi."

"Demek öyle." Sert bir bakışla Volkov'a döndüm. "Bu bizim sırrımızdı, *sevgilim*."

"Çok cömertsiniz," dedi Tate'e, bana aldırmadan. "Teşekkür ederiz."

"Evet, çok düşüncelisiniz." Hâlâ gülümsüyordum. Gülümsememem öyle zorlamaydı ki canım yanıyordu. "Sabırsızlanıyorum."

Onunla bir otel odasında bir hafta geçirmem imkânsızdı. Özellikle *balayı süitinde* olmazdı. Volkov düğünlere katılmazdı bile; geçen sezon Jamie ile Pippa'nınkine gitmeyerek tüm takımı şaşırtmıştı. Tek başıma gidecek ve mükemmel bir hafta geçirecektim: tek başıma şampanya içecek ve küvette *Vampir Günlükleri*'ni izleyecektim.

"Mutluluk duyduk." Tate bize gururla baktı. "Kendi içimizden iki kişinin daha evlenmesi mi? Bu önemli bir olay."

Midem vicdan azabıyla düğümlendi. Şimdiye dek çalıştıklarım arasında Tate Ward, kadınlara eşit davranan az sayıdaki erkek patrondan biriydi. Kadınları işe alırdı ve daha önemlisi bize hak ettiğimiz ödemeyi yapardı. Geçen sezon Darcy takımın bir analisti olarak çalışabilecek yeteneğe sahip olduğuna inanmadığında Ward onu cesaretlendirmişti. Takım doktorları genellikle koçun sezon dışında golf oynadığı kişilere göre işe alınırdı ama Ward, Heather'la iletişime geçmiş ve sporcu iyileştirme programından bir uzmanın takımla çalışmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğini sormuştu. Hastanedeki işime devam edebilmek için yarı zamanlı çalışmayı tercih ettiğimde bunu mümkün kılmıştı.

Şimdiyse bana ve Volkov'a, bizimle gurur duyuyormuş gibi bakıyordu. Kusmak istiyordum.

"Bu akşam eğlenin," dedi uzaklaşmadan önce ve arkadaşlarımız etrafımızı kuşattı.

"Sürpriz!" Darcy sıkı bir kucaklamayla canıma okudu. "Şaşırdın mı?"

Zayıf bir kahkaha attım. "Kesinlikle şaşırdım."

Kıyafetime hayranlıkla baktı. "Her zamanki gibi çok çarpıcı giyinmişsin. Eminim bu elbiseyi giyerken Alexei ellerini senden uzak tutmakta güçlü çekiyordur."

Boğazıma sarılmamak için, belki. Tiz bir eğlenme sesi çıkararak Rory, Hayden ve Jamie'yle derin bir sohbete dalmış Volkov'a baktım. "Öyle sayılır."

Belli ki bize sürpriz yapmak için herkes daha erken gelmişti ve şimdi burada olduğumuza göre insanlar akşam yemeği için yerlerine geçiyordu.

"İkiniz büyük masanın başındasınız," dedi Rory bana ve Volkov'a küstah bir sırıtışla, "böylece herkes sizi görebilir."

Kuşkusuz.

18. BÖLÜM
ALEXEI

NEYSE Kİ akşam yemeği çabuk geçti. Takım ve iş arkadaşlarının bitmek bilmeyen ilgisi, benimle yeni karımın dikkatini dağıtıyordu.

"Dostum." Yanımıza uğrayan Walker bir elinde içkisini tutuyordu ve gözleri başka bir takım doktoru ile Hazel'la sohbet eden geveze karımdaydı. "Georgia senin *karın* mı?"

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bir başka kurban, doktorun ağının fazla yakınında başıboş dolaşıyordu: Walker genç ve aptaldı. Doktor gibi bir kadının verebileceği hasarı bilmiyordu.

"Lanet olsun," dedi Walker sözcükleri uzatarak, hâlâ gözleri doktordaydı ve midemde keskin bir sancı hissettim. "Bir karım olsun istiyorum."

Walker'ın ona bakma şekli omuzlarımı gerdi.

"Hayır, istemiyorsun," diye çıkıştım. "Ağzını kapat. Dahası ona Dr. Greene diyebilirsin."

Fakat bu akşam ateşli görünüyordu. O elbise. O elbiseden aşırı nefret ediyordum. O elbiseye *bayılıyordum*. Doktoru yok saymaya çalışıyordum ama elbisesine kafayı takmıştım, o bakmıyorken gizlice göz atıyordum.

Uzun bacakları çıplaktı ve kısa, parıltılı elbise kıçını güçbela örtüyordu. Doktorla ilgili beni çok sinirlendiren bir şey, giysileri sadece kendisi için yapılmış gibi gösterebilmesi, bedeninin her kıvrımına ve kabarıklığına yok sayılamayacak bir şekilde uydurmasıydı. Kıvırcık ve vahşi kestane rengi saçlarını serbest bırakmıştı; ayrıca öncesinden çok daha yoğun makyajı dikkatimi o büyüleyici viski gözlerine ve hayran bırakan ağzına çekiyordu.

Midemde kaynayan hüsranın altında ufacık bir saygı vardı. Doktor yine kazanıyordu ve ben kendimi kontrol altında tutmak için mücadele ediyordum.

Güzel hamle, Doktor.

Çok geçmeden, onun bir erkek arkadaşı olduğunu hatırladım ve dişlerimi sıktım.

Walker kaşlarını hızla kaldırıp indirerek bir sırıtışla tekrar bana döndü. "Aletim garip hissettiriyor."

Yüzümde tiksinmiş bir ifade vardı. "Walker."

"Evet, evet." Alaycı bir sırıtışla gözlerini devirdi. "Odaklan," dedi alçak, sert bir sesle ve çatık kaşlarla. "Kararlılık. Disiplin. Buz banyoları."

"Güya bu ben miyim?"

"Evet, efendim." Bir asker selamı verdi.

Bu aptal çocuğu sevmemeliydim ama seviyordum işte. "Walker?"

"Evet, patron?"

"Defol. Ve bana öyle seslenme. Senin patronun değilim."

Doktor dönüp Walker'a gülümsedi, gözleri sıcacıktı. "Selam, Luca."

Walker'ın ağzı kulaklarına vardı ve eğilip ellerini doktorun sandalyesinin sırtına yasladı. "Selam, Georgia."

"Dr. Greene," diye onu düzelttim.

Edepsiz bana aldırmadan karıma daha geniş gülümsedi. "Tebrikler. Volkov şanslı bir adam. Sen çok güzelsin."

Alçak sesle küfrettim. Doktorun kucağına tırmanmak için sendeleyen bir yavru köpek gibiydi.

Gözleri onun göğüs dekoltesine indi. "Sana bir tane daha içki getirebilir miyim?"

Öfke beni boğuyordu. "Onun bir içkisi var. Gidip otursana, Walker."

Birisi ona içki getirecekse, o ben olacaktım.

Walker omzunun üzerinden ona gülümseyerek yerine dönerken doktor dudaklarını birbirine bastırdı. "Çok tatlı."

"O bir çocuk. NHL'de oynamak için gerekli niteliklerle ilgili hiçbir fikri yok."

"İyi ki yanında sen varsın."

İçkisini yudumlarken ona bakakaldım. "Bu ne anlama geliyor?"

Emekliliğimin kesin olmasıyla veya ligde kısıtlı zamanımın kalmasıyla ilgili sert, iğneleyici bir espriye kendimi hazırladım.

"Uzun bir kariyer sürdürmek için gerekli nitelikleri bilen biri varsa, bu sensin." Restoranda etrafa bakınıyordu. Benim dışımda her yere.

"Doktor, bu kulağa neredeyse bir iltifat gibi geliyor."

Yanakları pembeleşti ve bir şey söyleyecekmiş gibi dudakları aralandı.

"Tamam, çifte kumrular." Miller'ın sesi mekânın her tarafında yankılandı. Ön taraftaydı, ukala, kurnaz bir sırıtışla bir mikrofon tutuyordu. "Birazdan dans ve pasta kesme faslına geçeceğiz ama önce küçük bir eğlence. Akşamın bu bölümünü dahil edip etmemek arasında kaldık ama sonunda siz ikinizle ve ilişkinizle ilgili aşırı merakımıza yenildik. Ne diyebilirim?" Bize göz kırptı. "Meraklıyız."

Yüz ifadem sertleşti. Bunun nereye gittiğini biliyordum.

"*Yeni Evliler Bilgi Yarışması* oynuyoruz!" dedi mutlu bir gülümsemeyle. "Siz ikiniz *gerçekte* birbirinizi ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

Doktor ve ben birbirimize gergin bir bakış attık. Onun alışverişten, ayakkabılardan ve tırnaklarını yaptırmaktan hoşlandığını biliyordum. O benim yaşadığım tüm sakatlıkları biliyordu ama birimizin diğerimizin ölümünü dilemesiyle bitmeyen gerçek bir sohbet etmemiştik hiç.

Ayvayı yemiştik. Birbirimizi hiç tanımıyorduk.

"İkiniz, hadi yaklaşın," dedi Miller, bu sırada Owens ön tarafa iki sandalyeyi sırt sırta yerleştirdi ve Darcy her birine bir beyaz tahta ile silinebilir bir keçeli kalem koydu.

Biz sandalyelere doğru giderken "Doğum günün ne zaman?" diye mırıldandım.

Doktorun gözleri telaşlıydı. "Ne?"

"Doğum günün ne zaman? Hiç kardeşin var mı?"

Bana gezegendeki en aptal adammışım gibi baktı. "Daha önce bir düğünde bulunmadın mı?" Hatasını fark etti. "Doğru.

Sen düğünlere gitmezsin. Bizi sıkıcı konularda test etmeyecekler. Eğlenceli, tatlı sorular soracaklar. Bu yüzden benden hoşlanıyormuşsun gibi davran," diye tısladı gülümsemesinin arkasından.

Ön tarafta yerlerimize oturduk; yüz çift göz üzerimizdeydi. Miller oyunu açıkladı: Takımın ve arkadaşlarımızın önerdiği soruları soracaktı; biz ayrı ayrı cevaplarımızı yazacaktık. Arkadaşlarımız gibi gerçek bir ilişki yaşasaydık, birbirimizle ilgili her şeyi bilirdik.

"İlk soru," diye sesli okudu Miller bir not kartından. "Bu Pippa Hartley'den. İlk adımı kim attı? Herkesin görebilmesi için düzgün ve büyük yazın."

İkimiz de birbirimizin adını yazdık.

"Ben asla sana bir adım atmazdım," dedi alçak sesle, diğer herkesle birlikte gülüyormuş gibi yapıyordu.

"Sanki ben yapardım?"

"Ayakkabılarıma nasıl baktığını görüyorum, Volkov."

"Çünkü gülünçler." Sesim savunmacıydı. "Asla ben..."

"Kararsız bir başlangıç," dedi Miller mikrofona ve cevaplarımızı sildik. "Bu soru Hayden Owens'tan. Kim daha iyi öpüşüyor?"

Cevaplarımızı gösterdiğimizde kalabalık tekrar güldü. Bu kez ikimiz de kendi ismimizi yazmıştık.

Yalnızca benim duyabilmem için sesini alçalttı. "Muhtemelen birisini öptüğün her seferinde dişlerin dökülüyordur."

"Sana yüz kez söylediğim gibi, *benim tüm dişlerim sağlam.*"

"Onların inatçı olduğunu biliyoruz, millet." Miller'ın gözleri ışıldadı. "Hesabı şaşırmışsınızdır diye belirteyim, ikide sıfırsınız. Tekrar deneyelim. Bu seferki çok çekici ve biraz korkutucu fizyoterapistimiz Hazel Hartley'den iki bölümlü bir soru." Nişanlısına göz kırptı ve Hazel gülümseyerek gözlerini devirdi. "Birinci bölüm: Georgia'nın Alexei'den aldığı favori hediye?"

Zihnimi zorladım: Doktora ne hediye verirdim? Materyalist ve sığ biriydi. *Mücevher*, diye yazdım.

Tahtasını kaldırdı ve seyirci kıkır kıkır güldü. *Bir çift davetkâr topuklu.*

Önceki kavgamız zihnimde yeniden oynadı. "Bir iş etkinliğindeyiz. Daha profesyonel olmalısın."

"Tanrım, ne bağnazsın."

"Ben bağnaz değilim."

"İkinci bölüm," dedi Miller. "Volkov'un Georgia'dan aldığı favori hediye?"

Tahtasını tekrar kaldırdığında cevabı son seferkinin aynıydı. Seyirci tekrar güldü. Walker bana coşkulu bir baş onayı verirken başparmağını kaldırdı. *Güzel*, dedi, sessizce ağzını oynatarak.

Doktorun bana seksi hediyeler verdiği iması ensemi yaktı.

"Volkov, tahtanı kaldır," dedi Miller ve kendi cevabımı sergiledim. "Ucuz bir nikâh," diye okudu.

Tuhaf bir gerilim odaya dalga dalga yayıldı ve bazı kişiler sıkıntılı bir şekilde güldü. Owens'a göz attım. Darcy'nin elini kucağına çekmişti. O, cevap olarak asla böyle bir şey yazmazdı.

Eminim doktorun erkek arkadaşı da böyle bir şey söylemezdi. Çenem kasıldı.

"Çok iyi," diye mırıldandı karım. "Dünyanın bir numaralı kocası tam burada."

Sertçe nefesimi verdim. Bunu batırıyordum. Doktor beni sinir ediyordu ama herkes izliyordu. *Odaklan*, dedim kendime.

19. BÖLÜM
ALEXEI

"LİGİN EN İYİ KALECİSİ ve üst üste üç sezon Vezina Kupası kazanan Jamie Streicher bilmek istiyor. Kim daha dağınık?" diye sordu Miller.

Tahtalarımızı gösterdik ve Miller şaşkınlıkla gülümsedi. Seyirci alkışladı.

Birbirimizin tahtasına baktık: İkimiz de onun adını yazmıştık.

"Vay be." Arkama döndüm. "Bir hatanı kabul ettin. Senin için bir ilk."

Doktor sessizce dudak büktü. "Özgüvensiz olduğum için mi?"

Göğüskafesimin altına tuhaf bir his saplandı. Öyle söylemek istememiştim. Doktorun bende neden bu tepkiye sebep olduğunu bilmiyordum. Onun yanında kontrolümü kaybediyor, istemediğim şeyler söylüyordum.

"Favori barmenimiz bu akşam gelemedi ama Jordan ilk randevunuzun nerede olduğunu öğrenmek istiyor."

Cevabımı yazarken doktorun aynı cevabı yazması için dua ettim. Tahtalarımızı kaldırdık ve Miller, geçen yıl çifte randevuda Owens, Darcy, doktor ve benim gittiğimiz restoranın adını okudu.

Bakışlarımız buluştu, gözlerindeki düşmanlık azalıyordu. Bana üstü kapalı bir baş onayı verdi ve aynı şekilde karşılık verdim. Görüyor musun? Bunu yapabiliriz.

"Ritimlerini buluyorlar," dedi Miller. "Koç Tate Ward bilmek istiyor. Alexei Georgia'yla ilgili neyi öğrendiğine şaşırdı?"

Cevabımı karalarken ağzımın kenarı seğirdi. Tahtamı gösterdim ve kalabalık güldü. *Sabahları ağız kokusu ölüyü diriltebilir.*

Doktor "Volkov, Tanrı şahidimdir," diye homurdanırken herkes kıkır kıkır gülüyordu.

"Birdenbire çok fazla Owens veya Miller gibi davranmaya başlarsam tuhaf görünürdü."

"Bu soru takımın yeni bir üyesi, Luca Walker'dan. Alexei'nin karanlık sırrı ne?"

Köpek yarışmalarının büyük bir hayranıdır ve bir köpek kazandığında ağlar, diye yazdı doktor.

Herkes *ayyy* nidalarıyla karşılık verdi. Mikrofonda Miller gülümseyerek başını iki yana salladı. "Seni bir arada tutan onca çivi ve plakanın altında bir kalbin olduğunu biliyorduk."

Yanımda doktorun duruşu katılaştı, ardından saçlarını omzunun üzerinden savurdu.

"Sıradaki soru uygunsuz." Miller'ın sırıtışı haylaz bir hâl aldı. "Ben bilmek istiyorum, çıplakken kim daha iyi görünüyor?"

Kısa bir an bunu gözümde canlandırdım: Doktor yatağımda, altımda yayılmış, o soluk, yumuşak görünen teni ortada, şu ahlaksız gülümsemesiyle bakarken çıplak.

Kasıklarım gerildi.

İkimiz de doktorun ismini yazdık. Buna kendi ismimi yazsaydım tuhaf görünürdü. Herkes onun bir afet olduğunu görebilirdi. Onun çekici olduğunu bile itiraf edemezsem tüm plan dağılırdı.

Erkek arkadaşı onu çıplak görüyor, diye fısıldadı çirkin, sinir bozucu bir ses kafamda ve kalemi sıktım. Damon her kimse, ondan nefret ediyordum.

"Yemek yaparken kimin evi yakıp kül etmesi daha olası?"

İkimiz de doktorun ismini yazdık.

"Kimin saçları daha güzel?"

Yine cevap açıkça doktordu ama o benim ismimi yazarak beni şaşırttı. Ona kaşlarımı kaldırdım. "Saçlarımı beğeniyor musun?"

Bakışları saçlarımın üzerinde acele etmeden dolaştı. "En kötü özelliğin değil."

Ah. Neredeyse başka bir iltifat.

"Kim en gürültülü horluyor?"

İkimiz de benim ismimi yazdık ve kalabalık güldüğünde birbirimize baktık. Yüz ifadesinde bir zafer, gol attığımızda takım arkadaşlarımın ve benim hissettiğim şeyin ufak bir belirtisi vardı. Doktor rekabetçiydi ve kazanmaktan hoşlanıyordu. Sahip olduğumuz az ortak özellikten biriydi.

"Pekâlâ." Miller gülümsemesini bize çevirdi. "İkisinin neden bu kadar uyumlu olduğunu anlamaya başlıyorum. Bu soru analist ekibinden Darcy Anderson'dan geliyor. Georgia'nın hangi çift ayakkabısı Alexei'nin favorisi?"

Kalemimi tahtanın üzerinde havada tutarken duraksadım. Bileklerinde küçük fiyonklar olan şu siyah çift. İnce topuklu ve sivri burunlu. Kalçaları salınarak yürüyüp uzaklaşırken bir dil fiskesi gibi parlayan canlı kırmızı tabanlı. O çift dehşet vericiydi, agresifti ve bacağınızla buluşursa canınızı yakarmış gibi görünüyordu.

O topuklularla ilgili bir şey beni sinirlendiriyordu. O topuklularla ilgili bir şey doktorun kıçını inanılmaz gösteriyordu. O topuklularla ilgili bir şey kafama takılıyordu ve buna katlanamıyordum.

Eminim o çifti erkek arkadaşı satın almıştı. Keşke o herifi kafamdan atabilseydim.

Bileğinde fiyonklar olan, kırmızı tabanlı siyah çift, diye yazdım ve tahtamı gösterdim. Doktor aynısını yazmıştı.

"Şanslı tahmin," diye söylenerek ona sırtımı döndüm. "Bir tane seçmem gerekiyordu."

"Hımm. Muhtemelen o çifti giydiğim her seferinde gözlerinin yuvalarından fırladığı gerçeğiyle hiç ilgisi yoktur."

Yüzümü buruşturdum. "Gözlerim yuvalarından fırlamıyor."

"Şaşırtıcı ayrıntılarıyla hatırlıyorsun, Volkov."

"Bu soru Ross Sheridan'dan." Takımın sahibi ve eski Storm koçu, odanın arkalarında sessizce oturuyor, sakin bir gülümsemeyle izliyordu. "Alexei, Georgia'nın senin hokey kariyerinde favori anı ne?"

Herhâlde iki yıl önce beni hastanelik eden beyin sarsıntısıyla sonuçlanan kafa vuruşuydu; hemen sonra beni başka bir doktora nakletmişti. Bunun yerine kolay bir anı karaladım: *Defans asist rekoru*. O rekoru bugün bile hâlâ koruyordum.

Kısa bir tereddütten sonra doktorun kalemi hızla hareket etti. Cevabı onun için kolaylaştırmıştım, doğru bilse iyi olurdu.

"Calder kupası," diye okudu Miller.

Şaşkınlıkla onun gözlerine baktım. Calder kupası yılın çaylağına verilirdi. Onu ilk sezonumda kazanmıştım ve neredeyse on sekiz yıl önce olmasına rağmen ödül töreninde ebeveynlerimin beni nasıl gururla izlediğini hâlâ hatırlıyordum.

Tüm emekleri. Patenleri ve sopaları karşılamak için çalıştıkları her çifte vardiya ve ödedikleri her senet, her sabah beşte buz pistine yapılan yolculuklar. O ödül benim için değildi, onlar içindi.

Emekliliği düşündüğümde aklıma bu gelirdi.

Doktorun Calder kupası yazmasının ne anlama geldiğini bilmiyordum. O ânın benim için anlamını kimseye anlatmamıştım. Fakat ben herhangi bir şey söyleyemeden oyun devam etti.

"Son soru. Bir tane daha iki bölümlü soru. Georgia'nın Alexei'de sevdiği şey nedir?"

Param, yazdıktan hemen sonra sildim. Kibar davranmam gerekiyordu. *Azmim*, yazdım; bu kendime ve eski nişanlıma dair acı verici bir espriydi. Yapmam gerektiği gibi o ilişkiden vazgeçmiş olsaydım asla beni ve ailemi öyle aşağılayamayacaktı.

Tahtalarımızı kaldırdık ve kalabalık bir başka toplu "ayyy" nidasıyla karşılık verdi.

Kararlılığı, yazmıştı doktor.

Göz göze geldik. Ben kaşlarımı çattım ve o bakışlarını kaçırdı. Midemde tuhaf bir gerilim oluştu.

"Bir şey yazmam gerekiyordu." Yanaklarına hafif bir pembelik yayıldı. Utanmış mıydı?

Gözlerimi tahtaya indirdim; silmeden önce yazdığım ilk şey yüzünden kendimi berbat hissettim.

"Ve sorunun ikinci bölümü, Alexei'nin Georgia'da sevdiği şey nedir?"

Owens, Miller veya Streicher partnerleriyle ilgili ne söylerdi? Görünüşle ilgili olmayan bir şey seçerlerdi. Maddi olmayan bir şey.

Zekâsı, yazdım.

Eğlendirici espri anlayışım, yazdı.

Tekrar göz göze geldik.

"Bir şey yazmam gerekiyordu," diye tekrarladım.

"Çok tatlı." Miller not kartını kenara koydu ve ben rahatlamamı fazla belli etmemeye çalıştım. "Oyun bitti. Açıkça bu ikisi birbiri için yaratılmış." Seyirciye baktı. "İlk dans için hazır mıyız?"

Ninova

20. BÖLÜM
ALEXEI

"FAZLA UZAKSIN," dedim usulca. Biz dans pistinde yerimizi alırken Pippa gitarıyla yavaş, romantik bir şarkı çalıyordu.

Herkes izliyordu, üzerimizdeki gözler sanki ağırlık yapıyordu.

"Böyle değil." Elimi onun beline bastırarak onu daha yakına getirdim. Kendime yasladım. "*Böyle.*"

Kokusu tekrar burnuma doldu. Sıcak, tatlı ama baharatlı. Bağışıklık kazanmak için derin bir nefes aldım –ona ne kadar çok maruz kalırsam beni daha az etkilerdi– ardından bakışlarım omzuna, sutyeninin askısının elbisesinin kumaşının altında duracağı yere kaydı. Belki şu askısız modellerden giyiyordu. Belki dantelliydi. Belki külotuyla uyumluydu.

Ani bir uyarılmayla onu *lingerie*'yle hayal ettim ama görüntü, birlikte olduğu şu meçhul *Damon*'ın eklenmesiyle bozuldu.

"Senin gibi bir adam dans etmeyi nerede öğrenir?" diye sorarak düşüncelerimi böldü.

İlk düğünüme hazırlık için dans dersleri almıştım. Asla gerçekleşmemiş gerçek bir düğündü. Anılar midemi bulandırdı.

"Ergenliğimde annem öğrenmemi sağladı." Bir yalan.

"Senin evlenmeni istiyor."

"Dünyada her şeyden daha fazla." Gerçek.

"Çok sevinmez miydi? Söyle bana Volkov, annen kayınvalidelik güçlerini iyiye mi yoksa kötüye mi kullanır?"

Annem gezegendeki en nazik insandı. "Doktor, bununla ilgili endişelenmene gerek çok çünkü tırnaklarını ona yaklaştırmana izin vermeyeceğim."

Kaldı ki annemin bir yıl sonra hayatımızdan çıkacak birine bağlanmasını istemiyordum.

Doktorun ağzının kenarı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bana uyar."

Yeterince baş başa dans ettikten sonra başka çiftler dans pistinde bize katıldı ve doktorun ilgisiz, özgüvenli ifadesi değişmediği hâlde dokunuşumun altında rahatladı. Yüz hatlarını inceliyordum.

"Ne?" Bakışları hızla benimkilere çevrildi, viski gözleri önceki ışıltısının birazını kaybetti.

"Yoruldun mu?"

"Hayır."

Bunu itiraf etmeyecek kadar gururluydu ama nedense bu fikirden hoşlanmamıştım. Onun neden yorgun olduğunu bilmiyordum; takımın bir doktoru olarak yarı zamanlı çalışıyordu. Hafta sonları çalışmıyordu bile.

Belki *Damon* onu geç saatlere kadar uyutmuyordu ve bu fikirden de hoşlanmamıştım.

Pastayı ortaya çıkardılar; tepesindeki küçük damat figürünün bir gözü morarmıştı.

"Beğendin mi?" Owens bir kahkaha attı. "Onu sana özel yaptırdık, Volkov."

"İsabetli," diye kabul ettim.

Yanımda sahte karımın gülümsemesi gergin ve zorakiydi.

"Sorun nedir?" Çenemi pastaya doğru eğdim. "Yeterince eksik dişi yok mu?"

Tatsız, eğlenmeyen bir kahkaha attı.

İnsanlar etrafımızı sarmış, gülümseyerek fotoğraf çekiyordu. Bıçağı aldım, pastayı dilimlemek üzereydim ama Darcy gözlerini açarak boğuk bir itiraz sesi çıkardı.

Donup kaldım. "Ne?"

Doktor eliyle ağzını örttü. Bence kahkahasını gizliyordu.

Owens başını iki yana sallayarak bize sırıttı. Sesini alçaltı. "Volkov, düğünlere yabancı olduğunu biliyorum ama pastayı *birlikte* kesmelisiniz." Bana bunun önemini vurgulayan bir bakış attı. "Semboliktir. Sanırım." Darcy'ye baktı. "Doğru mu?"

Darcy ona tatlı bir gülümsemeyle bakıp başını olumlu anlamda salladı.

Yeni karım önüme geçip bıçağı aldı ve kısa bir tereddütten sonra elini kendiminkiyle örttüm. Eli, nikâhımızda parmaklarımız birbirine değdiğinde olduğu gibi sıcak ve yumuşaktı. Fakat duyularımı ele geçiren elinin boyutuydu. İlkel beynimin derininde içgüdülerim onun benden çok daha küçük olmasından hoşlanıyordu.

Çok aptalcaydı. Benim boyum bir doksan beşti. Çoğu kadın benden küçüktü.

Gerçi çoğu kadın, böyle kokan, şu ayakkabıları giyen, parmaklarımı içine gömmek istediğim gür saçlara sahip şımarık, bencil yeni karım değildi.

Diğer yandan başka bir adamla yatıyordu. Kullandığı ses tonu hesaba katılınca, büyük ihtimalle ona âşıktı. Keşke bunu düşünmeyi bırakabilseydim.

Diğer elim doktorun beline gitti, vücut ısısından dolayı elbisesinin payetleri sıcaktı. Nazik tutuşumun altında bıçağı pastaya bastırdı. Birlikte bir dilim kestik ve misafirler sevinçle bağırdı. Daha fazla fotoğraf çektiler. Bol bol gülümseme ve alkış eşlik etti.

"Harika." Onu serbest bıraktım ve bıçağı kenara koydu. "Hepsi bu mu?"

Doktor bana hastalıklı, hain bir gülümseme yönelttikten sonra bir parça pasta aldı. Telaş içimde birden yükseldi ve *katiyen olmaz* demek için ağzımı açtım ama o fazla hızlıydı.

Herkes gülerken onu yüzüme boydan boya bulaştırdı. Birazı burnuma girdi.

"Seni öyle *çok* seviyorum ki."

İnsanlar ulurcasına kahkaha attı. Doktorun gözleri heyecanla parlarken kremayı parmağından yaladı, güzel dolgun dudakları parmak ucunun etrafına kapanırken yanakları çukurlaştı.

Göğsümün derinliklerinde bir şey uyandı. Fakat bana kaş çattıran aletime hücum eden kan değildi; göğüskafesimin arkasında genişleyen bir balon gibi artan basınçtı. Kahrolasıca burnumda krema vardı ve buna rağmen içimden gülmek geliyordu.

Tabakta pasta kalmıştı; tabağı kaldırdıktan sonra bakışlarım onunkilere kilitlendi. "Sıra bende."

"Hayır." Doktor gerilerken başını iki yana sallıyordu. "Hayır, teşekkürler." Eşsiz yüzünü gösterdi. "Makyajımı bozmak istemiyorum."

Gözlerindeki kıvılcım geri gelmişti ve içimde tuhaf, hafif ve titreşen bir his takla attı. Rekabetçi içgüdülerim yükseldi. Doktorun peşinden gidebilirdim. Onu kovalayabilir ve yüzüne pasta sürebilirdim. Makyajı bozulurdu, elbisesine pasta bulaşırdı ve küplere binerdi.

Ya da belki katıla katıla gülerdi. Kaşlarımı daha çok kaldırdım ve ona doğru bir adım attım. Gözleri büyüdü.

"Alexei, yapma," diye gülerek seslendi Darcy.

Duygusuz bir bakışla tabağı bıraktım ve insanlar bunun bir şaka olduğunu düşünerek güldü. Birisi bana bir havlu verdi ve pastayı yüzümden temizledikten sonra incecik bir dilim pasta kestim.

O uzaklaşırken "Bekle, Cehennem Ateşi," dedim. Kestiğim parçayı kaldırdım. "Burada işimiz bitmedi."

İsyankârlığı aniden yüz hatlarına yansıdı, gözleri beni yakıyordu ve ağzımın zalim bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim. Ona ne yapacağını söylediğimde güzel yüzünde beliren o inatçı somurtmayı seviyordum.

"Ye," diye mırıldandım.

"Sana bunu ödeteceğim," diye fısıldarken gözlerini benimkilerden ayırmadı.

Fakat bedenimde zonklayan yeni bir duygu vardı; doktor dudaklarını araladı ve pastayı aralarından kaydırdım. Çok inatçıydı ama bana teslim olduğunda, Tanrım... sanki bu bir uyuşturucuydu.

Altdudağındaki kremayı yakalamak için dilini dışarı çıkardı. Siktir... sertleşiyordum.

"Ne, öpücük yok mu?" diye seslendi birisi.

Midem heyecanla kasıldı. Doktorun yüz ifadesi bocaladı.

"Öpücük, öpücük!" diye tekrarladı başka birisi. Yine o lanet olası çaylaktı. "Fotoğraf için öpüşmediniz."

Doktor ve ben temkinli bir bakışı paylaştık.

"O uluorta öpüşmekten hoşlanmaz," dedi doktor onlara mahcup bir yüz ifadesiyle.

"Güzel, beni suçla," diye homurdandım.

Gergin bir gülümsemeyle bana bir bakış attı. "Seni tekrar öpmeyeceğim."

Eminim erkek arkadaşı bundan nefret ederdi. Herhâlde doktorun benim evimde, bir yatak odası ötemde yaşamasından, herkese benimle evli olduğunu söylemesinden nefret ediyordu. Eminim son derece kıskanıyordu.

Gururlu, sahiplenici ve bölgesini koruyan bir içgüdü bedenimde nabız gibi atıyordu. Nikâhtaki berbat öpüşmemizi, nasıl donakaldığımı ve doktorun bana bunun cenaze merasiminde merhumu öpmeye benzediğini söylediğini hatırladım. Onu haksız çıkarma, onunla tekrar *rekabet etme* arzusu içimde kükrüyordu.

"Sorun nedir?" Sesimi alçak tuttum. "Bundan keyif almaktan mı korktun?"

Alçak sesle güldü. "Daha neler."

İçimdeki ilkel bir parça onun hafif, kadınsı kokusundan hoşlanıyordu. Ben tepesinde dikilirken başını kaldırıp bana bakış şeklinden. Uzun kirpiklerinin yelpaze gibi yayılmasından. İlgim için yalvaran ağzının dolgun kıvrımından.

Doktorun bu kadar ateşli olması zalimceydi. Evren onu sırf bana eziyet etmek için tasarlamıştı.

Bedenimin her hücresi tekrar öpüşmek, ona bunun nasıl olabileceğini göstermek istiyordu. Sesimi alçaltıp kulağına eğildim, elim tekrar belindeydi. "Belki kötü öpüşen *sensin*."

"Değilim."

"Kanıtla." Kanım kulaklarımda, adrenalin damarlarımda uğulduyordu.

Yutkunurken soluk boğazının uzun çizgisi kalkıp indi. "Peki. Şunu yapıp kurtulalım."

Bir elini göğsüme koydu. Sarhoş edici kokusu beni tekrar kapladı, elimi bir tasma gibi boynuna doladım ve ağzımı onunkine indirdim.

Bu kez donakalmadım.

Ninova

21. BÖLÜM
GEORGIA

ÇİLEDEN ÇIKARTICI kocam saçlarımı kavradı, başımı arkaya eğdi ve beni sertçe öptü. Nerede olduğumu, kiminle birlikte olduğumu ve neden burada olduğumuzu unuttum.

Alçak sesli, hoşnut bir inlemeyle dudaklarımı aralanması için tatlılıkla ikna etti ve dilimi okşadı. Derinlerimdeki bir içgüdü dilimi derhâl onunkini okşamaya itti, ellerim gömleğinin önünü avuçlarken sağlam göğsüne yaslandım, kızışmış bir kedi gibi ona doğru büküldüm.

Bu *iyi bir öpücüktü*. Hayır, bu *müthiş* bir öpücüktü.

Ben öpüşmekten hoşlanmazdım bile. Benim için sekse ulaşmak için yaptığım bir eylemdi ve genellikle hayal kırıklığına uğratırdı ama kocamın kirli sakalının hafifçe tenimi sıyırması, burnumdaki temiz kokusu ve dilinin benimkinde sıcak ve keşfedercesine dolaşması, kanımı alevlendirdi.

Yanıyordum. Benimkinin üzerindeki ağzı fazla iyiydi, fazla akıl almaz, talepkâr, özgüvenliydi; sanki tam olarak ne istediğini biliyordu. Sanki ben sadece yanında ona ayak uyduruyordum.

Her zaman böyle inanılmaz mı kokuyordu?

Böyle öpüşmeyi nerede öğrenmişti?

Neden saçları bu denli yumuşak ve gürdü?

Neden saçlarımı böyle kavrayışı çok ateşliydi?

Böyle öpüşmenin bir amaç olduğunu bilmiyordum, sanki duramıyordum ve durmak istemiyordum. Sanki tüm varlığım bu öpüşmenin sonsuza dek sürmesine bağlıydı. Omurgamdan yukarı aşağı ürpertiler dolaşıyordu; dilimi emdiğinde beynim

kısa devre yaptı. Volkov inledi, başım dönüyordu ve ne halt yaşandığını bilmiyordum.

Gür saç tutamlarını her çekişimde, dudaklarından alçak ve aç bir inilti dökülüyordu. Bunu yaptığım üçüncü sefer beni kendine çekti, sert bedenini benimkine yapıştırdı.

Yakınlarda birisi sızlandı. Ben değildim. Ben olamazdım çünkü ondan ne kadar çok nefret ettiğimi düşünmekle meşguldüm. Altdudağını ısırdım ve tüm bedeni ürperdi.

Öpüşmekten hoşlanıyordum. Bundan çok hoşlanıyordum. Bunu saatlerce yapabilirdim. Gerçi Volkov'la olmasından nefret ediyordum ve bunda çok iyi olmasından gerçekten nefret ediyordum.

Öpücük derinleşmeden önce benim kadar sinirlenmişçesine boğazından alçak bir ses çıkardı. Elektrik akımı bedenimde döne döne ilerliyordu. Karnımın alt kısmında basınç gelişirken Volkov beni daha yakınına çekti; iri bir kolu omuzlarıma dolandı ve diğer eli hâlâ sağlam bir şekilde saçlarımı tutuyordu.

Eğer hoşlanmadığı biriyle böyle öpüşüyorsa, acaba *hoşlandığı* biriyle nasıldı?

Etrafımızda yükselen bağırış çağırışlar beni dünyaya geri çekti. Farkına varmanın keskin bir saldırısıyla geri çekildim. Doğru. Volkov bunu bir şeyi ispatlamak, benimle ödeşmek, bana üstünlük kurmak için yapıyordu.

Bakışları parlayıp gözbebekleri genişlerken bana ters ters bakıyordu, göğsü hızla kalkıp iniyordu. Korkunç kocam hâlâ benden nefret ediyordu. Boğazımı temizledim ve bakışlarımı kaçırıp düşüncelerimi topladım; aşırı ısınmış yüzümü ellerimle yelpazeleme dürtümle savaşıyordum.

Takım büyük, gururlu sırıtışlarla izliyordu. Luca bize kocaman gülümserken başparmağını kaldırarak bir onay işareti yaptı. Bir utanç sızısıyla sarsıldım çünkü onların önünde profesyonel olmam gerekiyordu.

Neden aklımı böyle kaybettiğimi bilmiyordum.

İlgisiz ve zekice bir şey söylemek istiyordum çünkü etkilenmemiştim ve sakindim.

"Bu da neyin nesiydi?" diye sordum onun yerine.

Bakışları gözlerimdeydi, ardından ağzıma indi. Kendini tutuyormuş gibi ellerini büktü.

"Senin kötü öpüşmen gerekiyordu." Şişmiş dudaklarımı birbirine bastırdım ve bu hareketimi izlerken Volkov'un gözleri parladı.

Kulağımın birkaç santim ötesine eğildi ve yine onun kokusunu alabiliyordum; duş jeli veya deterjan, tertemiz kokuyordu. "Belki benimle ilgili her şeyi bilmiyorsundur."

Bir ürperti omurgamdan aşağı indi. Belki bilmiyordum.

22. BÖLÜM
GEORGIA

EVE DÖNÜŞ YOLUNDA Volkov'la birlikte, gergin ve rahatsız edici bir sessizlik içinde birbirimizi yok sayıyorduk.

Akşam yemeğini zihnimde tekrar canlandırdım: Yemek, oyun, Pippa'nın hayatınızdaki en önemli şey olduğuna inandığınız birini bulmakla, ona güvenmekle ve ona kendine ait her parçayı vermekle ilgili şarkı söylediği dans.

Daha önce başıma gelmişti ve bunu bir daha yaşamaya niyetim yoktu.

Yine de o öpücüğü düşünüp duruyordum ve onu bir süre daha düşüneceğime dair içimde kötü bir his vardı.

Evine vardığımızda iyi geceler dilemeden üst kata çıkarken sesi beni durdurdu.

"Cehennem Ateşi."

Merdivenlerin yarısında durdum. Tanrım, bu lakaptan nefret ediyordum. Volkov'un bunu alçak sesle ve kibirle söyleme şeklinden nefret ediyordum ve bunu söylerken sanki bundan nefret ettiğimi *biliyormuşçasına* ağzının kıvrılış şeklinden nefret ediyordum.

"Ondan kurtul."

Ona bakmak için döndüm. "Affedersin?"

Gözlerinde bir sahiplenicilik titreşti. "Damon."

Donakaldım. Biliyor muydu? Nasıl öğrenmişti? Onları Volkov görmeden odama gizlice sokmuştum ve hiç ortalıkta görünmemişlerdi.

Kahretsin, Volkov kızgındı. Yine çenesini sıkıyordu. Gözlerindeki yoğunluk karşısında midem takla attı. Yavaşça, onunla aynı seviyeye gelene kadar merdivenlerden indim.

"Nasıl öğrendin?"

"Odanda onunla konuştuğunu duydum. Bir anlaşmamız var. Onunla bağını kopar."

Mümkün olduğunca dik durarak onu bakışlarımla alt ettim. Gözümü korkutamayacaktı. "Hayır. Onlar ayrılmaz bir çift."

"Onlar mı? *Onlar* kim?" Kollarını göğsünde kavuşturdu, yüz ifadesi tehlike ifade ediyordu.

"O ve Stefan."

"Stefan mı?" Hiddet gözlerinde parlıyordu. "Onlardan *iki* tane mi var?"

"Onlar ayrılmaz bir çift."

"Bu ne demek oluyor? Hayır. Bana söyleme. Bilmek istemiyorum." Ayaklarıma ters ters baktı. "Kuşkusuz ayakkabılarını onlar için giyiyorsun, değil mi?"

Duraksadım. Volkov'un bunu umursaması garipti. "Yani... Sanırım onların önünde deniyorum. Ama ilgili görünmüyorlar."

Istıraplı bir ses çıkardı, ellerini saçlarının arasından geçirdi ve ben de bir kahkaha attım. Volkov çok gergin ve ciddiydi.

"Bak, sana onlardan söz etmediğim için üzgünüm ama çok sessizdirler, burada olduklarını fark etmezsin bile. Ayrıca odam dışında bir yerde bulunmayacaklar."

Gözleri şokla açıldı. "Benim evime gelemezler ve kesinlikle senin yatak odana giremezler."

"Nerede yaşamalarını *bekliyorsun*?"

"Bizimle mi yaşayacaklar?!" Sesi tuhaf bir biçimde tizleşti. "Sana ne söyledim, Georgia? Başka erkekleri becermek yok, dedim."

Ona kafa karışıklığıyla bakarken sessizlik uzadı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"*Başka erkekleri becermek yok.*" Eğildi, yüzü benimkine birkaç santim mesafedeydi, gözlerime öfkeyle bakıyordu. Beklentinin ince bir ürpertisi içimi sardı. "Ben paylaşmam. Bu yıl, sen *benim* karımsın. Benim."

Kelimelerinin tınısından hoşlandım ve onları acımasız, öfkeli, sahiplenici söyleme biçiminden hoşlandım. Hoşlanmamalıydım çünkü ondan nefret ediyordum ama hoşlandım.

Durum şuydu ki öpüşmemizi yine düşünüyordum.

Bir dakika. "Stefan ve Damon'ın kim olduğunu düşünüyorsun?"

"Senin erkek arkadaşların."

Keyifli bir öksürük boğazımı sıyırdı. Kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Ay, bu iyiydi. Bu *çok* iyiydi.

"Ya da seks arkadaşların," diye ekledi. "Her neyse. Fakat sen onlara *bu geçici ve yakında yine baş başa kalacağız* derken ilişkiniz kulağa oldukça samimi geliyordu."

Kahkahayı patlattım ve Volkov'un yüzü tekrar çileden çıkmış bir ifade alırken elimi ağzıma kapadım.

"Komik değil, Georgia."

Tekrar kahkaha attım. Elimde değildi. "Haklısın, değil. Bu *gülünç*."

"Gülmeyi kes."

"Volkov, Volkov, Volkov." Zafer duygusu göğsümü doldurarak beni tepeden tırnağa ısıtırken başımı iki yana salladım. Olimpiyat yarışmacıları altın madalyayı kazandığında deneyimledikleri bu olmalıydı.

"Ne?" dedi. Ah-ha, kızgındı. Onu daha çok sinir ediyormuş gibi gülümsememe bakıp duruyordu.

"Ayakkabılarıma yaptığından sonra içimden bu sohbeti terk etmek ve senin buna inanmana izin vermek geliyor." Gülümsememem haylaz bir hâl aldı ve bakışları ağzıma indikten sonra kaş çatışı şiddetlendi. "Ama sana acıyorum çünkü çok kötü bir kişiliğinin olmasının yanı sıra," bakışlarım yüzünün vahşice yakışıklı düzlemlerinde dolaştı, "çirkinsin de. Çok çirkin."

Etkilenmemiş bir tavırla bir kaşını kaldırdı. "Bitirdin mi?"

"Şimdilik." Ona göz kırparak üst katın yolunu tuttum. "Hadi, Volkov. *Erkek arkadaşlarımla* tanışma vaktin geldi."

23. BÖLÜM
ALEXEI

DOKTOR merdivenlerden çıkarken yol boyunca gülümsedi.

Sinirimi bozuyordu. Gülümsemesinden hoşlanmıyordum. Bakışlarımı çeviremiyordum ve midemde tuhaf bir his vardı.

Üstelik önceki öpüşmemizi düşünüyordum. O hayat değiştiren öpüşmeyi. Dillerimiz buluştuğunda çıkardığı küçük sızlanmayı duymayı bırakamıyordum.

Odasına girdiğinde huzursuzluk beni istila etti ve kapı aralığında oyalandım. Burada kimse yoktu.

"Ah, canlarım," diye seslenerek banyo kapısını açtı. "Eve geldim. İşte buradalar," dedi gururla, sinir bozucu, göz kamaştırıcı yüzünde şu geniş sırıtışla. "Erkek arkadaşlarım."

Yerde tombul bir tüy yumağı ciyakladı.

"Iyy." Suratımı buruşturdum. "O da ne?"

"*Iyy* deme. Bu Damon." Tombul tüy yumağını sevmek için çömeldi. "O dost canlısı, çapkın olan. Çok sıcakkanlıdır," dedi gerçekçi bir şekilde. "Ve bu," tuvaletin yanında saklananı işaret etti, "Stefan. Çok ciddi, düşünceli ve duygusaldır. Onlara favori televizyon dizimdeki erkek kardeşlerin ismini verdim."

Kafama dank etti. *Ayrılmaz bir çift*, demişti.

Tüyleri çok kabarık olduğundan gözlerini göremiyordum. Belki gözleri yoktu. "Ama onlar ne?"

"Tavşanlar."

"İşte Stefan ve Damon," dedim, daha çok kendime.

Doktorun gülümsemesi ukalaydı ama umurumda bile değildi. Rahatlama duygusu beni ezip geçerek omuzlarımı yavaşça indirdi, midemdeki düğümü çözdü. Doktorun iki erkek arkadaşı

yoktu; bir tane bile yoktu. Başka bir erkekle konuşmuyordu. *Tavşanları* vardı ve *onlarla* konuşuyordu. Omzum biraz daha az ağrıyordu.

Ona göz ucuyla baktım. "Bunlar tavşan değil."

"Onlar çift yeleli aslanbaş tavşanları."

"Bu yüzden mi böyle bok gibi görünüyorlar?"

"*Bok gibi* görünmüyorlar. Tanrım. Çok kabasın. Onlar sadece pofuduk. Son derece sevimliler."

"Mikserden geçmiş ve hatalı dikilmiş dolgulu oyuncaklara benziyorlar." İki kocaman kürk yığınına daha iyi bakabilmek için eğildim. "Onlar hayatta mı?"

Doktor bana aptalmışım gibi baktı.

"Hareket etmiyorlar."

"Yorgunlar," diye homurdandı.

"*Ne* yüzünden yorgunlar?"

Yüzü inanmayan bir ifade aldı. "Senin cehennem çukuru evine yolculuk yaptılar. Burada olmayı benden daha fazla istemiyorlar."

"Isırırlar mı?"

Haylaz gülümsemesi kanımın daha şiddetli pompalanmasına neden oldu. "Evet, bu sebeple onlardan uzak dur."

"Bir çift ayakkabının öncesi fotoğrafına benziyorlar."

Öfkeyle ağzı açık kaldı. "Onlardan *asla* bir çift ayakkabı yapmam. Korkunç bir fikir."

Burnuma bir koku geldi ve koklayarak burnumu buruşturdum. "Pis kokuyorlar."

"Samanlarının kokusunu alıyorsun. Taze kokuyor."

"Bir ahır gibi kokuyor. Onları evde beslemeyeceksin." Şimdi sadece doktoru sinirlendirmeye çalışıyordum.

"Evet, besleyeceğim." Gözlerinde hoşlandığım bir ateş vardı. "Koşturmak için alana ihtiyaçları var."

Dudak bükerek doğruldum. "Koşabilirlermiş gibi görünmüyorlar. Belki yuvarlanabilirler. Onları arka bahçede besle."

"Hayır." Gözleri irileşti ve parlayan gözlerle ayağa kalktı. "Bir çakal onları yiyebilir."

Ee, ne olmuş? dercesine burun kıvırdım.

"Onlar giderse ben de giderim." Kollarını göğsünde kavuşturdu ve gözlerim memelerinin o elbisenin altında nasıl yukarı itildiğine takıldı.

"Peki." Gözlerimi yukarı, yüzüne sürükledim. "Kalabilirler."

Bu küçük, tuhaf yaratıkların dışarda yaşaması için zorlayacak değildim. Burada kalmalarının bir sakıncası yoktu. Doktorun başka bir adamla ilişkisinin olmaması beni öyle rahatlatmıştı ki şu anda hemen her şeye evet derdim.

İtiraz etmek için ağzını açtıktan hemen sonra aniden kendini durdurdu. "Kalabilirler mi?"

"Odandan ayrılmayacaklar."

Gözlerindeki mücadeleci ifade kayboldu ve bana temkinli bir biçimde baktı. "Peki."

"Peki." Kollarımı kavuşturarak onaylayan bir ses çıkardım. Bir sessizlik ânı geçti.

O lanet öpücük zihnime sızdı. Bakışlarım doktorun güzel ve dolgun ağzına indi; ne kadar yumuşak olduğunu düşündüm. Elinin nasıl saçlarıma gömüldüğünü ve onları çekiştirdiğinde nasıl hissettirdiğini.

Bu kadından hoşlanmıyordum. Sığ ve bencildi. Benim için emekliliği önermişti.

Rüyamı elimden almaya çalışmıştı. Onu öpmeyi düşünemezdim.

Ninova

24. BÖLÜM
GEORGIA

DEPLASMAN MAÇLARI sebebiyle uzakta olduğu için Volkov'u görmediğim cennet gibi bir haftadan sonra kalenin arkasında Darcy, Hazel ve Pippa'nın erkeklerine tezahürat etmek için her zaman oturduğu yerde sandalyeme oturdum.

"Evliliğinizin sahte olduğunu biliyoruz," dedi Darcy oturduğum saniye.

Kahretsin.

Bense ilişkimi ondan saklamışım gibi hissedeceğinden endişe ediyordum.

"Ne?" En iyi şoke olmuş ifademi takındım. "Sen neden bahsediyorsun?" Arena tavanından sarkan, Volkov'un üniformalı bir fotoğrafının ekranda parladığı jumbotron'u* gösterdim. *Tebrikler, Alexei Volkov ve Dr. Georgia Greene!* yazıyordu. "O benim kocam."

Aklım takım yemeğindeki öpüşmemize kaydı. Tanrıya şükür bu hafta yalnız kalıp kafamı boşaltabilmiştim. *O denli* iyi değildi, diye karar vermiştim. Sadece beni gafil avlamıştı. Daha iyisini deneyimlemiştim.

Darcy gülümsedi. "Bunu biliyorum. Yine de evliliğinizin sahte olduğunu düşünüyorum."

"Onu seviyorum," dedim zorla. Bu kelimeleri söylemek bile beni hasta ediyordu.

"Ya, öyle mi?" Gülümsemesi sır saklayan bir havadaydı.

Yüzüm ısındı. "Evet. Çok. Her şeyden fazla. O benim her şeyim."

* Spor müsabakalarında kullanılan devasa boyuttaki televizyon. -*y.h.*

Vay be. Ben bile kulağa aşırı sahte geldiğini biliyordum. Darcy bana bilmiş bir tavırla gülümserken gözleri eğlenceyle aydınlandı. Derin bir iç çektim. Darcy fazla zeki, fazla analitikti.

"Peki," diye fısıldadım, kimsenin kulak misafiri olmaması için sesimi alçak tuttum. "Mirasımı evlenmem koşuluyla alabilirim çünkü büyükbabam cinsiyetçi, kontrolcü bir pislikti ve Volkov kariyeri bittiği anda sınırdışı edilmek istemiyor. Ayrıca, 'biz' kim?"

"Hayden ve ben. Endişelenme. Hiçbir şey söylemeyecek. İkinizin birlikteliğini destekliyor."

"Bizi desteklemeyi bırakın. Destekleyecek bir şey yok."

"Bizden biri, bizden biri," diye slogan atan Hazel, kız kardeşi Pippa'yla birlikte bize yaklaşırken kolları yiyecekle doluydu.

"Selam, Georgia." Pippa bir nachos tabağını Darcy ve bana verdi.

"Selam, küçük Hartley. Yeni albümün nasıl ilerliyor?"

"Zor ama onu seviyorum." Sırıttı, ardından gözleri önümüze, kaledeki yerine kayan Jamie'ye ilerledi. Jamie ona şu ciddi, yoğun bakışlarından biriyle baktı ve Pippa kızardı.

Önceden Pippa onun asistanıydı. Geçen yıl Whistler'da, Volkov'un yokluğuyla daha da güzelleşen bir dağ kasabası töreniyle evlenmişlerdi. Pippa ve Jamie, yeni evli mutluluğunun âdeta vücut bulmuş hâliydi. Bir köpekleri vardı, vesaire. Takım yemeğinde Volkov ve benim dans ettiğimiz şarkı vardı ya? Pippa onu Jamie'ye yazmıştı.

Biz maçın başlamasını beklerken Hazel beni geçen yıl açtığı beden olumlayıcı fitness stüdyosuna dair son gelişmelerle bilgilendirdi, Pippa son albümünden söz etti ve Darcy Vancouver'da yapılacak *Stem'de Kadınlar*'ın gelecek etkinlikleriyle ilgili bilgi verdi.

Aramızda yalnızca benim forma giymediğimi bir parça utangaçlıkla fark ettim. Kimse hiçbir şey söylemedi ve umursadıklarından kuşkuluydum ama formayı giymiş olsaydım kesinlikle role uygun görünürdüm.

Işıklar söndü ve taraftarlar tezahürat etmeye başladı. Storm formalarını giymiş kalabalık tribünleri dolduruyordu.

Eminim Volkov formasını giydiğimi görmeye *bayılırdı*. Şu ukala, bilmiş ifadeyi takınırdı.

"*Vancouver Storm taraftarları, hazır mısınız?*" diye seslendi spiker ve taraftarlar kükredi.

Gaza getiren müzik başladı ve oyuncular sahaya girdi, son ısınmaları için kayarak turlar atıyorlardı. Maçta bir üp profesyoneli olarak bulunduğumda arka tarafta kalır, kesikleri diker, burkulmaları bantla sarar ve revirde beyin sarsıntılarını değerlendirirdim. Bazen maç oynanırken hâlâ ofisteysem aşağı, buz pistine bakardım. Asla, hiçbir zaman burada taraftarlarla birlikte oturmazdım.

Fakat cazibesini görebiliyordum. Havada bulaşıcı bir enerji vardı.

"Bunu gördün mü?" diye sorarak Darcy bana telefonunu gösterdi. Storm'un bir sosyal medya hayran hesabıydı ve son gönderi takım yemeğinden, Volkov'un bana bir parça pastayı karanlık bir bakışla yedirdiği bir fotoğraftı. Fotoğraf yaklaşık yüz bin beğeni almıştı.

"Evet gördüm." Şahsi hesabım yeni takipçilerin akınına uğramıştı. Dün akşam yatağa yattığımda yarım saat o fotoğrafa gözlerimi dikip bakmıştım.

Bu adam ve karısının arasına girmeyin, yazıyordu bir yorumda, Volkov'un gözlerindeki hastalıklı zafer ifadesini sahiplenicilikle karıştırmıştı.

Bu çiftin çok güzel bebekleri olacak, diye yazmıştı başka biri. Iyy. Daha neler.

O gözlerdeki azgınlık mı yoksa bana mı öyle geliyor?

Volkov'un gözleri azgın değildi. Sadece bir başka hastalıklı oyun oynuyordu. Yaptığımız buydu.

Volkov buz pistine çıktı ve kalp atış hızım fırladı. Onu ayırt etmek kolaydı; diğer tüm oyunculardan daha iriydi.

Darcy, Volkov'u işaret ederek "Bir fotoğraf paylaşmalısın," dedi usulca. "Sevgi dolu eşi olarak."

Haklıydı. Sevgi dolu bir eş, iri hokey oyuncusuyla gurur duyardı. Telefonumu çekip çıkardım ve kayarak önümden geçerken onun bir fotoğrafını çektikten sonra bir filtre ekledim.

Erkeğime destek oluyorum, yazdım altına, gülmemeye çalışıyordum. Tanrıya şükür Volkov sosyal medyayı kullanmıyordu; bunu görseydi ölürdüm. Onu paylaştığım saniye telefonum bildirimlerle vızıldamaya ve çınlamaya başladı.

Ben telefonumu ortadan kaldırırken Darcy "Anlaşmanız sona erdiğinde bunu nasıl çözmeyi planlıyorsunuz?" diye sordu.

"Boşanacağız." Omuz silktim. "Kolay."

"Birbirinizden hoşlanmaya başlarsanız ne olacak?"

Ağzımdaki yemek beni az kalsın boğuyordu. "Dalga geçiyorsun, değil mi?"

Kaşlarının arasında ufak bir çatıklık belirdi. "O sandığın kadar kötü değil."

"Öf." Gözlerimi devirdim. "Jordan gibi konuşuyorsun."

"Gerçek bu. Şayet onu tanıyacak olursan..."

"Tanımayacağım."

"Ya da şayet o seni tanıyacak olursa..."

"Tanımayacak."

Böylesi daha kolay, demiştim ona geçen yıl, Darcy Volkov'un düşündüğü şımarık, küçük prenses olmadığımı fark ettiğinde. Bana dair kafasındaki hatalı imajı teşvik ettiğimi fark ettiğinde.

Onu buz pistinde esnerken buldum. Omzu bu akşam ağrıyor mu diye merak ettim. Çapraz bağlarının nasıl hissettirdiğini merak ettim. Onun bana yetersiz dediğini hatırladım ve içimde aniden kızgınlık yükseldi.

"Beni tanıma *ayrıcalığına* sahip değil, Darce. Volkov gibi erkekler sürüsüne berekettir. Kontrolcüler ve yalnızca kendilerini önemserler. Benden hoşlanıp hoşlanmaması umurumda değil. Neyin büyük bir tehlike işareti olduğunu biliyor musun? Bir erkeğin bir kadınla yalnızca arkadaş olmak istememesi. Onun kadınları nesne olarak gördüğü anlamına gelir."

"Benimle arkadaş."

"O hâlde bu sorun bana özel."

Darcy beni bir dakika inceledi. "Bazen seni tanımasının ve gerçek seni reddetmesinin daha çok inciteceği için onunla arana kasten mesafe koyduğunu düşünüyorum."

Sıcaklık yüzüme yükseldi ve Darcy'ye şaşkınlıkla baktım.

"Hayır." Başımı iki yana sallarken ne diyeceğimi bilemedim. "Öyle değil."

Omuz silkti.

"Değil," diye ısrar ettim.

"Tamam."

Maç, buz pistinin ortasında başlama vuruşuyla başladı ve Volkov'un bedenini bir silah gibi kullanarak oyuncuları bowling lobutları gibi devirmesini izledim. Pak, sahadaki bizim tarafımıza geldi ve Volkov ile rakip takımdan bir oyuncu çarpıştı. Gürültülüydü, etkisiyle cam ile tahtalar takırdadı ve nefesim boğazıma takıldı. Orası Volkov'un köprücükkemiklerinin düzgün iyileşmediği sakat tarafıydı.

Rakip takımın oyuncusu Volkov'un uzun bedeninden sekti ve Volkov bu hiç yaşanmamışçasına kayarak uzaklaştı.

O iyiydi. Gördün mü? O bütünüyle iyiydi. Büyük ihtimalle bunu hissetmemişti bile.

Maç devam etti ve ben uzun zamandır hiç maç izlemediğim hâlde kendimi kaptırdım. Hokey süratli, gürültülü ve çarpıcıydı. Zaman uçuyordu ve gözlerimi alamıyordum. Volkov buz pistinde çok odaklı, çok kararlıydı ve onun gayretle kaydığını, kendini zorladığını, canını dişine taktığını izlemek tuhaf bir şekilde büyüleyiciydi.

Hokeyin hoşlanmadığım yanı kavgaydı. Midemi bulandıran yanı oyuncuların zarar görmesiydi. Ben bir doktordum. Elbette böyle şeylerden hoşlanmazdım.

"Hadi, hadi, hadi," diye mırıldandı Darcy. Volkov, Hayden'a pas veriyordu. Kalenin önünde bir açıklık belirdi ve Hayden pakı fırlattı.

Gol attı ve arena gürültüyle coştu. Darcy gülümseyerek ve sevinçle bağırarak ayağa fırladı. Takım arkadaşları onu kutladıktan sonra Hayden bir tur atarak önümüzden geçti, Darcy'ye bir öpücük yolladı, hâlâ üzerindeki eldivenleri ve kaskıyla şapşal görünüyordu. Volkov onun hemen arkasındaydı, gözleri bendeydi.

Bana kibirli bir bakış attı. *Ee?*

Başparmağımı kaldırarak ona abartılı bir destek işareti yaptım ve kayarak gitmeden önce somurttu.

Ninova

"Bunun üzerinde çalışman gerekecek," dedi Darcy bana, sırıtıyordu.

Volkov Storm üniformasıyla iyi görünüyordu. Güçlü ve yakışıklı. Bunu yüksek sesle itiraf edecek değildim.

İkinci periyotta bir penaltı cezası için düdük çaldı ve oyun durdu.

"Selam, hanımlar." Arka sıramızdaki bir adam öne uzandı, nefesi bira kokuyordu. Iyy. "Biz şehir dışından geliyoruz ve maçtan sonra bara gideceğiz. Bize katılmak ister misiniz?"

Bir vurma sesi geldi ve hepimiz cama, Volkov'un dikildiği yere döndük; bana ters ters bakıyordu, derken soğuk bakışları sarhoş adama ilerledi. Gözlerini onunkilere dikti ve yavaşça başını iki yana salladı.

"Tanrım," diye mırıldandı adamın arkadaşı. "O Volkov."

Adam gerildi. "Onu tanıyor musun?" diye sordu bana.

Darcy gülümsemesini gizlerken camın ardından Volkov'a donuk bir bakış attım. "O benim kocam."

25. BÖLÜM
ALEXEI

GECENİN YARISINDA, yatak odamın kapısı açıldı.

Karanlıkta kaş çatarak doğruldum; doktorun silueti odamda yatağıma doğru ilerliyordu. Bir tişört giyiyordu ve altında sadece iç çamaşırı vardı.

İlk düşüncem uykumda bana bulaşmaya çalıştığıydı –bir Sharpie'yle bana sahte bir bıyık çizecek veya kaşlarımı tıraş edecekti– ama bunun yerine yorganı kaldırıp yatakta yanıma girdi.

Eyvah.

Şimdi tamamen uyanıktım, doktorun sıkı kıçı aletime dayanmışken bir tahta kadar serttim. Tanıdık menekşe kokusu beni kuşattı, yumuşak saçları tenime dökülüyordu. Memnuniyetle iç geçirerek bedenime yaslı hâlde gevşedi. Soğuk ayaklarını benimkilerin altına sıkıştırırken çıplak bacakları benimkilere sürtündü.

"Sıcacık," diye iç geçirdi.

Orada uzanırken sersemleyerek donakaldım. Doktor sarhoş muydu? Öyle olmalıydı. Gerçi içki kokusu almıyordum ve öncesinde, maçta içki içiyormuş gibi görünmüyordu.

"Doktor, sen ne halt ediyorsun?" Uykudan dolayı sesim hırıltılıydı.

Cevap yoktu.

"Doktor."

Tüm dikkatim temas ettiğimiz yerlerle, onun yumuşak bedeninin benimkine bastırdığı yerlerle sınırlandı. Ben kimseye sarılıp yatan türde bir adam değilim, diye hatırlattım kendime ve bundan nefret ederdim.

Zihnimin bir köşesinde, onun pijamalarına şaşırdığımı fark ettim. Pahalı ve dantelli bir şey ona daha çok yakışırdı.

Ne yaptığımı fark ettim. Sebebi onun şımarık ve para harcamayı seven biri olmasıydı. Vücudunun böyle bir şeyle inanılmaz görüneceğinden değildi.

"Kendi yatağına geri git," diye talep ettim.

Hiç tepki yoktu. Hâlâ derin uykudaydı.

"Georgia."

"Hımm." Yastığına gülümsedi. *Benim* yastığıma. Onun değil.

Omzunu sarstım. "*Georgia*. Uyan. Ayakkabılarını yine çöpe atacağım." Yanağına birkaç kez hafifçe vurdum ve gözlerini kırpıştırarak açtı.

Karanlıkta gözlerini kıstı, gözleri uykuluydu, derken omzunun üstünden bana baktı; gözleri irileşti ve şimşek gibi hızla yataktan dışarı fırladı.

"Kahretsin!" dedi tiz bir sesle. "Bana sokuluyor muydun, lanet olası sapık?"

Ona hayretle baktım. "Sen ciddi misin? Sen benim yatağımdasın. Sen buraya geldin!"

Öfkeli miydi, utanmış mıydı ya da ikisi birden miydi anlayamadım. Ben de nasıl hissettiğimi bilmiyordum.

"Sakın bunu tekrar yapma," dedi tükürükler saçarak, ardından odamdan süratle uzaklaştı ve kapıyı arkasından çarptı.

Hızlı adımları koridorda ilerledikten sonra bir başka çarpmayla yatak odasının kapısı kapandı ve ev sessizleşti.

Az önce ne olmuştu böyle?

26. BÖLÜM
GEORGIA

BİRKAÇ AKŞAM SONRA arabamı garaja park ettim. Gösterişli, simsiyah arabası buradaysa, Volkov evde olmalıydı.

Onun yatağına girmemin sonucunda Volkov'un yüzünde beliren şoke olmuş ve garipseyen ifadenin anısıyla yüzüm utançla yandı. Tanrım. Sanki evren benden nefret ediyordu. Kendi yatağımda olmadığımı fark etmek sarsıcıydı. Fakat Volkov'unkinde uyanmak...

Orada ne kadar rahat hissettiğimi kabul etmekten utanıyordum. Sıcacık ve uykulu hâlde ona dayanmışken öyle huzurluydum ki sonsuza kadar orada kalabilirdim.

Ürperdim.

Liam uyurgezerlik sorunumun tuhaf olduğunu düşünürdü. *Ürkütücü*, diye adlandırırdı bunu. Toronto'da geçirdiğim yaz kanepede, çalışma masamda ve mutfak masasında uyanırdım. Bir seferinde Liam'ın giyinme odasının zemininde uyanmıştım. Onun yatağı dışında her yerde uyanmıştım.

Volkov'un yatağında uyandığımdan beri bu evden –ve ondan– uzak duruyordum. Kâhyası Svetta tavşanları görünce çok sevinmişti ve çok az İngilizce konuşmasına rağmen seve seve onlarla ilgilenmeme yardım edeceğini bildirmişti.

Evliliğimizle ilgili coşkulu olduğunu düşünüyordum. *İyi bir adam*, deyip duruyordu Volkov için. Doğru. Kuşkusuz. *Benim kocam da horlar*, demişti ayrı yatak odalarımız olmasıyla ilgili.

Volkov'un bana söylediği, güya *sevgilim* anlamına gelen Rusça ifadeyi tekrarlamayı denediğimde Svetta yüzünü buruşturmuş

ve kötü bir koku varmışçasına elini burnunun önünde sallamaya başlamıştı. İfadeyi düzgün telaffuz ettiğimi sanmıyordum.

Evin içinde, Volkov mutfak tezgâhına yaslanmıştı, âdeta beni bekliyordu.

"Selam." Sokakta bir yabancıyla konuşuyormuşum gibi ses tonum kibar ve umursamazdı. Sanki uyurgezerlik hadisesi hiç yaşanmamıştı.

Bakışları kıyafetlerimin üzerinde dolaştı ve yüz ifadesi ilgisiz bir hâl aldı. "Neredeydin?"

Futbol antrenmanındaydım ama onun bunu bilmesi gerekmiyordu. "Nerede olduğum hakkında kafanı yorma."

Lütfen uyurgezerlik konusunu açmasın, diye dua ettim.

"Ross Sheridan bize bir hediye gönderdi," diyerek çenesini tezgâhtaki bir kutuya doğru kaldırdı.

Takım yemeğinden çerçeveli bir fotoğraftı: O bana ters ters bakarken benim haylaz bir gülümsemeyle Volkov'un yüzüne pasta bulaştırmamın fotoğrafıydı.

"Vay canına," dedim ağır ağır. "Ne kadar ateşli göründüğüme bak. Belki anlaşmamız bittiğinde bunu flört uygulaması profil fotoğrafım olarak kullanırım."

Çenesi kasıldı ve gözleri elimdeki protein bar ambalajına indi. "Akşam yemeğin o muydu?" Sesi onaylamadığını belli ediyordu.

"Bunu yapmayalım, Volkov. Nutuk dinlemeye ihtiyacım yok."

Toptan satın aldığım protein barların yapısından zamanla nefret etmiştim –fazla yapışkan ve tutkal gibi sakızımsıydı– ama kendim için yemek pişirmeye zamanım veya enerjim olmadığında düzgün bir besin kaynağıydı. İki ofisimde de birer kutu ve arabamın torpido gözünde bir avuç bar tutardım. Yeterince beslenmezsem huysuzlaşırdım.

"Senin ölçünde birinin öğünlerinde daha fazla kaloriye ihtiyacı olur."

Gözlerimi kapatıp içinde bulunduğum duruma güldüm. "Benim ölçümde biri. Tamam, sağ ol. İyi geceler. Uykunda ölme."

Volkov bıkkınlıkla başını geriye yatırdı. "Kastettiğim..."

"Neyi kastettiğini biliyorum." Mutfaktan çıktım ama Volkov ilerleyip iri bir elini koluma sararak beni durdurdu.

Bir şey söylemek üzereyken sessizleşti, dinliyormuş gibi başını eğdi. Ağzımı açtım ama lafımı kesti. "Sessiz ol."

Bana emir yağdırdığı için onu paylamaya hazırlandım ama uzun adımlarla antreye yürüdü. Meraktan hemen peşi sıra gittim.

Pencereden garaj yoluna park eden bir arabaya bakıyordu. "Ebeveynlerim geldi."

Şok oldum. "Ne?"

İç geçirdi.

"Şimdi mi?" diye aptalca bir soru sordum.

Streslenmiş gibi bir eliyle saçlarını taradı. "Evet. Şimdi."

"Acaba ben..." Hâlihazırda garaja açılan kapıya doğru geriliyordum. "Gitmeliyim."

Onlarla tanışmak istemiyordum.

Başını iki yana salladı. "Zahmet etme. Annem seni bulur."

Midemde soğuk bir düğüm oluştu.

Alexei Volkov gibi birinin ebeveynleri gerçekten berbat insanlar olmalıydı. Onun gibi soğuk ve gaddar. Onu bir buz mağarasında yetiştirmiş, yulaf lapası ve yıllanmış, kuru kemiklerden oluşan günlük kahvaltısını etmeden önce bin tane sınav çekmeye zorlamışlardı. Duygular onları tiksindirirdi. Muhtemelen ikisinin de kısa, kullanışlı asker tıraşlı saçları vardı ve her sabah buz gibi soğuk duşlar alıyorlardı.

Zaten kocamla uğraşmak için tüm enerjimi kullanıyordum ama üç Volkov mu? Harap olacaktım.

Fakat tereddüdümün altında onları *merak* ediyordum. Kocam benimle ailesinin de vatandaşlık kazanması için evlenmişti. Onları önemsiyor olmalıydı.

Kapı zili çaldı. Midem bulantıyla altüst oldu. Volkov sert ve duygusuz gözlerle gözlerime baktı.

"Ebeveynlerime herhangi bir kabalık yaparsan, onları gücendirecek herhangi bir şey söylersen bu iş biter. Anlaşma iptal olur."

Afallamış ve incinmiş hâlde ona baktım. "Tamam," derken küçücük hissediyordum.

Tam onun benimle ilgili daha olumsuz düşünemeyeceğine karar verdiğimde, bunun mümkün olduğunu görmüştüm. Yutkundum ve kendimi hazırladım.

27. BÖLÜM
GEORGIA

KAPIYI AÇTI ve *Matilda*'daki acımasız ve sert Bayan Trunchbull'u görmek için kendimi hazırladım. İki metrelik boyuyla bana tepeden bakacaktı.

Fakat eşikteki kadın minyondu, boyu güçbela benim omzuma erişiyordu, saksılı bir bitki taşıyordu ve sıcak gülümsemesi genişti. Arkasında uzun boylu bir adam kocamı cana yakın bir şekilde başıyla selamladı.

Kadın hızlı bir Rusçayla Volkov'la konuşmaya başladı, eve girerken gözleri parlıyordu. Volkov'un kaburgalarına şakacı bir tavırla hafifçe vurarak azarlayan tonda bir şeyler söyledi. *Svetta* kelimesini yakaladım.

Beni gördüğünde sessizleşti ve gülümsemesi genişledi, yanakları belirginleşti.

Çok tatlıydı. Onu cebime koyabilirdim. Bu, Volkov'un annesi olamazdı.

"Sen Georgia olmalısın," dedi hafif bir Rus aksanıyla; bitkiyi ona kasvetli bir ifadeyle bakan Volkov'a verdi.

Yüzünde daha neşeli bir ifadeyle kollarını açarak bana yaklaştı. Beni boğazlamaya mı çalışacaktı? Sıcak, samimi gülümsemesi karın boşluğuma dirseğiyle vururken dikkatimi dağıtmak için miydi?

"Maria Volkov. Seninle tanıştığım için çok mutluyum. Alexei'm seninle ilgili tek kelime etmedi. Güzel olduğunu böyle anladım." Beni, gördüğünden hoşnut kalmış gibi inceledi. "Ama sen güzelden fazlasın, değil mi? Sen harikasın."

Ona hayretle baktım. Nutkum tutuldu.

Maria kollarını bana sarıp beni sımsıkı kucakladı. Donakaldım. Bana sarılıyordu. Alexei'nin annesi bana sarılıyordu. Leylakları anımsatan kokusu çok hoştu.

Kocaman pembe kristalime doğru başını eğdi. "Enerjisi çok güzel."

"Katılıyorum." Şaşkınlıkla gülümsedim. "Alexei'ye göre şeye benziyor..." Ağzıma kilit vurdum ve Maria dudaklarını birbirine bastırdı. Arkasındaki adam kahkahasının örtercesine öksürdü.

"Şekli ve boyutu erkekler için epey göz korkutucu olabilir." Maria ciddi bir ifadeyle başını salladı ama gözleri parıldıyordu. Arkasındaki adamı gösterdi. "Bu Alexei'nin babası, Nikita."

İri adam Volkov'un daha yaşlı bir versiyonuydu; aynı koyu renkli, siyaha yakın saçlara sahipti ama şakaklarında gümüş tutamlar vardı. Yüzünde aynı vahşi hatlar vardı. Fakat gözleri nazikti.

Elini uzatarak, "Nikita Volkov," dedi alçak sesle, güçlü bir Rus aksanıyla.

El sıkıştık. "Georgia Greene."

"Seninle tanıştığıma memnun oldum."

Bunda samimi görünüyordu. Alexei'nin babasında erkeklerde pek sık görmediğim sakin bir hava vardı. Aynı hava Ward'da vardı. Ve bazen, Pippa ve köpeği Daisy'yle birlikteyken Jamie Streicher'da.

"Ben de," dedim dalgınca.

Maria Alexei'nin hâlâ tuttuğu bitkiyi işaret etti. "Bu senin için. Mersin. Evlilikte iyi şansı ve aşkı simgeler."

"Ah." Sanırım erişebildiğim tüm şansa ihtiyacım olacaktı. "Teşekkür ederim."

Gerçi ben güçbela kendimle ilgilenebiliyordum. O şey bir hafta içinde ölecekti.

"Onunla Alexei ilgilenecek," diye ekledi, düşüncelerimi okuyabiliyormuşçasına. Alexei ters ters bakarak annesine Rusça bir şey söyledi ve Maria katı bir tonda karşılık verdi. Volkov'un çenesi kasıldı ama cevap vermedi. "Alexei bitkilerle ve çiçeklerle ilgili her şeyi bilir..." Bakışları geçen hafta gelen mavi çiçeklere

indi ve yavaşça oğluna dönerken gözlerini kıstı. "... çiçekçi dükkânım sayesinde."

Volkov yutkundu ve neredeyse pişman göründü.

"Çiçekçi dükkânın mı var?"

"Evet." Maria koluma girip beni mutfağa yönlendirdi. "Büyürken orada çalışırdı."

Antrede Nikita oğluna Rusça bir şey söyledi; Volkov Rusça cevap verirken sesi rahatsız olmuş geliyordu, ardından iç çekti ve kâseden araba anahtarlarımı kaptı.

Omzumun üzerinden ona başımı iki yana salladım ama babası çoktan anahtarlarımla kapıdan çıkmıştı.

Volkov onun arkasından seslenip bir şey söyledi, herhâlde babasına arabamı içine sürmesi için en yakın su kaynağını tarif ediyordu.

"Nereye gidiyor?" diye sordum Maria'ya.

Bana, sabah ilk iş kütüphane penceresinin vitrayından süzülen güneşi andıran sıcak bir gülümsemeyle baktı. Omzunun üzerinden oğluna göz attıktan sonra anlamlı bir biçimde getirdiği poşetlere baktı. Volkov tek kelime etmeden onları kaldırdı ve bizi takip ederek mutfağa girdi.

Tüm zaman boyunca sırtıma kızgınlıkla baktığını hissettim.

"Svetta senin doktor olduğunu söyledi?" Bar tezgâhını işaret etti. "Otur, bizim için çay yapacağım."

"Ah, hayır, gerek yok." Yüz ifadem mahcuptu. "Benim üst kata çıkıp yatmam gerekiyor..."

"Hayır." Bardaki bir sandalyeyi işaret etti. "Otur."

Kocamın iri, sıcak eli omzuma kondu. "Otur, Doktor."

Volkov kaşlarını kaldırdı. Ben de kaşlarımı kaldırdım. Bana ne yapacağımın söylenilmesinden nefret ettiğimi biliyordu.

Fiziksel acı çekiyormuşçasına yüz ifadesi gerildi. "Lütfen," diye mırıldandı ve omzuma tekrar bastırdığında bar sandalyesine çöktüm.

Annesi mutfakta bir sinekkuşu gibi hareket ederek daha önce burada bir milyon defa bulunmuşçasına bir özgüvenle dolapları ve çekmeceleri açıyordu; bu sırada Volkov arkamda bekliyor, tezgâha yaslanıyordu.

"Akşam yemeği yedin mi?" diye sordu Maria.

"Evet."

"Hayır," dedi Volkov aynı anda.

Maria getirdiği poşetlere uzanıp saklama kaplarını çıkardı ve yiyecekleri tabaklara ve kâselere aktardı.

"Maria, yardım edebilir miyim?" diye sordum.

"Hayır," dedi katı bir şekilde. "Büyük ihtimalle tüm gün çalıştın. Yorgunsun."

Ayağa kalkmaya yeltendim. "Yorgun değilim."

Volkov'un eli tekrar omzuma konarak beni sandalyeme geri itti. "Yorgun," dedi ve ona omzumun üzerinden hızla kaş çattım.

Maria ona esprili bir bakış attı. "Oturur musun? Karını tedirgin ediyorsun."

Karın. Garip bir duygu boğazıma yerleşti, kaçmaya hazırdı. Belki, bir kahkahaydı. Veya bir alay. Ben bu adamın karısıydım ve ebeveynleriyle ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Daha fenası, ne kadar iyi olduklarına çok şaşırmıştım.

Önüme bir kaşıkla birlikte bir kâse çorba koydu. "Ye." Benimkinin yanına bir kâse daha koyarak oğluna sabırsızlıkla baktı.

"Teşekkür ederim, Maria. Muhteşem görünüyor."

"Teşekkür ederim, anne," diye mırıldanarak Volkov yanımdaki sandalyeye oturdu. Bakışlarımı yakaladı ve yüz ifadesi netti: *Yemeğini ye ve annemi aşağılamaya cüret etme.*

Çay yapan Maria'nın sırtı dönük olmasından yararlanarak Volkov'a gözlerimi devirdim, bir kaşık dolusu çorbayı yuttum ve...

"Aman Tanrım," diye inledim ve Alexei'nin çenesinde bir kas seğirdi. Çorba tavuk, patates, kabak, havuç ve tadı yabanturpuna benzeyen bir şeyin yanı sıra başka şifalı bitkilerle doluydu. "Müthiş."

"Mükemmel, anne," diye tekrarladı Volkov.

Maria elini sallayarak bizi geçiştirdi ama memnundu. "Yiyecekler ve çiçekler benim 'sevgi dillerimdir'. Bu ifadeyi bir podcast'te duydum."

Çok tatlıydı. Bu adamın annesi olması nasıl mümkündü? "Çok fazla yemek pişirir misin?"

"Tabii." Tereddütsüz, gururla başını salladı. Alexei'nin keskin gözleri üzerimdeydi, sanki bir şey bekliyormuş gibi dikkatliydi. "Zamanım olduğunda. Çiçeklerim beni meşgul ediyor." Dramatik bir tavırla iç çekerken ağzının kenarı seğirdi; aynısı bazen Volkov'a da olurdu. "Çok fazla düğün var."

Aman Tanrım. Muhtemelen bizim düğünümüzde bulunabilmeyi dilerdi. Suçluluk duygusu midemi sıkıştırdı.

Konuyu hızla değiştirmem gerekiyordu. "Dükkânın nerede?"

"4. Cadde ile Lonsdale Caddesi'nin kesişiminde."

"Ah." Dikleştim. "Buraya yakın."

"Beni ziyarete gelmelisin."

"Doktorun zamanı yok," diye araya girdi Alexei.

Maria kısa bir an gözlerini kapattı. "Elbette. İşinle meşgulsündür."

Yüzündeki utanç bana en adi pislikmişim gibi hissettirdi.

"Hayır, zamanım var." Bunu neden kabul ettiğimi bilmiyordum. Onunla zaman geçirmemeliydim. "Ziyaret etmek ve orayı görmek hoşuma gider."

Alexei bana ters ters baktı ama ona aldırmadım.

"Harika." Maria yine neşeyle gülümsedi. Gözleri sol elime takıldı; elimi tutup yüzüğe kaşlarını çattı. Volkov'a üzüntülü bir bakış attı.

"Alexei." Elimi kaldırıp gösterirken ses tonu kararlıydı. "Nedir bu?"

Ninova

28. BÖLÜM
GEORGIA

VOLKOV, uyarı dolu bir bakışla bana baktı.

Şu his içimde yükseldi; onunla uğraşmak istiyordum. Ne var ki bu kadın çok iyiydi ve onu üzemezdim. Düpedüz şaşırtıcı da olsa, ondan gerçekten hoşlanmıştım.

Ayrıca onu annesine şikâyet etmeyecektim. Ben oyunu böyle oynamazdım.

Ah, üstelik bizim mutlu, çok âşık yeni evliler olmamız gerekiyordu.

"İstediğim yüzük buydu." Ona neşeli, güven verici bir biçimde gülümsedim. "İş için sıklıkla yüzüklerimi çıkarttığımdan dolayı onu kaybetmek istemedim ve büyük bir yüzük lasteks eldivenleri yırtardı."

Gözlerini kısıp ayaklarıma indirdi; eve geldiğimde çıkarmadığım topuklularımı hâlâ giyiyordum. Havada yazıyorlarmış gibi düşüncelerini okuyabiliyordum. *Böyle ayakkabılar giyen hiçbir kadın bunun gibi bir yüzükle mutlu olmaz.*

Sessiz kocama baktım. *Uyumlu davran.* "Değil mi, yakışıklı?"

Çenesinde bir kas seğirdi. "İstediği yüzük buydu."

"Baban nereye gitti?" diyerek konuyu tekrar değiştirdim.

Maria çayını yudumladı, hâlâ çirkin yüzüğüme bakıyordu. "Muhtemelen arabana bakıyordur."

"Ne?" Sırtımı telaşla dikleştirdim. "Neden?"

"O araba tamircisidir." Volkov bana sert, araştıran bir bakış yöneltti. "Senin için bir sorun mu?"

"Hayır, ama arabamın bir problemi yok"

"Sadece onu kontrol etmek istiyor," diyerek Maria elini sallayıp beni geçiştirdi.

Volkov'a kaşlarımı çattım ama omuz silkti. "Bana bakma. Bu onun işi."

Evin içinde ağır adımlar duyuldu ve Nikita mutfağa girdi. Yemeği görünce sevindi ama Maria başını iki yana salladı.

"Sen akşam yemeğini çoktan yedin," dedi nazikçe; Nikita yemeğe özlemle bakarken Maria'nın gözleri gülüyordu.

Nikita ellerini yıkamak için evyeye yöneldi. "Bujilerin yakında bozulacak," dedi omzunun üzerinden, ardından oğluna baktı. "Yapabildiğin zaman Georgia'nın arabasını dükkâna getir; onları yenileriyle değiştireceğim."

"Onu ben getirebilirim," diye araya girdim. Volkov arabama hayatta binmezdi. Büyük ihtimalle gaz pedalına bir tuğla koyar ve onu bir uçurumdan atardı. "Çok teşekkür ederim."

"Saçmalık." Nikita başını iki yana salladı. "Alexei onu getirir. Aynı zamanda kış lastiklerini takabiliriz."

"Gelecek hafta onu getiririm." Volkov bana bakmadan kıpırdandı.

"Gerek yok..."

"*Ben yaparım* dedim." Meydan okumayla dolu gözleri benimkilerle buluştu.

"Ona izin ver, *solnyshko*. O senin kocan." Maria bana alaycı bir şekilde gülümsedi. "Alexei sevdikleriyle ilgilenir."

Homurdanırken hatamı fark ettim, bunu bir öksürükle gizlerken sahte kocam bana ters ters baktı. Maria, Alexei isminde başka bir adamı tanıyor olmalıydı.

"Tamam." Ona tatlılıkla gülümsedim. "Teşekkür ederim, *kocacığım*."

"Sorun değil, *karıcığım*."

"Bunu ona başka yollarla telafi edebilirsin," dedi Maria küstah bir göz kırpmayla ve nefesim kesildi.

"Evet, Cehennem Ateşi. Neden benim için bunu telafi etmenin bazı yollarını bulmuyorsun?" Kolunu sandalyemin arkasına attı. Bana dokunmadığı hâlde teninden yayılan sıcaklığı

hissedebiliyordum. Gözlerindeki meydan okuyan kıvılcım yüzümün yanmasına neden oldu.

"Utanma," diye güldü Maria. "Biz de bir zamanlar gençtik."

Bir mırıltıyla onaylayarak zorla gülümsedim. Bizim evliliğimizin onlarınkiyle alakası yoktu, bunu garanti edebilirdim.

Daha sonra, ebeveynleri garaj yolundan çıkarken Volkov ve ben ön pencerelerde dikiliyorduk. Arabaları sokakta ilerledikçe arka lambalarının ışığının yavaş yavaş azalmasını izledik.

"Şeytani gudubet insanlar bekliyordum ama ebeveynlerin gerçekten iyiler." Maria'nın söylediği bir şey aklıma geldi. "Bana ne diye hitap etti. Sol... bir şey."

"*Solnyshko*."

"Doğru. O. Ne anlama geliyor?"

"*Güneş ışığı*."

"Ya!" İçimi bir sıcaklık kapladı. Annem bana veya Jordan'a böyle seslenirdi.

"Onlarla yakınlaşamazsın," dedi Volkov usulca.

Kalbim bir hayal kırıklığının sancısıyla sarsıldı. "Biliyorum."

"Anlaşmamız sona erdiğinde onların hayal kırıklığına uğramasını istemiyorum."

"Anlıyorum." O hâlde neden üzgün hissediyordum? Bu insanlarla yeni tanışmıştım, bir önemi yoktu.

Bir sessizlik ânı daha. "Arabanı yarın alacağım."

"Yarın benim için uygun değil."

Alaycı bir ses çıkardı. "Alışveriş çılgınlığını hafta sonuna sakla, böylece yarın bu işi çabucak halledebilirim."

Ve böylece tepem attı. "Alışverişe gitmeyeceğim, seni *salak*. Hastanede çalışıyorum."

Afallamış yüz ifadesi *yıllardır* deneyimlediğim en büyük tatmindi. "Hastane mi? Sen takımla çalışıyorsun."

İçgüdüm, hayatıma dair ayrıntıları ondan gizli ve güvende tutmam gerektiğini söylüyordu ama yapmamız gerekebilecek vatandaşlık görüşmesi için Volkov'un bunları bilmesi gerekiyordu.

"Ortopedi bölümünde kadrolu doktorum, sporcu sakatlığı iyileştirmeyle ilgili araştırma yapıyorum."

Koyu renkli gözleri benimkileri araştırırken kaşlarının arasında bir çizgi oluştu.

"Ward beni bu yüzden işe aldı," diye ekledim. "Ben bir uzmanım."

Ve lanet olsun ben yetersiz değilim, diye düşündüm öfkenin bir sıkıştırmasıyla.

"Haftanın kaç saati oradasın?"

"Saymıyorum. Eğer arenada değilsem, hastanedeyim ve eğer orada değilsem, fut..." Lafımı yarıda kestim. Hâlihazırda çok fazla şey söylemiştim. Volkov'un futbol takımını bilmesi gerekmiyordu. Muhtemelen gençlere Ayakkabılar ve Alışveriş Kilisesi'ni kabul ettirmek için nasıl beyinlerini yıkadığımla ilgili iğneleyici bir yorum yapardı.

Beni inceliyordu ve bundan hoşlanmadım. "O hâlde, alışveriş değil."

"Bazen alışveriş yaparım."

Beni mutsuz bir yüz ifadesiyle hâlâ inceliyordu. "Arabayı alacağım ve mesai bitmeden önce geri getireceğim."

"Hayır, Volkov, gerek yok." Neşeli bir kahkaha attım ve bakışları ağzıma kaydıktan sonra onları hızla başka tarafa çevirdi. "Bunu ben yaparım. Benim ayak işlerimle ilgilenmen gerekmez."

"Arabanı tamire götüreceğim, Doktor. İtiraz etme."

"Tamam." Ne? "Yarın mesaim sabah yediden akşam yediye kadar."

Başını bir kez sallayıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Bir an geçti. "Geçen gece neydi?"

Aman Tanrım. Bedenimde sinirlerim alev aldı.

Yalan söylersem Volkov utanmazca onunla yatağa girmeye çalıştığımı düşünürdü. *Başından beri ondan hoşlandım*, diye açıklamak zorunda kalmıştım insanlara bizimle ilgili. Ya Volkov bunun gerçek olduğunu düşünüyorsa? Utançtan ölürdüm.

Gerçeğin tuhaf olduğunu düşünecekti ama benden zaten nefret ediyordu.

"Ben uyurgezerim."

Uzun bir sessizlikten sonra bir kaşını kaldırdı. "Uyurgezersin."

"Hı hı."

Hayretle bakarken gözleri soğuk ve sertti. "Tuhaf."

Tepkisi tahmin edilebilirdi. Tıpkı Liam'ınki gibi. Dün akşam birkaç eşyamı bıraktığım kütüphaneye doğru yürümeye başladığımda Volkov'un sesi beni durdurdu.

"Tekrarlayan bir sorun olmayacak, değil mi Doktor?"

Tanrım, umarım olmazdı. "Hayallere kapılma, Volkov."

Kütüphaneden eşyalarımı alırken dizüstü bilgisayarım ile dosyamın arasından bir kitap çıkıverdi.

Çiçekler ve Anlamları. Kitap eskiydi, yıpranmıştı, sırtı parçalanmıştı ve bazı sayfalarının köşesi kıvrılmıştı. Sayfalar zamanla sararmıştı.

Ona kaşlarımı çattım. Ben onu buraya koymamıştım.

Bu akşam daha erken bir saatte Maria biraz izin istedikten dakikalar sonra yanımıza döndüğünde yüzünde özel bir gülümseme vardı. Bunu eşyalarımın arasına sokmuş olmalıydı.

Eski kitaba göz gezdirdim. Su lekeleri bazı resimleri bulanıklaştırıyordu. Künyesini buldum: Neredeyse kırk yıllıktı.

Alexei okuldan sonra ve hafta sonları dükkânımda çalışırdı, demişti. Mavi çiçeklere bakarken gözlerini nasıl kıstığını ve Volkov'un yüzündeki suçlu ifadeyi hatırladım.

Volkov çiçeklerden anlar mıydı? Koyu renkli, parıldayan gözleri ve yarım sırıtışı kafamda yeniden canlandı. Maria'nın bana verdiği bitki *evlilikte iyi şans* anlamına geliyorsa, şu çiçekler ne anlama geliyordu?

İsminin ne olduğunu bilmiyordum ama madeni para boyutunda goncaları olan mavi çiçeklerin bir resmini buldum.

Mavi Solucan Otu: Düşmanca düşünceler, savaş ilan.

Ağzım açık kaldı ve yüksek sesle güldüm. "İnanılmaz."

Onun böyle bir yeteneği olduğunu bilmiyordum. Göğsümde ufak bir saygı kıvılcımı parladı.

Gerçi yine de onunla ödeşecektim. Kazanmasına izin veremezdim.

Volkov savaş ilan etmek mi istiyordu? Ben hazırdım.

29. BÖLÜM
ALEXEI

ERTESİ HAFTA Los Angeles uçağında Owens'ın yanına oturmak üzereyken bana ilginç bir ifadeyle baktı.

"Yeni karınla oturmak isteyeceğini düşünüyordum."

Çantamı başımın üstündeki dolaba kaldırırken Owens'a garip bir şekilde baktım. Doktor nadiren, bir sezonda en çok iki kez, deplasman maçlarına takımla birlikte yolculuk ederdi.

Owens omzunun üzerinden işaret etti ve o tanıdık kestane rengi saçlar gözüme ilişti. Bizim beş sıra gerimizde, pencere kenarında oturuyordu, kulaklık takmıştı ve pencereden bakıyordu.

Havaalanına gitmek için yola çıkarken evde değildi. Yine hastanede miydi? Geçen gün arabasını aldığımda mutfakta bıraktığı yedek anahtarları kullanmıştım, arabasını bana yönergelerini mesajla attığı –ismini yazarak– yerde bulmuştum ve onu geri getirdiğimde hastanenin içine bile girmemiştim.

Fakat bunu istemiştim. Doktorun orada çalıştığını nasıl bilmezdim?

Onunla ilgili bilmediğim başka neler vardı?

"Sorun değil," dedi Owens. "Gidip onunla otur."

Bakışlarım onda oyalandı. Odaklanıyormuşçasına hafifçe kaşlarını çatmıştı. Onun yanına oturmazsam tuhaf görünürdü. Bizim mutlu bir evliliğimizin olması gerekiyordu.

Çantamı onun tepesindeki dolaba koyduğumda bir kulaklığını çıkardı ve bana donuk bir bakış attı. Ben yanındaki koltuğa otururken "Ne yapıyorsun?" diye alçak sesle sordu.

Yine onun hafif, tatlı kokusunu alabiliyordum. "Karımın yanına oturuyorum."

"Çalışıyorum." Bir tıp dergisi okuyordu, uzun bacağını diğerinin üstüne atmıştı.

"Sohbet etmeyi planlamıyordum."

"Harika." Bakır rengi topuklukları altın tokalıydı. Onları daha önce görmemiştim. "Normalde takımla birlikte yolculuk etmezsin."

"Ben yokmuşum numarası yapmaya ne oldu? Hadi yine öyle yap."

"Sadece neden burada olduğunu merak ediyorum." Ve benim neden bundan haberimin olmadığını. Haberimin olması gereken bir şeymiş gibi geliyordu. Biz birlikte yaşıyorduk ve buna rağmen birbirimizle ilgili hiçbir şey bilmiyorduk.

Daha önce bundan rahatsız olmamıştım ama şimdi rahatsızdım.

Doktor dergisini bıraktı. "Mei'in çocuğu hasta ve ebeveynleri ona bakamıyor." Mei takımın diğer doktorlarından biriydi. "Ona destek sağlayacağımı söyledim."

Sporcu sakatlığı iyileştirme. Düşüncelerim buna dönüp duruyordu. Ward'un onu işe alması boşuna değildi.

Belki bana yardım edebilir. Bu düşünce ben onu bastıramadan ortaya çıktı. Doktor, sporcu sakatlığı iyileştirmede bir uzmandı ve benim ümitsiz vaka oluğumu söylemişti. Mesaj açık ve netti.

Okumasına geri döndü ve gözlerim tekrar ayakkabılarına takıldı.

"Yeni ayakkabılar mı?"

"Volkov."

Gülümsemek istemem çok garipti. "Bu sabah evde değildin."

"Direkt hastaneden geldim."

O hâlde tüm gün çalışmıştı. "Yorgun musun?"

"Hayır." Çenesini kaldırdı. "Azıcık bile değilim."

Yalancı. Eminim bitkindi. "Yemek yedin mi?"

"Yine mi aynı konu?"

Kötü bir his midemde kabardı. Doktorun kendine daha iyi bakması gerekiyordu. "Yemek *yedin* mi?" Ona sertçe baktım ve bana gözlerini kıstı, bir şeyin farkına varıyormuşçasına gülümsemeye başladı. "Oyuncuları tedavi ederken aklın başında olmalı." Sesimdeki savunuculuğu ben bile duyabiliyordum. "Sen umurumda değilsin."

Homurdanarak işine geri döndü. "Sen de benim umurumda değilsin."

Takım ve kadro, uçağa binmeyi bitirene ve uçak havalanana kadar sessizlik içinde oturduk. Kısa bir süre sonra bir uçuş görevlisi bizim sıramıza ilerledi.

"Akşam yemeği?" diye sordu.

"Evet," dedim kararlı bir sesle, "her ikimiz için."

"*Kontrolcü*," dedi Georgia fısıldarcasına ve omuzlarım sarsıldı. Uçuş görevlisine teşekkür ettikten sonra gülümsemesi kayboldu ve bana alaycılıkla baktı. "Sen bana öyle yapmamı söylediğin için yemeyeceğim. Yemek istediğim için yiyeceğim."

"Umurumda değil."

"Güzel. Benim de değil."

"Harika."

Telefonu bipledi ve onu çıkardığında ekranda Svetta ile tavşanların bir videosu oynuyordu. Bir tavşan oturma odasında kanepenin üzerindeydi.

"O kemirgenler senin odanın dışında ne yapıyor?" Ve neden Svetta onlarla oynuyordu?

"Onlara kemirgen deme. Hapsedilmekten hoşlanmıyorlar. Gezinmeye ihtiyaçları var."

Düşüncelerim doktorun yatağıma girdiği geçen geceye gitti. Onun ne kadar sıcak ve yumuşak olduğuna. Kıçını aletime dayadığında çıkardığı alçak sesli, hoşnut mırıltıya. "Bu gece kendine yatak arkadaşları aramak için küçük bir gezintiye çıkmayacaksın, değil mi?"

"Volkov, gerçekçi ol." Yine de sesi kuşkuluydu.

Onun koridorda külotu ve bir tişörtle kalakaldığını, mecburen kapımı çalıp yardım istediğini kafamda canlandırdım. Yayılan, ukala bir his göğsümü doldurdu. Benim yardımımı istemek zorunda kalmaktan *nefret ederdi.*

Fakat belki koridorda başka birine rastlardı. O kişi ondan faydalanabilirdi.

Korumacı içgüdülerim beni sarstı. Bu düşünceden hoşlanmadım. Zerre kadar.

Telefonunun kamera uygulamasını açtı ve onu yukarı tutarak bana doğru eğildi. "Benden hoşlanıyormuş numarası yap."

"Ne yapıyorsun?"

"Fotoğraf çekiyorum." Bana imalı bir bakış atarak sesini daha da alçalttı. "Sosyal medya için. Yardımcı oluyor..." İkimizi birlikte işaret etti.

İlişkimizin gerçek görünmesine yardımcı oluyor, demek istiyordu. Mantıklıydı. Sosyal medya hesaplarım olmadığından bu ayrıntıları unutmuştum.

"Tamam." Koltukları ayıran kolçağa yaslanıp ona doğru eğildim ama kaşlarını çattı.

"Hımm." Başını iki yana salladı. "Hayır." Parmaklarını dirseğime vurduğunda kolumu çektim, ardından kolçağı kaldırdı ve bana yaklaşarak yan tarafıma yaslandı.

Kokusu burnuma sürüklendiğinde ciğerlerim gerildi. Yatağımda olduğu gibi sıcaktı. Kan aletime akın etti.

Bir an sonra kendi koltuğuna geri kayıyor, telefonunda bir şey yapıyordu. Onun fotoğrafı çektiğini fark etmemiştim bile. Fotoğrafı paylaşmasını izledim. Telefonu ânında titreşmeye başladı.

"Senin hesabın mı?" diye sordum.

Başıyla onayladı.

"Göster bana."

Kuşkuyla bir kaşını kaldırdı.

"Hiçbir şeye karışmayacağım, Cehennem Ateşi. Sadece çevrimiçi neler paylaştığını görmek istiyorum."

Gerçeği söylediğimi anlamış olacak ki bana telefonunu verdi.

Topukluların ne kadar yüksekse, cennete o kadar yaklaşırsın, diyordu profilinin altyazısında. Profil fotoğrafını daha önce görmüştüm; Filthy Flamingo'da barın arkasına iliştirilmiş bir Polaroid'di. Odayı aydınlatan türde geniş, ışıl ışıl gülümsüyordu.

Az önce paylaştığı fotoğrafta ona gergin, ıstıraplı bir ifadeyle, onu yalayıp yutmak istiyormuşum gibi, bakıyordum.

Hanımcı erkek, diye birisi çoktan yorum yapmıştı.

Profilindeki başka bir fotoğraf gözüme ilişti. Geçen hafta katıldığı maç sırasında çekmiş olmalıydı; buz pistindeki benim fotoğrafımdı.

Erkeğime destek oluyorum, yazıyordu altında. Ona baktım ve yüzü hafifçe kızardı. Güzel.

Telefonunu elimden hızla kaptı. "Bunu paylaşmamı bana Darcy söyledi."

"Altındaki yazıyı senin için o mu yazdı?"

Gözlerime bakmadı ve tekrar gülümsemek istemem çok garipti. "Bana teşekkür etmelisin. O fotoğraf çok fazla sayıda görüntülendi. Kocasına bakarken salyalar akıtan kusursuz hokeyci eşine benziyorum."

Profilindeki fotoğraflarının geri kalanını görmeyi rica etmek ile onun *erkeği* olmamla ilgili –bu ifade göğsümde yabancı bir baskıyı tetiklemişti– ona daha fazla sataşmak arasında kaldığım sırada Ward yanımızda belirdi.

"Selam, yeni evliler."

İçgüdüsel olarak doktorun eline uzanıp kendiminkiyle sardım.

Takım yemeğinde birlikte pastayı keserken olduğu gibi elimin altındaki elinin hissi bende hoş bir sıcaklığın garip kafa karışıklığını yarattı. Düzgün, ojeli tırnaklarıyla eli zarifti.

Başını kaldırıp Ward'a gülümserken elini çekmedi. "Selam, Tate."

Onu başımla selamladım ve bana rakip takımla ilgili bilgiyi, antrenmanını yaptığımız oyunların şemalarını ve otel odamın numarasıyla anahtar kartını içeren maç paketimi verdi.

"Dr. Greene," diye ekledi Ward, "senin anahtarın Alexei'nin paketinde."

Elimin altında gerildi. "Affedersin?"

"Endişelenmeyin." Ward ona gülümsedi. "İkinizi aynı odaya yerleştirdim."

Saatim ötmeye başladı. Ben onu sustururken doktorun gözleri kısıldı.

Böylece bu gece ona göz kulak olabilecektim.

Ward onun garip enerjisini algılamış olmalıydı çünkü bakışları bizim aramızda gidip gelirken kaşlarını kaldırdı. "Sizin için bu sorun mu? Artık evli olduğunuzdan ben düşündüm ki..."

"Sorun değil." Boğazımı temizlerken elimi onun sallanan dizine koydum. Hareketsizleşti. "Profesyonel olmak istiyorduk. Bu yüzden odayı paylaşmayı rica etmedik."

"Ya." Ward kısa bir kahkaha attı. "Bu konuda siz ikinizle ilgili endişeli değilim. Kendi düğün yemeğinde karını zar zor öptün, Volkov."

Ward diğer paketleri dağıtarak ilerledi ve doktor elini benimkinin altından aniden çekti; Ward'un arkasından bakarken dudağını çiğniyordu, yüz hatlarında endişeli bir ifade vardı.

"Bu bir sorun olacak mı?" diye alçak sesle sordu.

"Benim için değil."

"Çoğu odada iki yatak olur." Omuzları gergindi ve sessizce ödü kopuyormuş gibi altdudağını ısırıyordu. "Seni rahatsız etmeyeceğim, Doktor. Benim tipim değilsin."

Her ne kadar ondan hoşlanmasam da güvenliği için endişe etmesini istemiyordum.

Kaygısız bir kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Sağ ol, Volkov."

Gece doktorla aramda hiçbir şey geçmeyecekti ama bu beni yine de bizi milyon tane pozisyonda kafamda canlandırmaktan alıkoymadı.

Bir elimle yüzümü sıvazladım. Bu kadarı yeterdi. Belki onu sandığım kadar tanımıyordum ama anlaşmamızın sınırlarını muğlak hâle getirmenin iyi bir fikir olduğunu düşünecek kadar aptal değildim. Ben gazyağıysam, karım kibritti.

Bir hafta içinde birbirimizi öldürürdük.

Ninova

30. BÖLÜM
GEORGIA

SAATLER SONRA, maç bitince, otel odasının kapısını açarken Volkov hemen arkamdaydı. Midem ağırlaştı.

Bize tek yataklı oda verilmişti.

Kahretsin.

Yanımda pijama getirmemiştim.

İki kat kahretsin.

Takım yolculuklarında, her zaman kendi odam olurdu. Yanımda sadece iş kıyafetlerim, ufacık bir uyku tişörtü, bakım ürünlerim, iki çift ayakkabı ve iç çamaşırlarım vardı.

Seksi iç çamaşırları. İç çamaşırlarım, güzel ve seksiydi çünkü kendimle ilgili iyi hissetmeyi seviyordum.

Ve şimdi Volkov'la aynı yatağı paylaşmak zorundaydım.

Kahretsiiiiiiiiiiin.

Gözlerimi kapattım. Neden bu ihtimal daha önce aklıma gelmemişti?

"İki yataklı başka bir oda talep edemeyiz," dedi uyaran bir bakışla. "Paylaşmak zorundayız."

"Biliyorum, Volkov."

Banyoya girdi, su açıldı ve ben de seçenekleri değerlendirdim.

Pijama altı olmadan uyumam büyük bir mesele değildi. Volkov fark etmezdi bile.

Ancak uyku tişörtümü çıkarmak için bavulumu açtığımda orada yoktu. Midem takla attı. Yatakta giyecek hiçbir şeyim yoktu.

Aman Tanrım. Tamam.

Havaalanından doğruca arenaya gitmiştik. Maçta çalışıyordum, dolayısıyla uzaklaşamazdım ve şimdi saat geçti. Her yer kapanmıştı.

İş kıyafetlerimle uyuyabilirdim ama kendimi tanıyordum. Fazla ısınacak, gecenin yarısında, derin uykudayken elbisemin fermuarını açacak ve onu çekip çıkaracaktım. Volkov uyandığında beni örtülerin üstünde bulacak, kıçımın ve memelerimin deniz mavisi Agent Provocateur takımımdan taştığını görecekti.

Volkov'dan bir tişörtünü ödünç almayı rica edebilirdim ama... hayır. Tişörtü onun gibi kokacaktı ve içinde muhteşem görünecektim. İmkânı yoktu. Oralara hiç girmeyelim.

Banyonun kapısı açıldığında, hâlâ bavulumun tepesinde dikilmiş farklı bir çözüm bulmak için kafa patlatıyordum. Volkov odadan çıktı ve bir buz torbasıyla geri döndü; yatağa yönelip örtülerin üzerine kurulurken, buz torbasını omuzunun genişliğine yerleştirirken ilgisinin ağırlığını hissettim.

Acı verici derecede ateşli görünmesinin yardımı olmuyordu. Üstsüzdü; onu Hawaii'de de böyle görmüştüm ama bir erkeğin dalgalanan kasları ve geniş omuzlarıyla yatak başına yaslanması başkaydı. Oyulmuş karın kaslarına ve boxer'ının bel kısmından içeriye ilerleyen koyu renkli, seyrek kılları beni çaresiz bırakıyordu.

Aynı zamanda gözlük takıyordu. Hokey oyuncuları gözlük takmamalıydı. Onları fazla ateşli gösteriyordu.

Yüzünü acıyla buruşturarak omzunu döndürdü. Kaşlarımı çatarak bavuluma baktım. "Omzun ağrıyor mu?"

Bu akşam maçta sert, beni hasta eden türde, bir darbe almıştı.

"Hayır."

"Bir anti-inflamatuvar almalısın."

"Doktor." İç geçirerek e-okuyucusuna uzandı. "Artık senin hastan değilim. Bunu da garantiye aldın."

Zihnimde onun diğer oyuncuyla çarpıştığı an yeniden canlandı; ardından bu görüntüyü kafamdan uzaklaştırdım. Volkov'la göz göze geldik ve hızla bavulumun başında gergin, donuk hâlde dikildiğimi keşfetti.

"Senin neyin var?"

Yüzüm yandı. İnanmadığı uyurgezerlik hadisesinden sonra büyük ihtimalle bunu benim planladığımı düşünecekti. "Pijama getirmedim."

"Ne demek pijama getirmedim?"

"Demek istediğim," Hızla bir nefes aldım, "*her zamanki* gibi kendi odamda olacağımı düşündüm ve uyurken giymek için hiçbir şey getirmedim."

"Hiçbir şey mi?"

Sanırım yüzüm kıpkırmızıydı. "Uygun hiçbir şey."

Bakışları keskinleşti. "Bu ne anlama geliyor?"

"Güzel şeyleri sevdiğimi bilirsin, Volkov."

Tırnaklarımı incelerken onları görmüyordum, aldırmaz numarası yapıyordum. Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Uzun bir an sessizlikle geçti.

"Ne giydiğin umurumda değil," dedi sonunda, ben takım arkadaşlarından biriymişim gibi ilgisizlikle. "Benim için bir patates çuvalı kadar çekicisin."

Dudaklarım şokla aralandı ve alaycı bir kahkaha attım. "Bir patates çuvalı."

Of. Gerçekten mi?

Bakışları bedenimde üstünkörü gezindi ve e-okuyucusuna dönerken yüz ifadesi sertliğini korudu. "Sana bunu söylediğim için üzgünüm."

İçgüdülerim onun yalan söylediğine emindi. Volkov beni çekici bulduğu için utanıyor muydu, yoksa gerçeği mi söylüyordu?

Tenim yine o rekabetçi hisle karıncalanıyordu, sanki onunla uğraşmak istiyordum. Gururumu kenara bırakıp ondan bir tişört ödünç istemeyi planlıyordum oysa şimdi sözlerini yüzüne vuracak, onu söylediklerıyle boğacaktım.

"Eh, sadece bir çuval patatessem," dedim umursamazca, "o hâlde sanırım mesele yok."

"Ben de böyle söyledim."

Ona sırtımı dönerek mavi Agent Provocateur takımımı çıkardım. Transparandı. Bunu gerçekten yapacak mıydım? Ateşle oynuyordum ama beni patates çuvalıyla *kıyaslamıştı* ve ben çılgınca *rekabetçiydim*. Ayrıca kindardım.

Üzerimi değiştirmek için banyoya gitmeyi düşünürken durdum. Mavi çiçekler, *savaş ilanı* anlamına geliyordu ve ben misilleme yapmaya hazırdım.

Masum bir ifade takındım. "Üzerimi odada değiştirmemin sakıncası olmaz, değil mi?"

Tanrım, zalimdim.

E-okuyucusuna yapışmış gözleri sabit kaldı ama çenesi kasıldı. "Benim için fark etmez."

"Çünkü banyodaki yoğun nem saçlarımı bozar." Elbisemin fermuarını açtım.

"Benim için *fark etmez* dedim."

"Güzel." Elbisemi üzerimden sıyırdım, şimdi onun önünde sadece sutyenim ve külotumla dikiliyordum. Kalbim güm güm atıyordu. Volkov hâlâ bana bakmıyordu. "Çok rahatladım."

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamış, bir erkeğe böyle sataşmamıştım ama Alexei Volkov'un yanında kendim değildim.

Ona sırtımı döndüm ve sutyenimin kopçasını açtım. Tenim karıncalandı. Acaba izliyor muydu? Arkamı dönmeye cesaret edemedim. Yavaşça külotumu indirdim. Çırılçıplaktım, kalbim güm güm atıyordu, adrenalinim içimde uğulduyordu.

İçgüdülerim banyoya koşmamı ve bir havluyla örtünmemi haykırıyordu ama takımımı elimden geldiğince yavaşça giyinerek bunu uzattım.

Sakinleştiren bir nefes aldıktan sonra arkamı döndüm ve Volkov transparan kumaştan meme uçlarımı görebildiği için çıldırmak üzereydim ama gözleri aniden bedenime çevrildi ve orada kaldı. Nefes almıyormuş gibi görünüyordu.

"Bir sorun mu var?" Sesim umursamaz, rahattı ancak gözlerimin kadınsı öfkeyle ve intikamla parladığına emindim.

Volkov hâlâ gözlerini dikmiş bakıyordu. "Hayır."

"Güzel." Yatağın kendi tarafıma yürüdüm ve yorganın üstüne yerleştim; Volkov gözlerini benden ayırmamıştı.

Patates çuvalıymış, sevsinler. Al sana, lanet olası pislik.

"Sen ister misin... şey..." Bakışları göğsüme takıldı. Meme uçlarım sivrildi ve gözleri kararttı. "... yatakta yastıklarla bir sınır çizmek falan?"

Sahiden gergin görünüyordu ve keyif duygusu içime yayıldı. E-okuyucusunun ekranı hareketsizlik yüzünden kapandı ama o fark etmedi.

"Buna ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

Sessizce başını iki yana salladı. Yutkunurken âdemelması kalkıp indi, bakışları karnıma, kalçalarıma, bacaklarıma kaydı. Başımın arkasındaki yastıkları düzelttim, derin bir nefes aldığımda memelerim yükselip alçaldı ve gözlerimi kapattım.

"Örtülerin altına gir." Sesi boğuktu.

Ona bakamıyordum. Yüz ifadesini görürsem kahkahayı basardım. "Fazla sıcak geliyor. Böyle iyi."

Lambaya uzandım, düğmesine basıp onu kapattıktan sonra sırtüstü yatarak memelerimi kasten itip birleştirdim ve sevgili kocam boğazını temizledi.

"Tatlı rüyalar, Volkov."

31. BÖLÜM
ALEXEI

KARIMIN YAVAŞ, sabit nefeslerini dinlerken ereksiyonumu yok saymaya çalışarak uykuya daldım ta ki o yan dönüp göğsüme yatana kadar.

Bir gözümü açtım, bedenim katı ve tetikteydi. "Doktor?"

"Sıcacık," diye mırıldandı iç geçirerek, gözleri kapalıydı ve nefesi çıplak göğsümde ilerliyordu.

Tıpkı geçen seferki gibi.

Bir zevk ürpertisi beni sardı. Doktor haklıydı, ısınıyordu. Altımda, ben içine gömülürken bana bakmasının nasıl hissettireceğini düşünmemeye çalıştım.

Kasıklarım yine ihtiyaçla sızladı. Keşke giysilerinin altında teni yumuşak ve pürüzsüz olmak yerine sızıntılı yaralar ve çıbanlarla ya da bir kertenkele gibi pullarla kaplı olsaydı. Göğsünün her yerinde yazdan kalma çiller vardı. Birkaç tane de uyluklarında. Onları Hawaii'den hatırlıyordum.

Benim için bir patates çuvalı kadar çekicisin. Böyle söylediğime inanamıyordum. Bir pislik olduğumu düşünmesi boşuna değildi.

Onu uyandırmalıydım. Geçen seferki gibi utanacaktı. Bu seçenek olması gerektiği kadar cazip değildi. Endişe vericiydi.

O üzerimdeyken tüm gece burada yatamazdım yoksa hiç uyuyamayacaktım. Onu uyandırmamaya dikkat ederek göğsümden kaldırdım ve yatağın kendi tarafına geri koydum.

İki dakika sonra tekrar üzerimdeydi, göğsüme sımsıkı tutunurken bacağını benimkilerin arasına attı.

İnledim. İşe yaramıyordu ve bundan çok fazla hoşlanıyordum. Onu tekrar kendi tarafına ittim, yataktan zorla kalktım ve kanepeye uzandım. Ayaklarım kanepenin ucundan sarkıyordu ama burada, doktorun saçları yüzümdeyken olduğundan daha iyi uyuyacaktım.

Yumuşak saçları, diye eklemeliydim. İpek gibi yumuşak.

Yarın, Ward'a doktorun horlamasının beni uyutmadığını ve ayrı odalara ihtiyacımız olduğunu söyleyecektim.

Uykuya dalmak üzereyken çarşafların hışırtısını duydum. Doktor kanepede yanıma uzandı, kolunu beline doladı, başını göğsüme yasladı ve hafif menekşe kokusu beni kapladı.

Hüsranla iç geçirdim. Şafağa kadar bu oyunu oynayacaktık.

Gece boyunca canımı acıtacak kadar sert bir ereksiyonla uykusuz kalacağım kaderime boyun eğip onu yatağa yönlendirdim, tekrar yanına yattım ve bir kolumu beline sararak onu kendime çektim.

Biz sarılıp yatmıyoruz, dedim kendime ve benimkine sokulmuş bedeninin, aletime dayanmış mükemmel kıçının nasıl hissettirdiğini yok saydım. Kalçalarımı geri çektim. Bundan keyif almıyordum. Doktordan hoşlanmıyordum bile.

Demek doktor benim fark ettiğimden daha çok çalışıyordu. Yine de beni başka bir doktora nakletmişti çünkü kariyerimin yakında sona ereceğini varsaymıştı. Yine de takıma benimle bağlarını koparmasını tavsiye etmişti.

Birbirimize taban tabana zıttık ve ona karşı hissettiğim tüm çekim akılsızcaydı.

Onun uyanmaması için dua ederek kendimi gevşemeye ve uyumaya zorladım.

Ertesi sabah uyandığımda bana sokulmuştu, yumuşak bir şekilde nefes alıp veriyordu, sıcacıktı; menekşe ve vanilya gibi kokuyordu, saçları koluma değiyordu. Kötü omzumun üzerinde yatıyordum ve dün akşamki maçtan dolayı hâlâ ağrıyordu. Onun mükemmel kıçına baskı yapan ereksiyonum ihtiyaçla sızlıyordu.

Buna rağmen hiç olmadığım kadar huzurluydum. Uzun zamandır bu kadar iyi uyumamıştım.

Sıcak bir his içimde büyüyordu. Doktordan yavaş yavaş uzaklaştım ve o görmeden önce ereksiyonumdan kurtulmak için duşun yolunu tuttum. Suyun akışının altında doktoru dizlerinin üzerinde, ağzının sinir bozucu bir sırıtışla kıvrıldıktan sonra beni dudaklarının arasına aldığını hayal ederek boşaldım.

Duştan çıktığımda doktor kalkmış ve giyinmişti. Çok şükür.

Bakışlarını bana çevirdi. "Dün gece herhangi bir problem yaşadın mı?"

Onu hayal ederek boşaldığım için nefret ediyordum. Eğer bilseydi kahkahalarının ardı arkası kesilmez, egosu ikiye katlanırdı. Skoru eşitleme arzusuyla az kalsın ona uykusunda bana sarıldığını söyleyecektim.

Fakat aşağılık bir hareket olacağını hissettim.

"Hayır."

Rahatlayarak nefesini yumuşakça bıraktı. "Güzel."

Ninova

32. BÖLÜM
ALEXEI

PEŞ PEŞE ÜÇ GECE doktor hayatımı tam bir cehenneme çevirdi.

Deplasman maçı sürecinin son sabahında ısınmak için kayarken "Bok gibi görünüyorsun," dedi Owens.

"Kapa çeneni." Bir erkeğin böyle uzatılmış sürelerde ereksiyonunun devam etmesi sağlıklı olamazdı.

Sadece sırıttı. "Kötü bir gece miydi?"

Üç korkunç geceydi. Hayatımın en kötü geceleri.

Ward'a ayrı odalara ihtiyacımız olduğunu söylememiştim çünkü ya doktor uykusunda bilinçsizce hareket ederken koridora çıkarsa? Onun için endişeli değildim ama bu fikirden hoşlanmıyordum.

Peş peşe üç gece kısmen üzerimde uyurken bacağını benimkilerin arasına sokmuş, başı göğsümde, kokusu burnumdaydı.

Peş peşe üç sabah sertleşmiş ama iyi dinlenmiş olarak uyanmıştım. Kendimi serbest bırakıp gevşediğimdeyse hayatımın en derin uykularını çekmiştim.

Görünüşe göre karım ölü gibi uyuyor, her sabah benden sonra uyanıyordu. Benim durumumla ilgili hiçbir fikri yoktu; bu düşünce bende beklenmedik bir huzursuzluk yaratıyordu.

Yanımdan kayarak geçerken "Sorun nedir, Volkov?" diye sordu Miller. "Doktor seni geç saatlere kadar uyutmuyor mu?"

"Evet." Zihnim göğsündeki çillere gitti ve ağzım sulandı.

Bu akşam eve gitmek için sabırsızlanıyordum, böylece kendi yatağımda... yalnız uyuyabilirdim.

"Yalnızca Volkov iyi bir gece uykusunu ateşli karısıyla seviş-meye tercih eder," dedi Walker ve ona ters ters baktım. "Ne? Bu iyi bir problem."

Kuşkusuz bu bir problemdi. Doktorun şimdiye kadar gör-düğüm en ateşli kadın olması bir *problemdi.* Bana aklımı kay-bediyormuşum gibi hissettirmesi bir *problemdi.* Karımı yatağa yüzüstü yatırıp o alaycı kelimeleri ve sırıtışları onu becererek yok etmek istemem bir *problemdi.*

Sebebi sadece onun aklıma takılmasıydı. Bedenimin dengesi bozulmuştu.

O akşam Vancouver'da uçaktan indik; eve dönmek beni hiç bu kadar rahatlatmamıştı.

"Biraz dinlen, Volkov." Miller omzuma vurdu. "Seni hiç bu denli huysuz görmemiştim."

Yanımda doktorun dudakları yukarı kıvrıldı.

"Komik bir şey mi var?"

Gözleri masumiyetle açıldı. "Hayır. Hiçbir şey komik değil."

Beni seksi iç çamaşırı sayesinde uyutmadığını düşünüyordu.

Takımın özel uçağı için ayrılan Geliş Terminali'ne ulaştığı-mızda doktor kaldırım kenarında bekleyen bir arabaya doğru yürümeye başladı.

"Ben zaten bir araba ayarladım," dedim ona.

"Aferin." Yürümeye devam ederek beni geçti. "Ben de öyle."

"Doktor." Bekledim ama hâlâ uzaklaşıyordu. "Georgia," diye tekrar seslendim. Durdu, bana döndü ve ona sıkıntı veriyormu-şum gibi sabırsızlanan bir bakışla bekledi. Lanet olsun. Sesimi alçalttım. "Eve farklı arabalarla gitmeyeceğiz."

"Ben eve gitmiyorum."

Kaşlarımı indirdim. "*Şimdi* işe mi gidiyorsun?"

"Dert etme." Bana güzel bir gülümsemeyle göz kırptı. "Beni bekleme."

Sebebi o bana sokulduğunda daha iyi uyuduğumu sarsıcı bir şekilde fark etmem miydi ya da bana katlanamıyormuş gibi

bakması mıydı ya da belki onu bu sabah uyandığım pozisyonda becermeyi düşünmekten kendimi alamamam mıydı, bilmiyordum.

Ya da belki beni tahrik ettiği hâlde ona tam tersini söylediğim için kendime kızgın olmamdı.

Oyuncular ve kadrodakiler her yerdeydi, kendi araçlarını bekliyorlardı. Sebebi her neyse meydan okuma ve kararlılık içimde ateşlendi.

"Kocana bir veda öpücüğü ver," diye seslendim herkesin önünde. "Cehennem Ateşi."

Burun delikleri genişledi.

O küçük dantel parçalarının onu güçbela örttüğünü ve bedeninin ne kadar alımlı olduğunu düşünüyordum. Benim bedenimin onunkine nasıl net, güçlü bir uyarılmayla tepki verdiğini.

Bana bakarken sertçe çarpan kalbim ağzıma geldi.

"Birkaç saat sonra görüşeceğiz, *hayatım*." Dudaklarında zoraki bir gülümseme oluştu ama gözleri saf öfkeyle doluydu. "Herhâlde o kadar süre bekleyebilirsin."

"Bekleyemem." Çantamı yere bırakıp dik durdum. "Karımı fazlasıyla özleyeceğim."

Bu bana o seksi iç çamaşırlarla sataştığın için, diyordu gözlerim. *Madem öyle, ben de aynı oyunu oynarım.*

Senden nefret ediyorum, dedi gözleri karşılık olarak.

Gözlerinde bir ateş yanıyordu ve ben gülümsemek istiyordum. Ağır, sabit adımlarla bana doğru yürümeye başladı ve ben susturamadan önce saatim öttü.

"Hadi, Cehennem Ateşi. Beni ne kadar sevdiğini göster bana."

Gülümsemeye başlarken bakışlarında hâlâ o öfkeli parıltı vardı ve nabzım tekledi.

"Emin misin?" diye usulca sordu. "Bunu başlatmak istediğine emin misin?"

"*Sen* bunu başlattın." Dışarıdan, samimi bir sohbet ediyormuşuz gibi görünüyordu. "Benim berbat öpüştüğümü söyledin."

"Berbat öpüşüyorsun."

"Takım yemeğinde olduğu gibi bundan hoşlanacağından mı endişelisin?"

Zarif ve eğlenen bir kahkaha attı. "Seninle mi? Asla."

"Bence bundan fazlasıyla hoşlanacağından endişelisin." Ağzımı kulağına birkaç santim mesafe kalana kadar yaklaştırarak sesimi alçalttım. "Öpücüğüme nasıl karşılık verdiğini hatırlıyorum. Bence tahrik olacağından endişelisin."

"Tüm takma dişlerinin dökülece ğinden endişeliyim." Yüzünü buruşturdu. "Bu senin için çok utanç verici olur."

Ne korkaktı. "Risk almaya istekliyim."

"Volkov, ne üzücü." Sahte bir anlayışla gözlerini benimkilere sabitledi. "Bu çaban başarılı olmayacak ve keyfin kaçacak."

"Ertelemeye devam, Doktor."

Öpüşmemizin neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum. Neden bu turu kazanmayı çok fena istediğimi bilmiyordum. Rekabetçiydim ama böyle değil.

Asla böyle değildim. Doktor en kötü yanımı ortaya çıkarıyordu.

"Pekâlâ." Bir elini göğsüme koyarak başparmağını üşörtümün kumaşının üzerinde ileri geri gezdirdi. Nabzım tekledi. "Fakat yine donakalma."

Doktorun alçak, alaycı sesi gözlerindeki bakışla birleştiğinde ensemdeki tüyleri diken diken etti. Rekabet hissi hızla içime yayıldı ve bedenlerimiz değene kadar –memeleri göğsüme yaslanana kadar– yaklaştım. Kanım enerjiyle uğulduyordu.

Bir elimi ensesine sararak parmaklarımı yumuşak saçlarına daldırırken nabzım hızlandı ve ağzımı onunkine doğru indirirken bana hayretle baktı.

Dudaklarımız temas ettiği anda bu turu kaybettiğimi anladım.

Ninova

33. BÖLÜM
GEORGIA

VOLKOV'UN ÖPÜCÜĞÜ bir şey kanıtlamak istiyormuş gibi sert, acil ve çaresizdi. Dili benimkinin üzerinde kaydı, kirli sakalı tenime sürtündü ve alçak sesli, aç bir inilti göğsünde gümbürdedi. Parmakları saç derimde bükülerek boynumdan aşağı zevk kıvılcımları gönderiyordu. Düşüncelerim hızlı, telaşlı, kontrolsüz bir şekilde dönüyordu.

Peş peşe üç gece yanında seksi iç çamaşırlarımla yatmama hiçbir tepki vermeyen birine göre, Volkov beni istiyormuş gibi öpüyordu. Sıcaklık uzuvlarıma saçıldı, tenime yükseldi, bacaklarımın arasına yerleşti.

Bana bir çekim duymadığını söylemişti ama beni acizmiş gibi öpüyordu. Beni bu çok daha ileri gidecekmiş gibi, giysilerimizi yırtarak çıkarmamıza saniyeler kalmış gibi öpüyordu.

Sırtım arabaya çarptı. Onun beni geri geri yürüttüğünü fark etmemiştim bile.

Hah gibi bir ses çıkardı, sanki bununla ilgili şaşkındı ama üzgün değildi. Sanki bunun farkındaydı.

Takım yemeğindeki öpüşmemizin anısı tam güçle beni tekrar istila etti. O öpüşmeyle ilgili yanılmıştım. *Çok iyiydi.* Tıpkı bu öpüşmenin *çok iyi* olduğu gibi.

Her ne kadar bundan nefret etsem de karşılık olarak ânında onu kavradım, saçlarını çekiştirdim, sert göğsünü, yumuşak tişörtünü hissettim, onu soludum; onun dudaklarımı aralamak ve tadıma bakması için beni tatlılıkla ikna etmesine izin verdim.

Kontrolü onun ele almasına izin verdim. Beni, kontrol kendisindeymiş gibi öpüyordu ve derinlerde, küçücük bir zerrem bundan hoşlanıyordu.

Öpücük değişerek Volkov beni tüketmeye çalışıyormuşçasına derinleşti. Düşüncelerim bulanıklaştı, tenim ısındı ve bedenimdeki her sinir şarj olmuş gibi hissettirdi. Volkov beni öperek canıma okurken beynim ateşleyen ve kontrolü kaybettiren pop rock şarkılarıyla doluydu.

Bu akşam nasıl futbol koçluğu yapacaktım? Bundan sonra kafam allak bullak olacaktı.

İri kolunu belime dolayarak beni kendisine çekti, kalçalarımız birbirine yaslandı. Bacaklarımın arasını sert bir şey dürttü ve görmeyen gözlerim hayretle açıldı.

Sertti. İlgisiz ve esprili bir şey söylemek istiyordum: *Bir çuval patates için bu nasıldı?*

Fakat yapmadım çünkü her şeyden çok onu öpmeye devam etmek istiyordum. Çaresizce ona karşı eriyordum.

Kim böyle öpüşürdü? Bu hamleleri nereden öğrenmişti? Göğsünü tırmalayarak tişörtünü avuçlarımda sıktım.

Şok edici bir kavrayışla sarsıldım; beni saran kolu tanıdık hissettiriyordu. Fazla tanıdık. Gözlerim kocaman oldu, şokla onunkilere baktım. Kaskatı kesildi, kolunu indirdi ve geri çekilirken nefes nefeseydi.

Dün gece herhangi bir problem yaşadın mı? diye sormuştum ilk sabah. *Hayır*, demişti ama gözlerime bakmamıştı.

Uykumda bilinçsizce hareket etmiştim. Volkov yalan söylemişti. Aman Tanrım. Yüzüm daha çok yandı. Tüm gece ne yaptığımı kim bilirdi? Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Onun önünde böyle kontrolümü kaybetmekten nefret ediyordum. Onun zayıflığımı görmesinden nefret ediyordum. Büyük ihtimalle, küçük düşmemi bir bıçak gibi kullanabilmek amacıyla bunu doğru zaman için saklıyor olmalıydı.

Hâlâ nefes nefeseydi, ağzı aralık hâlde beni izliyordu. Yutkundu. "Harika bir akşam geçir, Cehennem Ateşi."

Tek kelime daha etmeden bekleyen arabaya bindi ve o uzaklaşırken uyarılmam, şaşkınlığım, kafa karışıklığım içimde fırıl fırıl dönüyordu.

Ninova

34. BÖLÜM
ALEXEI

BİRKAÇ AKŞAM SONRA, kendi sahamızda Atlanta'ya karşı oynadığımız maçın ikinci periyotundaydık ve 3–1 gerideydik.

"Alıştırmasını yaptığımız oyunu hatırla," dedim Walker'a, bir oyun başlangıcı için sıralanmıştık. "Fiziksel müdahalede bulun. Oyunu boz. Aktif ol."

Başıyla onayladı ve düdük çaldığında o ve ben harekete geçip pakı yakalamak için canla başla kaymadan önce rakip takım pakı hızlıca kaptı. Rakip takım onu kalemize doğru getirdi ve doğru ânı kollayarak ileri geri pas verirlerken Streicher son derece tetikteydi; Walker ve ben araya girdik.

Walker hücum oyuncularının pakı almasını engelledi –güzel– ama sonra benim savunma yaptığım diğer hücum oyuncusuna doğru kaydı.

Başımı iki yana salladım. Ne yapıyordu. Oyun bu değildi. Alıştırmasını yaptığımız düzen bu değildi.

Walker pakı kapmaya çalıştı ama rakibin savunma oyuncusu onu rahatlıkla yoldan çekti. Hücum oyuncusu pakı kaleye aniden savurdu ve sayı kazandılar.

Arenada toplu bir hayal kırıklığı iniltisi dalga dalga yayıldı ve ben de hüsranla, sertçe iç geçirdim.

"Bana daha çok fiziksel müdahalede bulunarak oynamam gerektiğini hatırlatmayacak mısın?" diye sordu Walker. Üst katta takım kadrosuna, arkadaşlarına ve ailesine ayrılmış locaya doğru ilerliyorduk. Alışıldık sırıtışı kaybolmuştu.

Bu akşam rakip takım tarafından nasıl tahtalara çarptırıldığını hatırladım. Zarar görmemişti ama görebilirdi. Walker benim gibi iri değildi, Miller gibi inceydi. Oyuncuların kariyerleri sakatlıklar yüzünden her zaman biterdi. Ward'a bakın, adam dizini sakatladığında sıradaki Gretzky olma yolundaydı.

Çaylak daha yirmi iki yaşındaydı. Kariyeri henüz başlamadan sona ersin istemiyordum. Kendimi asla affetmezdim.

"Bilmiyorum, Walker." Ona daha çok fiziksel müdahalede bulunarak oynamasını söyleyebilirdim ama ne anlamı vardı?

Yaptığımız hiçbir şey başarılı olmuyordu.

"Üzgünüm," dedi biz locaya girdiğimizde. Lanet olası bir pislik gibi hissettim. Neden umursadığımı bilmiyordum. Kendi oyunuma odaklanmam gerekiyordu ve ihtiyacım olan son şey kibirli bir çaylağa akıl hocalığı yapmaktı.

"Luca!" Ellili yaşlarda, koyu kahverengi tenli, uzunca bir adam ona gülümseyerek el salladı. Yanında aynı yaşlarda sarışın bir adam gururla sırıtıyordu.

Walker neşelendi ve bana takip etmemi işaret etti. "Hadi gel. Babalarım burada."

Gönülsüzce çocuğun peşine takılıp ebeveynlerinin yanına gittim. Yaklaştığında onu çekip pestilini çıkarırcasına sımsıkı sarıldılar, az önce müthiş bir oyun oynadığını söylediler.

Midem ağırlaştı. Burada olduklarını bilmiyordum ve onların bir mağlubiyet yerine, Walker'ın daha iyi oynadığı, alıştırmasını yaptığımız oyunun birazının başarılı olduğu bir maçı izlemiş olmalarını dilerdim.

"Bu Michael," Walker geniş bir gülümsemeyle bakan uzunca adamı işaret etti, "ve Terrence." Walker'ın diğer babası usulca gülümsüyordu.

Güçlü bir baş selamıyla ikisiyle de tokalaştım. "Alexei Volkov. İkinizle de tanıştığıma memnun oldum."

"Seninle ilgili çok şey duyduk." Michael soyunma odasında yüzüğümü tekrar taktığım sol elime anlamlı bir bakış attı. "Evlendiğini öğrendim, tebrik ederim. Karın burada mı?"

"Hayır." Etrafa bakındım, başparmağımla yüzük parmağımdaki alyansı ovarken havaalanındaki öpüşmemizi tekrar

düşünüyordum. Her akşam beni sarmalamasının nasıl hissettirdiğini. "O çalışıyor."

Büyük ihtimalle. Hastanedeki çalışma programını bilmiyordum. Tüm bildiğim sabahları arenadaki ofisinde olduğu ve geç saate kadar eve gelmediğiydi.

Onun alışveriş ve para harcamasıyla ilgili esprilerim zihnimde canlandı. Üç günlük yolculuk sırasında onun uyumak veya sabahları hazırlanmak için vakit ayırması hariç çalışmayı bıraktığını bir kere bile gördüğümü sanmıyordum. Her zaman dizüstü bilgisayarındaydı; oyuncularla konuşuyor, yaralarına dikiş atıyor veya yaralarını yeniden bandajlamaları için onlara yardım ediyordu.

Fena hâlde yanıldığıma dair içimden kötü bir his geçti.

"Georgia takım doktorlarından biri," diye açıkladı Walker babalarına.

"Georgia," diye gülümseyerek tekrar etti Terrence. "Ne güzel bir isim."

"Öyle." Tanışmalarından sonra annem de aynı şeyi söylemişti. *Güzel bir kadın için güzel bir isim*, demişti bana.

Zihnim yine havaalanı öpüşmemize gitti. Ona meydan okumanın ve yanıldığını kanıtlamanın bir zafer duygusu hissettireceğini düşünmüştüm ama bu öpüşmeden çok fazla hoşlanmıştım.

"Luca'mız için yaptığın her şey için sana çok teşekkür etmek istiyoruz," diye ekledi Michael. "Buna gerçekten minnettarız. Winnipeg gibi uzak bir yerde yaşarken bizim ona destek olmamız zor."

Ruh hâlim daha beter hâle geldi. "Bağırıp kafasını şişirmek dışında hiçbir şey yapmadım."

"Yapma be," dedi Walker bir homurdanmayla ve Terrence ona azarlayan bir bakış attıktan sonra bana gülümsedi.

"Bu doğru değil. Bize seninle ilgili her şeyi anlattı. Çok etkileyici bir kariyerin var ve Luca'nın yanında ona işin inceliklerini öğretecek senin gibi birisi olduğu için çok minnettarız."

Ebeveynlerinin oğullarına gururla baktığını izlerken göğsümde garip bir his vardı. Belki bana kendi ebeveynlerimi hatırlattıkları içindi. Belki Ward'un onunla kontrat yapmasının boşuna olmadığını anladığım içindi.

Belki sorun bendim.

Eve dönerken çaylağın hikâyesini bilmediğimi fark ettim. Çocukla ilgili hemen hemen hiçbir şey bilmiyordum. Belki geçmişi benimki gibiydi; ebeveynleri hokey eğitiminin ücretini ödemek için canlarını dişine takıp çalışmıştı. Nereden gelirse gelsin, NHL'de oynamak onun hayaliydi. Hepimizin hayaliydi. Ebeveynleri, tıpkı benimkiler gibi, her şeyden çok onun başardığını görmek istiyordu.

Belki bunun yolunu kendi kendine bulması daha iyi bir seçenekti.

Yarın Ward'la konuşacak ve ona akıl hocalığı yapmamın başarısız olduğunu söyleyecektim.

Ertesi sabah antrenörüm ve ben arenadaki spor salonundan ayrılırken Ward beni buldu.

"Bir saniyen var mı?" diye sordu.

"Tabii. Ben de seninle bir şey konuşmak istiyordum."

Antrenörüme başımla veda ettim ve Ward'la ofisine gittim. Yolda havadan sudan konuştuk ama dün akşam verdiğim, çaylakla işlerin yürümediğini ona söyleme kararım dikkatimi dağıtıyordu.

"İyi bir haberim var," dedi Ward biz ofisine girerken. Bir koltuğa oturdum.

İlk aklıma gelen Walker'a akıl hocalığı yapması için başka birini bulduğuydu.

"Yaşam boyu başarı ödülü alıyorsun."

Yüzüm asıldı. "Ne?"

Ward bir kahkaha attı. "Biliyorum. Hâlâ oynarken? İnanılmaz, Alexei. Seninle çok gurur duyuyorum."

Her sezon bu ödül sadece iki kişiye verilirdi.

Az önce pistin etrafındaki tahtalara nefesimi kesecek kadar sertçe çarpmışım gibi hissediyordum. "Onu istemiyorum."

Ward kafası karışmış görünüyordu. Kaşlarını kaldırdı. "Onu istemiyorsun."

"Hayır." Somurttum. "Onu istemiyorum."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Onu emekli oyunculara verirler."

"Ah." Başıyla onayladı. "Tamam. Anlıyorum." Ward pencereden baktı. "Volkov, sana ne yapacağını veya nasıl hissedeceğini söylemeyeceğim ama ben kendi ödül törenime gitmemiştim ve bazen gitmiş olmayı diliyorum."

Kariyeri ansızın sona erdikten sonra Ward ortadan kaybolmuştu. Ben hâlâ oynuyordum ve biz arkadaş değildik ama emeklilikle iyi başa çıkamadığına dair söylentiler duymuştum. Kariyerini bitiren bir sakatlık deneyimleyen çoğu oyuncu bununla iyi başa çıkamazdı.

Bir başka endişe dalgası içimden geçti.

"Henüz bana bir cevap vermek zorunda değilsin," diye eklerken gözlerime baktı. "Sadece bunu düşün, tamam mı?"

İtirafından sonra hayır demek hakaret gibi olurdu, bu yüzden gergin bir baş onayı verdim.

"Teşekkür ederim. Sen benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Şimdi ona çaylağa artık akıl hocalığı yapamayacağımı söylemeliydim ama kendimi tuttum. Doğru an olduğunu hissetmiyordum.

"Hiçbir şey." Ayağa kalktım. "Her şey yolunda."

"Güzel."

Ben kapıya varmak üzereyken beni durdurdu.

"Baksana, Alexei? Ödülü kabul etmeye karar verirsen ve umarım kabul edersin, yanında birinin olmasının faydası olur. Güvendiğin biri. Destek için."

Karımdan bahsetmiyordu, değil mi? Doktor muhtemelen yaşam boyu başarı ödülü aldığım fikrine kahkahalarla gülerdi. Yaşlılıkla ve sakatlıkla ilgili esprilerini yalnızca hayal edebilirdim.

"Tabii."

Hayatta onu bu ödül törenine götürmezdim.

35. BÖLÜM
GEORGIA

"NE YAPIYORSUN?" diye sordu Alexei birkaç akşam sonra, evinin antresinde dikilmiş hol aynasının karşısında ruj sürüyordum. Bakışları ağzıma takıldı, antipatiyle titreştikten sonra ışıltılı, yere kadar uzanan altın rengi elbiseme sürüklendi.

Doğru; bunlar azgın gözlerdi. Zavallı adam birlikte olmak isteyeceği son kadını çekici buluyordu.

"Beni alacak arabayı bekliyorum." Neden eve bu kadar erken gelmişti? Bu akşam geç saate kadar evde olmaması gerekiyordu.

Bugün ofisime bir buket çiçek gelmişti. Sarı karanfiller. Eve geldiğim saniye Maria'nın iş dosyalarımın arasına sokuverdiği kitapta onlara bakmıştım. *Sarı karanfiller: Aşağılama, reddetme.*

İyi ruh hâlimi mahvedemeyecekti. İşten sonra saçlarımı yaptırmak için –hacimli, dalgalı ve parlaktı– epey para harcamıştım ve makyajım profesyonel, titiz bir şekilde yapılmıştı. Bu elbise kusursuz ânı bekleyerek dolabımda askıda duruyordu. Bu hafta, işin ve futbol takımının birleşen temposu beni epey yormuştu ama şık giyinmek ve çekici görünmek egomu beslemişti.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bilmek mi istiyorsun?"

Bakışları ağzıma indi ve içimden hızla bir sıcaklık geçti. Bu, havaalanında beni öpmeden önce gözlerinde olan aynı kızgın ve heyecanlı bakıştı.

Havada gerilim yoğunlaştı. Volkov bir adım yaklaştı ve nabzım fırladı. Lanet olsun.

"Hastanenin yardım gecesine gidiyorum." Ruju çevirip kapattım ve el çantama soktum.

"Kocanı davet etmen gereken türde bir etkinlik değil mi?"

Açıkçası aklıma bile gelmemişti. Yalnız olmaya çok alışmıştım. "Zamanında evde olmanı beklemiyordum."

Kaşlarını çatarak beni inceledi. "Yine o parfümü sıkmışsın. Cuma günleri kullandığını."

Böyle şeyleri fark etmesinden nefret ediyordum ve şimdi büyürken Maria'ya çiçekçi dükkânında yardım ettiğini bildiğimden, parfümümdeki menekşeyi bu sayede algıladığını fark ettim.

"Onu sadece cumaları kullanmıyorum," dedim aceleyle. "Onu belli bir şekilde hissetmek istediğim zamanlarda kullanıyorum..." Neden bunu ona açıkladığımı bilmiyorum.

"Nasıl?" Ters ters bakmaya başladı.

Bu parfüm bana güzel, iyimser ve mutlu hissettiriyordu. "Önemli değil. Beğenmiyorsan ağzından nefes al. Ya da daha iyisi, benden daha uzakta kal."

Volkov beni incelerken kıpırdanmak istedim.

"Geçen akşam," dedi, sesi alçaktı ve tenim karıncalandı. "Havaalanında."

Öpüşmemizi kastediyordu. Düşünüyormuş numarası yaparak gözlerimi kıstım. "Havaalanında ne oldu?"

Sanki bunu bir kez bile düşünmemişim gibi. O gecelerin her birinde ne yaptığıma dair kafayı takmamışım gibi.

Burun delikleri genişledi. "Öpüştüğümüzde."

"Ah. *Sen beni* öptüğünde."

Gözlerinde bir ışık yanıp söndü. "Artık böyle şeyler yapmamalıyız. Gösteri için bile olsa daha fazla öpüşme yok."

Hem hayal kırıklığına uğradım hem de rahatladım. "Katılıyorum. Takımın önünde profesyonel olmam gerekiyor." Bu kadar soğukkanlı ve ilgisiz görünmem beni sahiden etkiledi. Fakat içimdeki iblis kafasını kaldırdı ve kendimi durduramadan sözler ağzımdan çıktı. "Zaten çok iyi değildi."

Volkov'un boynunda bir kas hareket etti. "Öpüşüme karşılık verdin."

"Başka birini düşünüyordum," diye yalan söyledim.

Durgunlaştı. "Ne?" diye sordu alçak, ölümcül bir sesle.

Kanım onunla dalaştığımızda her zaman olduğu biçimde coşmaya başladı. "Başka birini hayal ediyordum." Ona yüzümü buruşturdum. "Bunu atlatmak için."

Büyükbabam yaklaşık yetmiş yıl içinde beni görmeyi bekleyebilirdi çünkü cehenneme gidecektim.

"Sen kimi hayal ediyordun?" Volkov hâlâ midemi ağırlaştıran aynı kısık, korkutucu tonu kullanıyordu.

"Önemli değil."

"Georgia." Dibime girdi ve beni gerileterek duvara ittirdi. Kokusu beni kuşatarak başımı döndürdü. "Sen. Kimi Hayal Ediyordun."

"Sadece bir iş arkadaşımı."

Volkov çenesini öyle şiddetli sıktı ki canını acıtıyormuş gibi görünüyordu ve bakışları benimkilere kitlendikten sonra dudaklarıma indi. Beni tekrar mı öpecekti? Nabzım kulaklarımda uğulduyordu. Onunla uğraşmayı neden bu kadar çok sevdiğimi bilmiyordum.

"Bu akşam orada olacak mı?"

Çenemi kaldırıp gözlerimi onunkilerden ayırmamak için tüm irademi kullandım. "Evet. Dr. Handley her an beni almak için gelebilir. Hemşirelerin tabiriyle Dr. Yakışıklı."

Bakışları sertleşti ve gözlerindeki öfkeli, sahiplenici bakış mideme takla attırdı.

Bu oyun tehlikeli bir hâl alıyordu ama duramıyordum. Adrenalin içimde hızla ilerliyordu. Dr. Eric Handley iri mavi gözlü, sağlıklı taşralı tarzıyla göz alıcıydı. Hayden Owens gibi gerçekten iyi bir adamdı. Güvenli ve nazikti. Fakat biz sadece arkadaştık.

Volkov'un gözleri el çantamı tuttuğum yere indi. "Alyansın nerede?"

"Kıyafetimle uymuyor."

Ters bakışı hiddetli bir öfkeye büründü. Bedenime daha fazla adrenalin akın etti.

"Ah, hadi ama," diye güldüm. "Bana kasten çirkin bir yüzük satın aldın."

Kendi alyansının ışıldadığı elini gösterdi. "Ben kendiminkini takıyorum. Senin kendininkini takmaman sence nasıl görünür?"

Neden o yüzüğün iri elindeki görüntüsü böyle ateşliydi?

Derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı ve onları tekrar açtığında sahiplenici bir hisle parlıyorlardı. "Dr. Handjob'a* seni arabayla almasına gerek olmadığını söyle." Merdivenleri çıkmaya başladı. "On dakikada aşağıda olacağım."

Kalbim durdu. "Ne? Hayır."

Bana aldırmadı.

"Senin biletin yok," diye seslendim arkasından, paniğim mideme sızıyordu. İş arkadaşlarım evli olduğumu biliyordu –internette fotoğrafları görmüşlerdi– ama Alexei Volkov'u, sevdiğim işimin yakınında istemiyordum.

"Bir çaresine bak," diye bağırdı üst kattan, ardından kapısı kapandı.

On dakika sonra nemli saçlar ve koyu gözlerle döndüğünde şık, lacivert bir smokin giyiyordu. Geniş, uzun bedenine nasıl oturduğuna bakılırsa belli ki ısmarlamaydı. Tüm zamanını antrenman yaparak veya hokey oynayarak geçiren bir adama göre Volkov'un stil sahibi olduğunu şaşırarak itiraf etmeliydim.

Hokey oyuncuları smokin giymemeliydi. Onları fazla ateşli gösteriyordu.

Göz göze geldiğimiz anda sinirlerim uğuldadı; o saldırgan, çaresiz ve açlık dolu havaalanı öpüşmemiz zihnimde yeniden canlandı. Hayatımın en iyi öpüşmesiydi. İyi değil, dedim kendime. Hayli endişe vericiydi.

Peki ya bu akşam Volkov'un son derece yakışıklı görünmesi? Birlikte gitmemiz kötü bir fikirdi.

Fakat ben bir şey söyleyemeden Volkov havaya bir şey fırlattı ve onu yakaladım. Alyansım. Sert, kararlı yüz ifadesi beni yaktı.

"Kahrolası alyansını tak. *Derhâl.*"

---

* Metinde alay etmek amacıyla karakterin Handley olan soyadı, bir kelime oyunuyla burada Handjob olarak kullanılıyor. Türkçede mastürbasyon anlamına gelir. -*y.n.*

36. BÖLÜM
ALEXEI

"O HÂLDE ONA Dr. Handjob demenin sebebi onun mastürbasyon yapması mı?" diye sordu sinir bozucu, baş döndüren karım Shaughnessy'deki ihtişamlı, eski eve vardığımızda, "yoksa bu akşam *benim* ona bunu yapacağımı düşünmen mi?"

Kıskançlık içimde bir davul gibi gümbürdüyordu. Doktor, tepemi attırmaya çalışıyordu. Sesinin alaycı tonundan, sıcak, viski rengi gözlerindeki kıvılcımdan bunu anlayabiliyordum.

Yüce Tanrım, bu akşam çok güzel görünüyordu. Onu antrede dikilirken gördüğümde nefesimi kesmişti, o mükemmeldi. Parmaklarımı havaalanında öpüşürken yaptığım gibi onun yumuşak, dalgalı saçlarının arasına geçirmek için can atıyordum.

Ve şu ayakkabıları... Siyah kadife, kırmızı tabanlı, bileklerinde birer fiyonk olan ayakkabılar. Tüm hafta o fiyonkları düşünecektim.

Dişlerimi gıcırdattım. "Ona mastürbasyon yapmayacaksın."

Dudakları kıvrıldı. Ona bakmayı bırakamıyordum. Öpüşmemizi düşünmeyi bırakamıyordum. *Onu* düşünmeyi bırakamıyordum.

Bundan nefret ediyordum.

Etkinliğin bir personeli malikânenin içinde yol göstererek bizi balo salonuna götürdü. Bu ev çok büyüktü, kahrolası bir *balo salonu* vardı. Doktor muhtemelen bunun gibi bir evde büyümüştü. Gözlerim tekrar elbisesine odaklandı.

"Neden her zaman böyle ışıltılı zımbırtılar giyiyorsun?"

"Çünkü *böyle ışıltılı zımbırtıları* seviyorum. Beni mutlu ediyorlar. 'Mutlu' ne demek, biliyor musun, Volkov?"

Öpüşüme karşılık vermişti. Numaradan o şekilde öpüşemezdiniz, ne var ki, anlaşılan başka birini hayal ediyordu.

"Evet, Cehennem Ateşi. Mutlu olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Boşandığımız zaman, eminim bunu yeniden hissedeceğim."

Gözleri rekabetle parladı, güzel dudakları aralandı ve doktor bir şey söylemek üzereyken onu tepeden tırnağa süzen bir adam tarafından bölündük.

"Georgia."

Karımın yüzü neşeli bir gülümsemeyle aydınlandı. "Eric."

Demek Dr. Handjob buydu. Karımın aslında öpmek istediği kişi.

"Her zamanki gibi güzel görünüyorsun." Onu yanağından öpmek için eğildi.

Kaşlarımı kaldırdım. Bu adam gerçek miydi? Benim önümde karıma güzel olduğunu söylüyordu.

Doktor güzeldi ama yine de... Bunu söylemek bana düşerdi, ona değil.

Elimi beline atarak onu kendime çektim. Doktorun bana göz ucuyla eğlenen bir bakış atmasına aldırmadım. Adam hâlâ ona beğeni, hayranlık ve özlemle bakıyordu. *Özlem* mi?

Ondan hoşlanıyordu. Bu adam benim karımı istiyordu.

"Teşekkürler. Son dakika değişikliği için üzgünüm." Doktor bana umursamazca baktı. "Volkov eve erken geldi."

Etkinliğin tüm biletleri tükenmişti ama hastaneye yaptığım büyükçe bir bağış ve birkaç fotoğraf ile imza verme sözüm sayesinde organizatörler aceleyle benim için bir sandalye bulmuştu. Profesyonel bir hokey oyuncusu olmak neyse ki kapıları böyle açardı çünkü bu herifin tüm akşam doktora yapışmasına izin vermeme imkân yoktu.

Dr. Handjob'ın gözleri bana ilerledi. "Bu kocan olmalı." Bir elini uzattı. "Eric Handley."

"Alexei Volkov." El sıkıştık. Benim elim onunkinden büyüktü.

Adam doktora alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Kocana Volkov mu diyorsun, Georgia?"

Böyle samimimi olmalarından hoşlanmadım. Doktor benimle böyle şakalaşmıyordu ve kesinlikle bana böyle gülümsemiyordu.

Gafil avlanan doktor şaşkınlıkla baktı ve belindeki elim gerginleşti.

"Bana yıllardır böyle hitap eder," diye araya girdim. "Bir alışkanlıktan kurtulmak zordur."

Dr. Handjob gülümsedi. "Doğru. Seninle ilgili pek çok kez yakınmıştır."

"Öyle mi?" Neden bunun beni mutlu ettiğini bilmiyordum.

"Tamam," diye müdahale etti doktor. "O kadar çok yakınmadım."

Şerefsiz herifin gülümsemesi genişledi. "Geçen haftaki menüsküs ameliyatını hatırlıyor musun? Orada dinlemek zorunda kaldım..."

Elimi belinden ayırmadan doktoru çekip uzaklaştırırken veda etmedim. İkisinin işte birbirlerine sataştıkları düşüncesiyle midemde çirkin ve gergin bir şey birikti.

"Daha sonra seni bulurum," dedi doktor ona omzunun üstünden. Onu sürüklüyordum; bana dönüp sertçe baktı. "Çok kabaydın. O benim arkadaşım."

Soğuk ve zalim bir kahkaha attım. "O senin arkadaşın değil, Cehennem Ateşi. Bu etkinliğe birlikte katılmanızın bir randevu olmayacağını bana söylemeye kalkışma bile."

Beti benzi attı. "Olmayacaktı."

"Hiç seni bir yere davet etti mi?"

Doktor duraksadı.

"Etmiş." Bunu biliyordum. "Sorun neydi, senin için yeterince zengin değil mi?"

"İş arkadaşlarımla flört etmem." Bakışları soğudu. "Ama belki biz boşandıktan sonra onunla evlenirim. Dr. Yakışıklı ve Dr. Cehennem Ateşi. Kulağa hoş geliyor."

Onun şaka yaptığını biliyordum ama bundan hoşlanmadım. Bakışlarım onun dekoltesine doğru alçalan olağanüstü elbisesinde gezindi. Milyonuncu kez öpüşmemizi düşündüm. Gözden uzak bir yerde o şekilde öpüşürsek ne olacağını düşündüm.

Öpüşme çok daha ileri giderdi.

"İyi bir kadınla evlendin," dedi kıdemli bir hemşire bana yemek sırasında, karımı işaret ederek. "Çok zekidir, diğer herkesten daha sıkı çalışır ve öğrenmeyi sever..."

"Çok teşekkür ederim, Margaret," diyerek doktor onun lafını kestikten sonra konuyu değiştirdi.

Eğilip ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Bana bu akşamın temasının insanların sana methiyeler düzmesi olduğunu söylemedin."

Çalışma arkadaşları arasında son derece sevilen biriydi; onunla ilgili bilmediğim bir başka özellikti.

"Sadece seninle tanıştıkları için heyecanlılar."

Heyecanlılardı ama bir defalığına bu hokey yüzünden değildi. *Onunla* evli olduğum içindi. Bununla ilgili nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. "Neden hastanede çalışıyorsun? Bu işe ihtiyacın yok."

Takım ona fazlasıyla ödeme yapıyor olmalıydı. Bana bakmadan içkisini yudumladı.

"Görüşme sırasında bunu sorabilirler," diye ekledim.

Daha önemlisi, benim öğrenmeye ihtiyacım vardı. Sezgilerim sebebinin parayla hiçbir ilgisi olmadığını söylüyordu.

"Yaptığım şeyi seviyorum." Benimle konuşurken yüz ifadesi hiç bu kadar yumuşamamıştı. "Sevdikleri şeyi yapabilmeleri için sporcuların iyileşmesine ve hareket kabiliyetini yeniden kazanmasına yardım ediyorum. Hayatlarını daha iyi yapabilme fırsatım oluyor. Bu eşsiz bir deneyim. Uçmak gibi."

Gözlerindeki inanç karşısında sersemleyerek dilim tutuldu. Gerçeği söylüyordu. Ben de hokey için aynısını hissediyordum: Uçmak gibiydi.

Göğsümde tuhaf, hoşnut bir çarpıntı hissettim. Doktorun bana güvenmek için hiçbir sebebi yoktu ama güvenmişti. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Kafam karışmış ve merakım uyanmış hissetmekten hoşlanmadım.

Salonun ön tarafında bir kadın mikrofona "Bu akşam geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," dedi. "Ben Dr. Heather Joshi, Lionsgate Hastanesi'nin Sporcu Sakatlığı İyileştirme Programı'nın yöneticisiyim."

Salonda alkışlar yükseldi.

"Programla ilgili konuşurken emeklerine dikkat çekmem gereken bir kişi var." Yanımdaki kadının koltuk değnekli bir ergenle çalışırken laboratuvar önlüklü bir fotoğrafı Dr. Joshi'nin arkasında ekranda belirdi. Çocuğa cesaret verici bir şey söylüyormuş gibi görünüyordu.

"Georgia bu konuşmayı yapmak için gönüllü oldu ama onun kendisiyle ilgili güzel şeyleri dahil etmeyeceğini biliyordum." Birkaç kişi güldü ve yanımda doktor gözlerini devirdi ama gülümsüyordu.

"Dr. Georgia Greene'le on altı yaşındayken lateral malleol kırığıyla –aynı zamanda ayak bileği kırığı olarak bilinir– hastaneye geldiğinde tanışma zevkine eriştim. Benim yeni bir doktor olduğum sporcu sağlığı kliniğine gönderilmişti. Lise takımıyla futbol oynamaya dönebilmesi için altı ay birlikte çalıştık."

Doktor futbol mu oynuyordu?

Arkasındaki fotoğraf değişti. Daha genç bir Doktor Joshi ile Georgia'nın ergen versiyonuydu. Aynı viski gözler, aynı kestane saçlar. Diş telleriyle genişçe sırıtıyordu.

Salonda birkaç *ayy* nidası yükseldi. İnsanlar ona gülümsedi.

Dr. Joshi'nin yüzünde şefkatli bir ifade vardı. "Bu biziz. O zamanlarda bile Georgia'yla birlikte çalışmak keyifliydi. Zeki, meraklı ve heveslidir. İşine inanılmaz bir adanmışlığı vardır. Ayakkabı koleksiyonumla çok ilgilidir."

Salondakiler gülerken Dr. Joshi sıradaki fotoğrafa geçti. Georgia futbol sahasında bir vuruşun ortasındaydı. Atkuyruğu uçarken yüzünde bir odaklanma ifadesi vardı. Bacakları güçlü ve kaslıydı.

"Georgia, British Columbia Üniversitesi'nin Kadınlar Futbol takımına girerek üniversiteden tam burs kazandı."

Ona döndüğümde yaşadığım şok yüzümden okunuyordu. Bir üniversite takımında oynamak için çok iyi olmanız gerekirdi. Onun bir sporcu olduğunu bilmiyordum. Beni görmezden geldi.

Fotoğraf değişti; karım ile Dr. Handjob'ın bir fotoğrafıydı. Omuzlarım gerildi. Doktorun ondan içtenlikle hoşlanıyormuş gibi görünmesinden nefret ettim.

Bana asla böyle gülümsememişti.

"On beş yıl hızla geçti ve o Dr. Greene oldu, devlet destekleri için başvuruyor ve hastanede kendi sporcu sakatlığı iyileştirme programımızı kurmamız için beni ikna ediyordu. Ortopedi cerrahlarını, dahiliye doktorlarını, fizyoterapistleri ve dünyanın her yerinden diğer uzmanları programa katılmaları için cezbetti. Ülkenin en gelişmiş programlarından birini yürüttüğümüzü söylemekten gurur duyuyorum."

Salondakiler gürültüyle alkışlamaya başladı.

"Bunların hepsi doğru mu?" diye sordum cevabı bilmeme rağmen. Fakat bunu onun ağzından duymak istiyordum.

Gözlerime bakmadı. "Evet."

"Bununla birlikte, programdan söz ederken Dr. Greene'in favori bölümünden söz etmeyi atlayamayız."

Fotoğraf değişti: Doktor bir futbol sahasında bir grup ergen kızla birlikteydi.

"Araştırmamızın bir hedefi iyileşmeyi hızlandırmak ve Dr. Greene'in hipotezine göre, bir takımın parçası olmak rehabilitasyon sürecinin kritik bir bileşenidir. Katılımcıların programa dahil diğer sakatlanmış sporcularla bir takımda oynama seçeneği mevcut. Tıbbi gözetim altında bir takım ortamının topluluk ve motive edici yararlarını tekrar kazanabildikleri, geçerli yeteneklerine özel haftalık antrenmanları var. Takımlar yaş, cinsiyet ve yetenek seviyesine göre kuruluyor." Georgia ve ergen kızların gözlerimi alamadığım fotoğrafına gülümsedi. "Bu, Dr. Greene'in takımı Vancouver Şeytanları."

Beni hâlâ görmezden gelen karıma döndüm. Futbol antrenörlüğü mü yapıyordu?

Geceleri oraya gittiğini fark ettim. Ya açıkça her şeyini adadığı hastane programında oluyor ya da futbol antrenörlüğü yapıyordu.

Dr. Joshi programla, diğer doktorlarla ve bazı başarı hikâyeleriyle ilgili daha fazla konuştuktan sonra seyirciye gülümsedi.

"Ve şimdi sırada hepimizin beklediği bölüm var: Doktor müzayedesi."

Bir ilgi mırıltısı salona yayıldı. Bakışlarımı hızla Georgia'ya çevirdim. "O neden bahsediyor?"

"Güzel Dr. Greene'le başlayacağız," dedi Dr. Joshi.

"Cehennem Ateşi," sert ses tonum yalnızca onun duyabileceği kadar alçaktı. "O neden bahsediyor?"

"Gevşe." Karım herkes ona bakarken gülümsedi. "Doktorlarla randevuları açık artırmaya çıkarıyorlar."

Dr. Joshi bize doğru küstahça sırıttı. "Dr. Greene'i gecenin bu bölümü için evlenmeden önce ikna ettik ama umarım yeni kocası için sakıncası yoktur."

"Birisi seninle bir randevuya çıkma imkânını mı kazanacak?" Bu fikirden hoşlanmadım. Hem de hiç.

"Teklif vermeye bin dolardan başlayacağız." Dr. Joshi eli havada olan Dr. Handjob'ı işaret etti. "Dr. Handley bin dolar veriyor."

Yok artık? Bakışlarım aniden o şerefsize yönelirken içimde bangır bangır alarm çalıyordu. Herif Georgia'ya imalı bir şekilde göz kırptı.

"İki bin veren var mı?"

Ben dahil birkaç kişi elini kaldırdı.

"Dr. Greene'in yakışıklı yeni kocasından iki bin."

"Volkov." Karımın parmakları uyluğuma saplandı. Aletim kalktı. "Yapma."

Dr. Handjob bakışlarını benden Georgia'ya ilerletti.

"Üç bin veren var mı?" diye sordu Dr. Joshi.

Herif elini kaldırdı. Burun deliklerim genişledi.

"Beş bin?"

Elimi kaldırdım. Salon uğuldamaya başladı.

"Volkov," diye tısladı doktor gülümsemesinin arkasından. "Teklif vermeyi kes."

"On bin?" Dr. Joshi sevindi. "Dr. Handley'den on bin."

"Ailesi varlıklı ve zaten bağış yapacaktı," diye fısıldadı doktor. "Benim için teklif vermesini rica ettim. Biz arkadaşız. Kimse benim için teklif vermezse küçük düşmek istemedim ve bir ucubenin başıma kalmasını istemedim."

"Sana güzel diyen bir arkadaş mı?"

Benim karım. Onun değil.

"Yirmi bin veren var mı?"

"Yirmi bin," diye seslendim ve salondaki gerilim yoğunlaştı.

Dr. Joshi heyecandan çatlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Sanırım Dr. Greene'in yeni kocası eşini kendine ayırmak istiyor. Otuz bin veren var mı?"

"Otuz," diye seslendi Dr. Handjob.

Bir dakika. Georgia'ya kaşlarımı çattım. "Kimsenin senin için teklif vermeyeceğini mi düşündün? *Şu* elbiseyle? Sen deli misin?"

Doktorun trafiği durdurabilecek bir gülümsemesi ve mükemmel memeleri vardı. Vücudu rüya gibiydi.

Bir şey söylemek istiyormuş gibi göründü ama Dr. Joshi araya girdi.

"Kırk bin veren var mı? Dr. Handley'den kırk bin. Az önce bir rekor kırdık, millet. Elli bin veren var mı? Elli bin dolar."

Elimi kaldırdım. "Elli."

Birisi ıslık çaldı.

Karım boğuk bir ses çıkardı. "*Alexei.*" İlk defa ismimi söylüdu. Dudaklarının "l" ve "*x*" harflerinde çıkardığı tınıyı beım. "Derhâl. Teklif. Vermeyi. Kes."

vzlerindeki kararlı bakış beni pervasızlaştırdı. Ya da belki ın Georgia'ya onu istiyormuş gibi bakması.

, pislik benim karımı istiyordu.

üz bin," diye seslendim, kanım kulaklarımı dövüyordu ve lık nidaları salonu canlandırdı.

r. Handley?" diye sordu Dr. Joshi ama herif başını iki yana arak salona hüzünle gülümsedi.

eyirci alkışlarla coşarken zafer duygusu bedenimde gümbürordu. Yanımda karım dişlerini sıkarak gülümsüyordu.

Vancouver Storm'dan Alexei Volkov'a yeni karısı Dr. Geor-Greene'le bir randevu kazandığı için tebrikler, ayrıca programıza cömert katkısı için çok *teşekkür ederiz.*"

Kıskançlığa kapıldığım için az önce yüz bin dolar mı harcadım? Evet ve bunu yine yapardım.

Herkes izlerken eğilip onu yanağından öptüm, kokusunu içime çektim, dudaklarımı kulak kepçesine dayadım. Ukala ve erkeksi bir gururla doluydum.

"Bana ne yapacağımı söyleme, Cehennem Ateşi."

Ninova

37. BÖLÜM
GEORGIA

HEATHER başka bir doktorla randevuyu açık artırmaya çıkarırken Volkov'u balo salonunda sürükleyerek en yakın kapıdan dışarı ittim.

Burası, zeminden tavana uzanan kitaplıklarla dolu, koyu ahşap panelli ve loş ışıklı bir kütüphaneydi. Teklif verme devam ederken duvarlardan Heather'ı duyabiliyorduk.

"Bu da neydi?" diye sordum.

Gözleri yakıcıydı. "Bir vergi indirimi."

Loş ışıkta kocamın yüzünün düzlemleri özellikle keskin, göz altındaki halkalar daha da koyu görünüyordu ve o tepesi atmış, çenesini sıktığı ifadesi ona yalnızca daha ateşli bir hava katıyordu.

Öfke karnımda toplandı. Veya uyarılma. Emin değildim.

"Sahiplenici davranışın sınırı aştı. Kendini kontrol et, seni hayvan."

Bana ters ters bakarak dibime girdi. "O pislik karıma asılıyordu. Bir şey yapmak zorundaydım."

Midem takla attı. "Ben senin karın değilim."

"Evet, karımsın." Bir adım daha ilerledi. Sırtım duvara çarptı.

Volkov ağzıma baktı. Yine şu öpüşmemizi mi düşünüyordu? Nabzım hiddetle hızlandı. *Tam* bir pislikti.

Az önce kıskandığı için bana çok fazla para harcamış bir pislik. Kızmak istiyordum *–kızgındım–* ama ufak, minik bir parçam böbürleniyordu.

"Sana katlanamıyorum," diye fısıldadım.

Yumruğunu duvara, başımın yanına yerleştirdi. "Ben de senden nefret ediyorum, Cehennem Ateşi."

Ağzını benimkine doğru indirip bekledi. Bizim için bu yeni bir oyundu: İlk kim pes edecekti?

Ben olmayacaktım. Elimi onun sert göğsüne bastırdım. Dokunuşumun altında kalbi güm güm atıyordu. Kokusu odaklanmamı zorlaştırıyordu.

"Daha fazla öpüşmek yok," diye hatırlattım ona ve gözleri parladı.

Parmakları elbisemin yaka hattında gezinerek tenime kıvılcımlar gönderdi. Sanırım eski kovboy filmlerinde bayılan başrol kadın gibi kirpiklerim titreşti. Volkov gözlerini benimkilerden ayırmadan parmaklarını daha aşağı, yakamın altına çekerek bana meydan okudu. Bana *kafa tuttu*. Parmak uçlarının altında kalbim hızla çarpıyordu ama ona soğuk, ilgisiz bir şekilde sırıttım.

Pes etmeyecektim. Onun kazanmasına izin vermeyecektim.

"Bana durmamı söyle."

Hayır. Tanrım, hayır. "Umurumda değil."

Bu meydan okuma oyununu bütün gün oynayabilirdim.

Bakışlarım pantolonunun etkileyici ereksiyonuyla esnemiş ön tarafına indi. Sertçe yutkundum, sıcaklık içimde dolaşıyordu. Volkov iriydi.

Parmaklarını memelerimin arasındaki vadiye uzattı. Kanım kulaklarımda uğulduyordu ama bir elimi kaldırdım ve numaradan esnedim.

Dudaklarını omuzuma yaklaştırdı, kirli sakalı tenimi sıyırırken daha fazla ısındım. "Ayak bileklerinde birer fiyonkla kendine iyi kız süsü mü veriyorsun?" Ürperdim ve alçak sesine eğlenen bir tını verdi. "Bundan hoşlanıyorsun, değil mi, Cehennem Ateşi? Sana iyi kız denmesinden hoşlanıyorsun?"

İyi kız kelimeleri midemde bir heyecan yarattı. "Hayır. Nefret ediyorum."

"Yalan söyleme."

"Sıkıldım." Tüm dikkatim, yakamı takip ederek göğsüme inen dudaklarıyla sınırlandı. Bacaklarımın arasında sıcaklık fırıl fırıl dönüyordu ve –Aman Tanrım– ıslanmıştım.

Doğrusu bu korkunç oyun beni tahrik ediyordu. Mümkün değildi. İmkânı yoktu.

Parmaklarını yakama takarak onu birkaç santim aşağı çekti, dudaklarını memelerimin arasındaki hassas tene sıkıca yapıştırıp emdi. Gözlerim kapandı ama ses çıkarmadım. Ona asla bu tatmini yaşatmazdım.

"Son şansın," dedi, sesi alçak ve kulak tırmalayıcıydı, gözleri günah kadar karaydı. Gece yarısı kadar kara. Gözbebekleri irileşmişti, gözleri arzuyla parlıyordu.

"Daha önce hiç bundan öteye geçmediysen sorun değil." Sesim amaçladığımdan daha hırıltılıydı. Kan dolaşımımda bu seviyede adrenalin sağlıklı olamazdı. "Klitorisimin nerede olduğunu göstereceğim."

Kısa, neşesiz bir kahkaha attıktan sonra yakamı daha aşağı çekerek sutyeni birlikte indirdi ve meme ucumun sert tepeciğini dudaklarının arasına aldı.

Emdiğinde zevkin yoğun etkisiyle dişlerimi sıktım. Dilini mememde her çevirişi ve kaydırışı ikisinin arasında bir kordon varmışçasına klitorisimi çekiştiriyordu. Külotum ıslaktı. Kalbim hiç olmadığı kadar şiddetle çarpıyordu. En üst seviye pislik ve kontrolcü herif Alexei Volkov, meme ucumu emiyordu ama bunu dert etmekte zorlanıyordum. Öyle iyi hissettiriyordu ki düşüncelerimi toparlayamıyordum.

Uyluğuma götürdüğü eli üzerimde kayarken tenim diken diken oluyordu. Bu elbisenin yırtmacının bir iş etkinliği için uygunluğundan şüphe ettiğimi belli belirsiz hatırladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Sen benden nefret ediyorsun."

"Senden nefret ediyorum." Bakışlarını kaçırmıyordu. Neden böyle ateşliydi? "Ama yine de seni becermek istiyorum."

"Belki gidip Doktor Yakışıklı'yı getirmeliyim," dedim her nedense. Galiba ateşle oynamaktan hoşlanıyordum.

Volkov'un bakışları keskinleşti. "Sakın cüret etme."

Elini daha yukarı kaydırarak bacaklarımın arasına, nemli külotuma bastırdı ve sıcak, enfes bir his bedenime hızla yayıldı.

Lanet olsun. Şu anda Volkov ve ben bir kaçamak yapıyorduk. Bedenim tepki veriyor, iç organlarım eriyor, kanım yoğunlaşıyor ve mahrem kaslarım boşluğu sıkıştırıyordu.

Memnuniyetle dolu bir şaşkınlığın boğuk ve hafif sesi göğsünde yankılandı. Tanrım, Volkov çok uzun boyluydu. Çok geniş, büyük ve güçlüydü. Parmaklarını külotumun kumaşının altına kaydırdı. Ânında klitorisimi buldu, mükemmel bir sürtünmeyle onunla meşgul oldu. Büyüyen sızım dizlerimi titretti ve iniltimi bastırdım.

Volkov sayesinde değildi. Daha önce tüm iş arkadaşlarım yan odadayken böyle bir şey yapmamıştım. Heyecanlıydı. Belki ben bir gösterişçiydim.

Netlik, bulanık düşüncelerimi yarıp geçti. "Herhangi biri görebilir."

Yutkunurken güçlü boğazı hareket etti, parmakları bana parçalara ayrılabilirmişim gibi hissettiren dar daireler çizerken gözleri arzuyla bulutlanmıştı.

"Az önce açık artırmada yaşanandan sonra, beni burada, karımı becerirken bulmak kimseyi şaşırtır mı sence?"

Sıcaklık bir kez daha şok edici bir şekilde sıkıştırdı. Volkov serbest elini az önce girdiğimiz kapıya uzattı, kilidi çevirdikten sonra bekledi, hareket etmedi, sadece beni izlerken, gözlerimi araştırırken nefesleri hızlıydı.

"Bana durmamı söyle, Cehennem Ateşi."

İçimde bir engel kırıldı. Ben de onu becermek istiyordum ve mesele sadece oynadığımız zararlı oyun değildi. Volkov'a kontrolünü kaybettirmek istiyordum. Bana baktığı her seferinde, son derece itici bulduğu kadının ona kontrolünü kaybettirdiğini hatırlamasını istiyordum.

"Sadece seks," diye fısıldadım.

Aramızdaki gerilimi rahatlatmamız gerekiyordu, böylece sahte evliliğimizin geri kalanını birbirimizi yok sayarak geçirebilirdik. Bu şekilde, *onunla* seks yaparak zirveye ulaşmamın imkânı yoktu ama beni itekleyen dürtüm yine de sabitti.

"Başka ne olacaktı?"

"Sırf netleştirelim diye söylüyorum."

Kemerine uzanıp beceriksizce açmaya çalıştım. Volkov ellerimi kenara itti, aletini boxer'ından çıkardı ve ucunda damla damla biriken nemle uzanan kalın aletinin boyutuna hayretle baktım.

Volkov'un yaşıyla, yatak odasında çektiği zorlukla ilgili yaptığım her iğneleme zihnimde dönüyor, benimle alay ediyordu. Volkov'un aletinin böyle olması evrenin bir şakası olmalıydı.

"Gözün mü korktu?" Bir kaşını kaldırdı.

"Katiyen."

Alçak sesli, sakin bir kahkaha attı. Bir kondom ortaya çıktı, onu taktı ve uyluğumu yukarı kaldırmadan önce külotumu kenara kaydırdı, bakışları bir an topuklularımda oyalandıktan sonra kendini içime itti.

Başım geri düştü, gözlerim kapandı ve onun yoğun kalınlığına alışırken çenem gevşedi. Tanrım, çok büyüktü.

"İyi misin?" dedi dişlerini gıcırdatarak. Göğsümün derinliklerinde bir şey değişti. Bir nefret seksi sırasında benim nasıl olduğumu kontrol etmemesi gerekiyordu.

"Onu zar zor hissediyorum," diye solurken ellerim duvara dayalıydı. "Çok ufak. Minik bir havuç gibi."

Kelimeleri güçbela bir araya getirebildim; çok iyi hissettiriyordu ve henüz tamamen içimde değildi. Benim edepsiz bir yalancı olduğumu biliyormuş gibi alçak sesle, sakin bir kahkaha atarken kalçalarını itiyor ve aleti tamamen yerleşene kadar beni esnetiyordu.

Derin, yoğun dolulukla zevk, omurgamın alt kısmında sürekli yükseldi. Aman Tanrım. Nabzım kulaklarımda atıyordu. Geri çekildi ve sert bir itişle tekrar içime gömüldü; bedenime yayılan enfes sıcaklıkla omurgam büküldü.

Cezalandırıcı bir tempo tutturarak kendini tekrar ve tekrar iterek düşüncelerimi eritti. Bakışının ağırlığı beni daha çok tahrik etti. İçimdeki basınç büyüdü, ikiye, üçe katlandı; elektrik akımları omurgamda yukarı aşağı ilerlerken bacaklarımın arasında çaresiz bir sızı toplanıyordu.

Aralık duran ve bana sataşan ağzına bakarken arzu bedenime bastırıyordu. Volkov'un gözleri yanıyordu, gözbebekleri kocamandı.

"Öpüşmek yok dedik," diye bana alçak sesle hatırlattı.

"Biliyorum." Yutkundum.

Başını öne doğru düşürüp alnını duvara yaslayarak yüzünü saçlarımın arasına eğdi, kokusunu derin derin içine çekti. "Çok kibarca rica edersen bir istisna yapacağım."

"Hayır, teşekkürler." Kelimeleri söylerken inlememeye çalıştım.

"İstiyorsun."

"İstemiyorum." İstiyordum.

"Bana yalvar, Cehennem Ateşi. Bana seni öpmem için yalvar ve öpeyim."

Çok fena ayartılmıştım ama ona bu tatmini yaşatacağıma ölürdüm. "Asla. Zaten bunda kötüsün."

"Kendine böyle söylemeye devam et, *iyi kız*."

Kaslarım onun etrafında kenetlendi. Volkov beni daha sert becerdi, sanki benden nefret ediyordu. Sanki tüm hüsranını buna katıyordu. Papyonu çözülmüş, boynunun etrafından sarkıyordu.

Hayatımın geri kalanında bunu düşünecek olmaktan nefret ediyordum.

Karnımın alt kısmında bir kıvılcım tutuştu. Aman Tanrım. Bu gerçekten başarılı oluyordu. Hayır... Kesinlikle değildi. Ben seks sırasında zirveye ulaşmazdım. Varoluşsal bir kriz yaşadığımı sezmiş gibi, kocam beni daha sert, daha hızlı, daha fazla aciliyetle beceriyordu.

"Keyfin yerindeymiş gibi görünüyorsun, Doktor."

Alaycı, bilmiş, despot tonunda bir şey gerilimin bacaklarımın arasında daha sıkı kıvrılmasına sebep oluyordu. *Onun* benimle böyle konuşmasından hoşlanmamalıydım ama hoşlanıyordum.

"Git kendini becer," diye fısıldadım. En zekice hakaretim değildi ama ismimi hatırlamakta zorluk çekiyordum. Fakat inleyerek ona bu tatmini yaşatacağıma beynimdeki tüm damarların çatlamasını tercih ederdim.

Kendimi tuttuğumu biliyormuş gibi Volkov'un ağzı zalim bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sorun değil, bunu itiraf edebilirsin."

Ateşliydi. Aşırı ateşliydi. Volkov'da bu yeteneğin olduğunu kim bilirdi?

Görmeden odanın diğer tarafında bir noktaya bakarken işimde şahit olduğum en tiksindirici şeyleri düşünüyor, kont-

rolümü kazanmak için uğraşıyordum. Dikkatimi dağıtmak için her şey bana yarardı.

Orgazmlar zihinseldi. Volkov'dan nefret ediyordum ve zirveye ulaşmayacaktım. Klitorisime dokunmuyordu bile. Beni bir seks oyuncağı gibi kullanırken bana hemen hemen hiç temas etmiyordu.

Bir başka sıcaklık girdabı. Aman Tanrım. Bundan gerçekten hoşlanıyor muydum? Benim neyim vardı? Hisler birleşerek bir girdap yapıyor, sıkıştırıyor ve kenetleniyordu. Tenim yanıyordu. Düşünemiyordum. Hızla bir nefes aldım. Aman Tanrım. *Boşalmayacaktım boşalmayacaktım boşalmayacaktım.* Burada değil. Yapamazdım. Ondan nefret ediyordum. Gözlerim kapanırken içimde sıcaklık toplanıyor, şu yoğun çözülme hissi başlıyordu. Nefes nefese kaldığımı duyabiliyordum.

Seks diğer insanlar için böyle miydi? Çünkü benim için asla böyle olmamıştı.

"Ah, sakın boşalma," diye kulağıma hırıltıyla fısıldadı; o alçak, aç tonuyla içimde ani bir tutku dalgası kabardı. "Sakın boşalmaya cüret etme." Beni daha sert beceriyordu. Daha sert. Aman Tanrım. Kendimi tutamıyordum. "Bu benim için," dedi kulak tırmalayan bir sesle.

Darbeleri düzensiz ve acil bir hâl aldıktan sonra gerildi. Boğuk bir inlemeyle yüzünü boynuma gömdü. İçimde nabız gibi attığını hissediyordum.

Uzun bir an kıpırdamadık. Volkov hâlâ içimdeydi, ikimiz de nefes nefeseydik ve bitişikteki balo salonunda Heather'ın açık artırmayı sona erdirdiğini duyabiliyordum. Uçurumun kenarında aniden durmuşum gibi hissediyordum, nabzım adrenalinle hızla atarken tamamen doyumsuz bırakılmıştım.

Başımı kaldırıp baktım ve Volkov'un gözlerindeki şaşkınlıkla kalbim durdu. Demek onun için de normal değildi. Bunu düşünmek bile istemiyordum.

Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı. Ben ne yapıyordum? Volkov'la seks yapamazdım. Pislik herif zirveye ulaşmama bile izin vermemişti.

Sert, ayıltan bir nefes alarak bir elimle onun göğsünü ittim. Ânında geri çekildi. Uyarılma hâlâ karnımın alt kısmında kıvrılırken elbisemi ve yakamı düzelterek kendimi derleyip topladım; tek kelime etmeden yürüyüp kapıdan çıkarken Volkov'un bakışlarının ağırlığını hissediyordum.

Ninova

38. BÖLÜM
ALEXEI

"GEORGIA, kendini iyi hissediyor musun?" diye alçak sesle sordu Dr. Joshi, karım tökezleyerek masaya döndükten sonra. "Kızarmışsın."

Doktor boğazını temizledi. Güzel bir pembe renk yanaklarını kapladı ve kendimi bakışlarımı çevirmeye zorladım.

Bunu yapmamalıydık ama kanım, merak ve tatminle gürlüyordu. Doktorun bana yüzünde o meydan okuyan ifadeyle, gözlerini aydınlatan ateşle bakması...

"İyiyim," diye cevap verdi Georgia.

Gözlerini hızla benimkilere çevirdi ve tekrar kaçırdı; tüm düşünebildiğim kütüphanede bana bakma biçimiydi, sanki gözlerini alamıyordu. Sıcak, sıkı vajinasının aletimin etrafında nasıl hissettirdiğiydi. Onun zirveye ulaşmasına izin vermediğimde gözlerindeki hiddet ve kanımdaki güçlü sarsıntıydı.

Hayatımın en iyi seksi, diye endişeyle fark ettim. Bu iyi değildi.

Hayatım boyunca hiç böyle bir şey yapmamıştım. Bana ne olduğunu bilmiyordum. Onu kütüphaneye geri sürüklemeyi ve başladığım şeyi bitirmeyi sinir bozucu ölçüde çok istiyordum. Onun parçalara ayrılıp dağıldığını izlemek şimdiye dek gördüğüm en tatlı şey olurdu.

İşiyle ilgili daha fazla bilgi edinmek bende bir şey uyandırmıştı. Onunla ilgili öğrendiğim her detayla birlikte, doktor hakkında yanıldığıma dair hissim büyüyordu.

Tanrım. Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. *Kendini toplarla.*

Şu Dr. Handjob ona yine bakıyordu ve kıskançlık midemde düğümlendi. Georgia'nın kâğıt üzerinde benim karım olması fark etmezdi. Adam bunu bilmiyordu. Onun bildiği kadarıyla Georgia benimdi.

"Tatlına neredeyse hiç dokunmadın," diye ekledi Dr. Joshi endişeyle.

Georgia hızla bana baktı ve omuzlarını doğrulttu. Orada yaşananlar bir daha tekrarlanmayacaktı ve karnımın alt kısmında süregelen uyarılmaya gelince... O doğal bir fiziksel tepkiydi. Doktordan hâlâ hoşlanmıyordum.

O her zaman son derece *gevezeydi* ve kontrolü ele alırdı; onun yaşadıklarımıza böyle tepki verdiğini görmek bana son günlerde nadiren hissettiğim bir zafer duygusu tattırdı.

"Kocamın tıraş sonrası losyonunun kokusu midemi bulandırıyor," dedi Dr. Joshi'ye.

Ağzım seğirdi. Buyurun. Tanıdığım ve kavga etmeyi sevdiğim kadın buydu.

Arkama yaslandım ve kolumu onun sandalyesinin arkasına koydum. "Belki hamilesindir."

Suyu genzine kaçtı. Masada Dr. Handjob çatalını yüksek bir tangırtıyla düşürdü.

"Öyle mi?" Dr. Joshi afallamış ama memnun görünüyordu.

"Değilim," dedi doktor çabucak. "Kesinlikle hamile değilim."

"Bunu bilmiyorsun." Saç uçlarını buldum. "Her zaman dikkatli değiliz."

Doktorun bana yönelttiği öfkeli bakışlar karşısında alev almamam bir mucizeydi. Göğsüm bir baskıyla genişledi ve ağzımı onun kulağına yaklaştırdım.

"Sorun ne, Cehennem Ateşi?" diye mırıldandım. Saçları tıpkı hayal ettiğim gibi yumuşaktı. "Gergin görünüyorsun."

Doktor elini uyluğuma koydu ve aletim kalktı ama bir an sonra bacağıma keskin bir nesne saplandı. Dizim hopladı ve masanın altına çarparak tabaklarla bardakları takırdattı.

Aşağı baktığımda doktorun çatalını saran elinin geri çekildiğini gördüm.

"Kas spazmı," diye masaya açıklama yaptıktan sonra sesimi tekrar alçalttım. "Az önce bana çatalını mı sapladın?"

Doktor gülümserken gözlerinde kontrol edilemez bir ateş yanıyordu. "Üzgünüm, *bebeğim*. Elim kaydı."

"Arsız seni."

Gözlerini devirdi ve gülmek istemem çok tuhaftı.

Göz göze geldik ve karnımın alt kısmı bir sızıyla zonkladı. Büyüleyici, eşsiz bir karamel renginde olan gözleri çok güzeldi. Onu becerirken titreşen uzun kirpikleri vardı.

Bunu yapmamalıydım ve bu bir daha yaşanmayacaktı. Biz böyle şeyler yapamazdık.

"Bunu bir daha asla yapmayacağız," dedi arabayla eve dönerken.

Korkunç bir düşünceyle sarsıldım: Fazla mı ileri gitmiştim?

Midemde bir utanç hissi ortaya çıktı; seks sırasında öyle davranmazdım. İsterdim ama asla öyle davranmazdım.

"Seni incittim mi?" diye telaşla sordum. Gözlerimiz buluştuğunda onunkiler şaşkındı. "Daha öncesinde?"

Belki fazla sert veya hızlıydım. Belki canı acıyordu. Doktorda gerçek bir acıya veya rahatsızlığa sebep olduğum fikri uyarılmama soğuk su döktü.

"Hayır." Homurdandı.

"Ben ciddiyim."

"Volkov, iyiyim. Rahatla. Medyaya koşmaya ve kariyerini mahvetmeye niyetim yok."

"Endişe ettiğim bu değildi." Bu aklıma bile gelmemişti.

"Beni incitmedin."

Rahatladım ve direksiyonu tutuşumu gevşettim.

"Evliliğimiz bir anlaşmadan ibaret." Tırnaklarını inceledi. "Kendimize bir iyilik yapalım ve bunu karmaşıklaştırmayalım."

Bu akşam onunla ilgili öğrendiklerimi düşündüm. Sporcularla çalışan, dünya çapında bilinen bir araştırma programı kurmuştu. Belli ki bu onun tutkusuydu. İş arkadaşları ondan hayranlıkla söz ediyordu, işinde *arkadaş* olarak onun için binlerce

dolarlık teklif veren şu herif vardı ve futbol oynadığı için bir üniversite bursu kazanmıştı.

Öncesini, onun zirveye ulaşmasına izin vermediğimde gözlerinde beliren çaresiz hüsranı düşündüm. Onu merdivenlerden yukarı yatağa taşıdığımı, onu ödüllendirmek için başımı bacaklarının arasına gömdüğümü hayal ettim. Onunla ilgilenme ihtiyacı içimde gümbürdüyordu.

Ve durum böyleyken *bunu* tekrar yapamazdık. Aptalca bir şey yapıp bu kadını önemsemeye başlamayacaktım.

"Bana uyar."

Onunla ilgili bilmediğim başka ne vardı? İlk kez, mirasına neden bu kadar ihtiyaç duyduğunu bu denli çaresizce merak ettim.

Umurumda değildi. Bilmek istemiyordum.

"Bu tür etkinliklere birlikte gitmemiz gerekiyor," diye ekledim. "Seni bir başka *randevuya* çıkarken yakalamak istemiyorum."

Alaycı bir kahkaha attı. "O hâlde şanslısın. Annemle babam gelecek hafta sonu bir parti veriyor. Seninle tanışmak için yalvarıyorlardı."

Greene'ler benimle tanışmak mı istiyordu?

Ağzımı kötü bir tat doldurdu. Greene'ler Emma'nın ailesiyle aynı sosyal çevrelerde geziniyordu. Hatta Georgia, Emma'yı tanıyor olabilirdi. Partilerinde üniformalı personel yemek servisi yapacak, en kaliteli şampanyalar ikram edilecekti. Tuzu kuru konuklar devletin vergi paralarını fakirler için kullandığıyla veya ne kadar çok mültecinin ülkeye kabul edildiğiyle ilgili şikâyet edecekti.

Onun şımarık ve bencil olmasıyla ilgili yanılmıştım. Onun, zengin bir adamla evlenip elini sıcak sudan soğuk suya sokmadan yaşamak istediğini düşünmekte yanılmıştım.

Belki ailesiyle ilgili de yanılıyordum. Belki Emma'nınkilere hiç benzemiyorlardı.

Doktoru tamamen çözdüğümü düşünüyordum ama şimdi karımla ilgili *hiçbir şey* bilmediğimin farkına varıyordum.

39. BÖLÜM
ALEXEI

MUTFAKTA OTURMUŞ doktorun eve gelmesini bekliyordum, böylece ailesinin partisi için yola çıkabilirdik; geçen hafta yardım gecesinde yaptıklarımızı düşünmemeye çalışırken merak beni ele geçirdi ve doktorun birkaç hafta önce kullandığı şu sosyal medya uygulamasını açtım.

Onun profilini görmek için bir hesap oluşturmak zorunda kaldım. Onu bulmak kolaydı, şaşırtıcı sayıda takipçisi vardı ve Takip Et'e bastıktan sonra fotoğraflarına göz gezdirerek birkaç dakika geçirdim. Jordan ve Darcy'yle birlikte bir sürü fotoğrafı vardı, birkaç tane iş fotoğrafı, yazın Hawaii'de çektiği bir selfie. Mayoyla nasıl göründüğünü tam olarak hatırlıyordum; gösterişli kıvrımları ortadaydı. Profilinin farklı bölümlerine tıkladığımda etiketlendiği fotoğrafları buldum. Burada doktorun dahil olduğu farklı fotoğraflardan bir koleksiyon açıldı.

Fakat içlerinden biri farklı görünüyordu. @doc.georgia.greene.queen onun kıyafetlerine adanmış bir hesaptı. Bazı fotoğraflar onun kişisel hesabından, bazıları onu dışarıdaki dünyada, genellikle arenaya girip çıkarken fark etmiş insanlardan toplanmıştı.

Bir hayran hesabı mı vardı? Takip Et'e bastım.

Geçen hafta uçakta çektiği fotoğrafımıza bakarken –*NHL'nin en ateşli çifti*, yazıyordu bir yorumda– tanıdık bir menekşe kokusu aldım.

"Gizlice beni mi gözetliyorsun?" dedi omzumun üzerinden ve saatim tekrar ötmeye başladı.

"Tanrım." Telefonumu sakladım. "Bana sessizce yaklaşma."

Kaşlarını kaldırdı ve telefonuma anlamlı bir bakış attı. "Onu gördüm. Favori yorumum, *Volkov karısına benim çift katlı çizburgere baktığım gibi bakıyor*, yazan."

Hayır, bakmıyordum. Bakıyor muydum? Ensem ısındı.

Doktor sanki kütüphane olayı asla yaşanmamış gibi soğuk ve ilgisiz bir şekilde sırıttı. Sanki onu bir kez bile düşünmemişti.

Gelgelelim ben bunu zihnimde tekrar tekrar canlandırmayı bırakamıyordum. Onun sıkı, sıcak vajinasına gömülü olduğumu hayal ederek mastürbasyon yapmayı bırakamıyordum. Zirveye yaklaşırken, beni içinde daha sert sıkıştırmaya başlarken çıkardığı küçük kesik soluma seslerini duymayı bırakamıyordum.

Hiç olmamış gibi davranmak mı istiyordu? Peki. Ben de öyle yapacaktım.

Saate göz atarak "Gitmek için hazır mısın?" diye sordum.

"Hiç değilim." Yanımdaki tabureye serdiği elbise çantasını gösterdi. Onun fotoğraflarına bakmaya öyle dalmıştım ki fark etmemiştim bile. "Kostümle gitmemiz gerekiyor."

Çantanın fermuarını açtım ve süper kahraman kostümünü ânında tanıdım. "Batman mi? Maske fetişin falan mı var?"

"Yüzüne bakmak istemediğim fetişe ne deniyor?"

Ağzım seğirdi ve gülme isteğimle karnım kasıldı. Onun iş yardım gecesindeki yaşananlardan sonra ihtiyacımız olan son şey birlikte gülmekti. Hâlâ bunu düşünmemekte zorlanıyordum.

Gece gündüz tüm düşündüğüm onu becermekti. Zirveye ulaşmasına izin vermediğimde gözlerinde beliren ihtiras aleviydi.

Ne yapacağının söylenmesinden hoşlanıyordu ve daha beteri, ben de bundan hoşlanıyordum.

Omuzlarının etrafında serbest bıraktığı parlak ve dalgalı saçları dokunulmak için yalvarıyordu. Makyajı gözlerini daha ışıltılı ve dudaklarını daha dikkat dağıtıcı gösteren bir şekilde yapılmıştı. Bir tişört ve yine o taytı giyiyordu. "Sen ne olarak gideceksin?"

Sırıttı. "Görürsün." Eliyle kışkışlayan bir hareket yaptı. "Gidip üstünü değiştir. Yirmi dakika sonra seninle burada buluşuruz."

Yirmi dakika sonra şaşırtıcı derecede kaliteli Batman kostümünü giymiş oturma odasında otururken elimde tuttuğum maskeyi inceliyordum.

Bunu nereden bulmuştu? Kostüm âdeta benim için yapılmışçasına uymuştu.

Ayak sesleriyle başımı kaldırıp merdivenin tepesine baktım ve ağzım açık kaldı. Karım deri kumaşı bedeninin her kıvrımını ve çukurunu saran dar siyah bir tulumla aşağı iniyordu. Çok yüksek, ince topuklu ayakkabıları sivri burunluydu.

Bir anda neredeyse sertleştim.

Saatim öttü ve onu susturdum. Neden bir daha seks yapmamaya karar vermiştik?

"Ebeveynlerinin evine giderken bunu mu giyiyorsun?" Ensemi kaşıdım. "Acaba onlar, şey..."

Lanet olsun, ateşli görünüyordu. Bu iyi değildi.

"Acaba onlar ne?"

"Hımm?" Bakışımı hızla kaldırdım ve gülümsemesi ölümcül bir hâl aldı. "Bir aile etkinliği için böyle mi giyiniyorsun?"

Homurdandı. "Bana bu kostümleri ödünç veren kişi annemdi."

Ne? Mücevhere bürünmüş, duygularını belli etmeyen, yüzünde daimî olarak huysuz bir ifade bulunan yaşça büyük bir kadını kafamda canlandırmıştım. Emma'nın annesi gibi birini.

Mantıklı değildi.

"Her neyse." Burun kemerimi ovarken bu akşamın çabucak sonlanması için dua ettim. "Hadi gidip de kurtulalım."

Doktor beni Vancouver'ın sakin, orta sınıf bir banliyösünde mütevazı, iki katlı bir eve yönlendirdi.

Yanıldığım hissi içimde enerji topluyordu.

Ebeveynlerim üç blok ötede yaşıyordu. Hatırı sayılır maaş çekleri kazanmaya başladığımda onlara pahalı bir konut almama izin vermemişlerdi çünkü annem büyük bir evi temizlemek istemiyordu. Ona bir temizlikçi tutacağımı söylediğimde sadece gülmüştü.

O Greene'ler bu mahallede yaşamazdı. Shaughnessy'de yardım gecesinin düzenlendiği malikâne gibi bir yerde yaşardı.

Arabayı park ettik, karım dışarı çıktı ve benim önümde yürürken bakışlarım tulumunun sıkıca sardığı kıçına yöneldi. Vücudu inanılmazdı. Georgia Greene siyah bir deri tulum giymek için doğmuştu.

Beni götürdüğü evin ön bahçesine bir mezarlık görünümü verilmişti; çimenlerin bir ucundan diğer ucuna aralık bırakılarak yerleştirilmiş gerçekçi görünen mezar taşlarının arasından sis taşıyordu. Hayalete benzeyen figürler ağaçlardan sarkıyor, rüzgârda salınıyor ve ürkütücü ışıklarla aydınlatılıyordu. Mezar taşlarının ön taraflarında toprak tümsekleri vardı ve....

Bana en yakın tümsekten bir el fırladığında "*Siktir!*" diye bağırdım. Saatim yine öttü.

Georgia homurdandı. "Bir hareket sensörüne telle bağlı."

El toprağın içine geriledi ve nabzım normale dönerken Georgia'ya şaşkınlıkla baktım. Ebeveynlerinin evi bu muydu? Sıradandı. Orta sınıf. İçeride insanların konuştuğunu ve güldüğünü duyabiliyorduk. Müzik çalıyordu.

Ön kapıyı açmak için uzandı ama elimi koluna koydum. "Bana Alexei diye hitap etmen gerekecek." Daha önce bu beni hiç rahatsız etmemişti ama şimdi rahatsız ediyordu. "Biz evliyiz. Evli insanlar birbirlerine soyadıyla hitap etmez."

"Sen bana Doktor diyorsun."

"O farklı. Herkes onun tatlı bir lakap olduğunu düşünüyor." Ağzımın kenarı yukarı kıvrılmakla tehdit ediyordu. "Tercih edersen sana *gniloy kluben* diyebilirim."

Gerçi bunun anlamını bilseydi tercih etmezdi.

"Doğru." Gözlerini kıstı, kafasında çarklar dönüyordu. "Bu ne anlama geliyordu?"

"Sevgilim."

"Hımm." Gözlerini kıstı. "Sana inanmıyorum."

"Umurumda değil." Omuz silktim. "Ama sen benim karımsın. Bana Alexei diye hitap etmelisin."

"Alexei," diye yavaşça tekrar etti ve dudaklarının görünüşü dikkatimi dağıttı.

"Al bakalım. Çok zor değil, ha?"

"Kapa çeneni, Alexei," dedi kendine. "Yemeğinin genzine kaçmamasına dikkat et, Alexei. Dişlerin içkine düştü, Alexei. Hımm. Haklısın. Fena değil."

Boğazımı temizlerken başımı iki yana sallıyordum. Buyurun bakalım. "Bitti mi?"

"Şimdilik."

"Pekâlâ. Gidelim."

40. BÖLÜM
ALEXEI

"BELLA, nerelerdeydin, deli kız?" Kırklarının sonlarında bir adam geniş bir gülümsemeyle –ve vampir dişleriyle– yaklaştı. Gri yün ceket, gömlek ve kot pantolon giyiyordu ama cildi tepeden tırnağa soluk makyaj ve gümüş simle kaplıydı.

"Baba. Hayır." Karım gülümsememeye çalışarak kısa bir an gözlerini kapattı. "Senin karakterin bunu söylemiyor."

Babası o muydu? Çok gençti.

"İşte benim küçük baş belam." Babası ona sımsıkı sarıldı.

Eve, tüm Cadılar Bayramı süslemelerine, sıradan insanlara benzeyen parti davetlilerine göz attım.

"Shane." Uzun, kahverengi bir perukla kırmızı lensler takan bir kadın yaklaştı. O da kırklarının sonlarında görünüyordu. O da vampir dişleri takıyordu. "Replik şöyle: *Bu bir katilin teni, Bella.*"

İkisi de bana dönerek tuhaf vampir dişleriyle gülümsedi. Bakışlarım kadının gülümsemesine takıldı ve kızıyla benzerliği beni sarstı.

"Bu yeni damadımız olmalı," diyerek adam bana neşeyle gülümsedi.

"Alexei Volkov." Kalbim güm güm atıyordu.

"Ah, biliyoruz. Ben koyu bir taraftarım. Shane Greene." El sıkıştık ve şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım. "Karım, Georgia'nın annesi, Cece."

"Nihayet seninle tanıştığıma çok sevindim." Cece gülümsedi. Tokalaşmak için elimi uzattım ama onu kenara itti. "İmkânı yok. Ben sarılmaktan hoşlanırım."

Kollarını bana dolayıp sımsıkı sarıldı. Emma'nın ailesi bana bir kez bile sarılmamıştı. İlk tanıştığımızda elimi sıktıklarını bile sanmıyordum.

"Georgia bize seninle ilgili çok güzel şeyler söyledi," dedi geri çekilirken.

"Öyle mi?" Karıma haylaz bir bakış attım. "Hiç ona göre değil."

Cece kıkırdadı ve Shane kahkaha atmaya başladı.

"Tamam, Jordan senin Georgia'mız için çok uygun olduğunu söyledi," dedi. "Tebrikler. İkiniz adına çok mutluyuz." Annesi bir adım gerileyip bana onaylarcasına baktı. "Kostüm uymuş."

"Evet. Teşekkür ederim?" Ona sorarcasına baktım. Kostüm ona mı aitti? Georgia kostümün nereden geldiğini söylememişti.

"Ben film sektöründe çalışıyorum," diye açıkladı. "Kostüm bölümü."

Çalışıyordu. Elbette çalışıyordu çünkü açıkça onlar meşhur Greene'ler değildi.

Lanet olsun. Çok yanıldığım bir konu daha.

Shane Cece'ye onu güldüren bir şey söyledi. Ben dinlemiyordum. Kafam karışmıştı. Georgia ve ailesi hakkında bildiğim parçaları gözden geçiriyor, nerede bu kadar yanıldığımı sorguluyordum. Gözlerim ağzı ukala bir ifadeyle kıvrılmış, gözleri ışıl ışıl parlayan karıma kaydı.

Tuhaf bir adrenalin hücumu kan akışıma ulaştı.

Cece heyecanlandı. "Neredeyse unutuyordum." Karımın eline uzandı. "İzin ver bakayım... ah." Georgia'nın parmağındaki sade, çirkin yüzüğe baktı. "Pekâlâ. Çok hoş." Şaşırdı ama keyfi kaçmadı. Gerçi biraz kafası karıştı.

Georgia annesine gergin bir şekilde gülümsedi. "Fazla gösterişli bir şey istemedim. İşte eldivenlerimi yırtardı."

"Tamamen mantıklı," dedi Cece.

Cece'ye hakkını vermeliydim; annemin tepkisinden çok daha kibardı. *Seninle kalmasını istiyor musun?* demişti annem. *Onu şımart.*

Bu gerçekleşmeyecekti. Önceden doktorun kendisini yeterince şımarttığını söylerdim ama şimdi bilmiyordum.

Evde etrafıma bakındım. Artık hiçbir şey bilmiyordum.

"Alexei, ebeveynlerin bu bölgede mi yaşıyor?" diye sordu Shane.

Odaklanmaya çalışarak başımı olumlu anlamda salladım. "Babam araba tamircisi ve annem çiçekçi."

Cece kaşlarını çattı. "Bekle. Annenin ismi ne?"

"Maria."

Ağzı açık kaldı. "Yok artık." Sırıtmaya başladı ve gülümsemesinde yine Georgia'yla benzerliğini gördüm. "Yok *artık*." Sesleri bile kulağa aynı geliyordu. "Maria'yı tanıyorum. Dükkânına sürekli giderim." Shane'i dürttü. "Maria'nın Çiçekleri."

Georgia ve ben endişeli yüz ifadeleriyle bakıştık. "Annemi tanıyor musun?"

"Oğlunun bir hokey oyuncusu olduğunu söyledi ama ben bariz olanı görmedim." Bana iyi niyetle omuz silkti. "Shane hokey taraftarıdır. Ben pek takip etmem."

Shane başını iki yana salladı. "Dünya küçük."

Georgia ve ben şokla bakıştık. Ebeveynlerimiz hâlihazırda *arkadaş* mıydı?

Bundan hoşlanmamıştım.

"Hep birlikte bir maça gitmeliyiz," dedi babası ve bu, annesinin hoşuna gitti.

Kapı zili çaldı ve Georgia'nın ebeveynleri kapıya bakmak için izin isteyerek karımı ve beni baş başa bıraktı. Beni insanların toplandığı oturma odasına yönlendirdi. Birkaçı merhaba deyip kendisini tanıttı. Raflarda duran, duvarlara asılmış fotoğraflar vardı ve her birini incelemeyi, açıkça hakkında hiçbir şey bilmediğim kadınla ilgili daha fazla bilgi toplamayı arzuluyordum.

Hiç akla yatkın değildi. Gür kirpikleri, burnunun ve elmacıkkemiklerinin etrafındaki çiller bilgi barındırıyormuş gibi ona dikkatle baktım.

Elimi beline sardım. Teni, deri kumaşı ısıtmıştı ve kalçasının üstündeki bir çukura elim kusursuzca uyuyordu. Göz göze geldik ve hızla bakışlarımızı kaçırdık.

"Sen doğduğunda ebeveynlerin on iki yaşında mıydı?" diye sordum.

"Yaklaştın. On yedi."

O doğduğunda *on yedi* yaşında mıydılar? Yüz ifadem inanamadığımı belli etmiş olmalıydı çünkü karım çenesini babasının onu tutan çok genç bir versiyonunun fotoğrafına doğru eğdi. Bir ergen gibi görünüyordu.

"Sürekli elini benim üstümde tutmak zorunda değilsin."

"Evli görünmemiz gerekiyor," diye mırıldandım. Ve ben... bunu istiyordum. Tekrar evlerine bakındım. "Senin zengin bir aileden geldiğini sanıyordum."

Homurdandı. "Bir bebek büyütmeye ve okullarını bitirmeye çalışan iki ergen ebeveynle mi?"

"O hâlde meşhur Greene'lerden değilsin. Mirasın kimden?"

"Büyükbabam *meşhur* Greene'lerden biriydi." Gözleri hızla bana ilerlerken dudaklarını birbirine bastırdı. "Annem bana hamile kaldığında ve babam onu bırakmadığında babamı evlatlıktan reddetti," diye itiraf etti.

Ne aşağılık bir herifmiş. Bunun ve büyükbabasının vasiyetindeki şartın ortak etkisiyle doktorun beni kontrolcü bulması doğaldı.

Kötü hissim şiddetlendi. Dr. Georgia Greene'e dair oluşturduğum şımarık, benmerkezci, yüzeysel resim dağılmaya başladı.

"Ya ayakkabıların?"

İki yıl boyunca ona sebepsiz yere berbat davranmadığımı destekleyecek bir şey, *herhangi bir şey*, bulmak için çabalıyordum.

Dün arenada doktorun küçük bilek kayışları olan yüksek topuklu siyah kadife ayakkabılar giydiği gözüme ilişmişti. Ayak bilekleri çok zarif görünüyordu, sanki ellerimle onları sarabilirdim ve tokaları öyle minikti ki onları çözebileceğimden kuşkuluydum.

Neden onun ayakkabılarını çıkarmakla ilgili düşündüğümü bilmiyordum.

"Evet, güzel şeyleri severim. Beni büyüleyici hissettiren giysileri severim; kaliteli kumaşları ve güzel, göz alıcı ayakkabıları severim ama senin düşündüğün kadar çok para harcamıyorum." Cüretkâr ve kızgın gözleri beni kavuruyordu. "Kaldı ki, kendim için para harcamamın nesi yanlış? Sıkı çalışırım. Okul ücretimi

kendim ödedim. Yani, arada bir kendim için bir şeyler satın almak istiyorsam ne olmuş?"

"Okulunu kendin ödemedin." Ödemiş olamazdı.

Tam burs, demişti Dr. Joshi yardım gecesinde, Georgia'nın üniversitede futbol oynadığını söylemişti. Kütüphanede onu sertçe becermemi düşünmek dikkatimi dağıttığından bunu unutmuştum.

"Sence neden öyle rezil bir araba kullanıyorum? Kredileri ödemeyi yeni bitirdim. Tekrar borca balıklama atlamaya niyetim yok." Yüz ifadem nasılsa, Georgia sırıttı. "Sorun ne, *Alexei?*" Duyulmamak için çok alçak sesle konuştuğumuz hâlde ismimi fazladan vurguladı. *L*'yi söylerken pembe dili bir an için göründü. "Kafandaki şımarık zengin prenses imajıyla eşleşmiyor mu?"

"Beni düzeltmedin."

"Belki benimle ilgili her şeyi bilmiyorsundur," diye eklerken bakışlarını çevirdi ve göğsümde bir sızı oluştu.

Bir anlığına kendimden nefret ettim.

Onun şımarık, bencil, ayrıcalıklı olduğunu düşünmüştüm ama o kendini kariyerine adamış, çalışkan, iş arkadaşları tarafından sevilen biriydi.

Büyürken her şeye sahip olduğunu düşünüyordum ama bende olandan daha azına sahip olabilirdi.

Ebeveynlerinin burnu havada, çekilmez züppeler olacağını düşünüyordum ama sıcak, ayakları yere basan ve samimi insanlardı.

Dr. Georgia Greene'den nefret ettiğimi düşünüyordum ama fena hâlde yanılmış olabilirdim.

41. BÖLÜM
ALEXEI

"BİZE İLİŞKİNİZİN nasıl başladığını anlatın," diye teşvik etti Cece daha sonra.

Georgia ve ben bakıştık.

Cece, arka bahçede kendisiyle Shane'in kurduğu perili evi gezmemiz için ısrar edince, yeniden içeri geçip oturma odasında Cece, Shane ve aileleriyle birkaç yakın arkadaşlarından oluşan küçük bir grupla bir araya geldik. Arada sırada şeker toplamaya gelen bir çocuk kapıyı çalıyor ve Shane kapıya bakmak için kalkıyordu.

"Uzun süre onu bir yere davet etmedim çünkü bir erkek arkadaşı olduğunu sanıyordum," dedim onun gözlerine bakarak.

Georgia'nın gözleri kısıldı.

"Aslında," dedim Cece'ye, "onun iki erkek arkadaşı olduğunu sanıyordum."

Georgia bakışlarını kaçırdı ama yarım bir gülümsemeyle ağzının bir kenarı kıvrıldı.

"İki erkek arkadaş mı?" diye gülerek sordu Cece. "Georgia?"

Georgia ona alaycı bir bakış attı. "Benim Stefan ve Damon'la ilgili konuştuğumu duymuş. Tavşanlarım," diye açıkladı diğer herkes için ve güldüler. "Çok kıskandı."

"Biraz kıskandım," diye kabul ettim.

Georgia bana eğlenen bir şüpheyle baktı ve onun da benim *başka erkekleri becermek yok*, dediğimi hatırladığını anladım. "*Çok* kıskandı."

"Tamam. Evet." Ensemi ovdum. "Çok kıskandım."

Herkes kıkır kıkır gülüyor ve gülümsüyordu. Hikâyemizi profesyonelce sunuyorduk.

"Ben her zaman ikinizin anlaşamadığını düşündüm." Cece ve Shane birbirlerine gülümsedi. "Senden bahsederken senden nefret ettiği izlenimini verirdi."

"Benden nefret ediyordu. Birbirimizi gördüğümüz her seferinde tartışıyorduk." Karıma baktım; bakışlarım gözlerinin büyüleyici rengine takıldı. "Onu istiyordum ama onunla birlikte olamıyordum."

Sözler ağzımdan rahatlıkla döküldü ve masanın etrafındaki kadınların erimesine, birbirlerine gülümsemesine bakılırsa kulağa inandırıcı gelmiş olmalılardı.

Kolumu Georgia'nın sandalyesinin arkasına koydum ve parmaklarımın saçlarının yumuşak uçlarıyla oynamasına izin verdim.

"Bir gün," diye ekledim, "beklemek canıma tak etti."

Georgia başını çevirdi, ağzını kulağıma yaklaştırarak sesini alçalttı. "Şımarık olan *benim*, ha?"

Saçlarını hafifçe çektim ve şaşkınlıkla karışık başka bir şey gözlerinde ortaya çıktı. Belki, eğlenceydi. Uyarılma?

Muhtemelen değildi. Bundan kuşkuluydum.

Shane başını iki yana salladı. "Georgia'nın ondan hoşlandığını biliyordum."

Georgia kolumun altında kasıldı. "Hayır, bilmiyordun."

"Biliyordum," diye gülerek ısrar etti babası ve karımın yanaklarında artan pembelik dikkatimi dağıttı. "Sana abayı yaktığını biliyordum çünkü ne zaman ismin geçse daima heyecanlanırdı."

Neden bunun bende gülme isteği uyandırdığını bilmiyordum. Belki onun takındığı kızgın ifadeyi kafamda canlandırabildiğim içindi. Saçlarını tekrar çektim ve bana yöneltiği ölümcül bakışla nabzım tekledi.

"Georgia şimdiye kadar sana *Vampir Günlüklerini* seyrettirdi mi?" diye sordu annesi.

Aptal yüz ifadem karşısında vurgulayan bir bakışla Georgia'nın gözleri açıldı. "Sevdiğim dizi, hatırladın mı?" Kaşlarını kaldırdı. "Tavşanlarıma isimlerini verdiğim genç vampirlerle ilgili olan?"

Evliliğimiz gerçek olsaydı, onun bunu sevdiğini bilirdim.

"Doğru." Başımla onayladım. "O dizi. Birkaç bölüm izledik."

Georgia saçlarını omzunun üzerinden geriye itti ve gözlerim onun yüzüğüne takıldı. Ucuz metal parçasını internetten satın almıştım. Bir günlük nakliyeyle. Onun böyle ucuz ve çirkin bir şeyi takmak zorunda kalacağı düşüncesi beni neredeyse gülümsetmişti.

Şimdiyse ona ucuz bir yüzük satın almak bir hakaret gibi geliyordu. Sahiplenici hislerim içimde harekete geçiyordu. Georgia daha büyük bir yüzük takacaktı. Görüş alanı içindeki herkese onun evli olduğunu söyleyen gösterişli ve pahalı bir yüzük.

"Tavşanlarına iki genç vampirin ismini mi verdin?" diye mırıldandım.

"Onlar ergen değil, birkaç yüz yaşındalar. Sadece liseye gidiyorlar ve ergenlerle flört ediyorlar."

Bunu normalmiş gibi söyledi. Yüzümü buruşturdum. "Tuhaf."

"Tuhaf ama ateşli bir tarzda, bu yüzden mantığını fazla sorgulamıyoruz." Kaşlarını hızla oynattı. "Dikkatli ol, Volkov, yoksa seni diziye alıştırırım ve kendi sözlerini sana yutturururum."

Gözlerinin haylazlıkla ışıldadığı yarım gülümsemesiyle dudakları kıvrıldı ve nabzım tekledi ama dönüp masaya konuştu.

"Ben her şeyin farkındaydım." Onlara kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Alexei çoktandır ayakkabılarıma hayrandı. Onunla evlenmem için yalvarması sadece an meselesiydi."

"Sen bana yalvaracaksın," diye fısıldadım ama enerji bedenimde uğulduyordu.

"Asla." Sesi öyle alçaktı ki yalnızca ikimiz duyabiliyorduk; bana olan nazik, güzel gülümsemesi sayesinde çifte kumrular gibi konuştuğumuz izlenimini yaratıyorduk. "Beni yalvartmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Düşüncelerim sustu. Sözlerini kafamda tekrar tekrar yeniden duyarken kanım daha şiddetli pompalanıyordu. Bedenimde elektrik çatırdadı.

Doktorun yalvarması fikrinden hoşlandım.

"Nasıl evlenme teklif ettin?" diye sordu birisi.

"Hangisinde?" Doktorun ağzı çarpıldı ve bana o kurnaz, kendini beğenmiş bakışı attığında aletim seğirdi. "Birkaç kez sorması gerekti."

"Eninde sonunda onu ikna ettim." İskemlenin arkasına yasladığım kolumu onun omuzlarına attım. "Benim küçük Cehennem Ateşi'm."

Georgia başını yavaşça bana çevirdi, gözleri ikaz ve öfkeyle parlıyordu.

"Cehennem Ateşi mi?" diye sırıtarak sordu Shane. "Kızım için bulduğun romantik lakap bu mu, Alexei?"

"Hayır," dedi Georgia, omuzları gergindi.

"Evet," dedim aynı anda. "Eskiden beni öyle çok sinir ediyordu ki onun Cehennem Ateşi'nde yaratıldığına yemin edebilirdim." Bakışlarım saçlarına kaydı; yemek odasının ışığında altın gibi parlayan kestane rengi tutamlarına. "Ve saçları."

"Bu lakap sana yakışıyor, tatlım," dedi annesi gülümseyerek.

"Bana yakışmıyor." Georgia gözlerini devirdi. "Alexei sadece takılıyor."

Sohbet sürerken birden bir farkındalıkla sarsıldım.

Hugo Greene yıllar önce ölmüştü. Haberlerde duymuştum. Georgia'nın yıllardır mirasını alma seçeneği vardı.

"Paraya ne için ihtiyacın var?" diye sessizce sordum.

Göz göze geldik, onunkiler kontrollü ve tedbirliydi.

"Benimle evlenmek istediğine göre bir sebepten ona ihtiyacın olduğu açık," diye ekledim. "Sakın bana ayakkabılar için masalını anlatmaya kalkma."

Buna aldandığıma inanamıyordum.

"İnternette tavşan sarayları gördüm." Gözleri kıvılcım saçıyordu. "Stefan ve Damon'ın ihtişamlı bir evi olacak. Su kaydırağı bile var."

"Çok komik."

Gözlerini devirdi. "Paraya neden ihtiyacım olduğunu sorgulama."

Paraya neden ihtiyaç duyduğunu bulacaktım.

42. BÖLÜM
GEORGIA

BİRKAÇ AKŞAM SONRA Volkov'un evinin oturma odasında oturmuş futbol antrenmanına gitmek için taksinin gelip beni almasını beklerken Darcy bana mesaj attı.

Bunu gördün mü? Bu bir bağlantıydı.

Sosyal medya profilinde profil fotoğrafı, paylaşılan fotoğraflar veya hakkında bir yazı yoktu ama sürüsüyle takipçi vardı. Anlaşılan yeni bir hesaptı.

@alexeivolkov.

Dudak büktüm; neden bir hesap açmıştı? Böyle şeyleri umursamazdı. Ancak takip ettiği iki hesabın kim olduğunu görmek için tıkladığımda kalbim durdu.

Biri benimkiydi. Yeni hokey oyuncusu eşi statümle hızına yetişemediğim kadar çok yeni takipçi edinmiştim. Onun beni eklediğini fark etmemiştim.

Diğeri, @doc.georgia.greene.queen, benim giysilerime adanmış bir moda hesabıydı. Tuhaf bir his içimde düğümlendi.

İlginçti. Sosyal medyanın, etkileşim kurmamız gerekmeden numaramızı sürdürmenin bir yolu olduğunu idrak etmiş olmalıydı. Ebeveynlerimin Cadılar Bayramı partisinde Volkov'la birlikte çekildiğimiz fotoğrafı buldum ve paylaştım. Ânında telefonum yorumlarla ve beğenilerle titreşmeye başladı.

Volkov, Batmobil'ini istediği zaman mağarama park edebilir, diye yorum yaptı biri ve gülerek fotoğrafı inceledim.

Tanrım, o kostümle ateşli görünüyordu.

Kütüphanede yaptıklarımızı düşünmeyi bırakamıyordum. Benim zirveye ulaşmama izin vermemişti –*pislik!*– ve bundan

nefret etmeliydim. Rengini belli etmişti. Kontrolcü, baskın pislik.

Bunu böyle çok düşünmemeliydim. Cadılar Bayramı partisinden sonraki gün hastane ofisime bir buket çiçek gelmişti.

Yenidünya çiçekleri: Umursamazlık.

Mesaj apaçıktı. Onu düşünemezdim ve onun ne kadar ateşli olduğunu kesinlikle düşünemezdim.

Boğazını temizledi ve telefonumu düşürdüm. Onun eve geldiğini bile duymamıştım.

"Benim fotoğrafıma mı bakıyorsun?" diye sordu, ağzında çarpık bir gülümsemeyle.

"Kendime bakıyordum," diye hızla karşılık verirken yüzüm ısındı. "Çünkü ben son derece kendimle meşgulüm."

Bakışları kıyafetimde dolaştı: tayt, yağmurluk ve spor ayakkabılar. O gündelik, lacivert bir ceket giyiyordu; geçen hafta yardım gecesinde giydiği smokinle aynı gösterişli lacivertti.

Kollarını göğsünde kavuşturdu, bakışlarını bana çevirdi. "Sanırım nereye gideceğini sormam bana bir hareket çekmenden başka bir şey kazandırmayacak."

"Futbol antrenmanına gidiyorum." Ona bunu neden söylediğimi bilmiyordum.

"Neden arabanı almıyorsun?"

"Bir sorunu var," dedim dalgınca, sokağı inceliyordum.

"Babamın bujilerini değiştirdiğini sanıyordum."

"Değiştirdi. Bence bu başka bir sorun."

Gergin bir duraksama oldu. "Neden bana söylemedin?"

Ona endişeyle baktım. "Neden söyleyecektim?"

Yutkunduktan sonra telefonunu çıkardı. Bir an sonra Rusça konuşuyordu. Konuşma birkaç cümleyle bitti ve telefonunu tekrar cebine koydu.

"Gidelim." Garaja açılan koridoru işaret etti. "Seni ben bırakacağım."

"Ben çoktan bir taksi çağırdım."

"İptal et."

Ne yapacağımın söylenmesi üzerine omuzlarım sarsıldı ve tekrar, bir saat içinde onuncu kez kütüphanede bizi düşündüm.

Ninova

Bir ürperti bedenimi baştan ayağa sardı; derin, ayıltıcı bir nefes aldım.

Orada yaptıklarımızı düşünmeyi gerçekten bırakmalıydım. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama bana sertçe baktı.

"Karımın gece geç saatte Lyft kullanmasına izin vermiyorum."

Hafif bir kahkaha attım. "Saat daha altı."

"Dışarısı karanlık."

Birbirimize gözlerimizi kısarak baktık ve nabzım yine heyecanla fırladı.

"Georgia." İç geçirdi, gezegendeki en çileden çıkaran kadın benmişim gibi burun kemerini ovdu. "Ben seni bindirmeden önce lanet arabaya bin."

Bir heyecan omurgamda dolaştı. Elimde telefonum bir mesajla vızıldadı. Taksim gecikmişti.

Alexei ters ters bakarak bana doğru bir adım attı. "Eğer gerekirse..."

"Tamam, *peki*." Ayağa kalktım. "Vay be. Otoriter." Uygulamamda taksiyi iptal ettim ve arkamdan kocamın ayak sesleri gelirken garajın yolunu tuttum. "Beni bir fedai gibi takip etmene gerek yok, Volkov. Kaçmayacağım."

Bana karanlık bir bakış attı ve ona güzel, sabırlı bir gülümsemeyle karşılık verdiğimde çenesi kasıldı.

"Nereye gidiyorum?" diye sordu arabaya bindiğimizde.

"Fir Caddesi, on iki numara."

Birkaç dakika sessizlik içinde yol aldıktan sonra bana kızgın bir bakış yöneltti. "Yeni bir araba satın alacaksın."

"Volkov, senden bana şoförlük yapmanı istemedim. Diğer yandan, yeni bir arabaya ihtiyacım yok. Bana ne yapacağımı söyleme."

"Araban bir hurda. Güvenli değil."

Antrenman yaptığımız okula yaklaşıyorduk. "Burası iyi."

"Bu kavşak mı? Bana nereye gittiğini söyle ve seni oraya bırakayım."

Neden bu kadar ciddiye alıyordu? "Volkov, inatçılık etmeyi kes."

Yüzünden hızla bir öfke ifadesi geçti. "İnatçılık eden *sensin*. Gecenin yarısında karanlık ara sokaklarda dolanıp durmana izin vermiyorum."

"Tekrar söylüyorum, saat *altı buçuk*. Beni burada bırakırsan senin için daha kolay olur."

"Ne zamandan beri işleri benim için kolaylaştırmayı önemsiyorsun?"

Volkov bunu kabaca söylemedi ve bana göz ucuyla bakarken *neredeyse* gülüyormuşçasına gözlerinde ufak, minicik bir kıvılcım vardı.

"Seni daha iyi tanımasaydım, espri yaptığını söylerdim."

Bana gözlerini dikip baktı ve boğazından çıkan alçak hırıltıyı sinir bozucu derecede ateşli buldum. "Güvende olduğunu garanti etmek istiyorum," dedi usulca, yüzünde hâlâ o ciddi, sert ifade vardı ve nedense ona inandım.

Tuhaftı. Biz birbirimize böyle davranmazdık. Volkov bir pislikti; korumacı ve ilgili değildi.

Işık yeşile döndü. "Yarım blok daha gittikten sonra sağa, Helmcken'e dön."

Bir dakika sonra okulun önünde park ediyordu. Kızların sahada toplandığını şimdiden görebiliyordum. Kapıyı açtım ve indim.

"Bıraktığın için sağ ol." Kapıyı arkamdan kapattım ama Volkov'un kapısı açıldı ve arabadan indi. "Hayır, hayır, hayır." Başımı iki yana sallıyordum. "Ne yapıyorsun?"

Bana çözemediğim bir biçimde baktı. "Zaten sonunda eve dönmek için beni arayacaksın."

Ararsam tabii. Asla onun yardımını istemezdim. Ve şimdi akşamı benim koçluk yaptığımı izleyerek, beni yargılayarak, bunda ne kadar kötü olduğumu bana söyleyerek mi geçirecekti?

"Peki." Etkilenmemiş gibi omuz silktim. "Bir işe yara."

43. BÖLÜM
ALEXEI

"SON ON BEŞ DAKİKA," diye seslendi karım kızlara kırk beş dakika sonra. "Bunun ne demek olduğunu biliyorsunuz."

"Antrenman maçı mı?" diye sordu kızlardan biri umutlu bir gülümsemeyle.

Georgia sırıttı ve bir baş onayı verdi. "Antrenman maçı."

Heyecan takımda dalga dalga yayıldı; her oyuncu şık bir kırmızı siyah futbol forması giyiyordu. Vancouver Şeytanları. Bu akşam her şey rehabilitasyon ve iyileşme amaçlıydı. Kolay bir ısınma, fizyoterapi egzersizleri ve düşük tempolu, yeteneğe yönelik çalışmalar yapmışlardı ama daha fazlası için isteklilerdi.

"Fakat rahat tempoda," dedi onlara *bu iş ciddi* yüz ifadesiyle. "Ağırdan alın. Fazla zorlama zamanı değil."

Takımlara bölündüler ve maça başladılar.

"Dizin nasıl, Isabel?" diye sordu dizlik takan bir oyuncuya.

"İyi," diye seslenerek karşılık verdi kız.

"Emin misin?"

Kız ona başparmağını kaldırdığı bir onay işareti verdi.

"Bazen sakatlandığını unutuyor ve kendini fazla zorluyor," dedi Georgia usulca, hâlâ Isabel'i izliyordu.

Birkaç dakika içinde bir kız topu çaldı ve bir tekmeyle kaleye gönderdi. Kalecinin yanından uçarak geçti.

"Evet!" diye bağırdı Georgia, şiddetle alkışladı, bana asla gülümsemediği gibi gülümsedi. "İşte bu. Güzel bir goldü. Sorun değil, Beth," diye seslendi kaleciye. "Hünerli bir atıştı. Gelecek sefer yakalayacaksın. Topa atlamadığın için teşekkür ederim."

Kaleci yuhaladı ve Georgia güldü.

Onu izlerken nutkum tutuldu. Ne beklediğimi bilmiyordum ama bu değildi. Maç devam etti, kızlar topu kapmak için mücadele etti, her iki kaleye de atış yaptılar. Gülüyorlardı. Eğleniyorlardı. Georgia'yı seviyorlardı.

O müthiş bir koçtu. Onu hiç bu denli rahat, bu denli kararlı ve coşkulu görmemiştim. Bana asla bu yanını göstermezdi.

Yardım gecesinde fotoğrafta gördüğüm onun *bu* versiyonuydu. Darcy, Owens ve Jordan'la arkadaşlık eden kişi buydu.

Sarsıldım. Doktorun fena hâlde ihtiyaç duyduğu şu miras? Bununla bir ilgisi vardı.

Yarım saat sonra, futbol teçhizatını malzeme odasına kilitlendikten ve kızların hepsi arabayla alındıktan sonra, Georgia ve ben arabama yürüdük.

"Ne var?" Bana tuhaf bir bakış attı ve gözlerimi dikip baktığımı fark ettim.

Boğazımı temizledim ve bakışlarımı çevirdim. "Hiç."

Omuzlarım hüsranla gerildi. Georgia'yla ilgili çok yanılmıştım. Birbirimize tamamen zıttık. Benim ümitsiz bir vaka olduğumu söylemişti.

Arabaya vardığımızda kapıyı onun için açmak istiyordum ama bu tuhaf olurdu. Georgia bunu tuhaf bulurdu.

Yine de bunu yaptım ve bana bir kaşını kaldırdı.

Gördünüz mü? Tuhaftı.

Arabayı çalıştırdım ve ona göz gezdirdiğimde elini kemerine uzatıyordu. "Kemerini tak," dedim çünkü içimden onunla oynamak geliyordu.

"Bana ne yapacağımı söyleme."

Ağzımın kenarı seğirdi. Tam bir yumurcaktı. "Sırf beni sinir etmek için kemer takmadan yolculuk edeceğini söyleme, Doktor." Uyarıyla motora bir kez ara gaz verdim.

"Bilmiyorum. Seni gıcık etmeyi gerçekten seviyorum."

"Hem de bunda iyisin."

O güzel ağzı kıvrıldıktan sonra kemerini yerine taktı.

Yola çıktık. Futbol takımıyla ilişkisi aklıma takılıp duruyordu. Ön yolcu koltuğunda pencereden bakarken kolyesiyle oynuyordu.

Geriye doğru dönüp arka koltuktaki çantasına uzandı, içinden her zaman yediği şu protein barlardan birini çıkardı.

"Hiç gerçek yemek yiyor musun?"

Bana bir kaşını kaldırdıktan sonra gözlerini kıstı. "Evet."

"Çünkü seni yalnızca şu protein barları yerken görüyorum." Kaşınıyordum ama belli ki kendimi durduramıyordum. "Dengeli beslenmelisin."

"Tıp okuduğumu biliyorsun, değil mi? Bana nasıl beslenmem gerektiği konusunda öğüt vermene ihtiyacım yok."

Bakışlarımızı birbirimizden ayırmadık, gerilim havada çatırdıyordu ve ben tekrar kütüphanedeydim; dilim onun meme ucundaydı, sığ nefeslerini dinliyordum. Hüsran duygum şiddetlendi. O sadece çok... Sakinleşemiyordum, lanet olsun, doktor beni gıcık ediyordu. Bunu sırf beni sinirlendirmek için yapıyordu.

Ve işe yarıyor olması beni daha fazla sinirlendiriyordu.

Yaptığımız şeyi asla yapmamalıydık.

Bakışlarımı tekrar yola çevirdim. "Mirasına bunun için ihtiyacın var, değil mi?" Başımı geldiğimiz yöne doğru yatırdım.

Göz göze geldik, Georgia'nın gözleri tedbirle parlıyordu.

"Haklıyım, değil mi?" diye direttim.

Elini uyluğunun altına kaydırdı; ben ona doğru sokulurken, yukarı kaldırdığım o uyluğun verdiği hissi hatırladım.

Tanrım. Bunu düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

"Programın fonu kesildi." Gözlerime bakmıyordu.

Durum buydu. Demek bu yüzden birkaç yıl önce büyükbabası öldüğünde herhangi bir adamla evlenmemişti. "Peki yardım gecesinde elde edilen gelir?"

"Yeterli olmaya yaklaşmıyor. Program yılda en az bir milyona mâl oluyor."

"Ve senin mirasın...?"

"On milyon," dedi basitçe.

Göğsümde bir sıkışma hissettim. "On milyon doları bağışlayacak mısın?"

"Sana bunu neden söylediğimi bilmiyorum," dedi sakince ve nasıl hissettiğimden hoşlanmadım. Bu konularda bana güvenememesinden hoşlanmadım.

Ona davranış biçimimden sonra hak etmiştim ama bundan hoşlanmıyordum.

"Senin için önemli." Ona göz attım.

Gözlerime baktı ve çenesini biraz kaldırırken gözleri kararlıydı. "Benim için önemli."

Göğsümde bir başka rahatsız edici gümbürtü hissettim ve bakışımı yola geri çevirdim.

"Walker'ın ebeveynleriyle tanıştım," deyiverdim. Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. "İki hafta önce maça geldiler."

Doktor bana bakarken bir an geçti ve kendimi budala gibi hissettim. Neden bunu söylediğimi bilmiyordum. Sanırım ben sadece... onunla ilgili bir şey öğrenmiştim ve bu meseledeki eşitsizliğimiz hoşuma gitmemişti. Biz her zaman skoru eşitlerdik.

Bana merakla bakıyordu. "Nasıl insanlar?"

"Nazikler. Onunla gurur duyuyorlar." Tereddüt ettim. "Onunla çalıştığım için bana teşekkür ettiler." Midemde bir parça utanç hissettim.

Kaşlarını kaldırdı. "Bunda ne yanlışlık var?"

"Ben hiçbir şey yapmadım. Ward'a bunun yürümediğini söyleyeceğim." Ward'la görüşmemizden beri, bana NHL'den yaşam boyu başarı ödülü alacağımı söylediğinden beri, bu konuyu kafamda evirip çeviriyordum.

Yine de her nedense doktorun bununla ilgili ne düşündüğünü öğrenmek istiyordum.

"Ne? Niçin?" Gözleri telaşla açıldı.

"Çünkü yaptığım hiçbir şeyin yardımı olmuyor. Çocuk geçen sezon takıma katıldığında olduğundan daha kötü oynuyor." Midem bulandı. "Eğer durum aynı kalırsa, zarar görecek."

Bu benim hatam olacaktı. Onu başarısızlığa uğratıyordum.

Georgia bir an beni inceleyerek sessiz kaldı. Ne düşündüğünü bilmeyi dilerdim. "Sana ihtiyacı var."

Tepki gösterdim. "Hayır, yok. Bensiz daha iyi durumda. Bunda hemfikir olacağını sanıyordum."

"Sana ihtiyacı var," dedi tekrar. Bakışı düşünceli ve keskindi. Kararlıydı da. Kalbim daha şiddetli çarptı. "Çaylaklar NHL'de ilk yıllarında korku dolu olurlar. Diğer oyuncular daha iri, daha hızlı, daha acımasızdır ve kazanmayı daha çok isterler. Baskı daha yoğundur. Alt ligde veya üniversite takımında en iyi oyunculardan biri oldukları hâlde şimdi en alt seviyeye dönmüşlerdir. Ve tek başınalardır. Ward şimdiye kadar çalıştığım en iyi koç ama bütün bir takım ve kadro onun ilgisini bölüyor."

Ligde her şeyin muğlak olduğu o ilk yıllarım aklıma gelince boğazım düğümlendi. Walker sinir bozucu, kendine aşırı güvenen biriydi ama korkmuş olabileceği fikri beni rahatsız etti.

"Luca iyi bir çocuk," dedi.

"Biliyorum." Sesim savunmacıydı.

"Sana ihtiyacı var." Delici bakışları beni huzursuz etti. "O yetenekli."

Yine de ona nasıl yardım edeceğimi bulamıyordum.

Kaşlarını çatarak pencereden baktı, altdudağını çiğniyordu. Doktoru böyle, sağlam zırhı olmadan görmek bağımlılık yapıcıydı. Yumuşak ve düşünceliydi.

"Gerçekten harika olabilir, biliyor musun?" Özlem dolu sesi, göğsümün derinlerinde bir şeyi sızlattı. "Ve sen, eğer istersen, bunun bir parçası olabilirsin."

"Emeklilik kapısından çıkmama ramak kalmışken mi? Çiviler ve kinezyo bantları beni bir arada tuttuğu hâlde mi?" Onu kışkırtarak bana hakaret etmesi için teşvik ediyordum. O oyunu oynamamız daha kolaydı.

Başını iki yana salladı, hâlâ bana savunmasız hissettiren biçimde beni izliyordu. "O kadar mesafe kat ederse şanslıdır, Alexei. Seninki gibi bir kariyere sahip olmak eminim Walker'ı ve ebeveynlerini çok, çok mutlu ederdi."

Aramızda sessizlik uzadı. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Kaba bir iğneleme veya yorum bulmaya çalışıyordum ama elim boş kalıyordu.

Bana yine Alexei diye hitap etmişti. Kariyerime iltifat etmişti.

Eve dönüş yolculuğunun geri kalanını sessizlik içinde geçirdik, ayrı odalarımıza yönelmeden önce birbirimize resmi biçimde *iyi geceler* diledik.

Yatağa girdiğimde normalde olduğu gibi ânında kendimden geçmek yerine, orada uzun süre uzanıp Walker'ın bana ihtiyaç duyduğunu söylediğinde Georgia'nın bana bakış biçimini, gözlerindeki duyguyu ve bana nasıl *Alexei* diye hitap ettiğini düşündüm.

Ninova

44. BÖLÜM
ALEXEI

ERTESİ SABAH ilk iş spor salonunda çaylağı buldum; ağırlık kaldırıyordu. "Sana bir sorum var, Walker."

Yeni bir sete başlamadan önce aynada bedenini kontrol ediyordu. "Sor."

"Korkuyla mı dolusun?"

Kaskatı kesildi ve gözlerime baktı. "Efendim?"

"Korkuyla mı dolusun? Çünkü NHL'de ilk yılın."

Söylememi beklediği son şey buymuş gibi bana şaşkınlıkla baktı.

Tüm gece Georgia'nın söylediklerini düşünmüştüm. Walker'ın bir kontratı yoktu. Herhangi bir takıma bağlı değildi, yani sezonun sonunda Ward'un onunla ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu.

"Evet. Elbette." Gözlerini tekrar benimkilere çevirdi. "Bunun benim için bir fırsat olduğunu biliyor musun? Bir defasında çuvalladım ve üniversite takımına geri gönderildim."

Doğru. Darcy onun eski maç kaydını incelerken bundan bahsetmişti.

Yutkundu. "Tekrar çuvallamak istemiyorum. Takımda kalmayı her şeyden çok istiyorum."

Gözlerime baktı; Georgia haklıydı, çaylak korkuyla doluydu.

Yenilenmiş bir amaç duygusu içime hızla yayıldı. Bu çocuktan vazgeçemezdim. Onun bu sezon başarılı olmasına yardım etmeye her zamankinden çok ihtiyacım vardı. Çaylağın kavramasını sağlamanın bir yolunu bulmaya ihtiyacım vardı.

"Hedefine ulaşacaksın," dedim her nedense. "Yeteneklisin ve zekisin; bu kadar mesafe kat ettiysen nasıl sıkı çalışacağını biliyorsun. Birlikte bir çaresini bulacağız."

Walker bana tuhaf bir şekilde gülümsedi ve utanarak boğazımı temizledim.

"Az önce sahiden bana iltifat mı ettin?"

"Başını döndürmesine izin verme," diyerek gözlerimi devirdim. "Söylediğim gibi yapacak çok işin var." Dönüp uzaklaşmaya başladım. "Yarın antrenmanımıza geç kalma."

Aynada Walker'ın bana selam verdiğini gördüm. "Baş üstüne," dedi sinir bozucu, ukala bir sırıtışla.

Antrenörümle buluşmaya giderken kararlılık beni hızla istila etti. Çaylaktan vazgeçmeyi nasıl aklımdan geçirebilmiştim? Onun inanılmaz bir sezon geçirmesine yardım edecektim ama nasıl yapacağını bulmam gerekiyordu.

Benim için önemli, demişti Georgia dün akşam arabada, işteki programıyla ilgili, futbol takımıyla ilgili.

Görünüşe göre az önce *benim* için önemli bir şey bulmuştum.

45. BÖLÜM
GEORGIA

VOLKOV İKİ GÜNLÜĞÜNE uzaktayken kapı zili çaldı. Alexei'nin minyon, sevimli annesi kapı eşiğinde duruyordu.

"Merhaba." Ona şaşkınlıkla bakarken bana gülümsüyordu.

"Cece'nin senin annen olduğunu bilmiyordum!" dedi selamlama niyetiyle, kolumu hafifçe sıktı ve iki büyük poşet taşıyarak beni hızla geçip eve girdi. "Yiyecek getirdim. Yemen gerekiyor."

O mutfağın yolunu tutarken, *Neden annen burada?* diye Alexei'ye mesaj attım.

"Alexei evde değil," diye arkasından seslendim. "Ben de çıkmak üzereydim."

Değildim ama duygularını incitmeden ondan kurtulmam gerekiyordu çünkü Maria'nın duygularını incitirsem, kendimi asla affetmezdim. Telefonum elimde vızıldadı.

İki günlüğüne yalnız olacağını söyledim.

Gözlerimi kocaman açıp Alexei beni görebilirmiş gibi telefonuma anlamlı bir bakış attım. *Onlarla yakınlaşamazsın*, ikazına ne olmuştu? Alexei haklıydı. Evliliğimizin bir geleceği yoktu.

Nefret seksi dikkat dağıtıcıydı ama bu günlerde zihnimde yer kaplayan yeni bir anı vardı: Futbol antrenmanından sonra Alexei araba kullanırken Luca'ya nasıl yardım edeceğini bilmediğini itiraf ediyordu.

Bugün ofisime başka bir buket çiçek gelmişti. *Korunga: Kışkırtma.* Doğrusu içim rahatlamıştı. İhtiyacım olan son şey benim yüzümden Alexei'nin aklının başından gitmesiydi. Duygular, bağlılık, karmaşa bu anlaşmaya dahil değildi. Böyle kararlaştırmıştık ve böylesi daha kolaydı.

Maria mutfakta gürültü çıkararak çekmeceleri açıyor ve fırını yakıyordu. "Pişmesi uzun sürmez," diye seslendi bana. "Alexei bana protein barlar yiyerek hayatta kaldığını söyledi."

Öyle çok yemiştim ki ölebilirdim, sonrasında Maria oturma odasında korkunç kocam evde olmadığında evin içinde serbestçe dolaşan tavşanlarla birlikte oturmakta ısrar etti.

"Dünyanın en tatlı bebeği kimmiş?" Maria Stefan'ın başını okşuyordu ve Stefan orada gözleri kapalı uzanıyordu. "Sensin." Maria benim kucağımda oturan Damon'a baktı. "Sen de öylesin." Gözlerime bakıp gülümsedi. "Tüm hafta bu büyük evde yalnız olacağından Alexei senin için endişelendi."

Homurdanma isteğimi bastırdım. Hayır, endişelenmemişti. "Evi ateşe vereceğimden endişelenmiştir belki."

Maria bana tuhaf bir şekilde baktı. Sevgi dolu bir eşin söyleyeceği türde bir şey değildi.

"Yemek pişirmem yüzünden," diye ekledim. "Berbat bir aşçıyımdır." Aniden aklıma gelen bir şey mükemmel bir dikkat dağıtıcı olacaktı. "Tercüme etmeme yardım etmeni umduğum bir ifade var. Nasıl telaffuz edildiğini bilmiyorum. *Gniloy kluben?*"

Kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı. "Tekrar söyler misin?"

Tekrarladım. Farklı çeşitlemelerini Google'da yüz defa aratmıştım ama anlamını bulamamıştım.

Uzun bir an gözlerini kıstıktan sonra ne olduğunu tespit etti. "Ha. Çürük yumru kök."

Doğru duymuş olamazdım. "Üzgünüm, Maria, bunu tekrar edebilir misin? Sanki *çürük yumru kök* dedin."

"Evet. Çürük yumru kök."

Volkov'u öldürecektim.

"*Pis*, çürük yumru kök," diye ekledi. "Ebeveynlerim çiftçiydi ve domuzları artıklar ile bozulan mahsulle beslerlerdi ama bazen turplara zararlı bir küf bulaşırdı. Küf tehlikelidir. Çok ölümcüldür. Durum böyleyken çürüyen turplara dikkat etmelisin çünkü domuzlar onu yerse çok hastalanır. Ayrıca oldukça kötü

kokarlar." Burnunu kırıştırdı. "Bundan dolayı tüm kasaba kötü kokar."

Pis, kötü kokulu turp mu? Şokla dudaklarım aralandı ve gülsem mi çığlık mı atsam bilmiyordum.

"Hayvanların hastalanması pahalıya patlar," diye ekledi.

"Kuşkusuz." Gülme, Georgia. "Bir veteriner çağırmak gerekir."

Volkov bana domuzları bile beslemeyeceğiniz pis, küflü, çürük turp diye hitap ediyordu. Ona hakkını vermeliydim... Etkilenmiştim ve çok, çok eğlenmiştim.

Fakat yine de ondan intikamımı alacaktım.

Maria başını bana doğru eğdi. "Neden sordun?"

"Iıı. Haberlerde duyduğum bir şeydi." Volkov'dan intikamımı alacaktım ama onu ispiyonlamayacaktım. Gözüm Maria'nın getirdiği poşete takıldı. "O poşette ne var?" diye sorarak konuyu değiştirdim.

Elini uzattı ve bir fotoğraf albümü çıkardı. "Alexei'nin çocukluk fotoğraflarını getirdim."

Kalbim hopladı. Tanrım, umarım çirkin bir çocuktur, böylece onunla merhametsizce alay edebilirdim.

Maria albümü başparmağıyla açtı ve ilk sayfada kolları ile bacaklarında etleri kat kat görünen, iri gözlü çok sevimli, tombul bir bebek vardı. Küçük, mavi bir tişört ile pantolon giyiyordu ve kameraya huysuz, küçük bir kaş çatışla bakıyordu.

"Aman Tanrım." Eğilip daha yakından bakarken eriyordum. "O kaş çatışı nerede olsa tanırdım. Çok şirin. Burada kaç yaşında, bir mi?"

"Dört aylık," dedi ciddiyetle.

"Tanrım." Gözlerim yuvalarından fırladı. "Kocamanmış."

"Biliyorum." Fotoğrafa bakıp silkindi. "Tüm yaptığı yemekti. Her zaman yerdi. Bir ânımı kendime ayıramazdım." Bir kahkaha attıktan sonra fotoğrafa şefkatle baktı ve küçük bir duygu çınlaması göğsümün ortasına yerleşti. "Küçük bir bebeğe bakmak zordur ama o günleri özlüyorum."

Sıradaki sayfada çıplak bebek Alexei'nin bir yatakta yüzüstü yatmış, kameraya dişsiz bir şekilde gülümsediği bir fotoğrafı vardı.

"Hah." Telefonumu çıkardım. "Sonradan bununla ilgili ona sataşabilmek için bunu kaydetmeliyim."

Ben bir fotoğraf çekip Alexei'ye gönderirken Maria güldü. Telefonum onun cevaplarıyla titreşmeye başladı ama onu sessize alıp albüme döndüm. Bir süre ona göz gezdirdim, Maria'nın yorumlarına güldüm ve albüme bakmayı neredeyse bitirdiğimde ayağa kalktı.

"Nikita'ya arabayla gelip beni alması için mesaj atacağım."

Odadan ayrıldı ve ben sayfaları çevirmeyi sürdürdüm.

Albümün son sayfasında bir şey dikkatimi çekti. Alexei'nin NHL'ye ilk başladığında seçildiği takım Montreal'in formasıyla bir fotoğrafıydı. Ama onun arkasında bir fotoğraf vardı. Dışarıda kalan köşesini görebiliyordum.

Koruyucu plastik filmi çektim ama fotoğrafı sıyırıp çıkardığımda az kalsın albümü düşürecektim.

Daha genç, belki yirmilerinin başlarında bir Alexei'nin ve aynı yaşlarda, çok minyon, sarışın bir kadının fotoğrafıydı. Kadın gözlerine yansımayan bir gülümsemeyle otururken Alexei'nin ciddi ve somurtkan bir ifadeyle onun arkasında dikildiği şu soğuk stüdyo fotoğraflarındandı.

Alexei ve Emma sizi düğünlerine davet ediyor.

Davetiyeye bakakaldım, tekrar tekrar okudum. O evli miydi?

Jamie Streicher ve Pippa Hartley'nin düğününe gitmemişti. Hayden ve Darcy'yle birlikte çıktığımız çifte randevuda düğünlere gitmediğini söylemişti.

Sebebi bu muydu?

Fotoğraftaki kadını inceledim. Emma. Sarışın, minyon, zayıf. Demek onun tipi buydu. Boğazımın düğümlendiğini hissettim.

"Ah."

Şaşırmış bir ifadeyle hemen yanımda dikilen Maria'yı görünce irkildim.

"Onun orada olduğunu unutmuşum," dedi usulca.

"O evli miydi?"

"Nişanlıydı." Endişeyle beni izliyordu. "Bilmiyordun."

Reddedilmenin keskin acısı boğazıma doğru yükseldi. Neden umursadığımı bilmiyordum. Evliliğimizin gerçek olmadığının farkındaydım.

"Ciddi bir şey değildi," dedi Maria ve ona inanmayan bir bakış atıp, buruk bir gülümsemeyle düğün davetiyesini gösterdim. İç geçirdi. "Seninle olduğu gibi değildi."

Saçma bir oyun? Bir iş anlaması? Böyle olmadığına emindim.

"Sorunlarını çözümleyecekler mi diye emin olmadığımdan onu sakladım ve sonra unuttum." Bir an üzgün göründükten sonra bana nazikçe gülümsedi. "Georgia, Alexei seninle çok farklı. O ilişki yıllar önceydi."

"Onlara ne oldu?" Neden sorduğumu bile bilmiyordum. Umurumda değildi. Bilmek istemiyordum.

Dudaklarını birbirine bastırıp mırıldandı. "Bunu sana Alexei'nin anlatması gerekir."

Ona bunu sormaktansa ölmeyi tercih ederdim. Fakat Maria'ya hafifçe gülümsedim, fotoğraf albümünü kapattım ve konuyu değiştirerek Maria'ya çiçekçi dükkânını, favori çiçeklerini sordum; Nikita onu almaya gelene kadar konuşmayı sürdürdük. Nikita merhaba demek için kapıya geldi, arabamın nasıl olduğunu sordu ve onlar giderken Maria'ya ziyaret ettiği için teşekkür ettim, vedalaşmak için ikisine de sarıldım.

Tüm bu zaman boyunca kafam düğün davetiyesine ve kendi tepkime gidip durdu. Bizim evliliğimiz bir iş anlaşmasıydı. Havaalanındaki öpüşmemiz göstermelikti ve Alexei için beni gıcık etmenin, otel odası meselesi için benden intikam almanın bir yoluydu. Yardım gecesindeki kaçamağımız onun için bir güç gösterisiydi çünkü onu kıskandırmıştım.

Bunların hiçbiri gerçek değildi ve yine de onun başka biriyle evlenmesinin fikrinin göğsümde keskin, çirkin bir sızıya sebep olması beni endişelendirdi.

46. BÖLÜM
GEORGIA

YARIN SABAH *bir market teslimatı olacak*, diye mesaj attı Alexei, ben futboldan sonra arabamda oturmuş çekicinin gelmesini bekliyor ve telefonumda onun maçının önemli anlarını izliyordum. *Svetta onunla ilgilenir.*

Başparmak yukarıda emojisiyle cevap verdim.

Alexei nişanlanmıştı. Acaba kalbi kırılmış mıydı? Hâlâ o kadını düşünüyor muydu?

Spor odamın penceresini açık bıraktım. Onu kapatır mısın? Bir an sonra, *Lütfen.*

Eve vardığımda kontrol edeceğim.

Eve vardığında mı? Hâlâ futbol antrenmanında mısın?

Dışarıda, arabamda oturuyorum.

Yazma noktaları belirdi, kayboldu ve tekrar belirdi. *Neden arabanda oturuyorsun, Doktor?*

Kıtanın diğer ucundan onun sesindeki hoşnutsuzluğu duyabiliyordum. Hiçbir şey söylememeliydim, bu sadece onu sinirlendirecekti.

Gerçi onu sinirlendirmek bir bakıma hoşuma gidiyordu.

Doktor.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Onun ses tonunu duyabiliyor, aldığı derin, bıkkın nefesi ve burun kemerini nasıl ovduğunu hayal edebiliyordum.

Sakın o lanet arabanın yine bozulduğunu söyleme.

Tamam. Söylemem.

Kapılarını kilitle ve konumunu benimle paylaş. Hemen.

Kontrolcü, diye karşılık verdim.

Yemin ederim, Georgia, eğer konumunu paylaşmazsan ebeveynlerimi ararım ve ânında yanında biterler.

Öf. Alexei'nin şakası yoktu. Neşem balon gibi söndü. Ebeveynleri gerçekten çıkagelirdi çünkü böyle naziklerdi. *Bunu yapma. Tabii ki kapılarım kilitli.*

Derhâl. Konumunu. Paylaş.

Gözlerimi devirdim ama söylediğini yaptım.

Güzel. Teşekkür ederim.

Ne yapacağımın söylenmesinden nefret ederdim ama ufak bir parçam onun *teşekkür etmesini* hoş karşıladı. Eminim bunu zorla yazmıştı.

Çekici oraya ne kadar sürede ulaşacak? diye yazdı Alexei.

Emin değilim. Gelmesinin iki saati bulabileceğini söylediler.

Elimde telefonum çalmaya başladı.

"Sorun değil..." diye başladım.

"İki *saat* mi? Seni alması için bir taksi ayarlıyorum."

"Sorun değil. Zaten gece boyunca arabamı burada bırakamam. Döndüğümde onu bulamam."

"Nerede o günler," diye mırıldandı ve homurdandım. "Seni almaya gelecek taksi yolda."

"Alexei." Ses tonum sertti. İnsanların böyle, beni dahil etmeden, benim adıma karar vermesinden nefret ederdim.

"Taksi on dakika sonra orada olacak. Bir çekici ayarlıyorum. Daha hızlı bir çekici."

"Çok kontrolcüsün," dedim ona ama sesim kızgın değildi.

"Georgia, karımın karanlıkta arabasında oturmasına izin vermiyorum."

Karım kelimesi içimde elektrik gibi kıvılcım çaktı. Onunla böyle oynamayı sürdürmek istiyordum ama o sırada düğün davetiyesi aklıma geldi ve işin eğlencesi kaçtı.

"Taksi neye benziyor?"

Bana arabanın markasını ve modelini çabucak söyledi.

"Tamam. Teşekkür ederim. Onu bekleyeceğim. Hoşça kal."

"Bekle. Taksi oraya varana kadar telefonu kapatma."

"Onun konumunu ve benim konumumu görebiliyorsun, değil mi?"

"Sadece..." Sertçe iç geçirdi. "Telefonda benimle kal ve itiraz etme."

Sesindeki bir şey, ufak bir yumuşaklık beni duraksattı.

"Tamam."

Bir başka duraksama. "Teşekkür ederim."

"Vay be." Ağzım tekrar kıvrıldı. "Bir akşamda iki *teşekkür.* Kafanı falan mı çarptın, Volkov?"

Düşünmeden konuşmuştum. Zihnimde bu akşam maçta aldığı sert darbeyi görüyordum ve bir endişe yumağı midemde düğümleniyordu.

Kısık, eğlenen bir ses çıkardı. "*Teşekkür ederim* diyebilirim."

Neredeyse rahat hissettiren bir anlık sessizlik oldu.

"Bu akşam güzel maçtı," dedim her nedense.

"İzledin mi?"

"Skora göz attım." Ve genellikle kaçınmama rağmen maç özetlerini biraz izlemiştim.

"Çaylak iyi oynadı."

"Sen de öyle." Bir asist yapmıştı.

"Gerçek bir iltifat mı? Belki sen de kafanı çarptın."

Kendimi durduramadan bir kahkaha attım. Sohbet bizim için yeni bir yöne sapmıştı.

Fakat bitirmek istemiyordum.

"Bu hafta senin için her şey yolunda mı?" diye sordu. "Evde yalnızsın?"

"Elbette."

"Ebeveynlerimden gelip kalmalarını isteyebilirim."

"Bunu yapma. Yarın evde olacaksın. Hem sen gelmeseydin bile, ben iyiyim."

"Gelecek sefer için demek istedim."

"Onlara zahmet vermek istemem."

"Vermezsin. Senden hoşlanıyorlar."

Kalbim yumuşadı. Bağlanmama kuralına ne olmuştu? Ebeveynlerimiz birbirini tanıdığına göre sanırım bunun bir anlamı yoktu.

"Ben de onlardan hoşlanıyorum." Gülümserken Maria'nın Nikita'ya nasıl sataştığını düşünüyordum. "Eğlenceli ve nazikler. Her nasılsa bu özellikleri seni pas geçmiş."

Hafifçe güldü. "Tabii, tabii."

"Her halükârda, nerede uyurlar?"

"Senin benim odamda uyuman gerekir."

Onun yatağında, onun kokusunu soluyarak uyuma fikriyle uyarılma hissi bedenimde ateşlendi.

"Uykunda yürüyor musun?"

Gece yarısı onun yatağında uyandığımı ve sonra, peş peşe üç gün onunla aynı otel odasını paylaştıktan sonra havaalanında yüzünde beliren kendini beğenmiş, küçümseyen ifadeyi hatırladığımda kanım yüzüme hücum etti. "Hayır. Elbette hayır." Yutkundum. "Alexei?"

"Evet?"

"Yolculukta otel odasını paylaştığımız zaman."

Bekledi. Kalbim düzensizce gümbürdüyordu.

"Ben ne yaptım?"

Bir an daha geçti. "Yatakta bana sarıldın."

Sinir sistemim dehşet duygusunun istilasına uğradı, bunu utanç takip etti.

"Neyle ilgili stresliydin?" diye sordu.

"Affedersin?"

"İnsanların uyurgezerliğinin strese bağlı olduğunu okudum."

"Sen bununla ilgili *okudun* mu?"

Tereddüt etti. "Artık kaçamak yapmayacağımıza dair anlaştık. Gecenin yarısında gizlice yatağıma girmeni istemiyorum."

Göğsüm utançla daha beter yandı. "*Ben gizlice yatağına girmiyordum...*" Başımı iki yana salladım. "Bak ne diyeceğim? Kapını kilitle. Bu her şeyi çözer."

Alexei'nin tarifine uyan bir taksi benimkinin yanına park etti.

"Taksim geldi."

"Telefonda benimle kal."

İçgüdülerim, o veya başka herhangi bir erkek bir şey talep ettiğinde her zaman *hayır* dememi söylerdi ama onun tekrar arayacağından –ya da daha kötüsü sürücüyü arayacağından– kuşkulanıyordum.

Ve çok, çok derinlerimde bir yerde –asla yüksek sesle itiraf etmeyecektim– onunla konuşmaya devam etmek istiyordum.

Arabamdan indim, onu kilitledim ve diğer arabanın yolcu kapısını açtım.

"Alexei için?" diye onayladı sürücü.

"Kendi hesabımdan çağırdım," dedi Alexei kulağıma.

"Evet, Alexei için," dedim sürücüye. Kapıyı kapattım ve sürücü arabamı otoparkta bırakarak yola çıktı.

Bu akşam üzerinden bir anı aklıma geldi. "Çiçekler için teşekkür etmeyi unuttum."

Vazoda canlı pembe bir buket ofisime teslim edilmişti, herkesin görebilmesi için çalışma masamda duruyordu. İşle futbol antrenmanı arasında aceleyle eve gittiğimde kitabımdan onun *kuzgun kılıcı* olduğunu öğrenmiştim. *Derhâl silahlanmaya hazır.* Onları düşündüğümde gülümsemekten kendimi alamıyordum.

"Sana çiçek göndermem evliliğimizi daha gerçek gösteriyor."

"Doğru. Evet." Çiçekleri bu yüzden gönderdiğini düşünmüştüm. Göstermelik. Aramızda hiçbir şey değişmemişti. "İyi fikir."

Sessizce oturduk ve ben tekrar onun nişanını düşündüm ama bu konuyu açmanın incelikli bir yolu yoktu. Sonunda sürücü evin önünde durdu.

"Eve geldim."

"İçeride misin?"

"Hı hı."

"Kapıyı kilitledin mi?"

"Evet."

"Güzel."

Sessizlik aramızda uzadı. "İyi geceler." Boğazımı temizledim. "Ve teşekkür ederim."

"Rica ederim."

Telefonu kapadık ve ben tavşanlarla oynadıktan sonra yatmak için hazırlanırken bu akşam Alexei'nin buz pistinde aldığı darbeyi düşünüyordum.

Bu sebepten maçları izlemiyordum; insanların yaralandığını izlemekten hoşlanmıyordum.

İnsanların değil, diye fısıldadı beynim, orada karanlıkta yatarken. *Sadece onun.*

Ertesi sabah daha gözlerim açılmadan temiz, erkeksiz bir kokuyu içime çektim. Serin, yumuşak örtüler çıplak bacaklarıma sürtündü. Oda bütünüyle sessizdi; tavşanların ciyaklaması veya koşuşturması yoktu. Bazen geceleyin yatağa sıçrar ve bana sokulurlardı.

Avcumu yorganın üzerinde kaydırdım... ama bu benim yorganım değildi.

Gözlerimi hızla açtım. Kendi odamda değildim. Burası *Alexei'nin* odasıydı.

Gecenin yarısında gizlice yatağıma girmeni istemiyorum. Aman Tanrım. Nabzım hızlandı. Yine mi?

Neyle ilgili stresliydin? diye sormuştu ve onun zarar gördüğünü kafamda tekrarlayıp duruyordum. Onu yaralı gördüğüm her anı, özellikle de iki yıl önceki o ağır sakatlığı hatırladım; midem bulandı. Deplasman maçı yolculuğu sırasında maçları izlemiştim. Onun yaralandığını görmüştüm ve anlaşılan geceleri bir mıknatıs gibi ona yapışmıştım.

Bir panik hissi içimde toplandı.

Uyurgezerliğimin sebebini biliyordum.

47. BÖLÜM
ALEXEI

BİRKAÇ AKŞAM SONRA yatakta uzanmış telefonumun ekranını kaydırmaya çalışıyordum, bu sırada diğer elim ağrıdan zonkluyordu. Bu akşam maçta bir pakı yakalamıştım... ve bir parmağımı kırmıştım.

Şu hayran hesabı Georgia'nın bileklerinde büyük siyah fiyonklar olan topukluları giydiği bir fotoğrafını paylaşmıştı.

Dr. Georgia, lütfen beni çiğne, yazıyordu bir yorumda ve sahiplenicilik ile eğlenmenin tuhaf bir karışımı midemi sardı.

Neden bu hesapta gezinip durduğumu, bir sınava girecekmişim gibi fotoğrafları incelediğimi bilmiyordum. Telefonu kenara bıraktım ve komodinimin üzerindeki ibuprofen şişesine uzandım ama onu açmaya çalıştığımda elim çok acıdı ve alçak sesle inledim.

Kapı aniden açıldı; doktor bana kızgınlıkla bakıyordu.

"Burada sen bir bebek gibi davranırken ben nasıl uyuyabilirim?"

Kollarını göğsünde kavuşturdu, çok geçmeden ellerini kalçalarına koydu, sonra tekrar göğsünde kavuşturdu. Gözleri vahşiydi, telaşlıydı ve tatlı bir pembe renk yanaklarına yayıldı. Enerji aramızda çatırdadı.

"Uyuyamıyorum." Ellerini havaya savurdu. "Çok fazla gürültü yapıyorsun."

Gözlerim ağzına indi ve geçen gün onun *dur* dediğini hatırladım. "Yalnızca alçak sesli bir iniltiydi."

Bakışları elime indi. "Bir parmağım kırdın." Sesi tuhaftı. Mutsuz. Bundan hoşlanmadım. "İlaç içtin mi? En azından dört saatte bir anti-inflamatuvar içmen gerekiyor. Buz torban

nerede?" Elime bakarak kaşlarını çattı. "Neden atelin böyle berbat durumda? Bunu kim yaptı?" Uzun adımlarla bana doğru yürüdü, yatakta yanıma oturdu ve elimi eline aldı.

"Mei atel taktıktan sonra onu çıkardım. Fazla sıkıydı."

Ateli özenle çıkarırken doktor bana öfkeyle baktı. "Düzgün biçimde iyileşebilmesi için sıkı olması gerekiyor." Bakışları bende, gözlüğümde oyalandı.

"Beni özledin mi, Cehennem Ateşi?"

"Azıcık bile özlemedim." Bakışlarını elime indirdi. "Cehennemden çıkmış gibi görünüyorsun."

"Orası senin memleketin olduğuna göre, bu bir iltifat mı?"

Ağzı hafifçe seğirdi ve tekrar gözlüğüme baktı. "Gerçekten lazer operasyonu yaptırmalısın."

"Lazer operasyonu ödümü patlatıyor," diye itiraf ettim. "Bir lazerin gözüme yaklaşmasını istemiyorum."

"Aman Tanrım." Gözlerini devirdi. "Tam bir bebeksin."

Menekşe kokusu yine burnuma doluyordu. "Bu akşam çalışıyor muydun?"

Başıyla onaylarken gözleri atelimdeydi. Ağzına bakarken onu ofisinde öpmeyi hayal etmemeye çalışıyordum.

Daha fazla öpüşme yoktu. Faydalı bir kuraldı, özellikle sürekli onu böyle düşündüğüm için.

"Sana bir soru, Cehennem Ateşi."

Dikkatini toplamış, kaşları çatık bir şekilde atelimle uğraşırken hafifçe mırıldandı. Benimkine değen parmakları kollarımdan yukarı bir karıncalanma gönderdi. Yatakta yanımda oturduğu yerden vücut sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Neden evlenmek istemedin?"

Şaşırmış ve temkinli bakışlarını hızla bana kaldırdı.

Deplasman yolculuğu boyunca bu soru canımı sıkmıştı. Benim neden evlenmek istemediğim belliydi çünkü kimseye ihtiyacım yoktu. Hokey, takım arkadaşlarım, ailem vardı ve hayatımı olduğu hâliyle seviyordum. Yapacağım son şey, sonunda beni terk edecek birini hayatıma almaktı. Baştan beri tek taraflı olacağı belli bir ilişkiyi sürdürmekti.

Ancak Georgia ona deli olan birini bulabilirdi. Her ne kadar ben bundan nefret etsem de Dr. Handjob ona hayranlıkla bakıyordu. Takımdaki çocukların çoğunun onun yakınında dili tutulur ve tedirgin olurdu. Onunla seve seve evlenecek bol miktarda erkek vardı.

"Kariyerimden vazgeçmek istemiyorum," dedi basitçe.

Somurttum. "Neden kariyerinden vazgeçesin?"

"Erkeklerin ve kadınların evlilikleri böyledir."

"Hayır, değildir."

Bana ne söylediğimi bilmiyormuşum gibi baktı.

"Çalışmaya başladığımda ne gördüm biliyor musun? İki doktor evlenir, kadın doğum iznine ayrılır ve asla geri dönmez. Ya kısa bir süre çalışır ama bir yıllığına ara verdiği için zordur. Erkeğin kariyerindeki her başarı aralarındaki boşluğu büyütür ve kadının yetişmesini zorlaştırır; eninde sonunda pes eder. Bunu sayamayacağım kadar fazla gördüm, Alexei. Çocuklara başlıca bakım verenin kariyeri zarar görür ve bu her zaman kadındır."

"O hâlde başka bir doktorla evlenme." Onun bir gün gerçekten evlenmesi fikri mideme çirkin bir sancı sapladı. Birisiyle çocuk sahibi olması fikri.

"Mesele sadece doktorlar değil. Mesele erkeklerin çoğu. Kendine bir bak. Çalışma programın saçma bir yoğunlukta. Yılın yarısında yolculuk ediyorsun. Eğer karın çalışmak isterse ailenle ilgilenmek için emekli olur muydun?"

Emekliliğe hazır olmayı hayal bile edemiyordum. Bir hokey oyuncusu değilsem, ben kimdim? Hokey benim için her şeydi.

"Mirasını almak için nefret etmediğin biriyle evlenebilirdin," dedim bunun yerine. "Senin Dr. Handjob ânında evet derdi."

Bu fikirden nefret ettim.

"Evliliğimiz onun için bir anlam ifade ederdi." Kaşlarını çattı. "Asla birini öyle kandırmamam."

Atele dikkatle baktım. Midemde yine o ikaz hissi vardı. Bu yüzden Georgia'yı düşünemezdim. Karşılıklı bir şey değildi.

"İşte." Elimi bıraktı ve ayağa kalktı, vücut sıcaklığının kaybıyla yan tarafım üşüdü. "Kıpırdatma."

Odadan çıktı ve bir buz torbasıyla döndü.

"On beş dakika tut, on beş dakika çıkar," dedi beni tuhaf hissettiren kararlı bir sesle. Bana özen gösteriyordu. Gözleri parıldadı. "Doktorun emirleri."

Tekrar kapıya yöneldiğinde "Haklısın," dedim. Burada kalıp konuşmaya devam etmesini sinir bozucu derecede arzuluyordum. "Walker'ın korkuyla dolu olmasıyla ilgili."

Kapı çerçevesine yaslandı, şaşırmamıştı.

Walker'ın ebeveynleriyle tanıştığımdan beri bunu düşünüyordum ama hiçbir çözüm bulamamıştım. Çocuk ve ben taban tabana zıttık. Ward'un bizi neden eşleştirdiğini bilmiyordum. Çaylak, Miller veya Owens gibi biriyle daha iyi olurdu.

"Nereden biliyorsun?"

Alaycı bir gülümsemeyle ağzı çarpıldı. "Tıp okulu. Herkes zeki çocuktur. Herkes orayı sever ve sıkı çalışır. Herkes başarılı olmayı senin kadar çok ister. Tamamen yeni seviyede bir rekabettir."

NHL'ye benziyordu. "Sen nasıl başa çıktın? Belki çaylağa yardımı olacak bir şey öğrenebilirim."

Ama daha da önemlisi, onunla ilgili öğrendiğim her yeni ayrıntıya bağımlı hâle geliyordum. Bir sırrı varmışçasına o güzel dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı ve merakım arttı.

"Beni hafife almaları için absürt topuklular giyerdim, sonra eve gidip çalışma masamda uyuyakalana dek çalışırdım."

"Demek pislikleri böyle ayıklıyorsun, ha?" Boğazımı temizledim. "Ayakkabılarla?"

Çok geç olana kadar ne söylediğimi fark etmedim.

Georgia bana tam yerinde bir bakış attı. "Evet. Pislikleri böyle ayıklıyorum. Özellikle bana aptal veya yetersiz diyenleri."

Göğsümün derinliklerine sert bir pişmanlık saplandı. O grupta olmaktan nefret ettim.

"Asla senin aptal olduğunu düşünmedim." Bu kadar çok yanıldığım için kendimden nefret ediyordum. Onunla ilgili en kötüsüne çok çabuk inandığım için. "Kanada'da tıp okuluna girmenin ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Fakat incinme ifadesi hâlâ gözlerindeydi. "Sadece yetersiz miyim?"

Bu noktada ona gerçeği söylemeliydim; ona karşı çekim duymuştum ama bana eski kız arkadaşımı hatırlatmıştı. Sonra benim ümitsiz bir vaka olduğuma karar vermişti ve insanların zayıflıklarımı görebilmelerinden nefret ederdim.

"Üzgünüm," dedim bunun yerine, bakışlarımı onun gözlerinden ayırmadan gergin bir nefes aldım. "Bir şerefsiz gibi davranmamalıydım."

Bakışlarını indirerek tırnaklarını inceledi. Ne düşündüğünü bilmeyi dilerdim.

"Sorun değil, Volkov. Böyle olman rekabeti ilgi çekici kılıyor. Diğer yandan, ben sınıf birincisi olarak mezun oldum." Ağzı kıvrıldı. "Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen inadınaydı."

Eğlenen bir kahkaha attım. "İyi kız."

Gözlerinde bir şey alevlendi ve yardım gecesinde kütüphanede bunu söylediğimi hatırladım.

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve kalp atış hızım yükseldi. "Yardım gecesini düşünüyor musun, Cehennem Ateşi?"

Çenesini kaldırdı, bu isyankâr hareketi kanımın daha hızlı pompalanmasına yol açtı. "Hayır. Bir kere bile düşünmedim."

Etrafımızda hava yoğunlaştı. Şiddetli, coşkulu bir arzu bedenime yayıldı. Onun cazibesine kapılmamaya çalışmak işe yaramıyordu.

"Yatağım senin gibi kokuyor," dedim çünkü onu kışkırtmak elimde değildi.

Başta bunun benim kuruntum olduğunu düşünmüştüm ama hayır, sebebi sadece sarhoş edici menekşe kokusunu daima burnumda hissetmem değildi. Çarşaflarım gerçekten onun gibi kokuyordu.

Yutkundu, özgüveni sarsıldı. "Tuhaf. Nedenini bilmiyorum."

Ben hasta bir piçtim çünkü onun rahatsızlığım eğlenceli buluyordum. "Nedenini bilmiyor musun?"

"Belki Svetta farklı bir sabun kullanmıştır."

"Sen bilinen bir uyurgezersin ve kâhyamı mı suçluyorsun?"

"Ben *bilinen* bir uyurgezer değildim. Sadece sen biliyorsun. Bir de Jordan."

Onunla ilgili çok kişisel bir şeyi bilmek beni mutlu etmemeliydi ama ediyordu. "Uyurgezerliğinin sebebi ne, Cehennem Ateşi?"

"Bilmiyorum," dedi gergin bir şekilde, ardından kendi odasına geri dönerek gözden kayboldu.

"Yalancı," diye mırıldandım kendi kendime.

Biliyordu ama bana söylemiyordu. Kararlılığım sivri bir bıçak gibi bilendi. Sebebini öğrenecektim.

Karımla ilgili daha fazla bilgi edinmek, oynamayı bırakamadığım tehlikeli bir oyundu.

Gece yarısı yatak odamın kapısının açılmasıyla uyandım.

"Cehennem Ateşi?" diye mırıldanarak karanlığa gözlerimi kıstım.

Yatak bir ağırlıkla çöktü ve o güzel menekşe kokusunu aldım. Georgia yanıma sokuldu, sıcak kıvrımları ön tarafıma dayandı, saçları koluma döküldü.

Onu kendi yatağına götürmeliydim ama büyük ihtimalle otel odasında yaptığı gibi hemen geri dönerdi. Bunun yerine yumuşak nefeslerini dinleyerek orada yattım.

Kendini bana böyle bastırması hoştu. Belki de sarılıp uyumanın benim için sandığım kadar sakıncası yoktu.

Bu akşam onun bana anlattıklarını düşündüm. Tıp okulunda çok çalıştığını. Beni çaylakla ilgili cesaretlendirdiğini. Eminim futbol takımındaki kızlara bu tür konularda yardım ediyordu. Kızların Georgia'ya bakışını –büyüdüklerinde onun gibi olmak istiyormuşçasına bakıyorlardı– görmüştüm.

Göğsünüm merkezinde hayranlığım büyüdü. Onun bu esir edici, büyüleyici yanını hiç görmemeyi dilerdim.

Karıma karşı beslemeye başladığım bu hisler var ya? Hiçbir yere gitmeyecekti.

48. BÖLÜM
GEORGIA

ERTESİ SABAH UYANDIĞIMDA Alexei'nin sıcak, sert göğsüne sokulmuştum, yumuşak çarşafları tenime değerken kokusu burnumdaydı ve ereksiyonunun kalın başı kıçıma baskı yapıyordu.

İhtiyaç, bacaklarımın arasında toplandı ama ona aldırmadım.

"Yine yaptım, değil mi?"

Alexei yaralanmıştı. O yaralandıktan sonra her zaman uykumda bilinçsizce hareket ediyordum ama nedenini düşünmek istemiyordum.

Dönüp uzaklaştı, esnerken kütüphanede boşalırken çıkardığı sese çok benzeyen bir şekilde inledi. Vajinam titreşti. Sabah ilk iş, saçları darmadağınık, gözleri hâlâ uykuluyken bile inanılmaz derecede çekici görünüyordu. O geniş, oyulmuş göğsü. Boxer'ınınn içine ilerleyen kıllar.

"Seni öpmem için bana yalvardın."

Aniden telaşa kapıldım ve doğruldum, şok içinde yüzünü inceledim. "Hayır, yalvarmadım."

Tanrım, umarım bunu yapmamışımdır.

"Yalvardın. Benim öpüşme kralı olduğumu ve bir öpücük daha almak için her şeyi yapacağını söyledin."

Yumuşak bir kahkaha atarken içim rahatlamıştı. Benimle dalga geçiyordu. Yatağından kalktım. "Gerçekçi ol, Volkov."

Neredeyse kapıya ulaşırken bacaklarım ve kıçım onun bakışının altında karıncalanıyordu, o sırada söylediği şeyle kalakaldım.

"Benim yatağımda uyumaya başlamalısın."

Kafamdaki tüm beyin hücreleri havaya uçtu. "Şaka yapıyor olmalısın." Yine benimle dalga geçiyordu. Öyle olmalıydı.

Alexei omuz silkti. "Her halükârda kendini burada buluyorsun."

Boğulurcasına bir kahkaha attım. "Rüyanda görürsün."

"*Benim* rüyam değil." Sanki aklımı okuyup son zamanlarda onu kaç kez düşündüğümü sayabiliyormuş gibi ağzı zalim bir sırıtışla çarpıldı.

"Kilitli bir tabutta uyumayı tercih ederim."

Alçak sesli, şaşkın bir şekilde güldü. "Peki. Fakat bunu tekrar yaparsan, yatağından kurtulacağım."

Akşamüstü hastanedeyken benim için mor bir orkide geldi. *Öpüşme kralından*, diye yazıyordu kartta. Boş bir dakika bulduğum gibi aceleyle ofisime girdim ve dizüstü bilgisayarımın çantasında taşımaya başladığım kitaba hızla göz gezdirdim.

Mor orkideler: Saygı ve hayranlık.

Bana yetersiz dediği için özür dilemişti ve bunu yaparken içten, pişman görünüyordu. Çaylakla ilgili tavsiyeme uymuştu. Nefret seksimiz hayatım boyunca yaşadığım en ateşli deneyimdi ve ölüp uzayda süzülen bir toz hâlini alıncaya kadar bunu düşünecektim.

Ne fark ederdi ki?

Bakışlarım pencereden dışarı, onun arenaya asılmış yakışıklı yüzünde kararlı bir ifadeyle kaydığı afişine döndü. Makul olanı yapıp özür dilediği için bu adama karşı yumuşamayacaktım. Alexei Volkov hâlâ kendini ön sıraya koyan türde bir adamdı. Yaptığımız şey gerçek değildi. Bu çiçekler bile göstermelikti ve anlamları onun oynadığı hastalıklı, küçük bir oyundu. Bir güç savaşıydı.

İkimiz de aslında evli olmak istemiyorduk ve bunu unutmayacaktım.

49. BÖLÜM
GEORGIA

"BENİ ISIRMAYIN," diye uyarıda bulunuyordu Alexei mutfak zeminine doğru. Birkaç gün sonra işten çıkıp eve gelmiştim. Diğer odada televizyonda bir maç oynadığından Alexei beni fark etmedi. "Onun size benimle ilgili söylediği hiçbir şeye inanmayın."

Mutfak adasının etrafına dikkatle baktım. Tavşanlar yerdeydi, düzgün kesilmiş sebzelerle dolu iki tabakla kendilerini şımartıyorlardı. Alexei aralarına çömelmiş, güçlü bir eliyle Damon'ın kürkünü okşuyordu. Alyansı parlıyordu ve benim aptal, aptal kalbim dengesizce gümbürdüyordu.

"Selam."

Hareket etmeyi bıraktı, ardından ayağa kalkıp az önce tavşanlarımla konuşmuyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Selam."

"Ne yapıyorsun?"

"Tümörleri olup olmadığını kontrol ediyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Futbol için hazırlanmalıydım ama ona sataşmadan uzaklaşmam mümkün değildi. "Görünüşe göre Damon'ı seviyordun."

"Demon* dersek daha doğru olur. Saatlerdir yoktun." Omuz silkti. "İlgiye ihtiyaçları var."

"Svetta gün boyunca onlara bol bol ilgi gösteriyor." Göğsümde neşeli, coşkulu bir his oluştu. Ona sataşmak uyuşturucu gibiydi. "Bence onlardan hoşlanıyorsun."

"Hoşlanmıyorum. Nefret ediyorum. Pis kokuyorlar."

---

* Metinde kelime oyunu yapmak için iblis anlamına gelen *Demon* kelimesi kullanılmıştır. -ç.n.

"Hımm. Şu havuçları jülyen mi kestin? Bunun nasıl yapıldığını nereden biliyorsun?"

Ağzının kenarı seğirdi. "Tek yeteneğim hokey oynamak değil. Yemek pişirebilirim."

Tezgâhın üzerindeki şef bıçaklarının dizildiği tahta bloku ilk kez fark ettim. Profesyonel kalitede tencere ve tavalar tavan askısından sarkıyordu.

Geçen gece eve geç geldiğimde burada domates ve fesleğenin inanılmaz güzel kokusu vardı. Sanki biri yemek pişirmişti.

Oydu. Svetta değildi. Alexei yemek pişirmişti. Neden bu çok seksiydi? Bunun seksi olmaması gerekirdi.

"Kanıtla," dedim bir kaşımı kaldırarak, ona inanmama rağmen.

Bakışları bir meydan okumayla keskinleşti. "İşten makul bir saatte ayrıldığın zaman pişireceğim."

Midemde bir heyecan hissettim. Birlikte bir akşam yemeği mi? Mecburi ve göstermelik olmayan? Biz asla bunu yapmazdık.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan söyleyecek zekice ve esprili bir şey bulmaya çalışırken telefonum titreşti.

Fakat ekrandaki hatırlatmayı gördüğümde kalbim durdu.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Duruşu dikleşti ve kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Bir iş yemeğim var." Zihnim hızla çalışmaya başladı. "Program için desteğini kazanmaya çalıştığımız bir nörolog var." Aylardır Dr. Emilio Reyes'le bir ziyaret ayarlamaya çalışıyorduk. "Takvimimde bunu nasıl gözden kaçırdığımı bilmiyorum."

"Sorun nedir?"

"Futbol antrenmanım da var." Mikrodalga fırının üzerindeki saate baktım. "Yanlışlıkla ikisini aynı saate ayarladım. Heather bir konferans için şehir dışında. Dr. Reyes'le esas irtibat kuran kişiler ikimiziz. Başka bir doktordan onu yemeğe götürmesini istersem bu onu önemsemiyormuşuz gibi, kaba ve saygısız görünür. Ayrıca futbol antrenmanını iptal edemem. Benim kuralımdır; kızları asla iptal etmem."

İptal edebilirdim ama fikri bile midemi ağırlaştırıyordu. Futbol sadece tıbbi gözetim altında egzersiz yapma fırsatı değildi. Sosyal bir olaydı. Kızların hepsi arkadaştı. Dahası bu sorumluluğu istesem de istemesem de onlar için bir rol modeldim.

Onlar için istikrarlı ve güvenilir olmalıydım.

Şiddetle iç geçirirken düşünüyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum.

"Bunu ben yaparım," dedi.

On uzun saniye Alexei'ye baktım. "Neyi yaparsın?"

Tezgâha yaslanırken kolları hâlâ göğsünde bağlıydı. "Futbol koçluğunu."

Yavaşça gözlerimi kırpıştırdım. "Benim için futbol koçluğu mu yapacaksın?"

"Tabii." Bunu benim için en önemli görevle ilgilenecekmiş gibi değil de beni bir yere arabayla bırakacakmış gibi bir havayla söyledi. Telefonunu çıkardı ve bir mesaj yazdı.

"Antrenmanın falan yok mu?"

Telefonunu cebine geri koydu. "Az önce iptal ettim."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Sen iyi misin?"

Gülümsemiyordu ama yüz hatları yumuşayarak eğlenen bir ifadeye büründü. "Bir akşam izin alabilirim."

"Nasıl futbol oynandığını biliyor musun?"

"Az çok."

"Az çok mu? İkinci spor dalın neydi?"

Bana kafası karışmış bir şekilde baktı.

"Profesyonel hokey oyuncularının yüzde doksan sekizi ergenliklerinde ikinci bir spor dalında mücadele eder."

"Ha. Beyzbol."

Gerçekten bundan emin değildim. "Yani futbol değil."

"Hokey kış sporudur; beyzbolsa ilkbahar. İki kış sporu yapamazdım. Ayrıca futbol sıkıcı."

"Futbol *sıkıcı* değil." Benim sporuma küstahça hakaret etmesiyle ağzım açık kaldı ve Alexei gülümsememeye çalışıyormuş gibi bakışlarını kaçırdı.

"Temas yok. Kavga yok."

Bir kahkaha attım. "Kızlarıma uğraştıkları sporun sıkıcı olduğunu söylemene izin vermiyorum."

"Söylemeyeceğim. Teknik beceriler üzerine çalışacağız. Alışkın olduklarından farklı egzersizler yaptıracağım. Çapraz antrenman oyuncu gelişimi açısından yararlıdır."

Samimi görünüyordu ve Alexei'yle ilgili bir şey biliyorsam, yaptığı işe kendini adadığıydı. Tüm hokey oyuncuları böyleydi.

"Ya da her ne istiyorsan onu yaparım," diye ekledi.

"Onlara karşı acımasız olacaksın," diye endişemi dile getirdim.

"Olmayacağım."

"Söz mü?" Altdudağımı ısırdım ve Alexei'nin gözleri oraya indikten sonra hızla bakışlarını çevirdi.

"Söz veriyorum." Bana donuk bir bakış attı. "Başka seçeneğin var mı?"

Haklıydı. Acaba Alexei'nin benim yerime gitmesi iptal etmekten daha mı iyiydi? İki ay önce asla derdim.

Şimdi pek emin değildim.

Diğer yandan Alexei antrenmanını iptal etmişti. Bunu sıklıkla yaptığından kuşkuluydum.

"Peki. Anlaştık." Ağzım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve Alexei tekrar dudaklarıma baktı. "İyi şanslar, Koç Volkov."

50. BÖLÜM
ALEXEI

"DURUN," diye bağırdım. Kızlar o akşam daha önce Georgia'nın beni bilgilendirdiği koşu egzersizlerini yapıyordu. "Toplanın."

Kızlar yedek kulübesinde beklediğim yere geldi. Bu akşam hava soğuktu ve nefeslerimiz havada buhar çıkarıyordu.

"Cara, sen düşük tempolu bir plandasın. Neden zıplıyorsun?"

Omuz silkti. "Bu akşam iyi hissediyorum. Bunu yapabiliyorum."

Birkaçının sınırlamalarına aldırmadığını, bu akşamki egzersizler sırasında kendilerini fazla zorladıklarını fark etmiştim.

"İyi hissetmeniz, sakatlanmadan önceki becerinizde olduğunuz anlamına gelmez. Koç Georgia ne yaptığını biliyor. O dünya çapında bir uzman. Sizce NHL sıradan birini işe alır mı?"

Başlarını olumsuz anlamda salladılar.

"Sizce tamamen iyileştiğinizi düşünse sizi sınırlar mıydı?"

Daha fazla baş sallama. Kızlar suçlu görünüyordu, bazıları sinirlenmiş veya hayal kırıklığına uğramış gibi kaşlarını çatmıştı ve göğsümün duyguyla zorlandığını hissettim.

"Bakın." Yutkundum. "Sakatlanmanın nasıl hissettirdiğini biliyorum. Tüm istediğiniz önceden olduğunuz yere dönmektir."

"Gayretli oynamak istiyoruz çünkü her zaman gayretli oynardık," dedi bir kız.

"Bu şekilde çok iyi olduk," dedi bir başkası.

"Biliyorum. İki yıl önce bir beyin sarsıntısı yüzünden hastanedeydim ve üç ay boyunca oynamam yasaktı." Anısı bile beni hasta ediyordu. Takım arkadaşlarım tüm zorlu işleri yaparken yedek kulübesinden izlerdim. "Hiçbir şey yapmamaya mecbur kalmak eziyettir. Sevdiğiniz spora dahil olamamanın ne kadar

zor olduğunu bilirim. Fakat dinlenmek değersiz değildir. Bedeninizin sınırlarını zorlamamanız verimli olmadığınız anlamına gelmez." Kötü omzumu oynattım. "Omzum düzgün iyileşmedi ve artık çoğu zaman ağrıyor." Onlara göz ucuyla baktım. "Bunu Georgia'ya söylemeyin."

Birkaçı gülümsedi.

"Dinlenme, antrenmanın parçasıdır, dolayısıyla bunu kabul edin. İyileşmek için bunu doğru yapın. Bunu farklı bir zorluk olarak düşünün. Ne kadar fazla iyileşirseniz, döndüğünüzde o kadar iyi oynarsınız. Koç Georgia daha uzun sürse bile sizin tam becerinize tekrar kavuşmanızı istiyor. Size destek oluyor." Elimle onlara gitmelerini işaret ettim. "Koşu egzersizini tekrar yapın."

Bu kez dikkatlilerdi. Yöntemlerini kontrol ettiler, yavaşladılar, odaklanarak kaş çattılar. Cara zıplamıyordu. Göğsümün ortasında bir şey sıkıştı.

"Güzel," diye seslendim. "Aferin."

Antrenmanın sonunda kızlar yorgundu. Yüzlerinden, öncesine göre daha yavaş hareket etmelerinden ve daha az kahkaha atıp gülümsemelerinden bunu anladım. Tekrar Georgia'yı ve kızların ondan ne kadar çok hoşlandığını düşündüm. Antrenman sırasında onun cesaretlendirici ve eğlenceli olduğunu hatırladım ve onu etkileme isteğim ortaya çıktı.

Kızların ona bu işte kötü olduğumu söylemesini istemiyordum. Yaptığımız antrenmandı ama bundan keyif almalılardı.

Saatime göz attım; on beş dakika kalmıştı.

Georgia onların morallerini yükseltmek için bir şey yapardı. Onlara yetenekleri ve gelişimleriyle ilgili iyi hissettirecek bir şey.

"Toplanın," diye seslendim onlara. "Biraz su içtikten sonra sahanın ortasında sıraya girin, tek kale, kaleciye dönün."

"Ne yapacağız?" diye sordu aralarından biri.

"Penaltı atışları."

Hevesli bir ilgi aralarında dalga dalga yayıldı. Birbirlerine bakıp gülümsüyorlardı.

"*İşte bu*," diye kızlardan birinin fısıldadığını duydum.

"Hangimizin kaleci olmasını istiyorsun?" diye sordu kalecilerden biri.

"Hiçbirinizin." Takımın geri kalanının sahanın ilerisinde sıraya girdiği yeri gösterdim. "İkiniz sıraya geçin ve bir atış yapın."

Berbat bir kaleciydim. Gerçekten berbat bir kaleci. Topların hemen hemen yarısı uçarak yanımdan geçti. Walker ve Miller gibi oyuncuların sahip olduğu hız ve çeviklik bende yoktu. Fakat on dakikalığına eli kulağındaki emekliliğimi unuttum. Çaylağa yardım etmeye çalışmamı unuttum, vatandaşlık sürecimi unuttum ve sadece eğlendim.

Çok tuhaf bir histi.

"Elinizden gelen bu kadar mı?" diye onları kışkırttım. "Bana kıyak geçmeyin."

"Bunda berbatsın!" diye bağırdılar, büyük ihtimalle onlara Georgia'nın öğrettiği gibi haylaz ve neşelilerdi. "Mücadele ettiğimiz en kötü kalecisin!"

"Bahaneler," diye seslenerek karşılık verdim. "Sorun nedir, yorgun falan mısınız? Zaman kazanmaya mı çalışıyorsunuz? Oyalanmayı bırakın."

Kahkahalar atarak teker teker topları tekmeleyerek bana gönderdiler. Doktorun koçluk yapmaktan neden hoşlandığını anlayabiliyordum. Kızların kararlı ifadelerle yeteneklerini uyguladığını izlemek, bir şeyi çözdüklerinde gülümsemelerini ve bir beşlik çakmalarını izlemek hoştu.

Doğrusu tatminkârdı. Uzun zamandır hiçbir şeyle ilgili böyle hissetmemiştim. Başlangıçta ligin en iyi savunma oyuncularından biri olmak tatminkârdı, ta ki buna alışana kadar.

"Vay be," dedi içlerinden biri biz toplanırken ve esnerken. Talia'ydı, sanırım. "Bu çok üzücüydü."

Onları bir uyluk esnetmesi için yönlendirdim. "Georgia hepinizin ne kadar gaddar olduğunu bana söylemedi." Onlara neden böyle takıldığımı bilmiyordum. Hiç benlik değildi. "Yine de umarım normal takımlarınızda oynamaya dönersiniz. Siz kızlar çok iyisiniz."

Birbirlerine gülümsediler. "Biliyoruz," dedi aralarından biri. Tasha'ydı sanırım. "Fakat bu eğlenceliydi. Sen iyi bir koçsun."

"Ben bir koç değilim." Tuhaf, hoşnut bir baskı göğsümü kurcaladı. "Sadece karımın yerini dolduruyorum."

O akşam eve gittiğimde ev sessizdi. Georgia hâlâ dışarıda, iş yemeğinde olmalıydı. Fakat ev onun gibi kokuyordu. Tatlı ve baharatlı. Menekşeler gibi. Aptal pembe penis kristal antrede parıldıyor, duvarlara ve tavana ışık saçıyordu. Araba anahtarı kâsede duruyordu.

Arabası buradaysa, demek yine bir arıza yapmıştı. Endişelendim. Georgia onu kullanırken bozulabilirdi. Gece geç saatte mahsur kalabilirdi.

Güvenli değildi. Bu yüzden umursuyordum. Çünkü güvenli değildi. Georgia'nın zarar görmesini istemiyordum.

Ayrıca belki hâlâ aramızda skoru eşitlemek istiyordum. İki yıl boyunca, varsayımlarım yüzünden ona tam bir pislik gibi davranmıştım. Bana katlanamaması boşuna değildi. Bakışlarım tekrar araba anahtarlarına takıldı.

Hatamı ona nasıl telafi edeceğimi biliyordum.

51. BÖLÜM
GEORGIA

BİRKAÇ SABAH SONRA kapıdan çıkmak üzereyken Alexei'yi mutfakta buldum.

"Geçen gece futbolda yardım ettiğin için teşekkürler." Maçlar ve iş sebebiyle o zamandan beri programlarımız denk gelmemişti. "Kızlar seni çok beğendiler."

Başını kaldırdı, bakışları bende oyalandı. "Sorun değil."

Kızlar takım sohbet grubumuza mesaj yağdırmış, onun ne zaman tekrar geleceğini sormuştu. Daha geç saatte eve döndüğümde Alexei'nin odasının ışığı açıktı ve kapıyı çalıp nasıl gittiğini sormayı düşünmüştüm ama onu yatakta üstsüz uzanmış, yine o gözlüğünü takmış okurken görme ihtimali fazla riskli gelmişti.

Keşke o görüntüyü zihnimden atabilseydim. Hiçbir maç içeriğini tüketmemek veya onun yaralandığını görebileceğim tekrarları izlememek için ekstra çaba sarf etmiştim. Şimdi Alexei düzgün bir insan gibi davranırken ihtiyacım olan son şey tekrar onun yatağında uyanmaktı.

Bizim kaçamak yapmamamız gerekiyordu, kendimi ayartmayacaktım.

"Omlet yemek ister misin?" diye sordu ansızın.

Bana yemek yapmak mı istiyordu? Kalbim gümledi. "Bir toplantım var, çıkmam gerekiyor."

Bir onay mırıldandı ve arkamdan garaja açılan kapıya baktı. "Tabii. Gelecek sefer."

"Gelecek sefer."

Her nedense onun yanına yürüdüm. Topuklularım zeminde takırdıyordu ve Alexei'nin onlara bakışı, gözlerinde parlayan ateş özgüvenimi destekledi.

"Yine de teşekkür ederim," dedim alçak sesle, parmak uçlarımda yükselerek onun sıcak yanağına bir öpücük kondurdum. Dokunuşumun altında kımıldamadı. "Ve dün akşam için teşekkür ederim. Gerçekten orada beni kurtardın."

Kokusu, dudaklarımı sıyıran kirli sakalı kafamda bas bas bağıran soruyu sildi: *Şu anda ben ne halt ediyorum?*

"Rica ederim, Cehennem Ateşi." Sesinin sakin, hoşnut tınısı kalbimi tekrar pır pır ettirdi.

Dudaklarıma baktı. Onu sahiden öpme isteğim içimde nabız gibi atıyordu.

Öpüşemezdik, öpüşmemeliydik; öpüşmeyeceğimizi söylemiştim ama Tanrım, bunu istiyordum.

Aman Tanrım. Sahte kocama karşı bir düşkünlük besliyor olabilirdim.

"Geç kalacaksın," derken ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. Bir gülümsemeye yakındı.

"Doğru." Yüzüm kızarıyordu. "Hoşça kal."

Fakat garaj kapısında aniden durdum.

Arabam yoktu ve koyu yeşil, lüks bir SUV onun yerine park etmişti. Parlak ve yeniydi. Arabamı dün akşam oraya park etmiştim. Park ettiğimi biliyordum.

Acaba Alexei'nin babası bir şey tamir etmek için bu sabah arabayı mı almıştı? İkisinden biri bana bir şey söylermiş gibi hissediyordum.

Midemde kötü bir his kaynıyordu.

Eve geri girdiğimde Alexei antrede bekliyor, tuhaf, endişeli bir enerjiyle volta atıyordu.

"Garajdaki araba kimin?"

Boğazını temizledi, gözleri yüzümdeydi. "Senin."

Midemdeki kötü his bir gümbürtüyle çakıldı. "Ciddi olamazsın."

Yeni bir araba satın alacaksın, demişti bir seferinde. Boğazım yanıyor ve sıkışıyordu.

Kollarını göğsünde kavuşturdu, gözlerinde bir gurur kıvılcımı vardı. "O senin. Onu senin için satın aldım."

Göğsüm düğümlendi; derin nefes alamıyordum. Midem bulanıyordu. "Benim arabam nerede?"

"Gitti. Onun icabına baktım."

"İcabına baktın," diye tekrar ettim. "Bana sormadan mı arabamdan kurtuldun?" Bütünüyle inanamayarak hayretle baktım.

Bir an Toronto'da Liam'ın dairesinin mutfağındaydım, ona neden tıp okulumdan kayıt silmeyle ilgili e-postalar aldığımı soruyordum.

"Sen ciddi misin? Bunun kabul edilebilir olduğunu nasıl düşünebildin?"

Hoşnut yüz ifadesi bir ton tuğla gibi yıkıldı. "O beş para etmezdi, Georgia. Haftada bir kez bozuluyordu."

"Ama o benimdi." Kelimeler tiz ve yüksek sesle çıktı. "Nerede o?"

"Hurdalıkta."

Öfke beni kör etti. "Ne?"

"Herhâlde şimdiye kadar bir tenekeye dönüştürülmüştür."

Öyle kızgındım ki dilim tutuldu. Titriyordum ve acayip hissediyordum. Nabzım kulaklarımda atıyordu. Ayakkabılarımı çöpe attığında bile bu kadar kızmamıştım. O zaman daha iyisini beklemiyordum.

Fakat öfkenin altında aptal hissediyordum. Hayal kırıklığına uğramıştım. Son birkaç haftada olanlarla, birbirimizi öldürmek istemeden konuşabilmemizle birlikte bir şeylerin değiştiğini düşünmüştüm. Alexei farklı görünmüştü.

Çenesinin inatçı duruşuna baktım. O farklı değildi. Aynen düşündüğüm kadar kontrolcü ve despottu.

Kocama olan düşkünlüğüm bir balon gibi patladı. Başından beri haklıydım.

"Dikiz aynasından bileklikleri aldın mı?"

"Hangi bileklikler?" Yüz ifadesi önce şaşkın, ardından öfkeliydi. "O arabayı buraya getirebilmek için neler yaptığımın farkında mısın, Georgia? Normalde altı ay sonra satışa çıkarılacak."

Onu zar zor duyuyordum. O bileklikleri bana futboldaki kızlar yapmıştı. Aptal ve ucuz şeylerdi ama birinde *DR. BELALI ARANIYOR* ve diğerinde *DİŞİL ÖFKE* yazıyordu; onları seviyordum. Onları gördüğümde gülümsüyordum.

Ve bu pislik bir an bile düşünmeden onlardan kurtulmuştu.

"O araba bir ölüm tuzağıydı, Georgia. Bu senin kendi iyiliğin için. Bunu senin için yaptım."

İçimde bir şey kırıldı. Bu sözleri daha önce duymuştum: *Senin kendi iyiliğin için.* "Siktir git, Alexei."

Gözlerinde fırtınalı öfkenin arkasında incinme mi vardı? Umurumda değildi.

"Senin derdin ne?" Bana bir *lanet olsun* bakışı attı. "Sana bir araba satın aldım. *İyi* bir araba. Tüm kahrolası ek özellikleriyle piyasadaki en güvenli araba. Onu bu sabah buraya getirebilmek için tüm imkânlarımı kullandım. Kaç kadının senin yerinde olmak için cinayet işleyeceğini biliyor musun?"

"Ah, cinayet işleyeceğim." Neşesizce gülerek telefonumu çıkardım. İşe gitmem gerekiyordu ve Alexei'den uzaklaşmam gerekiyordu.

"Senin araban beş para etmezdi ve *senin* sorunun *benim* sorunum hâline geliyordu, bu yüzden icabına baktım. Neden şımarık bir velet gibi davranmak yerine bir parça minnet göstermiyorsun?"

Hayretle bakarken genzime kaçan hava yüzünden öksürdüm. Vay be. Sadece vay be. Benim aklım neredeydi? Gardımı düşürdüğüm için başıma gelen buydu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Ona bakmadım. "Bir taksi ayarlıyorum."

Başını iki yana sallayarak alçak sesle küfretti. "Arabayı kullan, Georgia. Onu bunun için satın aldım."

"O şeyi sürmeyeceğim."

"Evet, süreceksin. Karım olarak..."

Hızla ona döndüm, kanım kaynıyordu. "Ben senin karın *değilim.* Sen... Sen..." Tanrım, kelimeler güçlükle ağzımdan çıkıyordu. Beni boğuyorlardı. "Tam olarak bu yüzden asla evlenmek istemedim. Liam tam olarak böyle yapardı. Benim ne istediğimin senin için önemi bile yok, değil mi? Diğer herkese yaptığın gibi beni ezip geçtin. Sormadın, sadece *aldın* çünkü benim olan senin, değil mi? Çünkü benim ne istediğim senin radarına yansımıyor bile."

Göğsüm ağrıyordu. Aynı anda hem ağlamak hem de evi yakıp kül etmek istiyordum.

"Seninle ilgili yanıldığımı düşünüyordum. Aslında senden hoşlanmaya başlıyordum."

Yüz ifadesinde bir şey değişti. Gözlerim yanıyordu ve dönüp onları kırpıştırarak gözyaşlarını savuşturdum. Ağlamanın, bedenimin öfkeye verdiği tepki olmasından nefret ediyordum; özellikle onun önünde. İddiamı zayıflatmanın ve beni isterik, hormonlarının esiri, duygusal bir kadın gibi göstermenin en kolay yoluydu.

Kapıdan çıktım ve onu kapatırken arkama bakmadım.

Ninova

52. BÖLÜM
ALEXEI

SENİNLE İLGİLİ *yanıldığımı düşünüyordum.*

Bir pak, koruyucu hokey ekipmanım tarafından yumuşatılarak göğsümden sekti. Walker meraklı bir sırıtışla yirmi adım ötede durmuş bekliyordu.

Diğer herkese yaptığın gibi beni ezip geçtin.

"Üzgünüm." Silkelendim.

Aslında senden hoşlanmaya başlıyordum.

Savunma egzersizlerine devam ediyorduk. Georgia'yı kafamdan atmanın en iyi yolu hokeye odaklanmaktı.

"Ben insanları ezip geçiyor muyum?" deyiverdim birkaç dakika sonra.

Walker bana tuhaf tuhaf baktı. "Ne?"

"Ezip geçme." Kaşlarımın arasındaki çatıklığı hissedebiliyordum ve yutkunduğumda boğazımda düğümler vardı. Elimi esnetirken eldivenimin altındaki alyansımı hissettim. "Ben, şey, seni ezip geçiyor muyum?"

"*Ezip geçmeyle* kastettiğin en iyisini bildiğini düşünmen ve farklı bir görüş dinlemekle ilgilenmemense, şey... evet. Kesinlikle."

Bir kez daha doktor haklıydı.

Ben senin karın değilim.

Walker tereddüt etti. "Bununla ilgili konuşmak ister misin?"

"Hayır."

Sopasına yaslandı. "Bunun güzel yeni karınla bir ilgisi var mı?"

"Hayır."

Kaşlarını kaldırdı. "Bunun evlendiğin *çok seksi olağanüstü bebekle* hiçbir alakası yok mu?"

Gözlerimi buz pistine diktim. Georgia bu sabah beni yanağımdan öpmüştü. Bundan *siktir git Alexei*'ye nasıl gelmiştim? Bana tıp okuluyla ilgili onca şey anlatmıştı. Bana güvenmeye başlıyordu.

Gözlerindeki incinmiş bakışı kafamda canlandırmayı bırakamıyordum.

Neden onu düşünüp durduğumu bilmiyordum. Neden onu kafamdan atamadığımı bilmiyordum.

Walker kahkaha attı. "Volkov, neler oluyor? Normalde ondan böyle bahsettiğim için şimdiye kadar kafamı bir kazığa geçirmiştin."

"Ona bir araba satın aldım."

Gözlerinde hoşnut bir şaşkınlık titreşti. "Güzel."

"Arabası sürekli bozuluyordu. Güvenli değildi." Onun için endişeleniyordum. Zor bir durumda kalırsa hokey yüzünden her zaman yanında olamazdım. "Ona sormadan arabasından kurtuldum."

Walker alaycı bir kahkaha attı. "Öf."

Kaskımı çıkardım, bir elimle saçlarımı tarayarak geriye ittim. Yüksek sesle söyleyince kötü bir fikirdi.

Owens kayarak aramıza gelip dururken tahtalara buz püskürttü. "Neler oluyor, Geveze Kuşlar? Antrenman yapmıyor muyuz?"

"Volkov Georgia'ya yeni bir araba satın aldı."

Owens başını sallayarak bana onaylayan bir şekilde genişçe sırıttı. "Güzel."

"Ve ona sormadan diğer arabasından kurtuldu," diye ekledi Walker.

Owens'ın gülümsemesi kayboldu. "Yapmadın."

"Bunun önemli bir olay olduğunu düşünmedim," dedim aceleyle. Nasıl benden başka herkes bu meselenin inceliğini biliyordu?

Çünkü sen bir pisliksin, diye fısıldadı beynimin bir parçası.

Owens buz pistine yukarıdan bakan cam ofislere göz gezdirdi. Georgia'nın ofisi oradaydı. Fakat onun izlediğinden kuşkuluydum. "Nasıl tepki gösterdi?"

"Kızdı." Sabah bana son derece incinmiş ve şaşkın bakış şeklini hatırladığımda midem bulandı. "Çok kızdı."

Onu incitmiştim. Göğsüm acıyla kıvranıyordu ve derin bir nefes aldım. Kahretsin.

Owens bana temkinli bir bakış attı. "*Sen* nasıl tepki verdin?"

Gözlerimi kapadım. "Ona minnettar olması gerektiğini ve çoğu kadının onun yerinde olmak için cinayet işleyeceğini söyledim."

Gözlerimi açtığımda ikisi de bana hayret dolu gözlerle bakıyordu.

Owens şiddetli bir kahkaha attı. "Şey, seni tanımak gerçekten güzeldi, Volkov."

Hüsranla iç geçirdim. "Sanırım söylenecek en iyi şey değildi."

Aslında senden hoşlanmaya başlıyordum. Neyin daha fena acıttığını bilmiyordum: Bu mu, yoksa kafamda tekrarlayıp duran incinmiş ifadesi mi?

Emma'yla bile asla böyle hissetmemiştim. "Bunu düzeltmeliyim."

Miller kayarak yanımıza gelirken *ne oluyor* hareketiyle kollarını uzattı. "Ne, bir golf sahasında mıyız? Hadi oynayalım?"

"Volkov'un yardıma ihtiyacı var," dedi Owens.

"Ona sormadan Georgia'nın arabasından kurtulmuş," diye açıkladı Walker ve bunu tekrar etmeyi kesmelerini diledim çünkü duyduğum her seferinde daha kötü oluyordu.

Bunun kabul edilebilir olduğunu nasıl düşünebilmiştim? *Liam tam olarak böyle yapardı.* Liam da kimdi? Mide bulantısı ve hüsran içimi sardı. Onun ne yaptığını bile bilmiyordum ama o herifle aynı grupta sayılmaktan *nefret* ediyordum.

Miller ıslık çaldı. "Kötü çocuk, Volkov. Şu anda ayakta durabilmene şaşırdım. Hazel bunun için hayalarımı eline alırdı."

"Zaten hayaların onun elinde," dedi Owens.

Kaşlarını yukarı aşağı oynattı. "Evet, öyle." Ciddileşti ve beni işaret etti. "Bunu düzelt."

"Düzeltmek istiyorum." Uzun bir nefes verdim. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim. "O arabayı geri almalıyım."

"En azından." Miller kaledeki Streicher'a döndü ve elini sallayarak onu yanımıza çağırdı. "Antrenman bitti. Volkov'un yardımımıza ihtiyacı var."

Ninova

53. BÖLÜM
GEORGIA

O AKŞAM GEÇ SAATTE hastaneden geldiğim taksi beni evin önünde bıraktığında sokak lambasının altında eski hurda arabam gün gibi ortadaydı.

Sabah garajda gördüğüm yeni arabamla kıyaslandığında eski arabam gülünç ölçüde değersiz görünüyordu. Bir kıyamet film setinin bir parçası olabilirdi. Sanki bir çekici onu buraya getirmiş gibi düz bir platformun üzerindeydi ve tekerlekleri çoktan gitmişti. Pencerelerden biri parçalanmıştı ve yolcu kapısı içine göçüktü ama belki önceden böyleydi? Emin olamamam endişe vericiydi. Sürücü tarafının kapısı kilitli değildi ama eskiden dikiz aynasında asılı olan bileklikler kayıptı ve kaportayı açtığımda...

Evet. Motor yoktu. Orada elim kalçamda dikilirken Alexei'nin bugün ofisime gönderdiği çiçekleri hatırladım.

Sümbül: Özür dilerim, beni affet, güzelliğin beni büyülüyor.

Sabah aşırı tepki göstermiştim. Tüm gün bunu kafamda tekrarlamıştım. Duygularım beni alt etmişti.

Gerçi Alexei bana sormamıştı. Onun için ben önemli değildim, hâlbuki önemli olduğuma inanmıştım.

Evin içinde ışıklar yanıyordu ve ben içeri girdiğimde Alexei oturma odasında oturuyordu. Beni gördüğünde ayağa kalktı.

"Georgia." Boğazını temizledi ve pencerelerden dışarı baktı. "Arabayı gördün mü?"

"Evet."

"Al." Elini uzatarak ilerledi. Arkadaşlık bileklikleri avucunda duruyordu ve göğsümde bir şey sıkıştı.

Onları elinden sökercesine alırken parmak uçlarım kazara sıcak tenini sıyırdı.

"Bu sabah aşırı tepki gösterdim." Dudağımı çiğnedim. "Üzgünüm."

"Hayır, aşırı tepki göstermedin." Ensesini ovarken bakışlarını gözlerimden ayırmadı. "Sana sormadan arabandan kurtulmamam gerekirdi. Boktan bir davranıştı."

Bu... ondan söylemesini beklediğim şey değildi.

Alexei'nin bu versiyonuyla ne yapacaktım? Özür dileme kapasitesi olduğunu bilmiyordum. Onun gibi erkekler asla özür dilemezdi, asla sorumluluk almazdı ve hiçbir şey asla onların hatası olmazdı.

Fakat belki Alexei'yle ilgili, onun benimle ilgili olduğu gibi, yanılmıştım.

"Onu eski hâline döndüreceğim."

Kısa bir kahkaha attım. "Motoru ortada yok."

"Yeni bir tane yerleştirteceğim."

"Pencere parçalanmış."

"Yenisini taktıracağım."

"Tekerlekler."

Başını eğdi. "Onları da halledeceğim."

Ağzımı bir yana doğru çarpık bir gülümsemeyle kıvırırken arkadaşlık bileklikerinin boncuklarıyla oynuyordum.

"Neden bunu yapasın?" Eminim vatandaşlık süreci için ilişkimizin daha gerçekçi görünmesiyle ilgiliydi.

Çenesi kasıldı ve gözlerinde bir şey titreşti. "Arabanın bozulması, telefonunun şarjının bitmesi ve senin yolda kalma ihtimalin beni endişelendiriyordu."

İçimde tüm öfkenin, hüsranın ve inatçılığın altında bir şey eridi. Liam kendi çıkarı için okul kaydımı sildirmişti.

Alexei bana arabayı satın almıştı çünkü benimle ilgili endişeleniyordu. Beni incitmek istememişti.

"Sen benden nefret ediyorsun," dedim usulca, bunun doğru olmadığını bildiğim hâlde.

Fakat başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Biliyorum," ağzı düzleşti, "ama yine de senin için endişelendim."

Onun böyle olmaması gerekirdi. Onun gaddar, burnu havada, kontrolcü olması gerekiyordu.

"Son iki yıldır ilişkimizin gidişatından hoşlanmıyorum. Sana davranış biçimimden hoşlanmıyorum. Bana uygun değil."

Göğsümde bir düğüm çözüldü ve onu eski hâline getirmek için uğraştım. Bana yetersiz diyen pislik neredeydi? Boş oturan bir kadın olabilmek için zengin bir koca avlamamla ilgili benimle alay eden adam neredeydi?

"O hâlde bana yeni bir araba satın almak ve geçmiş asla yaşanmamış gibi yapmak istedin."

"Hayır. Sana yeni bir araba satın almak ve baştan başlamak istedim."

Tuhaf bir duygu boğazıma takıldı. Eğer farklı bir yolla tanışmış olsaydık, ben onun doktoru ve o benim hastam olmasaydı, aramızda her şey farklı gelişir miydi? Elbette farklı gelişirdi.

Ancak bunu düşünmek istemiyordum.

Gözlerime bakarken yüz ifadesi anlaşılmazdı. "Ya da yeni bir yöne gidebiliriz."

Yeni bir yön. Yardım gecesindeki nefret seksimizi düşündüm. Onun yatağında, ona sokularak uyumamı.

"Bu tür bir hediye kabul edemem. Çok fazla."

"Ben zenginim, Georgia."

Kısa bir kahkaha attım. "Ve alçakgönüllüsün."

Sırıttı. "Gerçekten karım olsaydın, senin için para harcamak beni mutlu ederdi." Bakışlarını çevirdi, sonra tekrar bana baktı. "Üstelik daha güvenli bir araba kullanırsan kendimi daha iyi hissederim. Kendi arabanı kullanmaya devam etmek istiyorsan onu tamir ettireceğim ve bununla ilgili tek kelime etmeyeceğim." Yutkundu. "Ama babamdan düzenli olarak ona bakmasını isteyeceğim."

"Onca araba parçasını temin etmek mantıklı değil." Zemine, Alexei'nin çok nefret ettiği kocaman pembe kristale, takım yemeğinde çekilmiş fotoğrafımıza göz attım. Onun dışında her yere. "Baban zaten çok meşgul." Maria, onun tamirhanesinde haftalarca tüm yerlerin dolu olduğunu söylemişti.

Bunu yapmak üzere olduğuma inanamıyordum.

"Evli olduğumuz sürece arabayı ben kullanacağım; sonrasında onunla ne istersen yapabilirsin. Sat, sakla, bağışla, fark etmez."

Alexei hiçbir şey söylemedi ve gözlerimi onunkilere kaldırdığımda yüz ifadesini okumakta zorlandım. Dudaklarını araladı ve karşı çıkmak istermişçesine bir nefes aldı ama kendini durdurdu.

"Tamam." Kısa bir baş onayı. "Teşekkür ederim."

"Tamam."

Bir parçam onun bir şey kazanmış gibi kendini beğenmiş görüneceğinden endişeleniyordu ama öyle görünmüyordu. Rahatlamış görünüyordu. Fakat bakışlarını hızla pencereye çevirdi ve yüz ifadesinden bir somurtma geçti.

"Eve nasıl geldin?"

"Arabayla."

Göz göze geldik. "Dr. Handjob mı bıraktı?"

Gözlerindeki sahiplenici ışıltı karşısında midem ağırlaştı. "O bıraktıysa ne olmuş?"

Çenesinde bir kas seğirdi. "Bunu hak ettim."

Kıskanç bir pislik gibi davranması için bir başka fırsattı ve bunu pas mı geçiyordu? "Volkov, rahatla. Eve gelmek için bir taksi çağırdım."

Gözle görülür ölçüde rahatladı ve ben nasıl hissedeceğimi bilmiyordum. "Tamam, şey, iyi geceler."

"Gelecek hafta Toronto'da ligin bir akşam yemeği var," demesi beni durdurdu. "Benimle gel."

Birkaç hafta önce Ward deplasman yolculuğunda takıma eşlik etmemi rica etmişti. Bu yemeğe de katılacağımı varsayıyor mudur diye merak ettim.

"Bana bir randevu borçlusun," diye ekledi Alexei ama ağzının kenarı seğiriyordu. "Karım çıkagelmezse tuhaf görünür."

Gerçekten tuhaf görünürdü.

"Sana yeni bir elbise alacağım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ya ayakkabılar?"

Gözleri ayaklarıma indi. Çenesi bir kez daha kasıldıktan sonra kabul ettiğini belirterek başını eğdi. "Ve ayakkabılar."

"İstediğim her şey olur mu?" Sadece ona takılıyordum. Bahsettiği yeni yön buysa, bana uyardı.

Ağzı bir tarafa doğru kıvrıldı. "İstediğin her şey olur."

Ona kesin bir ifadeyle bakarken gülümsemeye başladım. "Cebinde bir delik açacağım, bebeğim."

Volkov. Ona Volkov diye hitap etmeliydim, *bebeğim* değil. Gerçi gözlerinin ilgiyle parlamasına bakılırsa onun için sakıncası yoktu.

"Peki."

"Peki." Kalbim pır pır etti. Onun parasını harcamaktan keyif alacağımı düşünürdüm ama onun bana bir şeyler satın alması ilgimi daha çok çekti.

Ben her zaman bağımsızdım. Pişman olmadan kendime bir şeyler satın alabilmekten gurur duyardım. Bir erkeğin bana ayakkabı satın almasına ihtiyacım yoktu. Fakat Alexei'nin bana bir çift ayakkabı satın aldığını düşündüğümde heyecanlı küçük bir ürperti bedenimi sardı.

Bir anlık sessizlikte sadece birbirimize baktık.

"Liam kim?" diye sorarken beni yakından izliyordu ve midem ağırlaştı.

Kavgamız sırasında onu gündeme getirmeyi amaçlamamıştım. Kendisinin Liam tarafından yok edilmesine izin veren kadın uzun zaman önce kaybolmuştu; bugün olduğum kişiden çok farklıydı. Alexei ve benim aramdaki ilişki değiştiği hâlde ona neler yaşandığını asla anlatmayacaktım. Âşıkken ne kadar aptal olabildiğimi ona asla göstermeyecektim.

"Kimse." Bakışlarımı kaçırdım. "Gidip yatmalıyım."

Bir an daha beni izlerken ısrar etmek istiyormuş gibi görünüyordu ama bunun yerine sadece başıyla onayladı. "Tamam. İyi geceler."

"İyi geceler."

Daha sonra, yatakta uzanırken Alexei özür dilediğinde yüzünde beliren pişmanlık ve utanç ifadesini düşündüm. Liam'ın benden bir kez bile özür dilediğini sanmıyordum. Uykuya dalmadan önce endişe verici bir şeyin farkına vardım.

Kocama olan düşkünlüğüm, intikam arzusuyla birlikte dönmüştü.

54. BÖLÜM
GEORGIA

CUMARTESİ SABAHI bir yumruk kapıma vurdu.

"Git buradan," diye inledim yastığıma doğru. "Bugün izin günüm."

Bir başka yüksek gümbürtü. Onu yok sayıp yastığı başımın üstüne çektiğimde kapı açıldı. Komodinimde bir tıkırtı oldu ve bir saniye sonra yastık hızla başımdan çekildi.

İri bir el sırtıma erişti ve beni sarstı.

"Hımm," diye sızlandım yastığa, "daha sert Dr. Handley. Daha sert."

Alexei homurdandı ve sırıtarak sırtüstü döndüm. Saçları sabah aldığı duştan dolayı nemliydi. Siyah bir tişört giyiyordu. Kahverengi gözleri biraz uykuluydu, gözlerinin altındaysa şu halkalar vardı. Bacaklarımın arasında arzu, nabız gibi attı.

Ama komodinimin üzerindeki sütlü kahve ve kahvaltılık sandviç dikkatimi dağıttı.

Ona kaşlarımı çatıp gözlerimi kıstım. "Bunu sen mi hazırladın?"

Alexei omuz silkti. Bu, evet demekti

"Seni zaten affettim. Telafi etmeye devam etmek zorunda değilsin."

"Yalnızca o kahrolası protein barlarını yiyorsun ve ben senin acıkıp elbise provanın yarısında huysuzlaşmanı istemiyorum."

Dik otururken gülümsemeye başladım. "Elbise provası mı?"

Gözleri parıldadı. "Hı hı."

"Bugün mü?"

"Eğer yataktan kalkarsan, evet. Bir takım elbise provası için randevum var. Tasarımcı senin ölçülerini almak için bizimle orada buluşacak."

"Tasarımcı mı?" Kelime hazinem daralarak söylenenleri tekrarlamaktan ibaretti.

"Evet." Onu sinir ediyormuşum gibi iç geçirdi ama kahveye uzanıp onu elime verdi. "Ye. İç." Saatine baktı. "20 dakika sonra evden çıkıyoruz."

Tek kelime daha etmeden odamdan ayrıldı, kapıyı arkasından kapattı. Bacaklarıma sokulan Damon'a baktım.

"Elbise provası," diye fısıldarken heyecandan yerimde duramıyordum.

Terzi dükkânında Alexei beni tasarımcıyla –yakın zamanlı bir Vogue sayısının gelecek vaat eden tasarımcılara ayırdığı sayfalarından hatırladım– tanıştırdıktan sonra terziyle son provasını yapmak için ortadan kayboldu.

"Düşündüğüm şöyle bir şey..." Tasarımcı kurşun kalemini eskiz defterinin üzerinde gezdirdikten sonra bana çizimini gösterdi.

"Evet." Beni yere kadar uzanan, kolları dökümlü bir elbiseyle çizdiği basit, iki boyutlu taslağa şaşkınlıkla baktım. "O bir pelerin mi? Bin kez evet."

Bir kahkaha attı. "Süper kahraman tarzından çok lüks moda olarak tasarlıyorum ama evet. Toronto aşırı soğuktur. Kumaşın hafif olması, büyük ihtimalle ipekten yapılması gerekecek. Cüretkâr olacak. Eğlenceli olacak." Gözleri numunelerin üzerinde dolaştı.

Gözlerim mıknatıs misali içlerinden birine gitti. Güçbela algılanan parlaklığıyla ışığı yansıtan –öyle hafifti ki ışıltı gibi görünüyordu– yumuşak bir altın rengiydi.

"Bu," dedik aynı anda, hemen sonra birbirimize bakıp güldük.

Ölçülerimi aldıktan sonra hızla vedalaştık ve Alexei'nin takım elbisesini denediği alana yürüdüm.

Alexei bir aynanın karşısında dikilirken terzi birkaç yere iğne sokarak işini bitiriyordu. Alçak sesle konuşuyorlardı ve bir an durup üç parçalı yün takım elbise giyen kocama hayranlıkla baktım. Bu sabahki tişörtü gibi lacivertti, belli belirsiz bir ekose deseni vardı. Bedenine kalıp gibi oturuyordu. Şık ve yakışıklıydı.

Vahşi, soğuk ve duygusuz Alexei Volkov'u şık bir takım elbiseyle görmek beni sinir bozucu bir şekilde tahrik ediyordu.

"Georgia."

"Hımm?" Dikkat kesildim. Terzi gitmişti ve Alexei bana bakıyordu. Bir şey söylüyordu.

Ağzı seğirdi. "Dedim ki ne düşünüyorsun?"

"Evet." Gözlerimi kırpıştırdım. "Harika görünüyor. Bu yemek ne içindi?"

"Ligin bir daveti," dedi. Öncekiyle aynı cevap.

Takımdan kimse bundan bahsetmemişti. "Diğer çocuklar gidiyor mu?"

"Sadece Ward ve ben."

Ona tuhaf bir bakış attım. Ne tür bir yemek daveti o ikisini seçip ayırırdı?

"Başka bir kumaş seçersen, Miller'ın düğünü için aynı takımdan yaptıracağım."

Nabzım durdu. "Gidecek misin?"

"Gideceğim." Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp deneme kabinine yöneldi.

Arkasından bakakaldım, kafam karışmıştı. Takımın bize Silver Falls otelinde balayı süitinde bir hafta hediye ettiğini öğrendiğimizden beri –kendi başıma gideceğimi varsaymıştım– Alexei ilk kez bununla ilgili konuşmuştu.

O düğünlere gitmezdi, öyleyse ne değişmişti?

Sadece göstermelik, dedim kendime. Belki bizim evliliğimizden sonra düğünlere gitmeyi umursamıyordu. Belki geçen sene Jamie Streicher'ın düğününü kaçırdığı için kötü hissediyordu. Belki buna pişmandı. Belki ben gidersem ve o gitmezse tuhaf görüneceğini biliyordu.

Benimle hiç alakası yoktu.

55. BÖLÜM
GEORGIA

ERTESİ HAFTA SONU, bir başka takım yolculuğunda Alexei ve benim paylaşmak zorunda kaldığımız otel odasının kapısına koşturdum. Haftam iş, futbol ve yolculukla bir kasırgaydı. Her şeyin hızla geçtiği, zamanın su gibi akıp gittiği bir haftaydı ve huzursuz, hırpalanmış hissediyordum.

Bu gizemli yemek davetine hazırlanmak için bir saatten az zamanım vardı. İdeal değildi. Takım yarınki maç için antrenman yapmak amacıyla havaalanından doğruca arenaya gitmişti, bu yüzden bavulumu boşaltmamıştım bile. Sabah Vancouver'da evden ayrılmadan önce teslim edilen elbisem kapının arkasına asılmıştı.

Odada iki yatak olduğunu midemde garip bir heyecanla fark ettim.

Bavulumu açıp tüm saç ve makyaj ürünlerimi sermeye hazırlanırken kapı çaldı. Ben ayrılırken Alexei hâlâ arenada bir fizyoterapistle çalışıyordu; belki anahtarını unutmuştu.

Fakat kapıda bir kadın ve bir adam bekliyordu, beraberinde birer tekerlekli siyah bavul vardı.

"Saç ve makyaj," dedi kadın.

"Ben çağırmadım..." Şaşırarak başımı iki yana salladım.

"Alexei ayarladı. Hazırlanmak için fazla zamanın olmayacağını söyledi."

Bir sıcaklık bedenime yayılırken sırıttım. "İçeri gelin."

Bir saat sonra otel lobisine indim; Alexei mesaj atıp işim bittiğinde onunla lobide buluşmamı söylemişti.

Asansörde yansımamı inceledim. Tasarımcının gelecek vaat ettiğine şüphe yoktu. Elimi bedenimi kaplayan ve bana bir Yunan tanrıçası gibi hissettiren yumuşak, hafif kumaşa sürdüm. Modayla ilgili sevdiğim şey *buydu*: birkaç parça kumaşın sanat olarak düzenlenmesi. Parlak dalgalar hâlinde şekillendirilmiş saçlarımla ve favori hatlarımı –gözlerim, dudaklarım– vurgulayan makyajımla bu elbisenin içinde çok güzel hissediyordum. Tasarımcının eklediği ayakkabılar kan kırmızı ve günahkârdı, elbisenin eteği tarafından büyük ölçüde gizleniyordu ama yürürken hafifçe görünüyordu. Elbisenin beraberinde gönderdiği iç çamaşırları bile güzeldi; yumuşak, kadınsı dantel ince kumaşın altında fark edilmiyordu. Bavulumu açmam gerekmemişti bile.

İki profesyonelin eşliğinde hazırlanmak, zihnimi belli bir farkındalıktan ustaca uzaklaştırmıştı; bu akşam güçlü bir adamın kolunda yer alan bir kadın olacaktım. Yine. Liam beni etkinliklere götürürdü ama beni tıp okuluna girmek üzere olan kız arkadaşı olarak tanıştırmak yerine Hugo Greene'in torunu olan kız arkadaşı olarak tanıştırırdı.

O etkinliklerde her zaman silikleştirilmiş hissederdim. Fiziksel olarak orada bulunmamın önemi olmazdı. Liam bana bakmazdı bile. Ben onu daha önemli göstermeye yarayan bir aksesuardım.

Midem bulandı. Tarihi böyle tekrar etmekten nefret ediyordum. *Gerçek değil*, diye hatırlattım kendime. Sadece pazarlığın üzerime düşen kısmını yerine getiriyordum.

Asansör açıldı ve dışarı adım atar atmaz Alexei'yi fark ettim; bir deri koltukta oturuyordu, bacaklarını ayırıp arkasına yaslanmıştı, absürt miktarda alan kaplıyordu. O korkutucu, kötü çocuk tarzıyla, giydiği kendisine çok yakışan takım elbisesiyle yakışıklıydı. İnsanla dolu işlek bir lobide onun enerjisi farklıydı. Manyetik. Daha yoğun. Sakin. Dengeli. Sağlam. Hafta boyunca hissettiğim huzursuzluk, hırpalanmışlık hisleri yatıştı.

Göz göze geldik ve bakışları sertleşti, çenesi kasıldı. Ona doğru yürürken kendimi dikleşmeye ve gözlerimi onunkilerden ayırmamaya zorladım.

"Ee?" Avcumu kaldırıp kendimi gösterdim.

"Ee, ne?" Ayağa kalkmak için hareketlendi.

Onun bana seksi göründüğümü söylemesine ihtiyacım yoktu. Seksi hissediyordum. Önemli olan buydu.

Kendime alaycı bir biçimde gülerek ihtiyacım olan her şey var mı diye el çantamı kontrol ettim. "Pekâlâ, Volkov. Gidelim." Balo salonuna doğru yürümeye başladık. "Bu ödül ne içindi? Ligin en yaşlı oyuncusu mu?"

Eğlenmeyen bakışı bana döndü. "Çok komik." Bakışları daha aşağı, elbiseme sürüklendikten sonra gözlerini kaçırdı.

"Bekle, biliyorum. En az dişi olan oyuncu."

Ağzının kenarı seğirdi. "Cehennem Ateşi, böyle terbiyesizce konuşmaya devam edersen, buna pişman olursun."

"Ne yaparsın, bana bir şaplak mı atarsın?"

Gözlerindeki parlak alev karşısında midemde bir heyecan oluştu. "Belki atarım."

Yutkunarak gözlerini tekrar kaçırdı.

"Sorun ne?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

Gergindi. Her zamankinden fazla. "Omzun mu ağrıyor?"

"Omzum iyi," dedi gergin bir sesle.

"Sorun ışıltılar, değil mi?" Numaradan kederli bir ifadeyle elbisemi işaret ettim. "Onlardan nefret ettin."

Bana duygusuz bir bakış attı. "Hoş görünüyorsun."

"Bu 'ışıltılı zımbırtıyı' giydiğim hâlde mi?"

"Işıltılı zımbırtılarını beğenmeye başladım."

Balo salonunun kapısından girmek üzereyken sıcak eli bileğimi sararak beni durdurdu. Başımı kaldırıp baktım; inanılmaz uzun ve genişti. Buna asla alışamayacaktım.

"Güzelsin," dedi. "Her zamanki gibi."

Nabzım tekledi. Amacım iltifat almak için uğraşmak değildi ve onun iltifatına ihtiyacım yoktu ama yine de yerden birkaç karış yukarıda süzülüyordum. Onun ne düşündüğünü

umursamıyordum. Yalnızca iltifatları kıt olduğundan böyle hissediyordum.

"Her zamanki gibi mi?" Biz balo salonuna girerken gülümsedim ve Alexei gözlerini devirdi.

Ona sataşmaya hazırlanırken üç devasa hokey oyuncusu etrafımızı kuşattı.

"Volkov." Rory Miller'ın babası, emekli bir Kanadalı hokey efsanesi Rick Miller'dı. Coşkuyla Alexei'nin elini sıktı. "Seni tekrar görmek güzel ve hak ettiğin itibarı elde ettiğini gördüğüme sevindim."

Hak ettiği itibar mı?

"Teşekkür ederim." Alexei gergin bir şekilde başını öne eğdikten sonra beni işaret etti. "Bu Dr. Georgia Greene, karım."

Rick'in bakışları bana ilerledi ve el sıkıştık. "Ward senden bahsetti. Tanıştığımıza memnun oldum. Takımla birlikte mi çalışıyorsun?"

"Evet."

"Lionsgate'te sakatlık iyileştirme araştırmasında da çalışıyor," diye ekledi Alexei.

Rick'in gözleri ilgiyle parladı. "*Sahiden.*"

Alexei'ye tuhaf bir bakış attım. Beni yakınında tutan eli hâlâ belimdeydi. "Evet. Bir araştırma programı yürütüyorum ve rehabilitasyon dönemlerinde sporcularla çalışıyorum."

"Volkov." Ligde koç olduğunu hatırladığım bir adam araya girerek Alexei'nin elini sıktı ve onun sırtına vurdu. "Tebrikler. Fazlasıyla hak ettin."

Alexei sohbete dalarken Rick bana "Seni daha sonra bulurum," dedi. "Senden tavsiye alacağım."

Gözden kayboldu. Ben de Alexei'ye alan tanımak isteyerek yavaş yavaş uzaklaştım ama belimi tutuşu sıkılaştı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" dedi kulağıma.

"Sadece sana alan tanıyorum."

"Kal."

İnsanlar peş peşe ona yaklaşıyor, onu tebrik ediyordu ve Alexei beni tanıştırıyordu. Ne iş yaptığımı öğrenen sporcular bana milyon soru soruyordu ve onlara cevap verirken dikkatimin yarısı

Ninova

kocamda, oyuncuların arasında beni nasıl el üstünde tuttuğundaydı. İnsanlar onunla tanışıp merhaba demek için hevesliydi. Alexei'nin kendileriyle kısaca konuşmasını dikkatle dinliyorlardı. Şu anki oyunculardan emeklilere, koçlardan kulüp sahiplerine, ligin her seviyesinden kendisine yöneltilen ilgiye ve hayranlığa rağmen Alexei fazla etkilenmemiş görünüyor, övgülerini erteliyor ve bunun yerine beni tanıştırıyordu. *Dr. Georgia Greene, karım*, diyordu sürekli. Önce mesleğimi, sonra karısı olarak konumumu söylediği ister istemez dikkatimi çekti.

Bu, Hugo Greene'in torunu, Georgia, derdi Liam.

Benimle iltihabı azaltmanın yeni yöntemleriyle ilgili konuştuktan sonra "Şanslı adamsın, Volkov," dedi New York koçu. "Şanslı adamsın."

"Farkındayım." Kocam elini belime bastırdı ve bir heyecan bedenimde hızla ilerledi.

"Dr. Greene." Ward yanımda belirdi, bana cana yakın bir baş selamı verdi.

"Selam, Tate." Takım elbisesine dikkatle baktım. "Harika bir takım." Her zaman şık giyinirdi. Muhtemelen bu yüzden bekârlığı medyada artan bir ilgi görüyordu.

"Bea nasıl?" bahsettiğim kızıydı.

Tate gülümserken göz çevresi kırıştı. "Çok iyi. Sekiz yaşında ama otuz beş havalarında."

"Harem nasıl?"

Kısa, yorgun bir kahkaha attı. "İnsafsız."

Çok *fazla* gülmemeye çalıştım. "Okul gezisini duydum."

İki hafta önce Tate, kızının sınıfını ve velilerini bir maça davet etmiş; çocuklar maçı yakından izleyebilsin diye onlara stadyumun alt sıralarında yer ayarlamış ve ardından locada oyuncularla bir buluşma organize etmişti.

Bir avuç ebeveyn Tate'in ilgisini tekeline almıştı. Sürekli koluna dokunmalarla, saç savurmalarla ve esprilerine abartılı kahkahalarla onu bunaltmışlardı. Çocukları oyun buluşmaları için bir araya getirme imalarından geri kalmamışlardı.

"Iıı, bekâr ebeveynler biraz girişken," diye belirtirken kulaklarının tepeleri kızardı.

"Sana internette ne diyorlardı?" Bilmiyormuş gibi yaptım. "Babacık Ward mı?"

"Lütfen dur." Gözlerini kapatınca daha şiddetli güldüm. "Ross'un bunun medyada bu denli ilgi görmesinden hoşlandığını sanmıyorum."

Ross Sheridan kulübün sahibiydi. Yıllar önce Ross, Storm'un koçuyken Tate onun için oynardı. "Ross mu yoksa sen mi?"

"İkimiz de."

"Durulacaktır."

"Umarım."

Birisiyle sohbet eden Alexei'nin ismimi söylemesi dikkatimi çekti ve göz göze geldik.

Tate bana doğru eğilip sesini alçalttı. "Gelebilmene sevindim." Bakışları bir başka hokey efsanesiyle derin bir sohbette olan kocama ilerledi. "Bu akşam sana burada ihtiyacı vardı."

Az kalsın Tate'in yüzüne gülecektim. Hayır, ihtiyacı yoktu. Belki, dikkatini elini sıkmaya çalışan insan kalabalıklarından uzaklaştırmak için ihtiyacı vardı.

Ancak tekrar Tate'e döndüğümde, beni ciddi bir ifadeyle izliyordu. "Bu tür bir şey..." Salona, kocamla konuşmaya hevesli hokeyin ustalarına göz gezdirdi. "Zor olabilir. Bana kalırsa, sen olmasaydın Volkov çıkagelmezdi ve buna pişman olabilirdi." Omuz silkti. "Ben kendiminkine gitmediğime pişman oldum."

Neyine gitmediğine? Sormak üzereydim ama bir personel tarafından çağrıldı.

"Sonra konuşuruz," dedi uzaklaşırken, "konuşamazsak, yarın sabah ısınmada görüşürüz."

Gözden kayboldu ve Alexei'nin iri eli belime dönerek beni yanına çekti. Sıcaklığı elbisemin kumaşının içine işledi.

"Yerlerimizi bulalım," diyerek bana yolu gösterdi.

Alexei salonun ön tarafına yakın bir masada sandalyemi çekerken "Bu ödül ne için?" diye sordum.

Gözlerini kaçırarak boğazını temizledi. "Yaşam boyu başarı."

"Yaşam boyu *başarı* mı?"

Alçak, hoşnutsuz bir sesle onayladı ve kısa bir kahkaha attım. Bu ödülü herkese vermezlerdi. Rick Miller bu ödülü kazanmıştı.

Tate bu ödülü kazanmıştı. En iyinin iyisine... nadiren rastlanan oyunculara verilirdi.

"Alexei, bir yaşam boyu başarı ödülü alıyorsun, buna rağmen bir buz banyosu için kendini hazırlıyormuş gibi görünüyorsun. Sorun nedir? Aşırı ilgi mi?" Bunca yıl sonra buna alışmış olmalıydı. Bu adamlar buna aldırmamayı öğrenirdi. "Bir ödül alıyorsun ve hâlâ oynuyorsun. Bu daha önce hiç gerçekleşti mi?"

Yutkunurken boynunun güçlü hattı hareket etti ve ifadesi kararda. "Hayır."

Onun sorunu neydi? "Sen henüz emekli bile olmadın ve..."

"Aynen." Göz göze geldik, onunkiler bir duyguyla parlıyordu. Ah. Midem düğümlendi. Gözlerinde gördüğüm her neyse hoşlanmadım. "Bu ödülü *emekli olan* oyunculara verirler."

Ah. Daha çok yıkıldım.

Tören başladı. Bu akşam birkaç oyuncu ödül alacaktı, Alexei hariç hepsi emekli olmuştu. Sıra ona geldiğinde, kariyerinin en çarpıcı anlarından oluşan bir klip sahnenin arkasındaki ekranda oynatıldı.

Alexei'nin çocukken yerel buz pistinde oynamasıyla başladı. Onu fotoğraflardan hatırladığımda kalbim tuhaf bir takla attı. Nikita onunla buz pistindeydi, gururla gülümsüyordu. Genç bir ergenken bir başka yerel buz pistinde olduğu bir maçın video görüntüsünde buz pistindeki diğer tüm oyunculardan daha iriydi. Onun gençler liginde çaba sarf etmeden bir tuğla duvar gibi darbeleri karşıladığı bir klip. NHL'de ilk sezonunda yıldızlara ayak uydurarak ve değerini kanıtlayarak gücüyle, dayanıklılığıyla herkesi şaşkına çeviriyordu. Yılın çaylağına verilen Calder kupasını alması. Buz pistindeki yıllarından daha fazla görüntü: Montreal için oynaması, Stanley Kupası'nı kazanması, Norris ödülünü birkaç kez kazanması.

Alexei Volkov'un sevdiği sporda fevkalade başarısına dair art arda klipler.

Yanımda klibi ayırt edilmez bir ifadeyle izlerken kollarını göğsünde kavuşturmuştu, omuzları gergin ve katıydı.

Gözlerindeki o bakış neydi? Kararlılık, özlem ve ufak bir parça hüzün müydü? Tıptaki kariyer anlarımın önemli bölümlerinden

bir klip oynuyor olsaydı, her şeyin sona ermek üzere olduğunu bilseydim böyle görünürdüm.

Tanrım, göğsüm ağrıyordu; bir elimi göğüskafesimin üzerinde gezdirdim. Alexei gözlerini bana çevirdi ve göğsüm yine ağrıdı. Sevdiğim işi yapamayacağımı söyleselerdi, ölürdüm. Tek kelimeyle ölürdüm.

Ne var ki önce çılgınca mücadele ederdim.

Elbette o kalp atış hızı alarmlı aptal saati takıyordu. Elbette maç olmayan akşamlarda yaşlı bir adam gibi saat dokuzda yatağa gidiyordu. Elbette sağlıklı besleniyor, her gün saunaya giriyor ve spor salonunda saatler harcıyordu.

Doktorluk nasıl benim için her şeyse, hokey de Alexei için her şeydi ve bunu kaybetmek üzereydi. Kaçınılmazdı. En iyilerden biri olması önemli değildi. Sonsuza dek oynayamazdı ve bunu biliyordu.

Kendimi Alexei'ye uzanırken, elimi onun pazusunun altına sıkıştırdığı eline kaydırırken buldum. Kollarını çözdü ve bana şaşkınlıkla baktı, sanki ne yaptığımdan emin değildi ama eliyle benimkini sardı ve onları kucağına koydu.

Ben ne yapıyordum? Sıcak avcunun benimkine teması neredeyse rahatsız edici ölçüde samimiydi. Donmuş hâlde otururken onun gözlerine bakıyordum, derken göz teması fazla geldi ve dikkatimi tekrar ekrana çevirdim.

Klip değişti ve bulantım artarak midemi sıkıştırdı, boğazıma yükseldi. Alexei'nin iki yıl önceki yaralanması. Onu hastaneye gönderen bir kafa darbesi. Tanışmamızdan sonra sezonun açılış maçı. Onun buz pistinden sedyeyle taşınmasını izlerken bedenimdeki her hücre çığlık atıyordu. Salon sessizdi, izliyordu. Ben buz pistinde onun yanına çömelmiş omurilik hasarı olup olmadığını kontrol ediyordum, ardından antrenörlerin onu sedyeye yerleştirmesini izliyordum. Yanımda Alexei'nin gözleri bendeydi, yüzümde her ne gördüyse kaşları çatılmıştı.

Klip değişti, Alexei beyin sarsıntısından sonra antrenörlerle ve fizyoterapistle çalışıyordu. Antrenmanlara sakat oyuncu formasıyla katılıyordu. İlk geri dönüş maçı. Storm'a döndükten sonra ilk asisti. Taban tabana zıt olduğu Hayden Owens'la

Ninova

oynuyor ama ikilinin birlikte olağanüstü olduğu ortaya çıkıyor. Alexei'nin buz pistindeki hakimiyetine dair daha fazla klip.

Görüntüler bittiğinde, alkışlar balo salonunda dalga dalga yükseldi. Tate sahneye, kürsüye çıktı.

"Alexei Volkov birlikte çalışmaktan zevk aldığım en sağlam heriflerden biridir." Ward alaycı bir gülümseme takındı ve salonda kıkırtılar yükseldi. "Kararlılığa, cesarete ve oyun için beslediği tutkuya sahiptir; onunla çalışma ayrıcalığına erişen herkes için bir ilham kaynağıdır. Ona Ulusal Hokey Ligi'nin yaşam boyu başarı ödülünü takdim etmekten gurur duyuyorum."

Alexei ayağa kalkarken bir başka alkış tufanı koptu. Fakat ödülünü kabul etmek için sahneye yürümeden önce bakışları bana yöneldi, elimi tuttu ve beni ayağa kaldırdıktan sonra dudaklarını benimkine yaklaştırdı. Öpücük kısa, sert ve hızlıydı ama sıcak, coşkulu, çaresiz bir duygu içimi sardı.

Sana burada ihtiyacı var, demişti Ward ve kalbim yine ağrıdı.

Öpücük başladığı kadar hızlı bitti ve Alexei uzun adımlarla sahneye yürüdü, Tate'le tokalaştı, salona kısa bir baş selamı verdi. Ardından tekrar yanıma oturdu ve tören devam etti.

Alexei Volkov'dan benimle ve yetersizliğimle ilgili söyledikleri yüzünden nefret ediyordum ama ilk kez, yaklaşan emekliliğinin bir mecburiyet olmamasını diliyordum.

56. BÖLÜM
ALEXEI

TÖREN SONA ERDİĞİNDE karıma doğru eğilerek gece boyunca tutunduğum kokusunu soludum. Emekli olmakla ilgili panik beni kemirmeye başladığı her seferinde karımı daha yakınıma çekmiş, derin bir nefes almış ve panik hislerini kovmuştum.

"Benimle bara gel," diye mırıldandım.

Bir kaşını kaldırdı.

"İnsanlar üstüme çullanacak. Sen iyi bir caydırıcısın."

Sırıtarak gözlerini devirdi ama ayağa kalktı ve hatta elimi beline koyduğumda hiçbir şey söylemedi. Bakışlar onu takip etti, elbisesini tepeden tırnağa süzdü ta ki benim onun belindeki elimi fark edene kadar ve saygıyla başka tarafa döndüler.

Erkeklerin ona bakması beni şaşırtmadı. Georgia bir afetti. Her zaman güzeldi ama bu akşam, bu elbiseyle ben sadece... Onu lobide gördüğüm saniye, bir sirenmiş, bir rüyaymış gibi bana yürürken kalbim durdu.

Ancak bu ona bakmalarının hoşuma gittiği anlamına gelmiyordu. Sahiplenici hisler damarlarımda akıyordu. O benim karımdı.

Georgia bavuluna koyduğum sürprizle ilgili tek kelime etmemişti; onu henüz görmediğini düşünüyordum. Nabzım beklentiyle hızlandı.

Diğer yandan, bavulunda bir şey bulmuştum. Annemin çiçekçi dükkânından gelen, çiçeklerin anlamları hakkında bir kitap. Ergenliğimde okuldan sonra anneme dükkânda yardım ederken onu yüz kez okumuştum.

Georgia o kitabı nereden bulmuştu? Evdeki kütüphaneden olmalıydı. Göğsümde titreşen tuhaf, oyuncu bir his bu akşamla ilgili tüm sıkıntılı gerilimi ve endişeyi yarıp geçiyordu. Çiçeklerle gizli mesajlar göndermek kendime özel bir espri olarak başlamıştı ama şimdi Georgia da buna dahildi; böyle olması beni hiç de zannettiğim gibi rahatsız etmemişti.

Barda ona bir içki daha ve kendime su ısmarladıktan sonra önüne geçip onu bara yaslanana kadar gerilettim. Kendime onu salondan gizlemediğimi söyledim, sadece herkese sırtımı dönüyordum. Bir molaya ihtiyacım vardı, o kadar. Bir elimi bar tezgâhına koydum, diğeriyle Georgia'nın belini sarıp onu kendime çektim. Öyle yakındı ki saçları omzuma değiyordu ve kulağıyla ağzım arasında birkaç santim vardı. Öyle yakındı ki sıcaklığını yan tarafımda hissediyordum.

"Bu akşam sahiplenici bir eğilimin mi var, Volkov?"

Evet. Her zamankinden çok. "Meşgulmüşüz gibi görünürsek kimse bizi rahatsız etmez." Ne daha fazla tokalaşmaya ne de kariyerimin sonu geldiği için daha fazla tebrik edilmeye maruz kalırdım.

İçeceklerimiz geldi; onları sessizce yudumlarken ben onun parfümünü soluyordum, Georgia da boşluğa bakıyordu. Onu daldığı yerden çıkarmadan önce burnunda ve elmacıkkemiklerinde on yedi tane çil saydım.

"Ne düşünüyorsun, Cehennem Ateşi?"

"Neden ebeveynlerin burada değil?"

Midem sıkıştı. "Sana söyledim. Bunu emekli oyunculara verirler."

Georgia beni inceledi. Onun bu dikkatli incelemesi karşısında ne hissedeceğimi bilemiyordum.

Büyüleyici gözlerine bakmadan "Hokey oynayabilmem için canlarını dişlerine takıp çalıştılar," dedim ona. "Çalışmadıklarındaysa, sabahın köründe beni arabayla hokeye bırakırlardı." Sonunda kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. "NHL'de oynamam onlara emeklerine değdiğini gösteriyordu."

"Alexei." Dişlerini altdudağına batırdı, kaşlarını hafifçe çattı. "Onlar seninle gurur duyuyor. Sen emekli olduğunda bu bitmeyecek."

"Biliyorum. Sadece..." Başımı iki yana salladım. "Ben emekli olup tüm günü yemek pişirerek ve bitkilerimi sulayarak geçireyim diye Rusya'dan kaçmadılar."

"Onlar seninle gurur duyuyor," dedi inançla, tıpkı yardım gecesinde bana hastanedeki işini sevdiğini söylerken olduğu gibi. "Ne olursa olsun."

Bir an sessizlikle geçti. Georgia elimi tuttuğunda tüm dünyam ona sabitlendi, tüm panik ve endişem kısa bir an için dindi. Neler olduğunu artık bilmiyordum.

"Sana emekli olmanı tavsiye ettiğim için üzgünüm." Anlaşılmaz bir duyguyla gözleri irileşti. Belki pişmanlıktı. "Bunu yapmamalıydım."

Bu anıyla göğsüm sızlayarak burkuldu ama sesimi sabit, bakışlarımı odanın karşısında ve yüzümü ifadesiz tuttum. "Bana ümitsiz bir vaka dedin."

Sessizlik. Yine altdudağını çiğniyordu. "Yaralandığını izlemekten hoşlanmıyor olabilirim ama sen kesinlikle ümitsiz bir vaka değilsin." Başını iki yana sallayarak salonu işaret etti. "Tüm bu insanlar, senin için burada, Alexei. Senin aldığın alkış, diğer oyuncuların on katıydı. Sadece ben değil, herkes senin olağanüstü olduğunu düşünüyor."

Elimin altında beli kasıldı, bunu söylemeyi amaçlamıyormuş gibi gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Benim olağanüstü olduğumu mu düşünüyorsun?" Bir kaşımı kaldırırken soğuk, etkilenmeyen ifademi sıkıca tuttuğum hâlde içime bir sıcaklık ve gurur yayılıyordu.

Bana küçük bir baş onayı verdi. "Elbette. Evet. Sen açıkça harika bir hokey oyuncususun."

"Beni başka bir doktora naklettiğin için pişman mısın?"

Sessiz kalarak başını iki yana salladı. Başını bir manivelayla açıp tüm düşüncelerini okumak istiyordum. Onu tanımak ve anlamak istiyordum. Eğer kariyerimin sallantıda olduğunu düşünmediyse neden beni başka bir doktora iteklemişti?

"Eee." Kaşlarını kaldırdı, gözleri meraklıydı. "Rory ve Hazel'ın düğününe gideceksin."

Önceki konuda baskı yapmaya niyetliydim ama onun bana kendiliğinden anlatacak kadar güvenmesini istiyordum. "Evet. Gideceğim."

Aklım iş yardım gecesindeki harika sekse kaydı ve kasıklarım gerildi. Muhtemelen Miller'ın düğününü ekmeliydim ya da hafta boyunca kalmak için başka bir yer bulmalıydım ama ikisini de yapmayacaktım.

"Senin düğünlere gitmediğini sanıyordum," dedi umursamazca.

"Gitmem." Bir duraksama oldu. "Ben nişanlıydım," diye itiraf ettim. Ona bunu söylemek bana bir cambaz ipinde dengede duruyormuşum gibi hissettirdi. Yüzünü gözerimle taradım, tepkisini ölçtüm ama o sadece başını salladı.

"Emma."

Hem yıllardır yüksek sesle söylemediğim bu isimle hem de Georgia'nın bunu bilmesiyle çirkin, ani bir endişe içimde ateşlendi.

"Annen senin çirkin bebekliğini kanıtlayan fotoğraf albümünü getirdi." Gözleri bana sataşıyordu, çok geçmeden ciddileşti. "Düğün davetiyen arkasına sokulmuştu."

Doğru. Georgia bir sürü fotoğrafı bana mesaj atmıştı. Tanrım, bu bir ay önceydi. "Ben çirkin bir bebek değildim."

Annem o akşam bana art arda tavşan fotoğrafları göndermişti. Kafama dank etti: Annem Emma'dan hoşlanmamıştı. Bunu denemişti ve asla onun aleyhinde tek kelime etmemişti ama onunla Georgia'yla yaptığı gibi bağ kurmamıştı.

"Ne oldu?"

İç geçirdim, sakat omzumu silktim ama Georgia'nın gözleri ona çevrildiğinde bunu bıraktım. "Genç ve aptaldım."

"Ben de nişanlıydım."

"Öyle mi?" Bir başka ani endişe. Georgia evlenmek istemiyordu. Ne tür bir erkeğe evet derdi? Hakkında konuşmak istemediği Liam denen herif miydi? Onu hâlâ düşünüyor muydu? Başka bir erkeğin yüzüğünün onun parmağında olması fikrinden nefret ettim. "Ne oldu?"

"Genç ve aptaldım."

Merak beni boğazımdan yakaladı. "Bunu vatandaşlık mülakatında sorabilirler."

Gözleri temkinli bir bakışa büründü. "Önce sen."

Tereddüt ettim. Neler yaşandığından asla bahsetmezdim. Fakat Georgia'nın neler yaşadığını öğrenmek istiyordum. Kırık parmağımı sardığı akşam yaptığı gibi bana güvenmesini istiyordum. "Düğünümüze gelmedi."

Georgia'nın sırt kasları gerildi ve yüz yüze gelmek için bana döndü. Aramızdaki bir karışlık mesafeden vücut sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Ne?" diye sordu, bir bakıma hoşlandığım soğuk, ölümcül bir sesle. "Seni mihrapta mı terk etti?"

Homurdanarak başımı olumsuz anlamda salladım. "Hayır. Sabahında."

Burun delikleri genişledi. "Aptal biri miydi?"

"Şimdi kim sahiplenici bir eğilimde, Cehennem Ateşi?"

"Bu aptal lakaptan nefret ediyorum." Gözleri parlıyordu.

"Hayır, nefret etmiyorsun." Gözlerine bakıp irislerindeki her rengi saydım. "Ailesi benden hoşlanmadı. Varlıklılardı. Aileden zenginlerdi." Ona anlamlı bir bakış attım. "Green'lerle çok samimiler."

Surat astı. "Bu Green'le değil."

"Bunu biliyorum. Artık."

Yüzüne yerleşen kavrayışı gördüğüm anda, suçluluk duygusu mideme saplandı. "Benim onun gibi olduğumu düşündün."

"Evet." Gergin bir baş onayı verdim. Daha fazla pişmanlık göğüskafesimin arkasını sıkıştırdı. "Bana onu hatırlatıyordun." Saçlarını gösterdim. "İyi giyimli, güzel, çekici. Sosyal. Karizmatik."

Afallamış hâlde gözlerini kırpıştırdı.

"Benim uygun bir aileden gelmediğime karar verdiler." Bu akşam ona bu kadar çok sırrımı açık ettiğime inanamıyordum.

Ağzı açık kaldı. "Ne?"

Homurdanarak tekrar başımı salladım.

"O kaltakla karşılaşacak olursam, onu öldüreceğim."

Bir anda tüm garip hisler buharlaşıp uçtu, yerini gülme isteği aldı. Başımı onun boynuna indirdim ve oraya gülümsedim,

böylece görmeyecekti. "Sakin ol, Cehennem Ateşi." Derin bir nefes alarak kokusunu içime çektim.

"Onu özlüyor musun?" diye usulca sordu.

Emma'yla ilişkim, takım arkadaşlarım ile partnerleri arasında gördüğüm ilişkilere hiç benzemiyordu. Ona asla Streicher'ın Pippa'ya baktığı gibi bakmamıştım, onunla Owens ve Darcy gibi şakalaşmamıştım ve ona Miller'ın Hazel'a yaptığı gibi sataşmamıştım.

"Hayır." Cevap kolaydı.

Onu sezon sırasında zar zor görürdüm. Haftalar onu görmeden geçerdi. Takımdaki çocukların hiçbiri bunu yapamazdı. Fakat benim tek önemsediğim şey hokeydi.

Ayrı olduğumuzda onu asla düşünmezdim. Yanımda duran kadını düşünmeden neredeyse beş dakika geçiremiyordum.

Kaşlarımı çattım. Bu iyi değildi.

Georgia beni incelemek için geri çekildi. "Yine de üzgünüm."

"Ben evlilik için biçilmiş kaftan değilim. Belki bu yüzden aramızdaki şey bu kadar iyi yürüyor. Biz iyi bir çiftiz." Bar tezgâhını sıkıca kavrayarak ona baktım. "Senin sıran."

Bakışlarını kaçırdı, önemi yokmuş gibi omuz silkti. "Kolunda eviyle ilgilenen, çocuklarını yetiştiren güzel, silik bir kadın istiyordu. Üstelik Hugo Greene'in torunuyla nişanlı olmak yeni bir doktora pek çok kapı açar."

"Liam mı?"

Başıyla onayladı ve dudakları kıvrıldı. "Yeri gelmişken bu akşam bana bir süs bebeği gibi davranmadığın için teşekkürler."

"Nasıl bitti?"

"Tıp okulundan kaydımı sildirdi."

Kaskatı kesildim. "Ne?" Georgia hâlâ bana bakmıyordu; elimi çenesinin altına yerleştirip yüzünü hafifçe kaldırdım. "Georgia."

Sesimin sert tınısıyla gözleri alevlendi.

"Şimdi kim kıskanıyor?" diye fısıldadı ama ona aldırmadım. Kıskanmıyordum, öfkeden köpürüyordum. Arabasından kurtulduğumda tepesinin atması normaldi.

"Açıkla."

Yutkunduğunda zarif boğazı hareket etti ve onu öpme arzusu duydum. Onu daha iyi öpme arzusu. Ona o pisliğin var olduğunu unutturma arzusu. Hâlâ çenesini tutuyordum.

"Burada, onun ihtisas yaptığı Toronto'daydık ve ben UBC'de tıp okumaya başlayacaktım. Benim burada, onunla birlikte olmamı istiyordu. Tıp fakültesinin çok zor geçeceğini düşündüğü için bunu benim iyiliğim için yaptığını söyledi. Uygun karaktere sahip değilmişim, sanırım böyle dedi." Tırnaklarını inceliyordu. "Evlenebileceğimizi söyledi ve ben öyle ahmakça âşıktım ki –ancak şimdi bunun aşk değil, geçici bir tutku olduğunu fark ediyorum– onun beni ikna etmesine neredeyse izin veriyordum."

O herifi bulup öldürmek istiyordum. Georgia'yı incittiği için onun hayatını mahvetmek istiyordum. Buz pistinin dışında asla kavga etmezdim ama o herifin dişlerini dökmek istiyordum.

Kendi iyiliğin için, demiştim ona arabayı satın aldığımda. Kahretsin. "Araba konusunda tekrar özür dilerim. Bununla ilgili sana danışmalıydım. Kararı birlikte verebilirdik."

Ağzı neşesiz bir gülümsemeyle kıvrıldı ve başını iki yana salladı. "Unut bunu, Alexei. Ben unuttum. Eski yaraların beni alt etmesine izin verdim. Sen Liam'a hiç benzemiyorsun."

Onun bunu söylediğini duymak beni etkiledi, ilgim ona daha yoğun odaklandı. Karıma beslediğim hayranlık üçe katlandı.

Bu meydana gelmemeliydi. Onunla ilgili daha çok şey öğrendikçe, onu daha az düşünmeliydim.

"Bu yüzden evlenmek istemiyorsun."

Umurunda değilmiş gibi omuz silkti. "Onunla evlenmek istediğimi sanıyordum ama o sadece beni kontrol etmek istiyordu. Evlilik insanlar için her zaman aynı şeyi ifade etmez."

Emma evliliği dünyada yükselmenin bir yolu olarak görüyordu. *Şimdi bunun geçici bir tutku olduğunu fark ediyorum*, demişti Georgia eski nişanlısı için. Ben de Emma'yı asla sevmemiştim. İncinmiştim, aşağılanmıştım ve aileme karşı korumacı hissetmiştim. Bunun olacağını tahmin etmediğim ve tüm ikaz işaretlerini yok saydığım için kızgındım. Fakat kalbim kırılmamıştı.

"O zamandan beri başka biriyle oldun mu?" diye sordum. "Liam'dan beri? Vatandaşlık mülakatı için soruyorum."

"Ciddi bir ilişkim olmadı." Başka tarafa bakıyordu, sonra bakışları hızla benimkileri buldu.

"Sen?"

"Hayır."

Orada sessizce dikilirken tüm sinir uçlarım onun yakınlığının son derece farkındaydı. Anlaşmamızdan önce Georgia'ya böyle şeyleri asla anlatmazdım. Onun bana geçmişiyle ilgili anlattığı bilgiyle ne yapardım bilmiyordum.

Herhâlde ona karşı kullanırdım. Şimdiyse sadece daha fazlasını öğrenmek istiyordum. Ağzı dikkatimi çekti. O güzel, mükemmel ağzı. Uyarılma kanıma sızıyordu.

Onun yanında durmak yeterli değildi. Zihnim kütüphaneye, onun derinlerine gömülüyken aklımı nasıl kaybettiğime kaydı.

Onu istiyordum. Bu kadar basitti. Onu düşünmeyi bırakamıyordum ve daha fazlasını istiyordum.

"Buradan gitmek ister misin?" diye sordum.

Georgia etkinlik alanına göz gezdirdi. "Gitmemiz serbest mi?"

"Tabii. Akşam yemeği bitti. Ne istersek yapabiliriz."

"Tamam." Gözlerini benimkilerden ayırmadı ve yüz ifadesini okuyamıyordum. "Hadi buradan gidelim."

57. BÖLÜM
GEORGIA

GERGİN BİR SESSİZLİKLE otel odamıza döndük.

Nişanlısı onu mihrapta terk etmiş, diye fısıldadı bir ses ve korumacı duygularımın bir dalgası kanımda kabardı.

Bir de bu akşam kariyerinin en önemli anlarının filmini izlerken nasıl göründüğü vardı. Kalbim ağrıdı. Ona emekliliği tavsiye ettiğim için hiç olmadığı kadar pişmanlık duydum. Karmakarışık ve bulanık duygularıma göre hareket ediyordum.

Asansörde göz göze geldik ve nabzım tekledi. Hava gerilimle yoğunlaştı. Bizim kaçamak yapmamamız gerekiyordu ama gözlerindeki kurnaz ilgi Alexei'nin bunu umursamadığını söylüyordu.

Ben de umursamıyordum. Neden kaçamak yapmamamız gerektiğini unutmuştum.

Odada gözlerime bakarak ceketini çıkardı, kravatını gevşetti, gömleğinin düğmelerini açtı, bu sırada kalbim kulaklarımda uğulduyordu. Ağzı kıvrıldı ve yatağın karşısındaki koltuğa oturdu. Arkasına yaslandı, bacaklarını ayırdı ve beni izlemeye başladı; vahşice yakışıklı ve ciddiydi. Görüntüsü, moda dergilerimden birinin bir reklamına benziyordu: Yığınla kas, koyu, sahiplenici gözler ve kurnaz bir sırıtış.

İlk kim pes edecek oyunuydu. Rekabetçi içgüdülerim uyandı.

Aklımdan bir anı geçti: Eski bir kaçamağımdan kalma uyku tişörtüme Alexei'nin attığı o gergin, kıskanç bakış. Oyunu o tişört sayesinde kazanacaktım.

Fakat bavulumu açtığımda tişört yoktu. Bavula koyduğum hiçbir iç çamaşırı yoktu.

Bir parmağımı mürdüm rengi dantel kayışın altına takarak iç çamaşırını havaya kaldırdım. Lükstü, tasarımcının elbisemle beraber gönderdiğine benziyordu. Kanım uğuldamaya başladı. Fakat gülümsüyordum.

"Volkov." İç çamaşırını onun görebilmesi için kaldırarak döndüm. Aldırmayan bir ifadeyle koltukta aylakça oturuyordu. "Bu da neyin nesi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Benim eşyalarım nerede?"

"Ne eşyası?"

"Külotlarım, Alexei. Bavulumu karıştırmışsın."

Bunu sabah yapmış olmalıydı. Bavulumu arenaya getireceğini söylemişti. Ben neden gülümsüyordum?

"Belki senin için bir şeyler satın almaktan hoşlanıyorumdur."

Tiz sesle kuşkulu bir kahkaha attım. "Yıllarca benimle alışveriş yaptığım için alay ettikten sonra mı? Bundan şüpheliyim."

Hastalıklı bir güç oyunu oynuyordu. Böyle kontrol edilmekten nefret etmeliydim. Yine de Alexei'nin benim için satın aldığı iç çamaşırı giyme fikriyle bacaklarımın arasında bir heyecan oluştu.

Oyun oynamak mı istiyordu? Bana uyardı.

"Ne kadar düşüncelisin." Yine, yeniden bir otel odasındaydık. *Oyun oynamaya hazırım.* "Sanırım bunu denemeliyim."

"Sanırım denemelisin."

Dikkatinin ağırlığını üzerimde hissederek Alexei'ye sırtımı dönerken derin bir nefes alamıyordum. Diğer otel odasından farklıydı. Nasılını bilmiyordum. Belki bu birbirimizle ödeşmenin bir yolu olmak yerine şimdi eğlenmek için oyun oynadığımızı hissettiğimdendi.

Elbisemi ve ayakkabılarımı çıkardığımda tasarımcının gönderdiği iç çamaşırlarıyla kaldım.

Gerginlik bedenime yavaşça sızıyordu. Alexei vazgeçmiyordu. Ben de öyle.

İç çamaşırlarımı çıkarırken ellerim titriyordu ama korkudan değildi. Kaçamaklar her zaman çok sıkıcı ve öngörülebilir, tatmin edicilikten hayli uzak olurdu. Asla benimle böyle oyun oynayan biriyle birlikte olmamıştım.

Sırtım ona dönük vaziyette çıplak dikiliyordum. Alexei'nin gözleri tenimi yakıyordu. Ne halt ettiğimi bilmiyordum. Fakat duramazdım. Bir tepeden aşağı koşuyormuşum gibi canlı hissediyorum. Beni reddederse utançla bin parçaya bölünürdüm.

Fakat adam bana seksi iç çamaşırı satın almıştı. Beni reddetmeyecekti. Umarım.

Yavaşça, acı verici derecede yavaşça, sutyeni ve külotu giydim. Memelerim muhteşem görünüyordu ve bir tanrıça gibi hissediyordum. Alexei'ye saygım arttı.

Ama ben dönemeden Alexei sıcak bedeniyle, çıplak göğsüyle arkamdaydı. Beni hapsederek kollarını şifonyere dayadı. Dudakları boynum ile omzum arasındaki hassas noktayla buluştu ve düşüncelerim dağıldı.

"Rüya gibisin, Georgia."

"Yani sence ben..." kalbim güm güm atarken duraksadım. "Çürük bir yumru kök değil miyim?"

Dudaklarının kıvrıldığını omzumda hissettim. Keşke bir kez onun gülümsediğini görebilseydim. Eminim aklım başımdan giderdi.

"Evet, küçük sevgi ifadenin anlamını öğrendim," diye güldüm. "Yakalanabilirdik, seni pislik."

Omzumda dudakları yine kıvrıldı. Beni öptüğünde kirli sakalı tenimi sıyırdı. Sırtımda tüylerim diken diken oldu. Bizim rekabet etmemiz gerekiyordu, dedim kendime. Gülüşmemiz değil.

"Kendime engel olamadım." Alçak sesi sırtıma bastırdığı göğsünde gürledi. Sıcaktı ve ona yaslanma arzumla savaştım. "Benim için dön, Cehennem Ateşi."

"Bana ne yapacağımı söyleme." Yine de ona dönüp sırtımı şifonyere dayadım; bakışları bedenimde aşağı sürüklenirken kalbim ağzımdaydı.

Gözlerimiz buluştu, onunkiler bir ateşle parlıyordu.

"Olağanüstü görünüyorsun." Elini uyluğuma indirerek parmak uçlarını bacağıma sürterken sesi acı çekiyormuş gibiydi. "Ama bunu biliyorsun."

"O hâlde aklındaki yeni yön buydu."

"Bana durmamı söyle."

Alexei'nin eli merkezime yaklaşıyordu ve kalbim her yerde –boğazımda, kulaklarımda, göğsümde, bacaklarımın arasında– gümbürdüyordu. Başı tekrar boynuma indi, dudakları tenimde kayarken parmaklarını bedenimde gezdirmeye devam ediyordu. Kasığımdan yukarı, belimden yukarı, göğüskafesimdeki danteldeн yukarı ilerledi. Dokunuşunun altında nefes alamıyordum.

"Neden bunu satın aldın?" diye fısıldarken odağım uyluğumun tepesinde, onlara ihtiyacım olan yerin –onun için ıslandığım yerin– on santim ötesindeki parmaklarındaydı.

"Sana bir şeyler satın almak bana tatmin olmuş hissettiriyor."

Bakışlarımı indirdim. Aleti sertti, iriydi ve zihnim hızla onun içimde nasıl hissettirdiğinin anısına gitti. Bedenim ona alışmaya çalışırken hissettirdiği derin, zevkli yanmaya. Bacaklarımın arasında enfes bir sızı gelişti.

"Bunu yine yapıyor muyuz, Cehennem Ateşi?"

Tanrım, evet, demek istiyordum. *Lanet olsun, sonunda.* "Umurumda değil," dedim bunun yerine. *Bu bir oyun*, diye hatırlattım kendime ve önemsemek kaybetmek demekti.

Arenada o sarhoş adamın benimle konuştuğu sefer yaptığı gibi Alexei başını yavaşça iki yana salladı. "Yeterince iyi değil."

Ereksiyonuna uzandım ama bileklerimi kavrayıp onları bir eliyle bağladı. "Hayır." Omzumu dişledi. "Yalvarmaya hazır mısın?"

Kararlılığım içimde kükredi. "Asla."

"Göreceğiz."

Elini bacaklarımın arasına kaydırıp, satın aldığı külotun üzerinden eklemlerini merkezime bastırarak gezdirdi. O sinir tomurcuğuna en ufak temasıyla başımı geriye düşürdüm, kalçalarımı parmaklarına doğru kaldırdım ama o hafifçe dokunarak sataşmayı sürdürdü.

"Şimdiden ıslaksın." Sesi bir zafer kazanmış gibiydi, ağırdan alarak beni tembelce okşuyordu.

Ağzımdan hüsran dolu bir inilti kaçtı.

"Sihirli kelime *lütfen*."

"Hadi oradan."

Klitorisimi yeterince sertçe çimdiklediğinde zevk içimde hızla ilerledi ama bu yeterli değildi. İleri doğru bükülerek sızlanmamı zapt etmek için dişlerimi sıktım.

"*Hadi oradan* sihirli kelime değil, Cehennem Ateşi."

"Bunu yapıyorsun çünkü benden nefret ediyorsun."

Ağzı yukarı kıvrıldı. Çok zalimdi. Çok duygusuzdu. Aşırı ateşliydi. "Yine de seni zirveye ulaştıracağım."

Alexei bacaklarımın arasında hipnotize edici uğraşına devam ederken yataklardan birine doğru ilerlediğimizi güçbela fark ettim. Ben yatağa düşerken Alexei yanıma tırmandı, bir dirseğine dayandığında pazusu şişti, bu sırada diğer eli beni külotumun üzerinden okşuyordu. Gaddar, agresif ve güçlü olmasıyla şöhret edinmiş bir adama göre şok edici ölçüde nazikti.

Fazla nazikti. Benim daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Sahiden herhangi bir şey hissetmemi istiyorsan daha sert ve hızlı olmalısın," demeyi başararak onu kışkırttım.

Yine o sinir bozucu sırıtış. "Farkındayım, sevgilim."

"Bana öyle deme."

"Sana sevgilim demeyeyim mi? Sorun ne?"

Bundan çok fazla hoşlandım. Ancak Alexei beni cevap vermeye zorlamak yerine parmaklarını beni örten kumaşın altına kaydırdı. Sürtünmeyle zevk bedenimde fırıl fırıl döndü, ten tene temasta çok daha yoğundu. Parmakları daha hızlı hareket ederek daireler çiziyor ve sertçe vuruyordu; klitorisimin arkasında basınç artıyordu. Gözlerim kapandı. Alexei'nin bakışlarını yüzümde hissediyor, beni dikkatle izlediğini biliyordum ama bunu umursamıyordum.

"Aman Tanrım," diye fısıldadıktan sonra sızlanmamı zapt etmek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Boynumu, omzumu ve göğsümü öperek beni daha çok heyecanlandırdı. Düşüncelerim bulanıklaşmaya başladı.

"Tamam. Daha fazlasını mı istiyorsun?" Dokunuşu sona erdi, elini belime koydu ve beni karnımın üstüne çevirdi. "Sana daha fazlasını vereceğim."

Ninova

58. BÖLÜM
GEORGIA

YÜZÜM YORGANA DAYANIRKEN gözlerim açıldı. "Ben istemedim... *ah.*"

Parmaklarını içime daldırdı. G-noktamı ovduğu yerden yoğun zevk yayıldı.

Ürperdim, arzu bedenimde hızla aktı. Zihnimin gerisinde, Alexei'nin onu bu kadar çabuk ve kolaylıkla bulmasının sinir bozucu olduğunu düşündüm. Muhtemelen yatakta arkamda dizüstü oturma açısı sayesindeydi. Israrlı bir sıcaklık bacaklarımın arasında toplandı ve yorganı kavradım. Kıçıma sert bir şaplak attı. Bir başka sıcaklık dalgası beni kapladı.

Ben ürperirken ve onun parmaklarının etrafında kenetlenirken "Bunu seviyorsun, değil mi?" dedi alçak sesle kulağıma. "Parmaklarımın seni doldurmasını ve becermesini seviyorsun."

Gözlerimi kapattım, henüz dağılmamaya çalışıyordum. Alexei'nin egosu için fazla iyi olurdu.

"Bana cevap ver."

"Evet," dedim aceleyle, ardından bu turu onun kazanmasına izin verdiğim için kendime sövdüm.

Eliyle kıçımı ovdu. "İyi kız."

Bir keyif ürpertisi daha içimden geçti. "Kapa çeneni," diye çıkıştım.

"Ayak bileklerindeki şu güzel fiyonklarla başka ne olacaktın?"

Önceden giydiğim ayakkabılar. Alexei daima fark ediyordu.

"Bu akşam zirveye ulaşacak mısın, iyi kız?" diye sordu alçak, ukala bir sesle.

Parmaklarının etrafında kenetlendim; gergin kasılmayla zevk, bedenime dalga dalga yayıldı. Alexei'nin bana böyle hitap etmesi nedense beynimi eritiyordu.

"Kuşkuluyum." Gergin sesim bana ihanet etti.

Alexei kıçıma bir kez daha sertçe şaplak attı ve bacaklarımın arasındaki ihtiyaç sarmalı sıkılaşarak yükseldi.

"Ne düşündüğümü biliyor musun, Cehennem Ateşi?"

Dişlerimi altdudağıma batırdım, böylece Alexei'nin parmakları biraz daha hızlı, biraz daha kaba biçimde beni bir içeri bir dışarı okşarken çığlık atmadım. Tanrım, bu çok iyiydi.

"Bence sürekli öyle çok kafanın içindesin, öyle çok kontrollüsün ki idareyi benim ele almama izin vermen çok hoş."

Serbest eliyle bileklerimi tutup belimde sabitledi. Arzu bacaklarımın arasını sıkıştırırken bir inilтimi yuttum.

Sanırım bundan hoşlanıyordum.

"Bana çok güzel tepki veriyorsun, sevgilim," diye mırıldanarak dudaklarını omzumun arkasında gezdirdi ve derinlerimde bir şey yer değiştirdi.

Her şey yoğunlaştı. İhtiyaç sarmalı bir kademe daha yükseldi ve omurgamın merkezinde kıvılcımlar çakmaya başladı.

Aman Tanrım. Tam anlamıyla doğru noktayı ovuyordu. Düşünemiyordum. Zar zor nefes alıyordum. Kollarımı bükerek onun tutuşuna karşı çekiştirdim ama Alexei sıkı tutuyordu.

Kahretsin. *Hayır.* Galiba boşalıyordum –bu gerçek olamazdı– zevk çığ gibi artarak, bükülerek, fırıl fırıl dönerek, genişleyerek bedenimde güçlendi. Ağzım açılıverdi.

Boşalacaktım.

Zevk beni kapladı ve sınırdan düşerken yüzümü Alexei'nin yastığına gömdüm. Ona zirveye ulaştığımı bilmenin tatminini yaşatacağıma boğulmayı tercih ederdim ama ciğerlerime çektiğim sarhoş edici kokusuyla sarsıldım. Bu yalnızca durumu kötüleştirdi. Yalnızca parmaklarına *daha şiddetli* boşaldım. Kokusu, parmaklarının içimde ısrarlı hissi, bana tüm dikkatinin merkeziymişim gibi çok odaklı ve yoğun biçimde baktığını bilmem, hepsi birleşti ve içimdeki hisler ikiye, üçe, dörde katlandı. Onun parmaklarının etrafında titriyor, dişlerimi sıkıyor, bileklerinden

bağlı ellerimi birer yumruk yapıyor ve geride kalan kontrolümün her zerresiyle sessiz kalıyordum.

"Az önce zirveye mi ulaştın?"

"Hayır," dedim kulak tırmalayan bir sesle. Nefes nefeseydim. Nabzım hızla atıyordu. Süzülen, gevşek hisler kan akışımda sürükleniyordu. Enfes serotonin beynimi eritmişti.

"Yalancı."

Ona bakamıyordum. Görüş kabiliyetimin artık işe yaradığını sanmıyordum.

Alexei'nin eli bacaklarımın arasına döndü ve gözlerim açıldı.

"Ne yapıyorsun?" diye soludum, parmakları klitorisimin üzerinde kayarken hassasiyetle gerginleştim. Sırılsıklamdım.

"Zirveye ulaşmadığını söyledin." Nefesleri düzensizdi ama bileklerimi sataşan bir şekilde sıktı. "O hâlde sen zirveye ulaşana kadar durmayacağız."

Dudaklarım aralandı. Bu, planın parçası değildi. Şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Parmaklarının yumuşak tabanlarını aşırı hassas sinirlerimin üzerinde fırıl fırıl döndürüyordu ve gözlerim kapandı. Bedenimdeki her sinir ucu onun nazik dokunuşuyla eridi. Sanırım zevkle iç çektim.

"Bu kadar erken mi pes ediyorsun, Doktor?"

"Siktir git." Bir başka sıcaklık dalgası bedenime yayılırken sesim tiz, kulak tırmalayıcıydı. Tanrım. Parmakları hızlandı. Kaslarım tekrar kasıldı, zevk daha yükseğe tırmanırken iç organlarım eriyordu.

Hayır. Hayır. Hayır. Yine mi? Nasıl?

Yastığa doğru çaresizce inledim; bacaklarımın arasında basınç en yüksek noktaya çıkarken, içimde ateşlenirken, kanımı ısıtırken ve beynimi durdururken titredim. Bu, en iyi işkenceydi. Bu seferkinin ne kadar sürdüğünü bilmiyordum; saniyeler veya saatler olabilirdi, emin değildim ama tekrar dünyaya indiğimde güçlükle soluyordum, kalbim güm güm atıyordu ve uzuvlarım öyle ağırdı ki isteseydim bile ayağa kalkamazdım.

Hoşnut bir ses Alexei'nin göğsünde gümbürdedi. "Yine, ha?"

"Hayır," diye itiraz ettim. Böyle kaybetmekten nefret ediyordum. Beni bu kadar kolaylıkla zirveye ulaştırabilmesinden nefret ediyordum. "Yapmadın. Boşalmadım."

"Hımm." Ona bakmayı reddediyordum ama sesinden anlıyordum; Alexei bunu seviyordu. Kazanmayı seviyordu. "Çok güzelsin. Her zaman böyle düşündüm."

"Kapa çeneni," diye fısıldadım. Yalan söylüyordu. "Sen benden nefret ediyorsun."

"Fakat her zaman senin çok güzel olduğunu düşündüm." Gözleri bana sataşıyordu. "Bu beni deli ediyordu."

Parmaklarını tekrar içime yönlendirdi. Birkaç saniye sonra tekrar bin parçaya bölündüm.

Tek kelimeyle buna son verebilirdim. Tek bir parçam bile Alexei'nin bunu benim istediğimden daha ileri götürmek için zorlayacağına inanmıyordu. Durmasını söylediğim saniye dururdu.

Ancak ona durmasını söylemedim. Her nedense dayandım.

Üstelik artık Alexei'den nefret ettiğime emin değildim, bu geceden sonra değildim. Geçen hafta benden özür dilediktен sonra değildim. Futbolda benim yerime koçluk yaptıktan ve kızlar ondan hoşlandıktan sonra değildim.

"Şimdiden yoruldun mu?"

"Yorulmak mı?" demeyi başardım, nefes nefeseydim. "Sıkıldım."

Alexei beni o kadar çok zirveye ulaştırdı ki hesabı şaşırdım. Bir üçe, üç beşe döndü. Sanırım şimdiye kadar yedi veya sekize varmıştık ama birbirlerine geçmeye başlıyorlardı, o yüzden acaba ayrı olarak mı yoksa sadece bir tane olarak mı saymalıydım? Kimin umurundaydı? Kocam beni seyrederek zevki azar azar verirken eline boşalmaktan dağılmış, altüst olmuştum.

Tekrar zirveye ulaşırken sıktığım dişlerimin arasından nihayet bir sızlanma kaçtığında "İşte," dedi tatminle. "İşte bu."

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım.

"Hı hı. Biliyorum. Ben de senden nefret ediyorum."

Ancak sesi nefret ediyormuş gibi gelmiyordu. Bu yaptığımızdan benden fazla keyif alıyormuş gibi geliyordu. Aslında onun ukala tatmini beni heyecanlandırıyordu. Korkunçtum. Bunun için kendimden nefret ediyordum. Konuşmayan ve emirlerime itaat eden ateşli erkek fantezim neredeydi?

O erkek beni asla bu şekilde zirveye ulaştıramazdı.

İstemsiz bir sızlanmamı daha yastığa koyuverdim.

"Gerçeği kabul edersen buna son verebilirsin, biliyorsun."

Asla. Hâlâ bilinçliyken olmazdı. Yenilgiyi kabul etmeden önce kendimden geçecektim. Alexei kendinden çok memnun olurdu. Anlaşmamızın geri kalanında bana üstünlük taslardı. Bana baktığı her sefer, benimle konuştuğu her sefer ikimiz de bunu düşünürdük.

Bunun, böyle kolaylıkla beni zirveye ulaştırabilmesinin ne anlama geldiğini düşünmek bile istemiyordum.

"Peki!" diye bağırdım. "Kahretsin. Peki. Tamam. Beni zirveye ulaştırdın. Bir kez."

"Bir kez mi? Elini bir tehdit gibi girişime bastırdı.

"Hesabı şaşırdım." Bilip bilmemesi umurumda değildi. Hiçbir şey umurumda değildi.

Kontrolümü kazandım ve derin bir nefes aldım. Gururum bir ömür boyu yetecek kadar zedelenmek üzereydi.

Belimi öptü. Yumuşak, tatlı, bir kelebeğin dokunuşu kadar hafifti. Nefesi tenime dağıldı. "İyi kız."

Ürperdim.

"Benim için çok iyi bir eşsin," dedi alçak sesle ve övgüsüyle sıcaklık yavaşça içime sızdı. Sol bileğimi öptü.

"Kes şunu." Sadece benimle alay ediyordu. Sadece kazanmayı seviyordu.

"Çok iyiydin," diye eklerken dudaklarını sağ bileğime basturdı ve bundan da hoşlandım.

"Kahretsin, burada neler oluyor?" diye fısıldadım duvara, Alexei sırtımdan aşağı öpücüklerden yumuşak bir hat çiziyordu. Eli kıçımdaydı, tenimi yatıştırıyordu. Kıs kıs güldü.

O pislik sahiden *kıs kıs güldü.*

Kıçıma sert bir şaplak attı ve hain vajinam boşluğu sıkıştırdı. Alexei yataktan kalktı ve bedenimde ellerinin yokluğunun soğukluğunu hissettim.

Beklediğim işaretti. Dirseklerimin üzerine kalktım, cansız bedenimi yukarı sürükledim. Yaklaşık on iki milyon kilo ağırlığındaydım.

Bir anda Alexei geri dönmüştü, elini belime bastırarak beni aşağı itiyordu. "Orada kal."

İçgüdüsel olarak itiraz etmek için ağzımı açtım.

"İtiraz etme," dedi ama yumuşak bir sesle. Neredeyse tatlıydı.

Bu adamın kim olduğunu bilmiyordum. Yüzüm yastığa gömülüyken başka birisiyle bedenini değiş tokuş etmişti.

Yine de yorgana çöktüm, soluklanırken onun bitişik banyoda çıkardığı sesleri dinliyordum. Musluk açıldı. Bir kumaş hışırtısı. Alexei'nin ağır adımları döndü ve ılık, nemli havluyu bacaklarımın arasına bastırdığında dudaklarım aralandı.

"Sen ne..." diye başladım.

"Kapa. Çeneni." Yine o yumuşak, yatıştırıcı ses.

"Şu anda benimle gerçekten ilgileniyor musun?" diye sordum kendi yumuşak, sersemlemiş sesimle. Alexei merkezimi nazikçe temizliyordu. Arkamı dönüp burada ne yaptığımızı anlamak için onun yüz ifadesine bakmak istiyordum ama endişe ve kafa karışıklığıyla afallamış ifademi Alexei'nin görmesini istemiyordum. Zaten gözlerimi açık tutmak zor geliyordu.

"İnsanlar seksten sonra böyle yapar, Cehennem Ateşi."

Hayır, yapmazdı. Biz geçen sefer yapmamıştık. Gerçi bunun geçen seferle alakası yoktu.

Havlu ortadan kayboldu. Onun banyoda zemini boyladığını duyduktan sonra yatak alçaldı. Bir gözümü araladım. Alexei yatağın ucunda oturuyordu.

"Bu akşam uykunda bilinçsizce hareket edecek misin?"

"Hayır," diye yalan söyledim. Onun aldığı kafa darbesinin ve buz pistinden sedyeyle çıkarılışının görüntülerini izlerken hissettiğim o berbat mide bulantısını hatırladım.

"Ne söylediğimi hatırlıyor musun?" Alçak ama nazik sesi bana sataşıyordu ve inatçı tarafım ayak diriyordu. "Uyurgezerliğinle ilgili?"

Tekrar uykumda bilinçsizce hareket edersem, yatağımdan kurtulacaktı. Yapamazdı.

Alexei'nin bana o arabayı satın almasını hesaba kattığımda pek emin değildim.

"Yatağımda seninle uyanırsam," diye uyardı ve ona gözlerimi kısarak baktım, yarı uykudaydım.

"Bulmayacaksın," diye söz verdim, yarının sonuçlarıyla uğraşamayacak kadar uykuluydum ve orgazmların sersemliği üzerimdeydi. Anlaşılan Alexei'nin yanında ağzımı kapalı tutamıyordum. Bu bir sorundu. Başımı tekrar tekrar derde sokuyordu.

Yine de eğlenceli türde belaydı. Beni tekrar tekrar zirveye ulaştıran türde.

Saçlarımı kenara itti ve nefesi ensemi sıyırdı. "Gözlerini kapa," diye mırıldandı.

"Bana ne yapacağımı söyleme."

O bana söylediği için değil, istediğim için gözlerimi kapadım ama saniyeler içinde derin uykudaydım.

Ertesi sabah Alexei'nin göğsüne sokulmuş hâlde uyandığımda bacağım onunkinin altına hapsolmuştu.

Ereksiyonu kalçama baskı yapıyordu ve gözkapaklarım hızla açıldı. Teni inanılmaz sıcaktı ve kalbi avucumun altında sabit bir biçimde çarpıyordu. Yavaş, sabit nefesler geniş göğsünü yükseltiyordu.

Lanet olsun, dedim sessizce, kendime ve aptal problemime sövdüm.

Dün akşam onun kariyerinin önemli anlarının görüntüleri oynatılmaya başladığında bir bahane bulup tuvalette saklanmalı, makyajımı kontrol etmeliydim, böylece izlemek zorunda kalmazdım.

Sana burada ihtiyacı var, demişti Ward ve bu anıyla boğazımda bir sızı oluştu.

Onu uyandırmadan yataktan sıvıştım, parmak uçlarıma basarak duşa girdim ve dün gece yaptıklarımızın tüm izini bedenimden temizledim.

Bunu düşünmek istemiyordum. Böyle, önemsemeye başlıyormuşum gibi hissetmek istemiyordum.

Kocama beslediğim bu düşkünlüğün kaybolmaya niyeti yoktu ama kaybolana kadar onu yok sayacaktım.

59. BÖLÜM
ALEXEI

"VOLKOV," DİYE SESLENDİ WARD; Vancouver arenada ofisinin önünden geçiyordum. O ve Darcy, masasının önündeki koltuklarda oturmuş Darcy'nin dizüstü bilgisayarının ekranında maç kaydını izliyordu. "Bir saniyen var mı?"

Ward'un ofisine girerken ikisi de kollarımdaki buketle baktı. Georgia gelmeden önce onun ofisine bırakmayı planlıyordum.

"Güzel çiçekler." Ward'un gözleri ilgiyle parladı ve Darcy bana sırıttı. Ward bir gülümsemeyle Darcy'ye göz attı. "Görünüşe göre Volkov evlilik olayına ısınmış."

Gala çiçekleri: Güzellik. Zihnim ödül yemeğinden sonra otel odasına ve Georgia'yı zirveye ulaştırmanın ne kadar bağımlılık yapıcı olduğuna kaydı. O elbise ve iç çamaşırıyla nasıl göründüğüne. Ona satın aldığım şeyleri giydiğini görmenin nasıl hissettirdiğine.

Bileklerini birleştirip tutmayı ve kontrolü ele almayı nasıl sevdiğime. Ona kontrolünü kaybettirmeyi nasıl sevdiğime. Onu zevkten titrerken izlemeyi nasıl sevdiğime.

O zamandan beri tüm düşündüğüm buydu.

"Teşekkürler." Gülümsememeye çalışarak boğazımı temizledim. "Ne oldu?"

"Bu oyuncuyla ilgili ne düşünüyorsun?" Maç kaydını yeniden başlattı. "Sekiz numara."

Dizüstü bilgisayarda gençler maçında bir savunma oyuncusunu izledik. İri bir adamdı. Yüzünü görebildiğimiz hızlı geçişlere bakılırsa gençti. Oyuncuları rahatlıkla yoldan çekiyor, rakibin oyununu bozuyordu, böylece takım arkadaşları pakı

kapabiliyordu. Yapabildiği zaman savunma ortağına veya bir hücum oyuncusuna pas veriyordu.

"İyi bir takım oyuncusu," diye mırıldandım. Benim daha genç bir versiyonuma benziyordu. "Genç ve çalışmaya ihtiyacı var ama iyi."

Doğru koşullarda harika olabilirdi. Walker gibi. Midem suçluluk ve ıstırapla burkuldu.

Hâlâ ona yardım etmenin bir yolunu bulamamıştım. Aralık ayının başındaydık. Ward martın ilk haftalarına kadar transfer yapabilirdi. Walker'ın daha yüksek bir seviyede oynaması için sadece birkaç ayımız vardı.

"Onu gözle," dedi Ward Darcy'ye gençlik ligindeki oyuncu için. "Herhangi bir takımın bir girişimi olursa, bilmek istiyorum."

Bir teklif yapılırsa, demek istiyordu.

"Tamamdır." Darcy dizüstü bilgisayarını kapatıp ayağa kalktı.

"Teşekkürler, Darcy." Ward ona gülümsedikten sonra bana baktı ve Darcy'nin koltuğunu işaret etti. "Biraz kalır mısın, Volkov?"

Darcy el sallayıp Ward'un ofisinden çıkarken "Görüşürüz, Darce," diye seslendim. Ward'un karşısındaki koltuğa yerleşirken, "Onunla kontrat imzalayacak mısın?" diye sordum.

Ward arkasına yaslandı, kelimelerini özenle seçiyormuş gibi duraksadı. "Bununla ilgili düşünüyorum."

Storm kadrosu doluydu. Midem sıkıştı. O hâlde ya Walker'ı transfer etmeyi ya da beni emekliliğe yönlendirmeyi düşünüyordu.

"Rahatla, Volkov. Yedekte oyuncuların olması bizim için olağan. Bu sporun nasıl olduğunu biliyorsun. İşler çabuk değişir." Koltuğunda pozisyonunu değiştirirken dizine göz atarak gülümsedi. "Ödülü kabul etmeye karar vermene sevindim."

Georgia'nın o akşam bana, emekliliği ertelemek için elimden gelen her şeyi neden yaptığımı nihayet anlamış gibi baktığını hatırladım. Bunu anlayabilecek biri varsa, o da oydu.

Düşündüğümden çok daha fazla benzer noktamızın olduğunu hissediyordum. Bunun farkına varmak aylar önce olacağı gibi huzursuz edici değildi.

"Peki." Ensemi ovuşturdum. "Bittiği için mutluyum."

Ward'un ağzı çarpıldı. "Ne hoş ki Georgia senin yanındaydı. O ödülü almanın kolay olmadığını biliyorum."

Hoştan fazlasıydı. Georgia olmadan buna nasıl dayanırdım bilmiyordum. *Benden nefret ediyorsun*, demişti o akşam daha sonradan ama nefret etmiyordum. Artık etmiyordum.

Uzaktan yakından alakası yoktu. Fakat bu başka bir gün çözeceğim bir sorundu.

"Bunları bana söylediğin için teşekkür ederim." Ona kısaca başımı eğdim. "Minnettarım."

Başını eğerek karşılık verdi, gözleri gururluydu. "Hepsi gerçek."

Ward'un sürekli olarak ne söylediğini düşündüm; hokey her şey olamazdı. Ödülünü kabul etmediği için pişmanlık duyuyordu.

"Emekli olduktan sonra ne oldu?" diye sordum.

Ward kısa ve neşesiz bir kahkaha attı. "Perişandım. Büyük ihtimalle ödülümü kabul etmemem iyi bir şeydi. Büyük ihtimalle olay çıkarır ve kendimi küçük düşürürdüm."

Ona dikkatle baktım, kafam karışmıştı. Ward tanıdığım en sakin, aklı başında insandı.

Yüz ifademe bakarak alaycı bir şekilde gülümsedi. "Emekli olduktan sonra iki yılımı kendimden nefret ederek, dünyadan nefret ederek, buz pistinde çarpıştığım oyuncudan nefret ederek geçirdim. Halbuki onun suçu değildi." Omuz silkti. "İlk diz sakatlığım değildi ama onu suçladım ve beni iyileştiremeyen doktorları suçladım. Doğrusu bir noktada erkek kardeşimi suçladım –biyomekanik mühendisidir– çünkü bana yeni bir diz yapmayı dikkate bile almadı. Biyonik beden parçaları geliştirmenin onun işi olmadığını söyledi. Bundan sonra bir yıl onunla konuşmadım." Gergin bir nefes aldı. "Dünyayı suçladım çünkü hokeyi her şey sayardım ve o gittiğinde elimde hiçbir şey kalmadı."

Korkum kan akışıma sızdı. Bunu istemiyordum. Ancak bundan nasıl kaçınacağımı bilmiyordum. Hokey benim için her şeydi. O gittiğinde elimde başka ne kalacaktı?

Hiçbir şey.

"Ve çok fazla içki içtim." Cebine uzandı ve anahtarlarını çıkardı. Anahtarlıkta üzerinde bir ağaç olan geniş bir bozuk paraya benzeyen bir metal vardı. "Dokuz yıldır ayığım."

Ninova

Tanrım. Bunların hiçbirini bilmiyordum. "Ne değişti?"

"Bir kız çocuğum olacağını öğrendim. Pekâlâ," gülümsedi, "o zamanlar onun kız olacağını bilmiyordum. Ama bir çocuğum olacağını öğrendim. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, bu yüzden Ross'a başvurdum" –çenesini tavana, Ross'un üst katımızdaki ofisine doğrulttu– "ve beni rehabilitasyona gitmeye zorladı. Programı tamamlar tamamlamaz bana UBC'de kadınlar hokeyinde bir koçluk işi buldu. Ve şimdi buradayız." Sakin, dengeli bir gülümseme. "Neler olacağını görmeyi sabırsızlıkla beklemeye devam ediyorum, Volkov."

"Artık oynamamakla nasıl başa çıkıyorsun?" Bunu sormak kaderimi kabul etmekte şimdiye dek geldiğim en ileri noktaydı.

Düşünerek kollarını kavuşturdu. "Oyuncuların en iyi performanslarını sergilemelerine ve hayallerini gerçekleştirmelerine yardım etmek eşit ölçüde tatmin edici."

Onun adına iyiydi ama benim hokey oynamak kadar sevdiğim bir şey bulmam mümkün görünmüyordu.

"Sence bu sene kupayı kazanma şansımız var mı?" diye sordum.

Derin bir nefes alırken düşünüyordu. "Evet. Belki. Umarım." Ağzı çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tanrım, fazlasıyla umut ediyorum. O kupayı yeniden kazanmayı her şeyden çok istiyorum."

Emekli olmak zorunda kalmasından önceki yıl, Stanley Kupası *playoff*larının son turunun uzatmalarında galibiyet golünü atmıştı. Onlara altın gol denilirdi. O zamandan beri Storm *playoff*ların final turuna ulaşamamıştı. On altı yıl önce Montreal'le o kupayı kazanmıştım ve sahadaki, şehrin her yerindeki taraftarın kükreyişini hâlâ hatırlıyordum.

Kupayı kazanmak eşsizdi.

"Kupayı yedek kulübedeki yerinden kazanmanın aynı hissettireceğine inanıyor musun?" diye sordum.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda kararlılıkla ışıldıyordu. "Daha iyi olacak."

60. BÖLÜM
GEORGIA

"KOÇ GEORGIA'NIN hangi özelliğinden hoşlanıyorsun?" diye kızlardan biri sordu ertesi hafta antrenmanda. Alexei katılmak için ısrar etmişti.

"Bana karşı acımasız."

Kızlar kıkırdadı, ben de gülümsememi gizledim.

"Sence o güzel mi?"

"Kızlar." Onlara bir bakış attım.

"Evet," dedi Alexei aynı anda ve bakıştık. Samimi, telaşsız, heyecanlı hislerle midem sinir bozucu bir takla attı. Alexei ödül yemeğinden sonra yaptıklarımızı düşünüyor muydu?

Ben düşünmemiştim. Bir kez bile. Ne uyandığımda, ne çalışmaya çabalarken, ne de geceleri uykuya dalarken.

Kızlar birbirine sırıttı. "Sence o *harika* mı?"

"Evet. Ama aynı zamanda zeki ve çalışkan."

Alexei'ye bakmaktan kaçındım ama yüzümün ısındığını hissedebiliyordum. Şimdi ne tür bir oyun oynuyordu? "Tamam, hanımlar, daha fazla oyalanma yok. Biraz paslaşma egzersizleri yapalım."

Kızlar sahada paslaşma egzersizleri yaparken "Bana aylar önce ne demiştin," diye mırıldandı kulağıma Alexei. "Çirkin mi?"

Ufacık bir eğlenme kıvılcımıyla parlayan gözleri benimkilere ilerledi. Bir kahkaha attım ve sonra onu öksürüğümle örtbas ettim. Biz birbirimize böyle sataşamazdık.

"Ve söylediğimin arkasındayım," diye yalan söylerken gözlerimi kızlarda tuttum.

Alexei'nin hızla bana çevirdiği gözleri ışıldıyordu. "Gerçekten."

"Evet. Yalnızca annenin sevebileceği bir yüzün var."

Omuz silkerek bakışlarını sahaya çevirdi. "Çünkü bana ateşli olduğumu düşünüyormuş gibi bakıyorsun."

Ağzım açık kaldı. "Öyle bakmıyorum."

Şüphesiz öyle bakıyordum ama bunu itiraf etmeyecektim.

Ağzı bir gülümsemeyle çarpıldı ve bana bakmıyor olsa bile kocamdan kendini beğenmişlik dalga dalga yayılıyordu.

"Öyle *bakmıyorum*."

"Gözlüğümü taktığımda tahrik olan başka biri olmalı."

"Hayal kurmaya devam et, Volkov. Ve benimle flört etmeyi bırak." Düdüğümü çaldım ve kızları yanıma çağırarak onlara genel tavsiyeler verdikten sonra bir antrenman maçı için takımlara ayırdım. Birkaç dakika sonra bakışlarım sahada birine takıldı ve kaşlarımı çattım.

"Ne oldu?" diye sordu Alexei.

"Teddy kendini tutuyor."

"Teddy..." Sahayı inceledi. "Siyah atkuyruklu mu?"

Başımı olumlu anlamda salladım. "Bir sakatlıktan sonra bazen bunu sporcularda görürüm. Kendilerini yeniden sakatlamaktan veya gelişmelerini yavaşlatmaktan o kadar çok korkarlar ki fazla dikkatli davranırlar. Sende bu eğilim yok." Tam tersiydi.

Alexei ciddi, düşünceli bir ifadeyle dinleyerek izledi.

Dikkatimi tekrar Teddy'ye verdim. Utangaç, çatışma karşıtı, çok tatlı ve yardımsever bir kızdı. Yardımseverdi. Hımm.

Hah. Kafamda bir ampul yandı ve düdük çaldım. "Mola," diye sahaya seslendim. "Bir mola verip biraz su için."

Kızlar yedek kulübesine geldiğinde Teddy'ye işaret ettim.

"Topu sürerken," dedim ona alçak sesle, diğer herkes konuşuyor ve su içiyordu, "hiç mücadele etmeden onu vermen karşı takım için eğlenceli değil. Bunu fazla kolaylaştırırsan sıkılacaklardır." Çenemle Tasha'yı, en rekabetçi oyuncularımızdan birini, gösterdim. "Tash'a bak. Kazanmayı seviyor ama sadece hak ettiğinde. Eğer bunu onun için fazla kolaylaştırırsan, bunu hak etmiş gibi hissetmez."

Teddy bana duygusuz bir bakış attı. "Ne yaptığının farkındayım."

"Güzel." Ona gülümsedim. "O hâlde Tash sana yaklaştığında kendine, *Bunu onun için çok zorlaştıracağım çünkü bu onun için daha eğlenceli olacak*, diyeceksin. Daha sert oyna, Teddy. Sana iyi gelecek."

Teddy derin bir nefes aldı. "Tamam."

Düdüğümü çaldım, kızlar sahaya çıktı ve maç devam etti.

Biri Teddy'ye pas verdi. Topu kaleye doğru getirirken, Tasha engellemek için koşuyordu. Ben nefesimi tutarken Teddy gerginleşti, duraksadı ama sonra topu geçen hafta alıştırmasını yaptığımız gibi çevirip uzaklaştırdı.

Sevinçle bağırdım ama ağzımı elimle kapattım; Teddy kaleye doğru hareket ederken Tasha peşi sıra takip ediyordu.

"Hadi bakalım," diye fısıldarken kalbim hopladı, topu kaleye atarken gözlerim Teddy'deydi.

Kaleci yakalamak için kollarını uzatıp sıçradı ama top onu hızla geçti.

Haykırdım, alkışladım ve ellerimi çanak gibi ağzımın etrafında birleştirdim. "Aferin, Teddy!"

Kızlar etrafını sararak onu kucakladı, tebrik etti ve yedek kulübesinden bile kızın mutluluktan havalara uçtuğunu görebiliyordum.

"Yok canım," diye bağırdı Tasha gökyüzüne, yenilgiyle dizlerinin üzerine düştü ama gülümsüyordu, rekabetçi parçası uyanmıştı.

Tasha'yı işaret ederek, *bak*, dedim sessizce ağzımı oynatarak Teddy'ye, sonra gülümsedim. Teddy başıyla onayladı ve gülümseyerek karşılık verdi.

"Bunu yapmayı nereden biliyordun?" diye sordu Alexei. Bana meraklı, araştıran bir ifadeyle, bende yeni bir şey görüyormuş gibi bakıyordu.

Omuz silktim. "Bilmiyordum. Ama Teddy altın kalplidir. Diğerlerine yardım etmek ve takıma katkı sağlamak onu motive eder, bu yüzden yapmasını istediğim şeyi elde etmek için bunu kullandım. Her sporcu farklıdır. Hepsi farklı şeylerle motive olur."

Ninova

Alexei kaşlarını kaldırdı. "Çok etkileyici, Koç Georgia."

Onayı karşısında içime sıcaklık doldu.

"Devam edecek miyiz?" diye sordu kızlardan biri ve telefonumda saati kontrol ettim.

"Bugünlük bu kadar." Teddy'ye işaret ettim. "Güzel goldü, Teddy." Birkaç tavsiye daha sıraladıktan sonra Alexei'ye döndüm. "Ekleme yapacak mısın?"

Başını iki yana salladı. "Aferin, kızlar." Bana sorgulayan bir biçimde baktı. "Esneme sırasında onları yönlendirmemi ister misin?"

"Şey. Tabii. Teşekkür ederim."

Bugünün antrenmanıyla ilgili notlar alırken ve sahayı temizlemeye başlarken, antrenman hunilerini toplarken kızların Alexei'ye iyileşme süreci, beslenmesi, antrenmanları hakkında sorular sormasını ve Alexei'nin alçak sesle onları cevaplamasını dinliyordum.

Daha sonra Alexei ve ben ekipmanı taşıyarak arabaya yürürken Teddy bize yetişti.

"Bekle," diyerek Alexei'ye bir şey uzattı. Bir tıkırtı duydum.

"Bunları senin için yaptık." Onları Alexei'nin açık avucuna bıraktı ve gülümsemeye başlarken kalbim sıkıştı.

Benimkiler gibi, lastiklere dizilmiş ucuz plastik boncuklar ve aptalca sözlerle düzenlenmiş harflerden oluşan arkadaşlık bileklikleriydi.

İlk düşüncem Alexei'nin onlarla alay edeceği veya küçümseyici bir şey söyleyeceğiydi.

"Onlara bayıldım." Teddy'ye bir baş onayı verdi. Ciddi, katı tarzıyla çok yakışıklıydı. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Hoşça kalın!" Teddy tekrar sırıttı ve onu bekleyen arabaya koştu.

SERT ÇOCUK, yazan bileklik kafatasları ve çapraz kemiklerle süslüydü.

"Çok erkeksi." Ciddi bir ifadeyle başımı salladım. Diğerinde, *ASLAN YELELERİNE HAYIR*, yazıyordu. "O ne demek?"

Homurdandı. "Neden hokeyci saç modelini tercih etmediğimi sordular."

"Aslan yelesi mi?"

Arabama vardığımızda bagajı açtı, çantama uzandı ve onu arkasına koydu. "Anlaşılan tekrar popüler olmuş."

"Ay, hayır." Büzüldüm. "Asla aslan yelesi saç modeli kullanmayacaksın. Karın bunu yasaklıyor."

Göz göze geldik ve midem tuhaf bir şekilde takla attı. "Yani, kimse aslan yelesi saçlı bir erkekle evlendiğime inanmaz."

Alexei'nin ağzı seğirdi. "Doğru."

"Diğerinde ne yazıyor?"

Bana gösterdi. *ATEŞLİ YARDIMCI KOÇ VOLKOV.* Kelimelerin arasında şeftali emoji boncukları vardı.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Endişelenmeli miyim?"

Biraz utanmış görünüyordu. "Benden kıçlarını büyütmek için egzersiz önerileri istediler çünkü ben her ne yapıyorsam işe yarıyormuş."

Kahkahayı patlattım. "Bunu kaçırdığıma inanamıyorum."

Alexei başını iki yana salladı ama gülümsememek için uğraşıyormuş gibi görünüyordu. "Arabayı eve benim sürmemi ister misin?"

"Olur." Ona gülümsedim. Araba kullanmayı sevmiyordum ve birinin bunu benim için yapması hoştu.

Ayrıca o ev ikimizinmiş gibi söylemesinden hoşlandım.

"Yardımcı koç." Arabaya binip eve doğru yola çıktığımızda kaşlarımı yukarı aşağı oynattım. "Hoş bir etkisi var. Her seferinde bana katılacak mısın?"

"Belki." Bileklikler kolunda tıkırdadı; kalın, kaslı ön kolunda sevimli ve komik duruyorlardı. Yalnızca Alexei gibi bir adam arkadaşlık bileklik lerinin ateşli görünmesini sağlayabilirdi.

Eve vardığımızda garajda benim tarafıma park etti ve ekipmanımı bagajdan çıkardı.

"Onu burada bırakmak ister misin?" Garajdaki boş rafı gösterdi.

"Elbette." Ona kaşlarımı çattım. "Daha önce orada eşyalar yok muydu?"

Ağır çantayı tüy kadar hafifmişçesine kaldırdı. "Onları boşalttım. Futbol çantaların için alana ihtiyacın var."

Kapıyı onun için açık tutarken bununla ilgili tuhaf hissediyordum. "Çok naziksin."

"Önemli değil." Alexei benim arkamdan eve girdi ve mutfak ile antrenin birleştiği yol ağzında durduğumuzda beni dikkatle izliyordu.

"Bu akşam yardım ettiğin için teşekkür ederim." Onun önünde garip bir şekilde utangaçtım.

"Rica ederim." Kollarını göğsünde kavuşturdu, beni dikkatle izliyordu. "Yarın akşam bir maç var. Belki gelebilirsin. Vaktin varsa."

"Ah, şey. Evet." Gözlerimi kırpıştırdım. "Vakit ayırabilirim."

Bir an sessizlik oldu. Ödül yemeğinden sonra otel odasında yaşadıklarımızı mı düşünüyordu? Baştan başlayalım demişti ya da yeni bir yöne gidebiliriz. Belki fikrini değiştirmişti. Belki beni zirveye ulaştırarak oynadığı tuhaf güç oyununu kazanmıştı ve artık bu eğlenceli değildi.

Çok tipikti. Erkekler kovalamayı severdi ama sonra sizi yakalarlardı ve artık ilgi duymazlardı.

O hâlde bu akşamki flörtleşme neyin nesiydi? Neden kızlara benim harika olduğumu söylemişti?

Bakın, ben bu yüzden kaçamaklarımı tek seferle sınırlı tutardım. Böylece sonrasında hiçbir şeyle ilgili endişelenip düşünmem gerekmezdi. Erkeklerle ilgili endişelenecek zihinsel enerjim yoktu.

Bu bir anlaşmaydı. Biz birbirimizi arzulamış ve bir kaçamak yaşamıştık. Hepsi buydu.

Alexei duraksadı, bakışları ağzımda oyalanıyordu ve çırpınmaya meyilli nabzım uçuşa geçti.

"İyi geceler," dedim aceleyle, ardından üst kata yöneldim. Yol boyunca onun gözlerini üzerimde hissettim.

Bir sonraki gün öğleden sonra yatağımda deniz mavisi, geniş, ipek bir kurdelenin fiyonk şeklinde bağlandığı bir kutu duruyordu. Onu açıp kendi bedenimde bir Storm formasını bulduğumda nabzım fırladı.

Arkasına baktım; VOLKOV büyük harflerle işlenmişti. 70 numara.

Sana bir şeyler satın almak bana tatmiş olmayı hissettiriyor, demişti. Hoşnut bir his karnımın alt tarafında kıvrıldı.

Alexei'nin vatandaşlık süreci ve benim mirasımı almam sonuca ulaştığında formayı ya bir hayır kurumu mağazasına bağışlamam ya da her şeyi unutmam için dolabımın arkasına gizlememem gerekecekti. Fakat bu gelecekteki sorunumdu.

Dolabıma bakarak gülümsemeye başladım. Bu akşam için hangi topukluların uygun olduğunu biliyordum.

Ninova

61. BÖLÜM
ALEXEI

MAÇTAN ÖNCE son ısınma için buz pistine çıktık ve kalenin arkasına kaydığımda gözlerim Georgia'nınkilerle buluştu.

Ona hediye ettiğim formayı giyiyordu ve lanet olsun, onunla güzel görünüyordu. Onu başımla selamladım ve Darcy onunla konuşurken Georgia bana küçük bir baş selamıyla karşılık verdi, gözleri Storm üniformama sürüklendi.

Beni mi kesiyordu? Gurur bedenimde titreşti.

Bakışlarımı arkadaşlara ve ailelere ayrılan locaya kaldırdım; ebeveynlerimiz maçı izlemek ve takılmak için oradaydı. Kafamdaki görüntüyle hiç uyuşmayan biçimde ebeveynlerimizin iyi anlaştığını görmek hâlâ acayipti. Acayipti ama tatsız değildi.

Milli marşı söyledikten sonra yedek kulübesinde çaylağın yanına oturdum.

"Bugün..." diye başladım ama o çoktan başını sallıyordu.

"Biliyorum. Daha fazla fiziksel mücadelede bulun. Onları tahtalara çarptır. Oyunlarını boz."

"Hayır."

Çaylak duraksadı.

"Farklı bir şey deneyelim."

Tüm gece Georgia'nın futbol antrenmanında kullandığı yöntemi, idmanı oyuncunun karakterine uyarlamasını düşünmüştüm. Teddy'yi neyin motive ettiğini bulmuş ve bunu ona yardım etmek için kullanmıştı.

"Bu öğleden sonra Darcy'yle birlikte eski maç kaydını gözden geçirdim," dedim ona.

"Üniversite maçlarımdan mı? Neden?"

"Darcy o kayıtlarda seni Ward'a tavsiye etmesini sağlayan bir şey gördü ve Ward seninle kontrat imzalamasına neden olan bir şey gördü." Böyle detaylı açıkladığımda çok barizdi. "Seni benim gibi oynamaya teşvik ediyordum çünkü tüm bildiğim bu. Ama şimdi kendin gibi oynayacaksın."

Herkesi ezip geçiyorsun, demişti Georgia çuvallayıp arabasından kurtulduğumda. *Her zaman en iyisini bildiğini düşünüyorsun.*

O adam olmak istemiyordum. Artık değil.

Maç kaydında Darcy Walker'ın keskin, becerikli dönüşlerini ve pakı buz pistinde nasıl rahatlıkla taşıdığını göstermişti. Fiziksel müdahale bir yana, diğer oyunculara hemen hemen hiç değmiyordu çünkü onu yakalayamıyorlardı. Ligin en sert şutuna sahip değildi ama zaman ve alan bulduğunda ölümcüldü. Kalenin köşelerini sadece en yüksek yetenekli hücum oyuncularında gördüğüm yetkinlikle seçiyordu. Miller'a kök söktürürdü.

Ve en önemlisi, Walker buz pistinde ne olacağını daha meydana gelmeden sezebiliyordu. Rakip takım pakı pas vermeden önce, Walker müdahale ediyordu ve öyle hızlı, öyle çevikti ki rakip takımın karşılık vermeye zamanı olmuyordu.

Bunun gerçekleştiğini tekrar, tekrar ve tekrar izlemiştik. Walker savunmada gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu... Çok sabit fikirli olduğumdan az kalsın bunu gözden kaçırıyordum.

Çaylağın neşeli, rekabetçi ruhunu düşündüm. Çocuğun tüm istediği eğlenmekti.

"Sana değmelerine izin verme ve pakı almalarına izin verme."

Gözlerinde bir ışık yandı.

Doğru akıl hocalığıyla müthiş bir oyuncu olabilirdi. Ona izin verirsem müthiş bir oyuncu olabilirdi. Bunca zamandır onu engelliyordum.

"Sana uygun olmayan fiziksel temasla oynaman için seni zorladım." Yutkundum, suçluluk duygusuyla kıvranıyordum. "Ne kadar az sakatlığa maruz kalırsan o kadar iyi. Daha uzun bir kariyerin olur."

Çocuğu oynaması için zorladığım yöntemle otuzlarının başlarında hırpalanmış vaziyette lige veda ederdi ve bu, bana benzemesi için onu zorladığımdan ötürü benim hatam olurdu.

Ninova

Boğazımı temizledim ve bakışlarımı çevirdim, utanç midemde yoğunlaştı. "Üzgünüm."

"Vay be." Walker iki büklüm oldu. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Gülümsememeye çalışarak başımı iki yana salladım. Küçük hergele bana bazen Georgia'yı hatırlatıyordu. "Tabii, tabii. Çok eğlenceli."

"Sen iyi misin? Ateşini ölçmeliyim." Çaylak eldivenini kaskıma koymayı denedi ama ona vurarak elini uzaklaştırdım.

"Volkov, Walker," diye bize seslendi Ward, hücum oyuncuları ilk başlama vuruşu için sıralanıyordu. "Sıra sizde."

Walker ve ben tahtaları aştık ve konumumuza kaydık.

"Hazır mısın, Çaylak?" diye seslendim.

Sadece sırıttı, gözlerinde yeni bir ışık parlıyordu.

Düdük çaldı ve rakip takım pakı çaldı. Hücum oyuncuları pakı pas verirken ben Walker'a göz gezdirdim. Oyunu keskin bir odakla izliyordu, ağzında küçük bir kendinden memnun sırıtış vardı.

Ben en iyi yaptığım şeyi yaptım; iriliğimi ve gücümü bir silah olarak kullanarak rakibin oyununu bozdum ve pakı Walker'a pas verdim.

Bir mermi gibi fırladı, rakip takımı atlatarak ve kaçınarak yalnızca Miller ile Kanadalı hokey efsanesi babasında gördüğüm bir hünerle pakı idare etti. Oyuncular Walker'ı takip ederken taraftarlar ayaktaydı. Hızlı bir hücum yapıyordu. Kaleye yaklaşırken gürültü şiddetlendi, enerji yükseldi.

Pakı fırlattı ve ağların arkasına isabet etti. Arena gürültüyle coştu.

Walker zaferle bir sevinç çığlığı attı, önlerinden kayarak geçerken taraftarlar yumruklarını cama vuruyor, hoplayıp zıplıyordu. Hiçbir şey bu taraftarları maçın ilk altmış saniyesi içinde atılan bir gol kadar gaza getiremezdi.

"Nasıl da başardın," diye bağırarak Walker'ı sertçe kucakladım, onu dürtüklüyordum. "Şimdi hokey oynuyorsun, Çaylak."

"Nasıl da *başardık*," diye bağırarak karşılık verdi, neşeyle gülümsüyordu ve göğsüm gururla genişledi, hissettiğim gurur öyle güçlü ve şiddetliydi ki nefesimi kesti.

Umarım ebeveynleri izliyordur. Umarım Walker'ın yükselişini görüyorlardır. Böyle az oyuncunun desteğiyle bir gol atmak mı? Yüce Tanrım, izlemesi eğlenceliydi. Hüner, şaşırtıcılık, oyunun her an değişme ihtimali; hokeyle ilgili sevdiğim şeydi.

Bundan hiç sıkılıyor musun? diye sormuştu Walker bana sezonun başında. Walker'ın gol atmasını izlemenin beni bizzat attığım bir golden bile iyi hissettirmesine çok şaşırdım.

Kalenin arkasında Georgia Darcy, Hazel ve Pippa'yla birlikte ayaktaydı, gülümsüyor ve tezahürat ediyordu. Göz göze geldik ve kalbim gümbürdeyerek hopladı.

Aferin, dedi sessizce ağzını oynatarak, bir göz kırpmayla; o muhteşem ağzı kulaklarına varıyor, gözleri ışık saçıyordu. Georgia'yı üzerinde ismim olan, onun için satın aldığım formayla görmek beni gülümsetti.

62. BÖLÜM
GEORGIA

"İNTERNETTE ödül töreninin fotoğraflarını gördük," dedi Maria bana ve anneme, maçtan sonra locada. "Çok güzeldin, *solnyshko*."

Bana sevgi ifadesiyle –Alexei'nin çürük yumru kökünün aksine gerçek bir sevgi ifadesiydi– göğüskafesimin arkasına bir sıcaklık kenetlendi.

NHL sosyal medya hesabı Alexei ve benim bir fotoğrafımı paylaşmıştı; onun eli belimi sarıyordu, yüz ifadesi somurtkan, ciddiydi ve ben gülümsüyordum. Storm hayran hesapları çıldırmıştı. Giysilerime adanmış hesap bile onu yeniden paylaşmıştı. Fotoğrafa toplamda on iki saat bakmış olabilirdim. *@alexeivolkov tarafından beğenildi.*

"O da iyi görünüyordu," dedim Maria'ya. "Takım elbise giymek oğluna yakışıyor."

İki kadın bana bakarken gözleri ışık saçıyordu. Boğazımı temizledim.

"Ve törene gelince, şey... kariyeri boyunca elde ettiği başarıları görmek gerçekten inanılmazdı..."

Alexei locaya girdi ve hava değişti. Göz göze geldik, kalbim tekledi, ciğerlerim sıkıştı ve bize yaklaşırken gözlerimi ondan alamadım.

Anlaşılan o da gözlerini benden alamıyordu. Boyu daha mı çok uzamıştı? Omurgamdan bir ürperti geçti. Maçın başında Walker'la ilgili bulduğu çözüm konusunda havalı ve zekice bir şey söylemeye çalıştım ama kafam boştu; kaslarının tişörtünün altında nasıl hareket ettiğine ve bana bir avmışım gibi nasıl sinsice yaklaştığına takılmıştı.

"Selam..." demeye başladığımda dibime girdi, iri elini enseme sardı, beni kendine çekip öptü.

Bedenim Alexei Volkov tarafından öpülmeye tepki verdi. Ağzını benimkine bastırırken ona doğru eridim. Tereddüt etmeden ağzımı onun için açtım. Kirli sakalı tenimi sıyırırken sanırım inledim. Elleri yüzümü çevreledi, sonra saçlarıma gömüldü ve beni her şeyden çok istiyormuş gibi öpmesi enfes bir biçimde bağımlılık yapıcıydı.

Duramıyordum. Çok güzeldi. Çok yoğundu, heyecan vericiydi ve sıcaktı.

Bu öpücük farklıydı. Her şey sessizleşti, durdu, yeniden hizalandı ve yeni bir yönü işaret etti, sanki doğru yönüm değişmişti. *Bu*, diyordu sanki bedenim, *tam anlamıyla ihtiyacımız olan şey*. Alexei beni böyle, derin, araştıran ama yine de yumuşak ve özenli öpücüklerle öpmeye devam edebilirdi ve dünyada her şey yoluna girerdi. Ellerim, çalmayı ve yatarken giymeyi çoktan planladığım o yumuşacık pamuk tişörtünü kavradı; kumaşın altında Alexei'nin kalbi, geniş ve sağlam göğsüne hızla vuruyordu.

Tertemiz kokuyordu, nemli saçları elmacıkkemiğime değiyordu ve ağzından kaçan alçak, gümbürtülü, şaşkın memnuniyet iniltisi omurgamda tüylerimi diken diken etti.

Bundan çok hoşlandığımı sarsıcı bir şekilde fark ederken Alexei geri çekilerek bana kararmış gözlerle baktı. "Selam."

"Selam. Öpüşmek yok demiştik." Sesim biraz nefes nefese çıktı. Kalbim yine sinir bozucu biçimde pır pır ediyordu. Yarın işe gider gitmez kendimi EKG'ye bağlayacaktım.

"İyi misin?" diye sorarken bir kaşım kaldırdı.

"Çok iyiyim." Yutkundum, gözlerimi kırpmayı ve onun şu anda nasıl göründüğünün bir saniyesini bile kaçırmayı istemiyordum.

Hâlâ gülümserken dili ön dişlerinin üzerinde gezindi. Bana ne yaptığını biliyordu ve umurumda bile değildi. Annelerimizin sırıtarak apaçık bize baktığının ve birbirlerinin kollarını sımsıkı tuttuğunun belli belirsiz farkındaydım.

Parmak uçlarıma basarak yükseldim. "Öpüşmek yok demiştik," diye fısıldadım kulağına.

"Umurumda değil," diye mırıldandı kulağıma. "Senin?" Ağzı cevabı biliyormuşçasına ukala, hoşnut, kibirli bir çarpık gülümsemeyle kıvrıldı.

Cevap vermediğimde bakışları üzerimde gezindi, gözleri bir ateşle parlıyordu ve formamın altında birdenbire sıcak bastı. "İsmimi sırtında taşırken güzel görünüyorsun, Cehennem Ateşi."

Nefes alamıyordum. Bu gerçekliğin farklı bir versiyonunda benim bir mülkiyet olmadığıma, üzerine ismini iliştirdiği öğle yemeği olmadığıma dair sert, iğneleyici bir yorum yapardım.

Fakat onun mülkiyeti gibi hissetmiyordum. Bu akşam çaylakla kaydettiği gelişmeyle gurur duyuyordum; buz pistindeki iri, gaddar hokey oyuncusunun benim kocam olmasıyla gurur duyuyordum.

Zihnimin sınırları endişeyle karıncalandı.

Gözlerini ayakkabılarıma, lacivert kadife topuklulara indirdi. Yağmurlu kışlarımız göz önüne alındığında kadife hayli kullanışsızdı ama evren uyumlu davranmıştı ve bu akşam hava soğuk, kuruydu.

Alexei ayakkabılara bakarak bir kaşını kaldırdı, ağzının bir kenarı yine kıvrılıyordu. "Yeni mi?"

Hâlâ öpüşmemizden sersemlemiş hissediyordum ama başımı iki yana salladım ve sesime kavuştum. "Onları özel bir gün için saklıyordum."

Bakışları uzun bir an onlarda oyalandı ve eskiden topuklularıma yöneltiği onaylamayan ve kızgın ifade gözlerinde parladı. Fakat artık onaylamıyormuş gibi görünmüyordu.

Gözlerime öyle yoğun bir ifadeyle bakıyordu ki bir başka ürperti omurgamdan aşağı ilerledi.

"Onları da beğendim."

63. BÖLÜM
GEORGIA

O AKŞAM daha geç saatte Filthy Flamingo'ya girdiğimizde Jamie, Pippa, Hazel, Rory ve birkaç diğer takım arkadaşı çoktan oradaydı. Jordan barın arkasında içkileri karıştırıyordu. Başını kaldırıp baktı, bizi gördü ve selam vermek için başını eğdikten sonra içkilerle ilgilenmeye döndü.

"Gidip otur." Alexei montumu aldı ve astı. "Ben içkilerimizi getiririm."

Masada Rory ıslık çaldı. "Maçtan sonra locada şu öpüşmeniz neydi öyle?"

"Ona sataşma," dedi Hazel, Rory'e. "Sen de beni öyle öpersin."

"Biliyorum." Rory ona sırıttı. "Çünkü sen ateşlisin, seni seviyorum ve her golümü senin için atıyorum."

Yüzüm yandı. Alexei ve benim için aynı değildi. O sadece numara yapma işinde gittikçe iyi oluyordu.

Baştan başlayalım, demişti. *Yeni bir yöne gidelim.*

Ben bile bunun numara olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum ama diğer seçeneği kabul etmek istemiyordum. Henüz değil.

Alexei oturma bölümüne geldi ve yanıma geçerek içkimi bana doğru itti. Bir kolunu omuzlarımın hemen üzerine, oturma bölümünün tepesine yerleştirdi. Duş jelinin kokusu bana sarhoşlukla azgınlığın tuhaf bir karışımını hissettiriyordu.

"Güzel bileklikler," dedi Hayden Alexei'ye.

Kızların onun için yaptığı arkadaşlık bileklikleri takıyordu. Alexei'nin uzun, geniş vücuduyla, yüzünün vahşi hatlarıyla gülünç ölçüde şapşal görünüyorlardı.

Yine de son derece ateşliydi. Sinir bozucu.

"Teşekkürler," dedi, istifini bozmadan, utanmadan ve bu da ateşliydi.

"Heyo, particiler." Luca oturma bölümüne yerleşti ve herkes tezahürat etti.

Alexei yana kaydı ve kolunu indirip omuzlarıma attı. Yan tarafına sokuldum. Hâlâ maç sonrası öpüşmemizin etkisiyle sarhoştum ve şimdi tüm bu temas garip bir şekilde samimi ve rahat geliyordu.

"İlk golün, dostum." Rory Luca'nın omzuna vurdu. "Pek çoğunun ilki."

Luca'nın ağzı kulaklarına varıyordu. "Umarım."

"Yapacaksın, dostum. Daha ilk yılın." Hayden Alexei'yi dirseğiyle dürttü. "Ve sen yanında olup sana yardım edecek bu adamı kazandın."

"Bu akşam iyi iş çıkardın," dedi Alexei Luca'ya.

"İyi *hissettim*," diye itiraf etti. "Uçuyormuşum gibi hissettim."

Alexei'nin ifadesi biraz değişti ama sadece başıyla onayladı. "Bu şekilde hissetmen gerekir."

"Seninle gurur duyuyoruz," dedi Rory ona. "Hepimiz." Alexei'ye baktı. "Volkov dahil." Alexei'ye kaşlarını kaldırarak bekledi.

Alexei boğazını temizledi ve Luca'ya bir baş onayı verdi. "Seninle gurur duyuyorum, Çaylak."

Herkes *ayyy* nidasıyla karşılık verdi ve Luca sırıttı, kulaklarının uçları kızardı.

Darcy oturma bölümüne geldi ama yer yoktu. Alexei ayağa kalkarak bana elini uzattı.

"Gidip orada oturalım," diyerek çenesiyle barın diğer ucunda boş bir masayı gösterdi.

"Nereye gidiyorsun, Volkov?" diye sordu Luca.

Alexei gözlerini benden ayırmadı. "Karımı kendime saklamak istiyorum."

Bir haz ürpertisi içimden geçti ve onun elini tuttum. Darcy Hayden'ın kolunu kavradı ve bir sır paylaşırcasına bakıştılar ama onlara aldırmadım. Alexei beni sessiz masaya götürdü;

arkadaşlarımızın bakışlarının ağırlığını üzerimizde hissediyordum. Jordan'la göz göze geldik; kaşlarını kaldırdı, gözleri ışıl ışıldı.

Oturduğumda Alexei beni kucağına çekti, altımda sıcak ve sağlamdı.

"Omzun ağrıyor mu?" diye usulca sordum. Bu akşam bir oyuncuyla sertçe çarpışmıştı.

Alçak sesle homurdandı, elleri hâlâ belimdeydi. "Fena değil."

"Fena değil mi yoksa her zamanki kadar fena değil mi?"

Bana alaycı bir bakış attı. Elimi uzatıp omzuna nazikçe bastırdım, gerilimi yokladım.

"Uf," diye bir inleme numarası yaptı. "Canımı acıtıyorsun."

"Sana çok az dokunuyorum, seni koca bebek." Neden bunu yaptığımı bilmiyordum, sanırım kendime engel olamıyordum. İçimdeki iyileştirme uzmanı onun acı çektiğini biliyordu ve yardım etmek için elimden geleni yapmak istiyordum.

"Ağrıyor."

"Bu yüzden düzenli masaja ihtiyacın var." Başparmağımı kasının bir ucunda diğerine bastırdım. "Gelecek sefer bu kadar çok ağrımaz."

"Gelecek sefer olmayacak."

Onun gözlerine bakarak kaşlarımı kaldırdım. "Evet, olacak."

Gözlerini benden ayırmadan alçak sesle mırıldandı ve bir elektrik akımı bedenimden hızla geçti. Bakışlarımı elimin onun omzundaki gerilimi gidermek için masaj yaptığı yere geri çektim.

"Cehennem Ateşi?"

"Hımm?"

Alexei omzuma baktı. "Bu senin için satın aldıklarımdan biri mi?"

Gözlerimi formamın yakasından hafifçe görünen sutyen kayışıma indirdim. Bedenim ısınarak kızardı.

"Doğruyu söyle."

Ağzım bir gülümsemeyle kıvrıldı ama bakışlarımı onun omzunda tuttum. "Olabilir."

Alçak, hoşnut bir ses çıkardı, derin bir nefes aldığında göğsü yükselip alçaldı. İçime keyifli bir heyecan doldu. Alexei'nin benim için satın aldıklarını giymek oyunu kaybediyormuşum gibi hissettirmeliydi ama hissettirmiyordu.

Sadece eğlenceliydi. Bir utangaçlık dalgası beni kapladı.

Luca'nın Jordan'la flört ettiği, Jordan'ınsa onu yok saydığı bara göz atarak "O hâlde çaylakla ilgili bir çözüm buldun," dedim.

Tekrar Alexei'ye baktığımda gözleri bendeydi. "Çaylakla işleri senin sayende yoluna koydum. Futbol antrenmanın. Koçluk yapmanı izlemem. Bana yardım etti. *Sen* bana yardım ettin."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Evet, yaptın, Georgia. Sen iyi bir koçsun." Bakışlarını elimin omzuna masaj yaptığı yere çevirdi. "Ve iyi bir doktorsun."

Düşüncelerim son günlerde zihnimde gittikçe daha fazla öne çıkan bir soruya sürüklendi.

"O bakışın anlamı ne?" diye sordu beni inceleyerek.

Heyecan midemi altüst etti. "Neden iki yıl önce bana yetersiz dedin?"

O görüşmeyi zihnimde bin kez tekrarlamış, notlarımı tekrar tekrar okumuştum. Alexei bana eski nişanlısını hatırlattığımı söylemişti ve onun emekli olmasını tavsiye ettiğim için kızgın olduğunu biliyordum ama daha fazlası olduğunu hissediyordum.

"Sana işimde iyi olmadığımı düşündüren bir şey yaptım veya söyledim mi?"

Alexei derin bir nefes aldı. "Öğrenmek istediğine emin misin?"

Kendimi eleştiriye hazırladım. "Bununla başa çıkabilirim."

Ufak bir kırılganlık parçası gözlerinde ortaya çıktı. "Bana ümitsiz bir vaka demiştin."

Moralim bozuldu. Ona böyle demiştim.

"Fakat demeseydin bile başka bir doktor isteyecektim."

"Neden?" diye soludum ve Alexei tereddüt etti.

İşte geliyordu. Alexei her ne söyleyecekse, şimdi onu tanıdığım için beni çok daha fena incitecekti. Şimdi ona karşı böyle saçma bir düşkünlük beslediğim için.

"Sen beni muayene ederken," kararmış ve yoğun bakışlarla gözlerime baktı, "aşırı sertleştim."

64. BÖLÜM
ALEXEI

AĞZI HAYRETLE AÇILDI ama gözleri ihtirasla parlıyordu.

O ilk görüşmede Georgia'nın yumuşak, zarif ellerini bedenimde gezdirerek geçmiş sakatlıklarımı ve nasıl iyileştiğimi anlamaya çalışması eziyet vericiydi. Tırnakları dizimi sıyırdığında iniltimi zapt ettiğimi hatırlıyorum. Bir noktada saçları çıplak omzuma sürtünmüştü ve az kalsın şortuma boşalacaktım.

"Şaka yapıyorsun." Gözlerini kırpıştırdı.

Çekici bulduğum bir doktorla nasıl çalışabilirdim? Randevu sırasında söylediklerine zar zor odaklanabilmiştim.

"Şaka yapmıyorum. Ward'a senin yetersiz olduğunu asla söylemedim ama ona seni çekici bulduğumu söyledim."

Açıklamamı sindirirken Georgia yavaşça gözlerini kırpıyordu. "Ward'a benim yetersiz olduğumu asla söylemedin."

Pişmanlığın ve utancın keskin bıçağı midemde dönerken başımı iki yana salladım. "*Ümitsiz vaka* yorumuna kızmıştım ve duygularımın beni alt etmesine izin verdim. Çocukça ve hataliydı. Tekrar özür dilerim."

Georgia acı verici on saniye boyunca sessiz kaldıktan sonra bir kez ellerini çırptı ve bir zafer çığlığı atarak kucağımda hopladı. "Bunu biliyordum."

"Hayır, bilmiyordun." Göğsümdeki gerilim yok oldu. O hâlde kızgın değildi. Bu iyiydi.

"*Patates çuvalı*," diye fısıldarken gözleri elmaslar gibi parlıyordu. "Patates çuvalından farkım yokmuş, sevsinler. Ya da belki patateslere karşı bir ilgin vardır."

"Siz ikiniz neyle ilgili bağırıp çağırıyorsunuz?" diye seslendi Owens.

"Volkov beni seksi buluyor," dedi Georgia gururla ve gözlerimi devirdim ama sanırım yine gülümsüyordum.

"Herkes bunu zaten biliyor," diye seslendi Miller bardan.

Georgia'nın gülümsemesi derinleşti ve gözlerinde haylaz kıvılcımlar oluştu. Onun bana böyle gülümsemesi hoştu. "O hâlde artık gerçeği biliyoruz. Benden hoşlanıyorsun."

"Hoşlanmıyorum," diye yalan söyledim sakince. "Kesinlikle hoşlanmıyorum."

Hoşlanıyordum. Kesinlikle hoşlanıyordum.

Georgia bir kahkaha attı. "Sevgilim, sana bu kötü haberi vermekten nefret ediyorum ama uygunsuz bir ereksiyon bu anlama gelir." Sesini tekrar alçaltarak beni o sinir bozucu, güzel gülümsemesiyle inceledi. "Beni çekici buluyorsun. Eminim bu, bana vurulmuş olman, seni çok kızdırıyordur. Oooo, eminim buna deli oluyorsundur."

"Sana vurulmam mı? Kaç yaşındasın sen, on altı mı?"

"Sezonun başlarında şu yolculukta o kadar kötü bir ruh hâlinde olman bu yüzden miydi?" Georgia bunu cevabı biliyormuş gibi alaycı, aşırı keyifli bir tavırla sordu. "Gerçeği söyle. Vatandaşlık görüşmesindekiler bunu sorabilir."

"Karımı çekici buluyor muyum diye sormayacaklar!"

Georgia'nın başı geriye düştü ve bir kahkaha patlattı. Göğsümde sıcak ve enerjik bir his genişledi.

Georgia Greene'in kahkahası eşsizdi. "Böyle böbürleneceğini bilseydim sana asla söylemezdim."

"Hımmm." Bana kendini beğenmiş ve kurnaz bir şekilde gülümsedi, gözleri ışık saçıyordu. Kendini elleriyle yelpazelerken bana göz ucuyla cilveli bir bakış attı. "Volkov, ağzın yine tuhaf bir biçimde yukarı kıvrılıyor. Kahkaham hoşuna mı gidiyor, ne?"

Her şeyden çok hoşuma gidiyordu ama bunu ona söyleyemezdim. Dikkatini dağıtmam gerekiyordu.

"Seni formamı giyerken görmekten hoşlanıyorum," diye itiraf ettim. "Rengi sana yakışıyor. Gözlerinle uyum sağlıyor." Bakışlarım onun kestane rengi saçlarına kaydı ve bir tutamı çekiştirdim. "Ve saçlarınla."

Ben ne saçmalıyordum? Ne diyordum böyle?

Georgia gözlerini kıstı, hâlâ gülümsüyordu. "Bu akşam senin neyin var?"

Midem ağırlaştı. Benim neyim olduğunu *bilmiyordum.* Onun yakınında düşünemiyordum. Odaklanamıyordum. Sürekli aklımdaydı.

Anlayabiliyor muydu?

Bakışları bende, omuzlarımda ve gövdemde, kazağımın fermuarı kısmen çekilmiş yakasında dolaştı. "Sen de iyi görünüyorsun."

"Öyle mi?"

Gülümseyerek gözlerini kaçırdı. "Evet."

Bir an sonra belini hafifçe sıktım. "Benim sıram."

"Kafana göre takıl."

"Neden bana yardım etmek istemedin? Neden bana ümitsiz bir vaka dedin?"

Georgia tembel değildi, artık bunu biliyordum. Hastalarını önemserdi ve sıkı çalışırdı. Yaptığı işi severdi. İnsanlara yardım etmek isterdi.

O hâlde neden bana yardım etmek istememişti?

Gözlerindeki eğlence kıvılcımı söndü. Gözlerime bakmadı. "Tarafsız olamadım."

Kafam karıştı. Kaş çattığımı hissedebiliyordum.

"Sen beyin sarsıntısı geçirdiğinde, ben, şey." Dudaklarını birbirine bastırdı, kusacakmış gibi görünüyordu. "Diğer hastalarla yapabildiğim gibi duygularımı kontrol edemedim. Seni hastam olarak tutmam etik değildi."

"Sakatlıklarım beni oynamaktan alıkoyacak kadar kötü olduğu için nakletmedin mi?"

Ben çileden çıkarıcı biriymişim gibi gözlerini devirdi. "Alexei, sen ciddi misin? Kaç defa sakatlanmış olursan ol, sen hâlâ ligin en iyi oyuncularından birisin. Wolverine'e falan benziyorsun. Hâlâ oynarken hayat boyu başarı ödülü aldın."

Benimle ilgili görüşünü önemsiyormuşum gibi göğüskafesimin arkasında yine bir sıcaklık titreşiyordu. "Tarafsız olamadığınla neyi kastediyorsun?"

Ellerine baktı. "Hokeyin fiziksel şiddete varan yönünü izlemekten hoşlanmıyorum."

"Ben dahil olduğumda."

Başını salladı.

"Hokey temas içeren bir spor." Hokeyle ilgili sevdiğim şeylerden biri buydu: Hız, yoğunluk, kaos.

"Ben bir doktorum," dedi yumuşak bir sesle. "İnsanların yaralanmasından hoşlanmam."

"*Benim* yaralanmamdan hoşlanmazsın."

Yine sessiz kaldı. O hâlde bu bir evetti. Ve ben sürekli yaralanırdım. "Ya kavga?"

Georgia kollarını göğsünde kavuşturarak midesi bulanıyormuş gibi gövdesini tuttu. "Favorim değil."

Tuhaf hissettim. Mutsuz ve endişeliydim. "Bu, oyunun bir parçası. Bir fedai olarak rakip takımın paçayı sıyıramayacağını bildiğinden emin olmak benim görevim."

"Biliyorum."

"Oyuncularımı korumam gerekiyor."

"Biliyorum." Georgia'nın yumuşak ve üzgün bakışları benimkilerle buluştu ve bunu usulca söyleme şekli kalbimde tatsız bir etki bıraktı.

"Benim kavga etmemden hoşlanmıyorsun."

Omuz silkti.

"Benim yaralanmamdan hoşlanmıyorsun."

Hiçbir şey söylemedi, bakışlarını barın geri kalanında tutarken omuzları gergindi.

"Benim maçlarımı izliyor musun? Sahada bulunmadığın maçlarımı?"

"İzlememeye çalışıyorum." Fırtınalı ve endişeli bakışları hızla barda geziniyordu. Sanki onun sırlarını öğreniyordum.

"Kavga etmek zorundayım," dedim âdeta çaresizce.

"Biliyorum." Kolyesini kurcalayarak bakışlarını kaçırdı. "Ben bir içki alacağım. Sen bir şey ister misin?"

Başımı iki yana salladım, midemde bir huzursuzluk hissiyle onun uzaklaşmasını izledim. Yapbozun parçaları tamamlanmıştı.

Georgia'nın uyurgezerliğinin sebebini biliyordum.

65. BÖLÜM
GEORGIA

ERTESİ SABAH Alexei'nin yatağında uyandığımda iri kolunu belime dolamıştı ve sert, sıcak göğsü sırtıma yapışmıştı. Sıcacıktım, rahattım ve inanılmaz konforluydum.

Lanet olsun. Yine uykumda yatağına girmiştim... Galiba? Bardan ayrıldıktan sonra Alexei'nin uygulamasından çağırdığı taksinin arkasına binmiştik. Ancak eve vardığımızı hatırlamıyordum. Sadece sıcacık ve rahat hissettiğimi hatırlıyordum. Ayak bileklerimi saran nazik eller topuklularımı çıkarmıştı. Beni yatağa yatırmıştı.

Ama benim yatağıma mı yoksa onunkine mi?

O uyanmadan önce yataktan kalkmak için hareketlendim ama Alexei kolunun bedenimdeki tutuşunu sıkılaştırarak beni kendi bedenine çekti. Nefesim kesildi; çelik gibi sertti. Sıcaklık bacaklarımın arasına doğru süzülerek toplanıyor ve yoğunlaşıyordu; ayrıca aletine yapacağım bir milyon şeyi kafamda canlandırıyordum. Ona dokunur, parmaklarımı üzerinde gezdirir, dilimle keşfederdim. Ağzımın gerisine kadar alırdım, böylece onun inlediğini duyabilirdim. Ona binerdim. Alexei'nin dağılmasını izlerdim.

Dün akşama dair anılar zihnimi sardı. O hayat değiştiren öpüşmemiz. Barda Alexei'nin kucağına oturmam. Sohbetimiz.

Alexei asla benim yetersiz olduğumu düşünmemişti. Beni *seksi* buluyordu. Ona söylediğim şey duygularını incitmişti. Bu durum ilişkimizi değiştirirdi; her şeyi değiştirebilirdi.

"Günaydın," diye mırıldandı omuzuma, sanki taş gibi sert ereksiyonu bana baskı yapmıyormuş gibi. Sesi alçak, uykudan dolayı hırıltılıydı.

"Günaydın." Aşırı tahrik olduğumdan güçlükle düşünebiliyordum; bunu belli etmemeye çalışarak sesimin normal çıkması için çabaladım. Oturmaya çalıştım ama Alexei beni sabit tuttu. "Acaba ben, şey..."

"Uykunda bilinçsizce hareket ettin mi? Evet." Bir duraksama. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, Cehennem Ateşi."

Midem yavaşça öne doğru yalpaladı. "Çok komik."

"Şaka yapmıyordum. Ya uykunda hareket edip kendine zarar verirsen?"

"Kendime zarar vermeyeceğim."

Omzumun üstünden baktım. Alexei'nin saçları darmadağınıktı, gözleri uykuluydu, gözlerinin altındaki halkalar hâlâ oradaydı ve Tanrım, sabah uyanır uyanmaz yakışıklı görünüyordu.

Dün akşamki öpüşmemiz farklıydı. Gerçekti, özenliydi ve özeldi. Midemde kelebekler uçuştu.

Zihnimde uzaktan bir alarm çaldı. Bunun hangi kısmı mesafeliydi?

Alexei'nin gözleri üzerimde dolaşıyordu, orada minik bir kıvılcım büyüyordu. "Aslanbaş."

"Affedersin?"

Ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. "Sabahları benzediğin şey. Bir aslanbaş tavşanı."

Uykuda dağılmış saçlarımı düzeltirken gülmeye başladım. "Yani yürek parçalayıcı ölçüde sevimli mi?"

Ağzı daha fazla kıvrıldı. "Onun gibi bir şey."

Yüzüm ısınıyordu. Bu fazla samimiydi.

"Sen benden nefret ediyorsun," diye belirtirken hafifçe gülümsedim.

"Senden nefret ediyorum." Fakat etmiyormuş gibi sırıtıyordu. "Ama uyandığında tatlısın."

Odanın köşesindeki bir şey dikkatimi çekti.

"Alexei." Doğruldum, kaşlarımı çatıyordum. "Damon senin odanda ne yapıyor?"

Kocaman tavşanımı yatağının yanındaki koltukta aylaklık ederken gördüğünde Alexei şaşırmadı. "Kapıyı açık bıraktım ve buraya zıpladı."

Bir indirimde kendi ayakkabı numaramı bulmuşum gibi kalbim durdu. Alexei tavşanlarıma karşı nazik miydi? Olası senaryolarımın arasında bu yoktu.

"Onların pis koktuğunu söyledin."

Omuz silkti, gözleri yine saçlarımdaydı. "Pis kokuyorlar ama bana ısınıyorlar."

Şu anda bana bakışı geçen hafta sonunu, ödül töreninden sonrasını tekrarlama isteği uyandırıyordu. Beni öyle çok zirveye ulaştırmıştı ki düzgün göremiyordum, düzgün düşünemiyordum.

Yine oluyor, diye fark ettim. Bu sadece seks değildi. Alexei'den hoşlanmaya başlıyordum.

Mesafeli ol, diye cırladı hayatta kalma içgüdülerim.

"İş için hazırlanmalıyım." Bu kez yataktan kalkmamı engellemedi.

"Georgia? Ben yaralandığım zaman uykunda bilinçsizce hareket ediyorsun, değil mi?"

Kapıda donakaldım, midem ağırlaştı. Onu başka bir doktora nakletmemin gerçek sebebini Alexei'ye söylememem gerektiğini biliyordum. Bana muayenemiz sırasında sertleştiğini söylemişti –of, bunu çok sık düşünecektim– ve Luca'yla ilgili sorunu çözdüğü için onunla gurur duyuyordum; ayrıca ben... bilmiyordum. Ona tıp okulunu ve neden evlenmek istemediğimi anlattığımda dinlemişti, durum böyleyken ona daha fazlasını anlatmayı istemiştim. Onunla azıcık daha fazla bilgi paylaşmayı istemiştim.

Fakat bundan hoşlanmıyordum. Onun benim aklımdan geçenleri okumasından hoşlanmıyordum. Kabullenmek istemediğim her şeyi görmesinden.

Yere bakarak başımla onayladıktan sonra tek kelime daha etmeden odamın yolunu tuttum.

Bir buket mercan rengi gül öğleden sonra ofisime geldi ve onları kitapta aramama bile gerek yoktu.

Mercan rengi güller: Büyülenme.

66. BÖLÜM
GEORGIA

"AFFEDERSİN," dedim Alexei'ye ertesi gün oturma odasına girdiğimde.

Kanepede uzanmış telefonunda e-postalarını okuyordu, tavşanlar her iki yanındaydı. O ikisini hiç bu kadar rahat gördüğümü sanmıyordum.

Alexei, üzerinde acımasız derecede iyi duran siyah bir tişört vardı. Koyu renkler ona yakışıyordu. Tanrım, seksiydi.

"Bu nedir?" Onu ve tavşanları işaret ettim.

Omuz silkti. "Odandan çıkmak istediler."

"Gürültü mü yapıyorlardı?"

"Dışarı çıkmak istediklerini net olarak anladım." Bir eliyle dalgınca Stefan'ın sırtını okşuyordu ve tavşanın gözleri kapandı.

İlginç. Gülümsemeye başladım. "Hiç tümör buldun mu?"

Bana gıcık olmuş bir bakış attı, sırıtmaya başladım. "Hayır ama aramaya devam etsem iyi olur."

Tanrım, kalbim. Bu aşırı tatlıydı. "Siz çocuklar şimdi arkadaş mı oldunuz?"

"Cehennem Ateşi," diye iç geçirdi ve kesinlikle sırıtıyordum çünkü bu evet demekti. "Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Hayır. Sadece bunu fazlasıyla ilginç buluyorum." Ve sevimli. Bana seslendiğinde merdivenlerin alt basamağındaydım.

"Yarın akşamki futbol antrenmanı için bir fikrim var."

Gözlerimi kısarak ona döndüm.

"Geliyorum." Alexei kolunu kanepenin arkasına yaslayıp beni izledi.

Bir dakika. "Yani artık her hafta benimle koçluk mu yapacaksın?"

Son bir buçuk aydır, bana ilk kez yardımcı olduğundan beri, eğer maçı yoksa veya seyahatte değilse Alexei antrenmana benimle gelmişti. Asla benimle tartışmıyor veya bana nasıl koçluk yapmam gerektiğini söylemiyordu; sadece izliyor, dinliyor ve yardım etmek için izin istiyordu.

Ve her zaman arkadaşlık bilekliklerini takıyordu; kızlar buna bayılıyordu.

Beni inceledi. "Ward hayatlarımızın hokeyden fazlası olduğunu söylüyor." Âdemelması inip kalktı. "Emekli olmaya hazır değilim ama," Derin bir nefesle içini çekti. "Bu gerçekleştiğinde, elim bomboş ortada kalmak istemiyorum."

Kalbimde tuhaf bir his vardı. Ağrılı ve gergindi. *Asla elin bomboş ortada kalmana izin vermem*, demek dilimin ucuna kadar geldi ama bunu söyleyemezdim. İnsanlar ilişki yaşadıkları kişiye böyle söylerdi.

Ve ben aramızdakinin ne olduğunu bilmiyordum.

Alexei omuz silkti. "Ayrıca biri seni, geçen gece izlediğin filmdeki o 'eğilip aniden kalkma' saçmalığını onlara öğretmekten alıkoymalı."

"Demek izliyordun." Geçen gece Alexei eve geldiğinde alt katta *Bu Nasıl Sarışın*'ı izliyordum ve oturma odasında oyalanarak dolanıp durmuştu. "Tamam, fikrin nedir?"

"Luca yürek hoplatan bir erkek," diye fısıldadı Darcy, ertesi akşam buz pistinde yedek kulübesinde dikiliyorduk.

Sırıttım. Grubundaki kızlar Luca'nın söylediği her kelimeyi dikkatle dinliyordu. Yarısı kızarıyordu. "Ona kafayı takmış görünüyorlar."

"Düşmekten korkmayın," diye seslendi Alexei buzun karşısından, hepsi bir kayma egzersizine başlamışlardı. "Ekipmanınız sizi korur."

"Bu iyi bir fikirdi." Hazel diğer yanımda belirdi. "Çapraz antrenman çok önemlidir." Futbol takımı için birkaç yoga dersi vermişti.

"Üstelik kızlar bu akşam hayli eğleniyor," diye ekledi Darcy.

Bakışlarım kocama ilerledi, kızlar kayarken bağırarak cesaret veriyordu. "Tamamen Alexei'nin fikriydi."

Her şeyi o yapmıştı: Antrenman mekânını değiştirmek amacıyla ebeveynlerden izin almıştı, buz pistinde rezervasyon yaptırmıştı, patenleri ve teçhizatı ayarlamıştı, müsait Storm oyuncularını katılmaya ikna etmişti. Hayden, Rory, Luca, Jamie... hepsi buradaydı. Ward bile izleyip destek vermek için çıkagelmişti.

Camın arkasındaki sıralarda ebeveynler izliyor, konuşuyor, Alexei'nin tedarik ettiği sıcak içeceklerin ve atıştırmalıkların keyfini çıkarıyordu.

Zihnimin kederli, dayanıksız, uyuşuk bir parçası *mesafeli ol,* diye ciyaklarken içimdeki iblis gözlerini devirdi. Alexei böyle şeyler yaparken nasıl mesafeli kalabilirdim?

Hazel fitness stüdyosuna giden bir ebeveyni fark etti ve selam vermek için yanımızdan ayrıldı. Darcy bana anlam yüklü bir şekilde göz ucuyla baktı.

"Kes şunu."

Gülümsemesi genişledi. "Hiçbir şey söylemedim."

"Güzel." Kendi gülümsememi bastırdım. "Öyle kalsın."

"Ama bir şey söyleyecek *olsaydım, vay canına, senden gerçekten hoşlanıyor olmalı,* derdim."

"Hoşlanmıyor ama tamam." Çaylakla birlikte çalışmanın, görünüşe göre, Alexei'ye mutluluk verdiğini düşündüm. "Bana kalırsa o sadece hokeyden sonra ne yapması gerektiğini değerlendiriyor." Aniden bir şey hatırladım, bunu Darcy'ye sormayı planlıyordum. "Baksana, geçen yıl çifte randevuda sana çiçek getirmişti ya?"

Darcy gülümsedi. "Hayden'ın cenaze çiçekleri diye adlandırdıkları mı?"

Gülüştük. "Evet. Onlar. Hangi türdelerdi hatırlıyor musun?"

"Nilüfer." Darcy düşünürken kaşlarını çattı. "İlginç bir seçimdi." Yüz ifadem dikkatini çekti ve bana tuhaf bir biçimde baktı. "Ne?"

Kalbim tekrar acayip bir şekilde takla atıyordu. "Nilüfer çiçekleri: *Güç, dayanıklılık ve yeniden doğuş.*" Darcy'nin dönüşüm

yılı için mükemmel çiçeklerdi. Onun hoşnut, sorgulayan bakışından kaçınmak için başka yöne baktım. "Alexei'nin çiçek anlamları üzerine bir kitabı var."

"Onun adına şaşırtıcı derecede düşünceli."

Söz konusu adama baktık, kızlarla çalışıyordu. "O şaşırtıcı derecede düşünceli."

Darcy meraklı bakışını tekrar bana yöneltti, bir şey söylemek üzereydi ama Tate kızıyla birlikte yaklaşıyordu.

Ona gülümsedim. "Selam, Bea."

"Selam." Bana ve Darcy'ye utangaç bir şekilde gülümsedi. Tate'in yeşil gözlerini ve koyu renk saçlarını almıştı. Ah. Kalbim. Aşırı tatlıydı.

"Ne kadar çok eğlendiklerine baksana," dedi Tate buz pistini göstererek. "Hokey oynamak ister misin?"

Bea sırıttı. "Hayır," dedi kararlı bir sesle ve güldük.

Tate kalbi kırılmış numarası yaptı. "Ya, hadi ama."

"Hayır." Bea başını olumsuz anlamda salladı.

Tate ona her şeyiymiş gibi gülümsüyordu. "Kraliçe konuştu." Bea onu yiyecek büfesine doğru çekiştirdi. "Pekâlâ, ona kurabiye alacağıma söz verdim."

Arkalarından gülümsedik ama dikkatim Luca'yla konuşmak için yedek kulübesinin önünde duran kocama takıldı.

"Çaylak." Alexei ona işaret etti. "Esnemede onlara rehberlik etmek ister misin?"

"Elbette, patron." Luca sırıttı ve ikisi buz pistinde kızları bir daire şeklinde topladı, Luca ortaya oturdu; bu sırada diğer Storm oyuncuları yedek kulübesinde yanımıza geldi.

Hayden kaskını çekip çıkardı ve Darcy'nin dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Selam, balım."

"Bu akşam geldiğin için teşekkürler," dedim ona. "Gerçekten minnettarım."

"Bir şey değil. Eğlenceliydi." Bana tatlı bir gülümseme yöneltti. "Zaten başka seçeneğim yoktu. Volkov bunun zorunlu olduğunu söyledi."

Kaşlarını hızla yukarı aşağı oynattıktan sonra o ve Darcy imza dağıtan ve ebeveynlerle fotoğraf çektiren diğer Storm oyuncularına katıldı.

Alexei kayarak gelip önümde durdu. "Neden yedek kulübesinin arkasında saklanıyorsun?"

"Koçluk yapman için sana alan veriyordum."

"Koç sensin. Ben değil."

Gülümseyerek omuz silktim. "Bu akşam senin yönetimi ele almanın benim için sakıncası yoktu."

"Öyle mi?" Bir kaşını kaldırdı, gözleri ışıldıyordu. "Yönetimi ele almamın senin için sakıncası yok mu?"

"Kontrolcü," dedim kaygısızca ama gülümsüyordum ve ağzının nasıl kıvrıldığına bakılırsa Alexei ciddi olmadığımı biliyordu.

"Buraya gel," dedi. Beni midemi heyecanla sıkıştıran bir bakışla izliyordu.

"Neden?"

"Seni öpeceğim."

Bir mide sıkışması daha. "Çünkü herkes görecek."

"Tabii. Bu bahaneyi seçeceğiz."

Meydan okuyarak çenemi kaldırdım. "O hâlde sen buraya gel."

Ceketimin ön kısmını kavradı, gözlerini benimkilerden ayırmadan beni yavaşça kendine çektikten sonra yumuşak, tatlı bir şekilde öptü.

Bundan çok hoşlanıyordum. Bu bir sorundu.

"Çok mu kötüydü?" Sesi dudaklarıma karşı bir mırıltıydı.

"Sanırım değildi."

Hafifçe iç geçirdi. "İnatçı."

Pistin diğer tarafında oyuncular bize bakıp gülümsüyordu.

67. BÖLÜM
ALEXEI

ARABAYLA EVE DÖNÜŞ yolculuğunda Georgia sessizdi, kaşlarını çatmış pencereden bakıyordu.

Bir terslik vardı. Bu akşamın iyi gittiğini düşünmüştüm. Herkes eğlenmişti; sonrasında ebeveynler ve çocuklarla birlikte bir saat geçirerek bir şeyleri imzalamış, fotoğraf çektirmiştik.

Her hafta Georgia'yla birlikte antrenmana gitmeyi sabırsızlıkla bekliyordum. Gelecek hafta maçım vardı ve katılamayacağım için şimdiden sinir olmuştum. Onun sıcak, eğlenceli ve cesaretlendirici yanını görmeyi seviyordum; kimse onu asla incitmemişçesine tüm duvarlarını indiriyordu.

Neyin ters gittiğini bilmiyordum. Arabayı garaja çektim ve motoru kapattım. "Bu akşam iyi miydi?"

"Hı hı." Georgia arabadan indi.

"Çocukları getirmem seni rahatsız etmedi, değil mi?"

"Elbette hayır."

Eve girerken gerginlik midemde kıvranıyordu. Georgia'nın bana söylemediği bir şey vardı. Doktorda göremediğim bir şey yüzeyin altında yavaşça kaynıyordu.

"Sorunun ne olduğunu bana söyle."

Antrede bana bir kaşını kaldırarak baktı. Bakışlarında bir duygu harekete geçmişti. "Her şey yolunda, Alexei."

Fakat yolunda değildi. Ensemi ovdum. Eğer istemiyorsa onu benimle konuşması için zorlayamazdım...

Doktor uzun adımlarla bana yaklaştı, hafif bir gülümsemeyle gözlerime baktı, beni itip ön kapıya dayadı. Kaşlarımı çattım

ama Georgia parmak uçlarında yükseldi ve ağzı aç, çaresiz bir öpücükle benimkini örttü.

"Ne..."

"Sessiz ol," diye mırıldandı öpücüklerin arasında.

Sıcak ve açgözlü dilini benimkine kaydırdı. Düşüncelerimi bir araya getiremeden uyarılma bedenimde hızla ilerledi.

"Kızgın değil misin?" dedim boğuk bir sesle, hemen sonra dişleriyle altdudağımı çekiştirdi.

Kollarını boynuma doladı ve dudakları boynuma ilerledi. Bir ürperti içimden geçti. "Hayır, bebeğim, kızgın değilim."

Bebeğim. Tanrım. Neredeyse sertleştim.

Bana tekrar ağzını sunduğunda, öyle yumuşak, uysal ve cömertti ki aklımı kaybettim. Parmaklarımı bu akşam ekstra yumuşak saçlarının arasına geçirdim ve başını daha fazla arkaya yatırmak için saçlarını kavradığımda Georgia kanımı kasıklarıma süratle gönderen hırıltılı, muhtaç bir sesle inledi.

Son iki gündür tüm düşünebildiğim buydu; bu ve zirveye ulaştığında, sonunda benim için inlediğinde sesinin nasıl çıktığıydı.

Lanet olsun, doktorun benim için kontrolünü bırakmasını seviyordum. Bana güvenmesini seviyordum.

"Siktir, çok ateşlisin," diye inledim onun yumuşak dudaklarına; elimi gösterişli kıçına yerleştirdim. "Georgia, sana yapmak istediğim çok şey var."

Gülümsediğini hissettim. "Sıranı bekle."

Tekrar inledim ama aynı zamanda gülümsüyordum. Hiçbir şey beni aramızdaki ağız dalaşı kadar heyecanlandıramazdı.

Öpüşürken elleri kemerime gitti, onu çözmek için uğraştı. Başını kaldırıp baktığında, ağzında seksi, alaycı bir gülümsemeyle gözleri benimkilerle buluştuktan sonra elini boxer'ımın içine soktuğunda ve aletimi kavradığında beni çok şaşırttı.

İhtiyaç bedenimde dörtnala koştururken dudaklarım aralandı, gözlerim kapandı. Sabah bunu, Georgia'nın gözlerindeki ukala bakışı hayal ederek duşta boşalmıştım.

Aletimi boxer'ımdan çıkardı; ucundan çoktan zevk suyu damlayan hâlime doğru elini uzattı. Georgia'nın gözlerindeki hafif şaşkınlık ifadesi egom için bir steroid iğnesi gibiydi.

"Sorun ne, Cehennem Ateşi?" Parmaklarını uzunluğumda yukarı aşağı gezdirirken zorlukla nefes alıyordum. "Gözün mü korktu?"

Ağzı kıvrıldı. "Biraz."

Beni sertçe sıvazladığında zevkim kasıklarımda şiddetlendi. Georgia aletime çok sevdiği bir çift davetkâr topukluymuş gibi bakıyordu. Hiçbir şey yapmak zorunda olmadığımızı söylemek için ağzımı açtım ama beni tekrar sıvazladı ve kelimeler zihnimi terk etti.

"Ne diyordun?" Beni daha da sertleştiren ukala, küçük bir gülümsemeyle izliyordu.

"Hatırlamıyorum."

Sırıtarak diğer elini hayalarımda gezdirdi; hafif, keşfeden dokunuşlarla bana sataşıyordu. Manikürlü tırnakları beni böyle tutarken aşırı seksi görünüyordu. Onları hafifçe çekiştirdi ve tiz, çaresiz bir sesle inledim. Sabit bir ritim tutturan eli mükemmel miktarda baskı uygulayarak ucunu benim yapmaktan hoşlandığım biçimde azıcık bükerken başım geriye düşerek kapıya yaslandı.

Beni memnun etme hevesi ve bana dokunma biçimiyle şimdiden sınırdaydım.

Dizlerinin üzerine çöktü ve aletim titredi.

"Burada mı?" Sesim boğuktu. Güçlükle nefes alıyordum. Benim için dizlerinin üstüne çökmüş karımın görüntüsü eşsizdi –o güzel, güven dolu gülümsemeyle yukarı bakarken aletim ağzına birkaç santim mesafedeydi– ve hayatımın geri kalanı boyunca bu görüntüyle mastürbasyon yapacaktım.

"Hı hı." Dudaklarını ıslattı. Hayalarım sızladı. Tanrı aşkına, montlarımız hâlâ üzerimizdeydi. Neden Georgia'nın bekleyememesi bu kadar ateşliydi?

"Biz" –Beni tekrar sıvazladı. *Ah, lanet olsun*– "üst kata çıkmalıyız."

"Hayır." Uzun bir sıvazlama daha. Omurgamın alt kısmını bir ateş kapladı ve burnumdan derin bir nefes aldım. "Bunu burada yapmak istiyorum."

Gözlerini benden ayırmadan ağzını açtı ve durdu. Ona bakarken göğsüm hızla inip kalkıyordu.

"Bu kısmının nasıl yapıldığını bana hatırlatsana," diye fısıldarken gözleri kıvılcım saçıyordu.

"Ne?" Düşüncelerim bocaladı ve birbirine karıştı. Georgia beni tutarken ve nefesi aletimin uzunluğunda kayarken düzgün düşünemiyordum.

"Bu kısmı unuttum."

Gözlerime bakarak dudaklarını ayırdı ve bekledi. Kanım kulaklarımda uğulduyordu ve kafama dank etti.

Georgia benim yönetimi ele almamı istiyordu. Bundan hoşlanıyordu ve benim bundan hoşlandığımı biliyordu. Bana güveniyordu. Bunu istiyordu.

Bakışlarımı güzel gözlerinde tutarak parmaklarımı saçlarına sağlam ama nazik bir şekilde geçirdim ve aletimi Georgia'nın mükemmel dudaklarının arasına soktum.

68. BÖLÜM
GEORGIA

"KAHRETSİN." Alexei'nin başı geriye düştü, gözleri kapandı. "Bunu düşünmeyi asla bırakamayacağım. Yüce Tanrım, Georgia."

Tanrım, aynen. Onu eziyet çekerken, ıstıraplı, tamamen benim insafıma kalmış vaziyette görmek şimdiye kadar gördüğüm en iyi şeydi. Islanmıştım, bacaklarımın arası sızlıyordu ama aletini boğazımm gerisine almak farklı bir zevkti. Elimde sıcak, ağır ve kalındı.

Bakışlarını indirdi, koyu renkli gözleri parlıyordu ve kalçalarını hareket ettirmeye başlarken, aletini ağzımda içeri dışarı iterken gözlerini benimkilerden ayırmadı. Beklediğim gibi, neredeyse fazla büyüktü.

Bu cennetti. Yıllardır bir erkeğe oral seks yapmamıştım ama Alexei'yle bunu saatlerce yapabilirdim. Mesafeli olmam gerektiğini düşünmüyordum, ilişkimizin nereye gittiğini merak etmiyordum, ben sadece... eğleniyordum.

Gözleri bana sataşıyordu. "Emmeyi unutma."

O dirençli, oyuncu his içimde ortaya çıktı ama Alexei elini başımın arkasına götürüp kendini ağzıma itti; bunu düşünmeden sadece aletini emdim ve yüz ifadesini zevkin bürümesini izledim.

"İyi kız, Georgia," diye fısıldadı, gözleri kapalıydı. "İşte böyle, sevgilim."

İçimden bir ürperti geçerek bacaklarımın arasına indi ve göz kapaklarım titreşti. Onun kalın aletinin etrafında inledim. Bana ne yapacağımın söylenmesinden nefret ederdim ve Alexei tarafından ödüllendirilmekten bu kadar keyif almaktan nefret

ediyordum. Bana sevgilim demesine bayılmamdan nefret ediyordum.

"Bunda olağanüstü olduğunu biliyordum." Bana sahiplenici bir bakış attı, gözleri ihtiyaçla yanıyordu. "O zeki ağzınla bana aklımı kaybettireceğini biliyordum. Devam et, Cehennem Ateşi. Boşalmamı sağla."

Keşfettiğimiz ritimle çenesi kasıldı ve nefesleri düzensizleşti. Parmakları kafatasımda büküldü. Onun çözülmesini izlemek sarhoş ediciydi. Bacaklarımın arasında merkezim ilgiye muhtaç hâlde zonkluyordu. Meme uçlarım dokunulmak için yalvarıyordu. Fakat bu, Alexei'nin benim sayemde kontrolünü kaybettiğini görmek çok iyiydi.

Saçlarımı tutuşu sıkılaştı ve onu daha derine almak için ağzımı gevşettim. Beni, onda asla göreceğimi düşünmediğim ama çoktan bağımlısı olduğum o çaresiz bakışla ödüllendirdi. Esasında onun böyle ağzımı becermesini seviyordum. Üç ay önceki versiyonum, Alexei'nin beni böyle etkisi altına almasına öfkeyle feryat ederdi. Fakat şimdi farklıydı.

"Ağzına boşalacağım," diye inledi sıktığı dişlerinin arasından, beni bakışlarıyla yakıyordu. Mırıldanarak bir başka onay sesi çıkardım ve o ağzımda şişerken yavaşladım, daha sert emdim. Boğuk, ıstıraplı bir şaşkınlık sesiyle sızlandıktan sonra ağzımı menisiyle doldurdu.

Hayatım boyunca meni asla yutmamıştım –bana asla cazip gelmemişti– ama Alexei ağzıma boşalıyordu ve bunun şimdiye dek yaşadıklarının en iyisi olmasını istiyordum. Biz boşandıktan uzun zaman sonra Alexei'nin bunu hatırlamasını istiyordum. Hayatının geri kalanında her oral seksi bununla kıyaslamasını istiyordum.

Yutkunurken Alexei gözlerime baktı. Göğsü nefes alıp verirken hızla inip kalkıyordu, bakışları arzuyla bulanıklaştı ve bana bunu yaptığımıza inanamıyormuş gibi bakıyordu.

Kalbim tekledi ama ben herhangi bir şey söyleyemeden Alexei beni omzunun üstüne çekti ve üst kata taşıdı.

69. BÖLÜM
GEORGIA

"BENİM ODAMA," diye mırıldandım ağzına karşı beni yatağına indirdiğinde.

Onun odasında seks yaparsak bu sanki şey gibi hissettirecekti, bilmiyordum. Sanki gerçekten evliymişiz gibi.

"Hayır."

Ben yatağın kenarında otururken Alexei yere diz çöktü, yakıcı ve keşfeden öpücüğünü derinleştirdi; kirli sakalı tenimi sıyırırken topuklularımı çıkarıyordu. Bu son derece tanıdıktı; acaba geçen gece bardan sonra bunu yapmış mıydı? Bluzumu çıkardığında yüz ifadesi kibirli ve hoşnuttu.

"Senin için satın aldıklarımı giyiyorsun, ha?"

"Güzel şeylerden hoşlandığımı biliyorsun. Tasarımcı iyi bir iş çıkarmış."

"Onları tasarımcı seçmedi, Cehennem Ateşi." Kot pantolonumun düğmesini açtı ve onu çekip çıkarabilmesi için kalçalarımı kaldırdım. "Ben seçtim."

Şaşkınlıkla baktım. "Öyle mi?"

"Hı hı." Ateşle ve arzuyla kararan bakışları bedenimde aşağı doğru geziniyordu. Pantolonunun ön kısmı kabardı; yine mi sertleşti? "Sana söyledim. Sana bir şeyler satın almak bana tatmin olmuş hissettiriyor."

Göğsüme baktıktan sonra bakışları uyluklarımın arasına indi, manzarasını engellediği için dantele gücenmişçesine çenesi kasıldı. "Senin için aldığım bir şeyi üzerinde görmek... kendini zaten olduğun o afet gibi hissettiğini görmek..." bir eliyle saçlarını taradı, "bilmiyorum, Georgia. Bundan çok hoşlanıyorum."

Aman Tanrım. Bunun neden kötü bir fikir olduğunu hatırlamak zordu.

"Alexei?"

Göz göze geldik.

"Yeterince konuştuk."

"Katılıyorum."

Sert, hızlı bir öpücükle dudaklarımız tekrar buluştu. O diz çökerken ve ben otururken aynı boydaydık ve Alexei beni iştahla tüketirken ellerimi saçlarınm arasına geçirdim. Dilini her sıcak kaydırışı tiz ve muhtaç bir ses çıkarmama neden oluyordu. Saçlarını her çekiştirmemle sanki buna doyamıyormuş gibi boğazından şu alçak, bağımlılık yapıcı sesi çıkarıyordu.

Sutyenimi çıkardı, memelerime uzun uzun bakmak için geri çekildikten sonra şiddetli, hüsran dolu bir şekilde iç geçirdi. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Dudaklarını köprücükkemiklerimle birleştirdi; memelerimi avuçladı, bastırdı, sert uçlarını buldu, onlarla oynadı ve beni bir oyuncakmışım gibi sıkıştırdı. Tüm yapabildiğim burada oturup gözlerimi açık tutmaktı ama Alexei memelerimi ilgiye boğarken bakışlarım dalgındı.

Dudakları meme uçlarımı her çekişinde derinlerimde mahrem bir kası çekiştiriyordu. Her zaman bu kadar duyarlı mıydım? Genellikle bir erkeğin meme uçlarıma dokunmasıyla ıslanmazdım ama kimse şimdiye kadar dilini bu yüz ifadesiyle, çöldeki suymuşum gibi, üzerimde gezdirmemişti. Sanki Alexei yeni ve hayat değiştiren bir şey keşfediyordu. Sanki tüm ihtiyacı buydu. Uyarılma bacaklarımın arasında toplandı ve o beni keşfederken ben de aynısını yaparak tişörtünü çekip çıkardım, ellerimi omuzlarının ve kollarının sert kaslarında gezdirdim.

Sanırım Alexei bundan hoşlandı çünkü gözleri benimkilerle buluştuktan sonra sızlayan bir meme ucumu esir aldı ve sertçe emdi. Dudaklarım aralandı, gözlerim kapandı ve sıcaklık bedenimden taşarken iç geçirdim.

Tanrım, bu aşırı iyiydi. Alexei'nin benimle tam olarak nasıl oynayacağını bildiği, bedenimle ilgilenirken buz pistindeki

kadar hünerli olduğu için öfkelenmeliydim ama önemseyecek kadar zihinsel alanım yoktu.

Sabırsızlıkla homurdandıktan sonra beni sırtüstü yatırdı, külotumu bacaklarımdan aşağı çekti ve başparmağını klitorisime bastırdı. Kalçalarımı kaldırdım –çok yoğundu, çok iyiydi, lanet olsun– ve çıkardığım tiz, çaresiz iniltiyi ağzıyla yakaladıktan sonra yine bacaklarımın arasında diz çöküp kendine yer açmak için dizlerimi daha fazla ayırdı. Dudaklarını uyluklarımın içlerine sürttü. Yumuşak, ağzı açık biçimde kondurduğu öpücüklerinin arasında küçük ısırıklarla sıyırması hırıltılı bir sızlanmanın ağzımdan dökülmesine neden oldu. Alexei elini kıçımın altına kaydırdı, beni avuçlayıp sıktı. Klitorisim sızlıyordu, yine ilgiye muhtaçtı ama Alexei acele etmeyerek beni yoksun bıraktı.

Bu farklı, diye fısıldadı zihnimdeki küçük bir ses. Alexei bana nadir bir şeymişim, haz almak ve tadını çıkarmak istediği bir şeymişim gibi davranıyordu. Hatırlamak istediği bir şeymişim gibi. Bir parça korku içime yayıldı ama umursamayacak kadar tahrik olmuştum.

Alexei neredeyse uyluklarımın zirvesine ulaştığında bedenim tereddütle gerildi. Sarsılarak doğruldum, onu itmek için uzandım. Ama ellerini bileklerime sarıp onları birleştirdi.

"Alexei."

"Hımm." Sesi uyuşturucunun etkisindeymiş, aklı başında değilmiş gibi çıkıyordu. "Beni engelleme, Cehennem Ateşi. Meşgulüm." Merkezime birkaç santim mesafedeydi. Kafamda alarm daha yüksek sesle çalarken tüm kaslarım gerildi.

"Alexei, dur."

Sesimin telaşlı tınısıyla donakaldı, bakışlarını bana doğru kaldırdı. Gözleri parlasa da tetikteydi. "Ne oldu?"

Bileklerimdeki ellerini gevşettiğinde onları ayırıp Alexei'yi uzaklaştırmak için ellerimi omuzlarına bastırdım. Ama bu bir tuğla duvarı hareket ettirmeye çalışmaya benziyordu.

"Sorun değil."

Bana dikkatle bakıyordu.

"Bunu yapmamıza gerek yok."

"İstiyorum." Ses tonu ve yüz ifadesi şaşkındı. Hatta rahatsız olmuştu. Sanki elinden oyuncağını alıyordum.

"Ben istemiyorum."

Tenim ısındı. Bu asla iyileşmemiş eski bir yaraydı. *Bunu yapmayı hiç istemiyorum*, demişti Liam tiksinmiş bir sesle.

O zamandan beri yapmamıştım. Bazı erkekler teklif etmişti; ben hayır dediğimde omuz silkmişlerdi ve diğer şeylerle devam etmiştik. Benim açık ve savunmasız olmadığım şeylerle.

Alexei rekabet ve meydan okuma hisleriyle gözlerini kıstı, sanki bu konuda benimle tartışmak istiyordu.

"Peki." Yüzündeki araştıran ifade kayboldu ve rahatlamayla âdeta çöktüm.

Benim üstüme tırmanmak yerine, ayağa kalktı ve sessizce odadan dışarı çıktı. Kapı boşluğuna bakakaldım, düşünceler havada asılı bekliyordu: Alexei ne yapıyordu? Ağır adımlar. Bir çekmece açıldı. Benim odamda mıydı? Bir an sonra uzun adımlarla döndü, elinde vibratörümü tutarken ağzında çarpık bir gülümseme vardı.

"Komodininde böyle bir şeyin olduğunu biliyordum."

"Dr. Yakışıklı'yla seks rüyalarından tahrik olmuş biçimde uyandığım gece yarılarında başka ne yapabilirdim?"

Çenesi kasıldı ve ben gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Benimle alay ettiğini biliyorum," yavaşça bana yaklaştı ve bakışlarım pantolonunun ön tarafını çarpıtan ereksiyonuna indi, "ama yine de bunun bedelini ödeyeceksin."

Heyecan bedenimde hızla ilerleyerek merkezime indi. Az önce yapmaya yeltendiğimiz şeyin endişesi buharlaşırken Alexei yatakta yanıma yerleşti, dirseğine yaslandı.

"Oyun şöyle, Georgia."

İsmimi söylemesiyle midemde bir gerilim oluştu. Sahiplenici ve hükmediciydi. Bir anlığına bunlardan nefret ettiğimi unuttum.

"Sen lütfen diyeceksin ve ben sana daha fazlasını vereceğim."

Bir başka ürperten heyecan. Alexei'nin kararmış bakışları bedenimde dolaştıktan sonra gözlerimiz buluştu.

"Neden iyi bir çocuk gibi yalnızca beni zirveye ulaştırmıyorsun?"

Alexei bir kahkaha attı. Bir köpekbalığıyla kavga çıkaran minik bir akvaryum balığıydım.

"Bu işler böyle yürümez," dedi bana. "Sen benim dediğimi yaparsın ve ben seni ödüllendiririm."

Bir başka ani sıcaklık bedenime kuvvetle aktı. Keşke bundan böyle çok hoşlanmasaydım.

"Neden normal insanlar gibi basitçe seks yapamıyoruz?" diye neredeyse çaresizce sordum.

"Bir teorim var. Duymak ister misin?"

"Hayır."

"Çok yazık. Bence senin buna farkına vardığından daha şiddetle ihtiyacın var. Sana ne yapacağının söylenmesine ve bunun için ödüllendirilmeye ihtiyacın var. Kontrolü güvendiğin birine vermeye ihtiyacın var."

Güvendiğim biri. Zorla yutkundum. "O sen değilsin."

"O noktaya ulaşacağız." Göz kırptıktan sonra ağzını göğsüme indirdi ve dilini üzerimde sürükledi.

Eriten bir sıcaklık beni kapladı; sanki meme uçlarım ile vajinam arasında bir ip vardı ve Alexei dilini, dişlerini sinir uçlarım üzerinde dolaştırdıkça çekiliyor, geriliyordu. Serbest eliyle beni keşfediyor, onu belimde, midemde, dizimin iç kısmında, merkezimin yakınında gezdiriyordu. Soluklarım hızlandı, gözlerim kapandı ve ihtiyaç kanıma sızdı.

Böyle birkaç dakikadan sonra arzuyla ve sabırsızlıkla kıvranıyordum. "Hadi başlayalım."

"Kuralları hatırlatmama mı ihtiyacın var?"

"Klitoris en tepede."

Alexei hızla sırıttıktan sonra göğsümün alt kısmını dişledi. "Kelime, *lütfen*, sevgilim."

Beni öyle tahrik etmişti, öyle ıslak ve sınırdaydım ki güçbela dayanabiliyordum.

"Peki," dedim öfkeyle. "Kahretsin. Peki. Lütfen." Gözlerimi tavana diktim, burun deliklerim genişledi. Kaybetmekten nefret ederdim.

Alçak sesli vızıltı başladı ve Alexei oyuncağı klitorisime bastırdı. Bedenimi yukarı büktüm, *lütfen* dediğimi unuttum,

Ninova

kaybettiğimi unuttum çünkü keskin ve kıvılcım saçan zevk bedenimde dörtnala koşuyordu ve bu pek kaybetmek gibi hissettirmiyordu.

İnanılmaz hissettiriyordu. Güçlükle nefes alırken tırnaklarımı onun kollarına batırdım, alnımı göğsüne dayadım. Alexei bunu öyle uzatmıştı ki şimdiden zirveye yakındım.

"Çok mu kötüydü?" diye mırıldandı kulağıma.

"Kapa çeneni," diye fısıldadım. "Kapa çeneni ve beni zirveye ulaştır."

Oyuncağı çekip uzaklaştırdı ve onun peşine düşerek kalçalarımı kaldırdım; Alexei'nin gözleri ışıldıyordu.

"Bir kez daha."

Patlamak üzereydim. "Alexei!"

"Hadi, sevgilim. Beni şımart. Bunu çok seviyorum."

"Senden nefret ediyorum."

"Hımm."

"Aslında bundan aletini emmemden daha mı çok hoşlanıyorsun?"

Boynuma doğru güldü. Bir cevap değildi. Sinir bozucuydu.

"Peki. *Lütfen.*" Oyuncak klitorisime geri döndü ve sızlandım, yoğun, enerjik bir his içimde kabarırken sırtımı büktüm.

"İyi kız."

Titremeye başlıyordum, vajinam boşluğu sıkıştırırken uyluklarımın iç tarafları kayganlaşmıştı. Keşke birbirimizden nefret ettiğimiz safhaya geri dönebilseydik. O zamanlar her şey basit ve kolaydı. Beni yatağa geri bastırdı ve bakışının yoğunluğuyla gözlerimi kapadım, başımı çevirdim, böylece onu öpme dürtüme teslim olmadım.

"Bana bak." Sesi alçak bir hırıltıydı, nefesleri düzensizdi.

"Kapa çeneni, Volkov. Başka biri olduğunu hayal ediyorum." Oyuncaktan daha fazla sürtünme elde etmek için kalçalarımı kaldırdım ama Alexei onu geri çekti.

Elini başımın arka tarafındaki saçlara geçirdi ve *sertçe* kavradıktan sonra yüz yüze gelmemiz için başımı çevirdi. Zevkle ürperdim.

"Bana bak," dedi dişlerini sıkarak.

Göz göze geldik; onunkiler koyu, hükmedici ve arzuyla bulanıktı. Bana ne yapacağımın söylenmesinden nefret ederdim ama ayak parmaklarım kıvrıldı. Ellerim yorganı avuçladı. Nefes alamıyordum ve omurgamın alt kısmında sıcaklık toplanıyordu.

Alexei oyuncağı tekrar bana bastırdı ve bir ihtiras etkisi bedenimde aniden yükseldi. Birlikte olduğum tüm erkeklerden çok farklıydı. Liam tembel ve bencildi; ondan beri herkes çekingen ve uyumluydu, yönetimi benim ele almama ve her bakımdan kontrol etmeme izin verirlerdi.

Alexei'nin bu tavrının bende işe yaramasından nefret ediyordum. Hiçbir şeyin bununla kıyaslanamayacak olmasından nefret ediyordum.

Zalim ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. "İyi kız. Ne kadar iyi bir eşsin."

Zevkle dolup taştım. Dudaklarım aralandı, saç derim Alexei'nin tutuşundan karıncalandı ve boşluğa kenetlenerek şiddetle boşalırken sıcaklık dalgaları bedenimi kapladı. Düşüncelerim silindi, tüm bedenim gerildi ve sinirlerim birbirinden ayrılırken dalgayı sağ salim atlattım; tüm bu sürede gözlerimi Alexei'ninkilerden ayırmadım. Onun için zirveye ulaşmamı izlerken bakışları keskinleşti; içinde bu kadar ateşli bulmamam gereken bir sahiplenicilik parladı.

Ben daha fazla dayanamayacağımı düşünürken "Biraz daha uzat," dedi ve onun söylediğini yapma arzum tiksindiriciydi. "Benim için."

Bana dayadığı oyuncak vızıldarken tiz, çaresiz bir sesle sızlandım; kendimden geriye kalan son parçalara tutunuyordum, çok geçmeden Alexei onu bir kenara attı ve yatağa yığıldım. Güçbela göğsümü şişiren bir nefes alabilmişken beni sertçe, tüketen bir biçimde öptü. Öpücük yavaşladı, nazik ve yumuşak bir hâl aldı; böyle öpüşmememiz gerektiğini umursayacak kadar beyin hücrem kalmamıştı. Muhtemelen bunların hiçbirini yapmamalıydık.

Ağzını benimkinden ayırarak bana çözemediğim bir ifadeyle baktı.

"Netleştirmek adına, bu akşamki antrenmanla ilgili kızgın değilsin."

Kahkahalara boğuldum ve Alexei yüzünü boynuma gömerken sırıtışını yakaladım. Orgazm beynimde bir şeyi gevşetmişti. Biz böyle şakalaşmazdık. Belki hepsi Alexei'nin bilinçaltının uydurduğu bir versiyonuyla yaşadığım acayip bir rüyaydı.

"Mükemmel, Cehennem Ateşi," dedi saçlarıma ve göğsüm şişti. "Bu... Sanırım ben öldüm."

"Sevindim."

"Ölmeme mi?"

Güldüm. "Hayır. Bundan keyif almana sevindim. Ve bu akşamki antrenmanı organize ettiğin için teşekkür ederim."

Gözlerimi incelemek için geri çekilip kaşlarını çattı. "Yapmamın sebebi bunu istemem değildi."

"Biliyorum," diye çabucak ekledim. "Bunun için yapmadığını biliyorum."

Alexei'nin bencil olmayan niyetini bilmek, bunu yapma isteğimi daha da artırmıştı.

"Bunun bir alışveriş olmasını istemiyorum." Alexei gözlerini benimkilerden ayırmadan yutkundu. "İstemediğin hiçbir şeyi yapma."

Avucumu onun ağzına bastırdım. Evet, bu akşam oyunu kaybetmiştim ama yenilginin ödülleri vardı ve Alexei'nin bunu bildiğinden emin olma arzum beni ele geçirdi. "İstedim. Gerçekten."

Alexei bir nefes verirken yüzümü inceledi ve garip bir şekilde hızlanan nabzım düzensizdi. *Fazla samimi*, diye fısıldadı ikaz sesi.

Kendi yatağıma dönmeliydim. Ayağa kalkmaya yeltendim ama Alexei kolunu bana dolayıp beni göğsüne çekti.

"Hayır."

"Bu akşam uykumda hareket etmeyeceğim." Bir kırılganlık akınıyla sarsıldım ve Alexei yüzümü göremediği için memnundum. Uyurgezerliğimin nedenini *biliyordu* ve bu akşam maç yoktu. Alexei yaralanmamıştı, dolayısıyla rahat uyuyacaktım.

"Riske atmamalıyız." Omzumu dişleriyle sıyırdı. "Burada olursan daha iyi hissederim."

Kalbimin nasıl teklediğine aldırmadım. "Sadece sabah seks yapmak istiyorsun."

Alexei beni umursamıyordu. Bunun bir anlamı yoktu.

"Sabah seks yapmak istiyorum." Ağzı tenimde kıvrıldı. "Ama ayrıca burada olursan daha iyi hissederim."

"Gerçekten rica mı ediyorsun? Büyük, kötü fedaiye ne oldu? Yatağımdan kurtulacağını söyledin. Hâlâ burada olmasına şaşırdım."

Alexei tereddüt etti. "Kendisinin fikrini almadan karımla ilgili kararlar vermemeye çalışıyorum."

Sıcak bir heyecan bedenimi sararken derin bir nefes aldım. Alexei bunu yapıyordu çünkü... bilmiyordum. O orgazmdan sonra sebepleri düşünmekte zorlanıyordum. "Peki."

"Teşekkür ederim," dedi, sanki ona bir iyilik yapıyormuşum gibi.

Yorganı üzerimize çekti, beni sıcak gövdesine bastırdı ve saniyeler içinde sızdım.

70. BÖLÜM
GEORGIA

BİRKAÇ SABAH SONRA işe gittiğimde, küçük bir saksı bitkisi çalışma masamda duruyordu. Zarif taçyapraklı çiçekler güzel bir açık pembe renkteydi.

Amber çiçekleri: Zarif güzellik. Büyük bir heyecan bedenime yayıldı, bitkiye gülümserken nefes almamı zorlaştırdı.

Ben bitki uzmanı değildim ve bu bitki bir hafta içinde ölecekti ama bunu umursamıyorum. Ona bayılmıştım.

Alexei'ye âşık olmaya başlamıyordum; ben sadece hediyeleri ve şımartılmayı seviyordum. Onu futbol antrenmanını buz pistine taşıdıktan sonra kaçamak yaptığımız geceden beri görmemiştim. Ertesi sabah uyandığımda gitmişti.

Antrenman için ayrılmam gerekiyor ve seni uyandırmak istemedim, diye mesaj atmıştı. *Şeytanın gazabına uğramak için fazla erkendi.*

İyi çocuk, diye mesajla karşılık vermiştim ve hayal kırıklığını yok saymıştım.

O akşam futboldan eve geç dönmüştüm. Yatak odasının ışığı açıktı ve Alexei yatak başlığına yaslanmış derin uykudaydı. Korkak küçük bir tavuk gibi kendi yatağımda uyumuştum.

Parmak uçlarımın arasında yumuşak pembe taçyapraklarını okşadım. "Onu sulayacağım," dedi Alexei kapı aralığından, cama yaslanmıştı.

Budala gülümsememi daha doğal bir ifadeye dönüştürdüm. "Çok güzel. Teşekkür ederim."

Şapşal küçük kalbim onun, *güzel olan sensin*, gibi bir şey söylemesini umdu ama Alexei sadece bana o şefkatli bakışla bakmayı sürdürdü.

"Ve futbol antrenmanı için teşekkür ederim..."

İç geçirdi.

"... kesinlikle mecbur değildin..."

Uzun adımlarla yaklaştı ve beni öptü. Kirli sakalı yüzümü sıyırdı, kokusu hızla burnuma doldu ve sıcak eli ensemi sardı. Ne söylediğimi unuttum. Ancak ellerim onun göğsündeydi. Tişörtü şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak şeydi. Aylar önce Darcy ve Hayden'ın nişan partisinde giydiğinin aynısıydı.

Gözlerimi incelemek için geri çekildi. "Bana teşekkür etmeyi bırak."

Ona ne için teşekkür ettiğimi bile hatırlamıyordum. Gözlerime baktı ve bakışının yoğunluğu mideme bir heyecan gönderdi. Ben otururken göz seviyeme gelmek için çömeldi. Ellerini sağlam ama nazik bir biçimde üst kollarıma koydu.

"Eve geldiğinde uyuyorsam," dedi ensemi karıncalandıran alçak bir sesle, "beni uyandır."

Yutkundum. "Dinlenmen gerekiyor. Sen çok yaşlısın."

Bakışları keskinleşti. Bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu ama fikrini değiştirip bir nefes verdi. "O hâlde beni uyandırma. Ama kendi yatağına gitme. Artık gitme."

Midem tuhaf bir takla attı.

"Ondan bugün kurtulacağım."

İtiraz etmeliydim. Ona cehenneme kadar yolun var demeliydim. Önceden böyle yapardım.

"Tamam," dedim bunun yerine, karasevdalı bir ahmak gibi. "Peki."

"Peki."

Ağzı seğirdi ve dudaklarıma bir başka hızlı öpücük kondurduktan sonra doğruldu, çalışma masamın kenarına oturdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

Yine bakışlarım tişörtüne indi. Onu çalarsam, farkına varır mıydı? Alexei gibi koktuğuna emindim.

"O bakış ne?"

"Tişörtün." Yutkundum. Kendini toplarla, Georgia. "Yumuşak."

"Tişörtümü beğendin mi?" Bir kaşını kaldırdı, yüzümde her ne gördüyse onu eğlendirmişti.

Söyleyecek umursamaz ve zekice bir şey düşünmeye çalışırken gözlerim Alexei odama girdiğinde masama koyduğu anahtarlara takıldı.

"O nedir?"

İstifini bozmadan ona göz attı. "Bir anahtarlık, Cehennem Ateşi."

Kristal mi? Onların ahmakça olduğunu söylemişti. Benimki yüzünden benimle alay etmişti. "Ne, sana özel güçler verdiğine falan mı inanıyorsun?"

Söylediğini ona iade etmemle Alexei'nin ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. "Onu gördüğümde aklıma sen geldin."

Aman Tanrım. Hayır. Hayırhayırhayır. Böyle şeyler söyleyemezdi.

"Bu kristali gördüğünde aklına ben mi geldim?"

Başıyla onayladı.

Lanet olsun. Tatlı Alexei'yle başa çıkamazdım. Yapamazdım.

Gergin bir nefes aldım. "Sana söylemem gereken berbat bir şey var. Bundan hoşlanmayacaksın."

Kaşım kaldırdı.

"O kristali sırf seni sinir etmek için satın aldım."

Ofladı. "İşe yaradı."

"Biliyorum. Seni gıcık etmekte çok, çok iyiyim."

Ağzı tekrar kıvrıldı, gözleri sıcaktı ve bir heyecan hissettim. Bu oyunu anlamıyordum. Kuralları bilmiyordum.

Alexei hızla gözlerini kaçırarak masaya odaklandı. "Cumartesi boş musun?"

Düşünerek gözlerimi kıstım. "Evet. Neden?"

"Herkesi akşam yemeği için eve davet etmeliyiz."

Ona dikkatle baktım. Bakışlarıma aynı şekilde karşılık verdi. "*Sen* insanları eve davet etmek istiyorsun."

"Tabii."

"İki buçuk aydır seninle yaşıyorum ve bir kez bile misafir ağırlamadın. Ebeveynlerin sayılmaz."

Bana gözlerini kısarak baktı ama ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. Sinirlenmek istediği hâlde eğleniyormuş ve keyfi yerindeymiş gibi bakmasını çok seviyordum.

"Kaç kişiyi davet etmeyi düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "On? Yirmi? Emin değilim."

"On veya *yirmi* mi?" Gözlerim yuvalarından fırladı. "Alexei, çok fazla uğraşmak gerekecek. Bir ikram şirketiyle anlaşmalısın. Ya da yardımlaşmalı davet tarzında, herkes bir yemek getirmeli."

"Her şeyi ben yapacağım," diye ekledi, yüz ifademde her ne gördüyse harekete geçti. "Tüm yemeği ben üstleneceğim, ben pişireceğim, ben temizlik yapacağım. Senin orada olman hoş olur ve her zamanki tavrını sergilemen..." Bir elini tarafsızca bana salladı. "Biliyorsun."

"Hangi tavrımı?"

"Gülümsemen. Eğlenmen. Herkesi büyülemen."

"Sence ben büyüleyici miyim?" Gülümsüyordum.

"Benden fazla, orası kesin."

"Aman Tanrım." Moralim yükseldi. "Kaç kişiye kristali yalatma fırsatı bulacağımı düşünsene."

Dehşete düşmüş bir tepki verdi. "İğrenç. Doktorluk yetkin elinden alınmalı."

Kahkaham yüksek sesli ve cüretkârdı; Alexei'nin gözlerinde sıcak bir duygu belirdi. "O kristali yaladığını itiraf et, Alexei. Senin evine taşındığımdan beri şansının yaver gittiğini sence fark etmedim mi?"

Alexei cevap vermedi, sadece yutkundu ve beni izledi, ağzı benimki gibi kıvrılmaya başlarken koyu renkli gözleri keyifle bende geziyordu.

Kalbim göğsümde hopladı. O gerçekten yakışıklıydı.

Tırnaklarıma baktım. "Orada olacağım ve enfes, büyüleyici kişiliğimi sergileyeceğim. Fakat insanları taşı yalamaya zorlamayacağıma söz veremem."

O akşam işten eve geldiğimde akşam yemeği saatini hayli geçmişti. Buzdolabında makarna dolu bir saklama kabı ve üzerine iliştirilmiş bir not vardı. *Onu ye*, yazıyordu sıkışık, derme çatma bir el yazısıyla. Bar tezgâhına oturdum, baharatlı domates soslu

makarnayı silip süpürürken telefonumda e-postalarıma cevap veriyordum ve sessiz evde herhangi bir gürültü duymak için kulak kesilmiştim. Yemeğimi çabucak bitirirken Alexei'nin harika bir aşçı olduğunu fark ettim. Sonrasında oturma odasında –görünüşe göre artık burayı *kendi* odaları belirlemişlerdi– birkaç dakika tavşanlarla oynadım ve daha fazla erteleyemeyince üst katın yolunu tuttum.

Yatağım odamda değildi. Sürpriz olmamıştı, yine de kalbim takla attı.

Alexei'nin odasında ışık açıktı ama o uyuyordu; göğsü kalkıp inerken yüzünde huzurlu, rahat bir ifade vardı. E-okuyucusu yatay biçimde çıplak göğsündeydi. Alyansı loş ışıkta parmağında parıldıyordu.

Kendi elime, zamanla hoşuma gitmeye başlayan çirkin yüzüğe baktım. Artık paylaştığımız yatakta uyuyan kocamı seyretmem son derece *evliliği benimsemiş* bir davranıştı.

Soyundum, odamdan aldığım dantelli geceliği giydim ve yatakta Alexei'nin yanına uzandım. Geceliği o satın almıştı, eminim sabah uyandığında onu giydiğimi görmek hoşuna gidecekti. Hâlâ uykudayken içgüdüsel olarak bir kolunu bana doladı.

"Georgia?"

"Geldim," dedim usulca, uzanıp ışığı kapattım ve Alexei gevşeyerek beni kendine çekti.

Orada karanlıkta yatarken Alexei'nin kalbi sırtımda güm güm atıyordu; sıcaklığı ve kokusu beni kuşatıyordu.

Ne yaptığımızı bilmiyordum. Bunların herhangi birinin ne anlama geldiğini artık bilmiyordum. Biz boşanacaktık. İkimiz de evlilik için uygun insanlar değildik. Fakat ilişkimiz mesafeli değildi. Yaptığımız bu *şey*, hızla bir anlaşmadan fazlasına dönüşüyordu.

Yine de kendimi alıkoyamazdım.

71. BÖLÜM
GEORGIA

CUMARTESİ UYANDIĞIMDA Alexei komodinime bir kahve koyuyordu. Sabah ışığında ona gözlerimi kısarak baktım, giydiği koyu yeşil tişörtle ve şu sportif eşofman altıyla çok iyi görünüyordu.

"Kahveni iç, aslanbaş. Bugün yoğun bir gün."

"Çok fazla kıyafet giyiyorsun."

Gözleri karardı, yatakta beni süzdükten sonra sabırsızlıkla iç geçirdi.

"Yapamam. Çok işim var ve bir şeye başlarsak, insanlar ön kapıyı çalmaya başladığında hâlâ burada oluruz. Zaten bir saat sonra bir masaj randevun var." Yatağı toplamaya başladı.

Tanrım, böyle otoriter olmasını seviyordum. "Hey, ben hâlâ içindeyken yatağı toplamasan, olur mu?" Gülüyordum. "Ayrıca sen neden bahsediyorsun?"

"Jordan'ın sevdiğini söylediği yerde senin adına rezervasyon yaptım. Tadını çıkarmak için tüm sabah vaktin var." Düşünürken gözlerini kıstı. "Japon baş bir şeyi?"

Dikleşirken nefesimi hızla içime çektim. "Japon baş spası?"

"Evet. O."

"Aman Tanrım." Bunu denemeyi gerçekten istiyordum. Anlaşılan saçlarınızı yumuşacık ve parlak yapıyordu. "Bekle. Evden ayrılamam. Sana yardım edeceğim."

"Sana her şeyi halledeceğimi söyledim." Onun satın aldıklarından biri olan geceliğimin yakasına ters ters baktı. "Fazla dikkat dağıtıcısın, Georgia. Özellikle o geceliği giydiğinde."

"*Taşı yala*," diye o akşam hepimiz tezahürat ederken Alexei elleri kalçalarında, isyankâr bir tavırla dik dik bakıyordu.

Herkes buradaydı: Rory, Hazel, Darcy, Hayden, Jamie, Pippa, Luca, diğer oyunculardan birkaç kişi daha. Çalışmadığı akşamlarını yalnız başına geçirmeyi tercih eden, içedönük biri olan Jordan bile çıkagelmişti.

"Lanet olası şeyi yalamayacağım..."

"*Taşı yala*," diye tezahürat etmeye devam ettik. "*Taşı yala.*"

Göz göze geldik ve ona *ee?* diyen bir bakış attım; Alexei bıkkınlıkla gözlerini devirdi ama gülümsemek istiyormuş gibi görünüyordu.

"Hepimiz onu yaladık," dedim ona, tüm arkadaşlarımız sıntıyordu. "Senin sıran. Yapmazsan kötü şans getirir. Bir cadı seni lanetler."

"Peki," diye tersledikten sonra eğildi ve dilini kristalin ucuna değdirdi.

Herkes bağırarak, alkışlayarak ve gülerek evi neşeli seslerle doldurdu. Luca bir fotoğraf çekti.

"Mutlu musun?" diye sorarken Alexei yanıma geldi ve beni kendine çekti; akşam yemeği için yemek odasına gidiyorduk.

Yüzümü boynuna gömüp gülümsedim. "Aşırı miktarda."

"Yemek harika, Volkov." Hayden birasını kocama kaldırdı; hepimiz yemek odasında oturuyorduk.

Buraya taşındığımdan beri ilk kez yemek odasının kullanıldığını görüyordum. Masanın etrafında misafirlerimiz Alexei'nin bize yaptığı İtalyan yemeğini –Caprese salatası, domates soslu buharda pişmiş deniz tarakları ve midyeler, nefis bir kara lahanalı Sezar salatası ve kalamar mürekkebiyle yapılmış deniz mahsullü makarna– koro hâlinde övdü.

Kocam boğazını temizleyerek başını eğdi. "Sonunda herkesi ağırlamak güzel."

Kilerden getirdiği şarap şişelerinden birine uzandı ve kadehimi tazeledi. Yüzümün ısınmasının sebebinin, Alexei'nin hatırlayamadığım kadar çok kez kadehimi tazelemesi mi yoksa arkadaşlarımızı ağırlamanın gerçekten keyifli olması mı olduğunu bilmiyordum...

Arkadaşlarımız mı? Bu şüpheli ölçüde çiftlere özgüydü.

"Böyle yemek pişirmeyi nerede öğrendin?" diye alçak sesle sordum çünkü karısı olarak bunu zaten bilmeliydim. "Ve sakın evde yemeklerin hazırlanmasına yardım ettiğini söyleme. Ergenler böyle yemek pişirmez."

Ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İtalya'da."

Ona gözlerimi dikip baktım.

"Orada bir evim var," diye açıkladı.

Ona bakmaya devam ettim. "Ama ya hokey?"

Yüzünde yine o gülümseme vardı. "Sezon dışında zamanımız oluyor, Cehennem Ateşi ve evin bir spor odası var. Eskiden bekçinin şehirde bir restoranı vardı. Bana tarifler öğretmekten keyif alır."

Daha fazlasını öğrenmeye dair yoğun ihtiyacım beni şaşırttı. O evi kendi gözlerimle görmeye ihtiyacım vardı. "Kafana koyduğun her şeyde bu kadar iyi olman biraz sinir bozucu."

"Aynısını senin için söyleyebilirim." Gözlerime baktı. "Evimizde misafir ağırlamak hoşuma gitti."

Evimiz mi?

Kalbim hopladı. *Hiç başlama*, diye kendimi azarladım. Burası bizim evimiz değildi. Onun eviydi ve boşandığımız zaman, arenanın yakınında bir daire bulacaktım veya belki Jordan ile ben yine birlikte yaşardık.

Taşınma fikriyle hissettiğim hayal kırıklığı göğsümü sızlattı ve sebebi oturma odasının sabah ışığını veya orman havasının taze kokusunu veya dağların huzurlu sakinliğini sevmem değildi.

Alexei'yi özleyecektim.

Midemde sıkı bir düğüm oluştu. Yapmamam gereken tek şey neydi? Bağlanmak. Bunu yeminlerimizde bile söylemiştik.

Bu evlilik sona erdiğinde, seni özlemeyeceğim.

Ninova

Şimdiyse kendimi kaptırmıştım ve duygu beslemeye başlamıştım.

Alexei, Luca ve Rory'yle bir sohbetin ortasındaydı ama endişelerimi sezebiliyormuş gibi uzanıp elimi tuttu, kucağına çekti, parmaklarımla hafifçe oynarken çocuklar Ward'un yapmaya çalıştığı bir transferden söz ediyordu. Alexei'nin hafif, sıcak dokunuşu endişelerimi azaltti, sivri uçlu kenarlar körleşti ve zararsız hâle geldi.

Belki bu yürürdü.

Düşüncemi ortaya çıkar çıkmaz kovarken şokla gözlerimi kırpıştırdım. Belki bu yürür mü? Bu neydi? Birbirimizle geçiniyorduk ama bu gerçek bir evlilik yaşadığımız anlamına gelmezdi.

Bir erkek yemek pişiriyor ve yatakta bana sarılıyordu, bu yüzden pusulam şaşıyordu. Sanki Liam'dan sonra hiçbir şey öğrenmemiştim. Bu tür bir bağlılığa uygun değildim. Birine âşık olduğumda, pusulam şaşıyordu. Kötü kararlar veriyordum. Onun hayatında kendimi kaybediyordum. Onun kariyeri uğruna.

Ona her şeyi veriyordum ve benim elim boş kalıyordu.

"Pekâlâ, hanımlar." Rory geriye yaslanıp kollarını başının arkasında kavuşturdu. "Temizliği bitirdiğinizde gelip işinizi denetleyeceğiz."

Hazel onun midesine bir yumruk atmaya çalıştı ama Rory onun yumruğunu yakaladı, gülerek ona sarıldı.

Hazel onu püskürtmeye çalışırken Rory başının tepesine bir öpücük kondurdu; ikisi de gülümsüyordu. "Biz temizleriz. Siz rahatınıza bakın. Sen de, Alexei. Daha sonra bize aktarmak için dedikoduları öğrenebilirsin."

"Ben sizinle geleceğim." Ayağa kalktı. "Aksi hâlde her şeyi yanlış yere koyarsınız."

"Ben kalacağım," dedi Luca. "Jordan'a eşlik etmeliyim."

Jordan sırıttı. "Kaybol, mankafa."

Luca ona sırıttı; yakışıklı ve küstahtı. Alexei onu mutfağa doğru hafifçe itekleyerek güldürdü. Yirmi iki yaşında şimdiden yürek hoplatan bir erkekti. Futboldaki kızlarım ona kafayı takmıştı. Yaklaşık beş yıl sonra karşı konulmaz olacaktı.

Erkekler mutfağa yöneldiğinde biz kadınlar oturma odasına geçtik, kanepelere yayılarak ve yere otururak ne kadar doyduğumuzdan yakındık.

"Alexei ve Luca çok tatlı bir ekip olmuş," dedi Pippa.

Mutfakta ortalığı temizleyen, konuşan ve aylaklık yapan erkekleri duyabiliyorduk.

"Onu atma," diye talimat verdi Alexei ve gülümsedim.

"Biliyorum. *Abi-kardeş* gibiler." Geçen haftaki maçı hatırladım. "Bence Alexei onunla gurur duyuyor. Ward onları eşleştirmekle iyi yaptı."

Ward'un ismi geçtiğinde Jordan kaskatı kesildi.

"Dedikodu demişken," dedi Hazel Darcy'ye, "dün akşamki basın konferansı nasıldı?"

"Aman Tanrım." Darcy gözlerini devirdi.

Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?"

"Ward'a özel hayatıyla ilgili musallat oldular." Darcy başını iki yana salladı. "Son derece profesyonellikten uzaktı."

"Muhabirleri bilirsin." Hazel sırıttı. "İyi bir hikâye istiyorlar ve Ward'un özel hayatı ilgi çekici. Bunda seksi olmasının katkısı var."

"Çok utandı," dedi Darcy alçak sesle. "Bana kalırsa medyanın ilgisi onu gerçekten rahatsız ediyor."

"Birisiyle görüşüyor mu?" diye sordu Pippa.

"Neden?" Hazel alaycı bir gülümsemeyle sordu. "İlgileniyor musun?"

Pippa biraz utanarak güldü. "Hayır ama o yakışıklı."

"Bana *Survivor*'dan Jeff Probst'u anımsatıyor," diye eklerken Darcy kaşlarını yukarı aşağı oynattı.

Jordan odadan ayrılmak için ayağa kalktı.

Elini yakaladım. "Sen iyi misin?"

"Evet. Sadece gidip tavşanları getireceğim."

Üst kata çıktı. Akşam yemeğinde, masanın etrafında açlık çeken yabani hayvanlar gibi yemek dilenmemeleri için onları odama koymam gerekmişti.

Bir terslik vardı ama bazen Jordan'ı okumak çok zor olurdu. Yine de onu hazır olana kadar açılmaya zorlamamam gerektiğini öğrenmiştim.

"Kimseyle birlikte olduğunu sanmıyorum," dedi Darcy omuz silkerek. "Bence zamanı yoktur. Koçluk yapmıyorsa veya yolculukta değilse, Bea'yla birlikte."

Pippa şarap kadehinin sapıyla oynuyordu. "Sizce ne tür kadınlardan hoşlanır?"

"Kendisinin tam zıddı olanlardan, kuşkusuz," dedim düşünmeden. "Her zaman böyle olur."

Hepsinin bakışı bana döndü.

"Doğru." Hazel'ın ağzı kurnaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sen ve Alexei bu akşam çok samimi görünüyorsunuz."

Bunu söyleme şekline, keskin ve sorgulayan bakışına dayanarak Hazel *biliyordu*. Gözlerimi kıstım. Öyle miydi?

"Neden olmayalım? Biz âşığız." Yüzüm yandı.

"Kes şunu. Bir şeyler döndüğünü biliyoruz." Kendisini ve Pippa'yı işaret etti.

"Neyi... biliyorsunuz?" diye bilgi istedim, kalbim hızla attığı hâlde telaşımı yüzüme yansıtmadım.

"Ayrıntıları bilmiyoruz ama evliliğinizin sahte olduğunu biliyoruz. Ya da," kendinden memnun biçimde sırıttı, "sahte*ydi*."

Bense numara yapmakta iyi bir iş çıkardığımıza inanıyordum. Bakışlarımı Darcy'ye çevirdim ve başını hafifçe iki yana salladı.

"Darcy hiçbir şey söylemedi," diye ekledi Pippa, "ama şimdi gerçekten biliyoruz." Gülümsemesi yumuşadı. "Bize güvenebilirsin. Kimseye söylemeyiz."

"Rory ve benim ilişkimiz böyle başladı," diye ilave etti Hazel alaycı bir bakışla.

Geçen sezonun başını, Hazel'ı bu kadar iyi tanımadığım zamanları düşündüm. Durumu idrak ettiğimde ona bakıp gülümsedim. "Ondan hoşlanmadığın hâlde, bir hafta sonra çıkmaya başlamanız tuhaftı."

"Connor'dan intikam almaya çalışıyordum."

Eski erkek arkadaşı Storm'a yeni transfer olmuştu. Tabii ya. Benim hastamdı ve ona katlanamıyordum. Her kadının ona ilgisi olduğuna inanan, küçümseyici, her şeyi bildiğini zanneden tiplerdendi. Berbat.

Darcy ve ben göz göze geldik. "Onlara güvenebilirsin," dedi.

"Biliyorum." Onlara anlaşmanın kısa bir özetini geçtim. "Hiçbir şey söylemedik çünkü kimsenin başının derde girmesini istemedik. Nasıl anladınız?"

"Başta," Hazel beni inceliyordu, "ilişkilerde senin böyle olduğunu düşündüm. Ketum, ulu orta öpüşüp koklaşmaktan hoşlanmayan, kişisel gizliliğe önem veren biri." Gülümseyerek başını iki yana salladı. "Fakat şimdi farklı davranıyorsun. Bence hiç numara yapmıyorsun."

Kalbim yavaşladı; kendimi savunmasız ve kararsız hissediyordum.

Neyse ki Jordan kollarının altında birer tavşanla oturma odasına döndü.

Hartley kız kardeşleri işaret ettim. "Anlaşmayı biliyorlar."

"Güzel." Ağzı yukarı kıvrıldı, gözleri ışıl ışıldı. "Çünkü odanda bir şey fark ettim." Yüzünü Stefan'ın kürküne gömdü. O ikisi birbirini hep sevmişti. "Bir şeyin *eksikliğini*."

Aman Tanrım. Onunla bu konuda konuşmaya hazır değildim. Tavşanları kendim gidip getirmeliydim.

"Ne?" diye sordu Darcy ve somurtmaya başladım.

"Orada yatak yok." Jordan beni inceledi. Biliyordu. Hem de nasıl biliyordu. "Odanda yatak olmaması garip değil mi, Georgia? Yerde mi uyuyorsun?"

Yüzüm kızardı. Yerde uyumadığımı biliyordu.

"Hayır, yerde uyumuyorum." Ona gözlerimi dikip *kapa çeneni* bakışımı attım.

"Koltukta mı uyuyorsun?" diye sordu yüksek sesle, yüzünde masum bir ifadeyle.

"Hayır." Onu öldürecektim, yine de gülümsüyordum. "Koltukta uyumuyorum."

Darcy heyecanla soluklanırken ellerini kenetledi, gözleri neşeyle ve canlılıkla parlıyordu.

"Yoksa senin uyduğun yer..."

"Alexei'nin yatağında uyuyorum. Mutlu musunuz?"

"Evet," diye haykırdı Darcy, hoplayıp zıplıyordu. "Çok."

"Ben uyurgezerim." Kimseyle göz teması kuramıyordum. "Bu benim güvenliğim için."

Sessizlik oldu, az sonra hepsi kahkahayı bastı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Hazel.

"Ben ciddiyim," diye geveledim, yüzüm güneşten daha sıcaktı. "Ve bu Alexei'nin fikriydi. Pippa, sen bana inanıyorsun, değil mi?" Hartley kız kardeşlerden küçük olanı işaret ettim. "Sen nazik olansın."

"Hey," dedi Hazel ama gülümsüyordu.

"Nazik olan benim sanıyordum," diyen Darcy darılma numarası yaptı.

"Sen ve Pippa eşit ölçüde naziksiniz ama senin bana inanmadığım zaten biliyorum." Pippa'ya baktım. "Fakat sen bana inanıyorsun, değil mi, Pips?"

Dudaklarını birbirine bastırarak bana bakarken yüzünü ekşitti, bakışları anlayışlıydı. "Hayır."

Hazel ve Jordan birbirine gülümsedi. Hazel kollarını bir zombi gibi öne uzatarak odada yürümeye başladı.

"*Alexei*," diye sızlandı alçak sesle, güya bir ruh tarafından ele geçirilmişti ve hepimiz katıla katıla güldük. "*Bebek yapabilmemiz için pantolonunu çıkar.*"

Şarabı Pippa'nın genzine kaçtı. Darcy yere yatmış katıla katıla gülüyordu ve Jordan sadece gülümsüyordu.

Elimde olmadan güldüm. "Ben Frankenstein'ın canavarı değil, uyurgezerim."

"Peki paylaştığınız o yatakta ne yapıyorsunuz?" Jordan bununla çok fazla eğleniyordu. "Sadece uyuyor musunuz?"

"Sen annem misin?" Sesim fazla savunmacıydı. O bile öğrenmek istiyordu.

Gülümseyerek omuz silkti. "Sana sık sık dokunuyor."

"Her fırsatta," diye ekledi Pippa, o da gülümsüyordu.

"Saçlarından gerçekten hoşlanıyor," diye ilave etti Darcy. "Sürekli ona bakıyor. Bir de ayakkabılarına."

"Doğru." Hazel başıyla onayladı. "Onun ayakkabılarına kafayı takmış."

Jordan koyu renkli bir kaşını kaldırdı. "Bu akşam elini tuttu. Taşı senin için yaladı."

"Tamam..."

"O hâlde sonunda sevişiyor musunuz?" diye kışkırttı Hazel. "Bize istediğimiz ayrıntıları anlat."

"Bu konu özel!"

Darcy şaşkın bir şekilde baktı. "Ne zamandan beri bu kadar ağırbaşlısın?"

Ağzım açık kaldı ama gülmeye başladım. "Seni bir canavara çevirmişim. Tamam, peki. Takıldık."

Birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar.

"Kesin şunu." Darcy'nin gözlerini ellerimle örttüm. "Bakışmayı kesin."

Bir kahkaha atarak elimi savuşturdu.

"İyi miydi?" diye sordu Hazel.

"Evet," deyiverdim.

"Nasıl iyiydi?" diye teşvik etti Darcy.

"Beyni eriten türde." Kahretsin. Neden bunu söylemiştim? Artık anlaşmamız bittiğinde ve ben hayal kırıklığına uğradığımda nedenini bileceklerdi.

"Şimdiye kadarki en iyisi mi?" Jordan kurnaz bir gülümseme takındı.

"Evet." Galiba kafamdaki her şeyi söylüyordum. "Şimdiye kadarki en iyisi."

Alçak bir boğaz temizleme sesi bizi durdurdu.

72. BÖLÜM
GEORGIA

ALEXEI OTURMA ODASININ yan tarafında bir şişe şarapla dikilirken anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle bizi izliyordu. Hepimiz ciddileştik. Ne kadarını duymuştu?

"Selam." Boğazımı temizledim. Yüzüm öyle sıcaktı ki muhtemelen çillerim yanıyordu. "Sana nasıl yardım edebiliriz?"

Gözlerinde o tuhaf, kurnaz kıvılcımla gözlerime bakarak yavaşça yürüdü, şarabı sehpaya koyduktan sonra eğildi ve herkesin önünde beni öptü. Birinin nefesini hızla içine çektiğini duydum fakat Alexei nazik ama kararlı ağzıyla, temiz kokusuyla ve başımın arkasındaki eliyle odağımı çaldı.

"Eğleniyor musun?" diye mırıldandı dudaklarıma karşı sanki tüm arkadaşlarım izlemiyormuş ve her kelimeyi dinlemiyormuş gibi.

Başımla onaylarken bakışlarımı onunkilerden ayırmadan gülümsedim.

"Güzel." Dudaklarıma bir başka hızlı öpücük kondurdu ve kalbim takla attı.

Alexei ayrılana kadar oda çok sessiz, çok gergin ve çok durgundu, sonrasında herkes başını bana çevirdi.

"Ne?" Sesim fazla tizdi; Damon'ın kulağıyla oynayarak onu bastırırken kimsenin gözüne bakmıyordum.

"Biri şunu söylesin." Jordan kaşlarını kaldırdı.

Darcy elini kaldırdı. "Ben gönüllüyüm. O seni seviyor."

Yüreğim ağzıma geldi. Gözlerimi Damon'dan ayırmadım. "Hayır, sevmiyor."

"Evet, seviyor." Hazel başını salladı. "Çok seviyor."

"Oylama yapalım," dedi Jordan.

"Hayır." Gözlerim açıldı. "Oylama yok."

Gözlerini Alexei'nin geldiği yöne çevirdi. "Volkov'un Georgia'ya âşık olduğunu düşünen herkes elini kaldırsın."

Ben tavşanıma bakıyordum ama göz ucumla dört elin havaya kalktığını gördüm. Kalbim sevinçle takla attı. Kahretsin.

Jordan uzanıp Stefan'ın patisini kaldırdı. Darcy kıkırdayarak kucağımdaki Damon'ın patisini kaldırdı.

Jordan nazikçe başımın yan tarafını dürttü. "Oybirliğiyle."

"Tamam," Hayden iki çikolatalı tatlı tabağını taşıyarak bir golden retreiver coşkusuyla odaya aceleyle girdi, "tembellik ettiğiniz yeter, hanımlar. İkinci yemek faslı başlamak üzere." Darcy'nin kucağına oturmaya yeltendiğinde Darcy kahkahalara boğularak onu itmeye çalıştı ve diğer erkekler içeri girdi.

"Ben yardım ederim." Hızla ayağa kalktım ve bilmiş bakışlardan uzaklaşma arzusuyla odadan koşarak çıktım.

Mutfakta Alexei'yi daha fazla tatlıyı tabaklara koyarken buldum. Bir bulaşık yığınının beni meşgul etmesini umuyordum ama mutfak pırıl pırıldı.

"Bu nedir?" diye sorarken tezgâha yaslandım, kollarımı göğsümde kavuşturdum. Herkesin ve fesat bakışlarının beni beklediği oturma odasına gitmek istemiyordum, böylece orada kaldım.

"Frambuazlı çikolatalı turta."

Alexei mükemmel dilimleri kesmeye odaklanmıştı. Onunla ilgili diğer her şey gibi yoğun odağı da ateşliydi.

"Az önce neyi fark ettim biliyor musun?" diye sordu bir an sonra, gözleri her dilimin üzerine hafifçe döktüğü frambuaz sosundaydı.

"Neyi?" *Lütfen diğer odada her ne duyduysa, onunla ilgili hiçbir şey söylemesin,* diye dua ettim.

Sıcak bir sataşmayla dolu gözlerini bana çevirdi. "Takım yemeği için senden asla intikam almadığımı."

Pastayı yüzüne bulaştırmıştım. Burnuna kadar. Nabzım hızlandı. "Neden bahsettiğinle ilgili hiçbir fikrim yok."

Başını eğdi, bir yırtıcı gibi gözleri bendeydi ve boğazımdan bir kahkaha yükseldi.

"Pastayı tüm yüzüme bulaştırdığını hatırlamıyor musun?"

"Alexei." Geri gitmeye başladım ve Alexei beni takip etti, gözleri benimkilere kilitlenmişti. "Hayır."

"Adil olan bu." Gözleri eğlenceyle parlıyordu. Ona yakışıyordu.

"Alexei," ellerimi kaldırdım, "ben ciddiyim. Bu elbise ipek."

"Ben zenginim. Sana yenisini alırım."

Gülümsememek için çabalarken yutkundum. "Gülümsüyorum ama bunun sebebi endişeli olmam."

"Güzel." Yüzü vahşi bir ifadeye büründü. Bundan keyif alıyordu, hasta pislik. "Endişelenmelisin."

Tezgâha tosladım. Alexei bir elini arkama dayayarak beni hapsetti.

"Yalvarmaya hazır mısın, Cehennem Ateşi?"

Çaresizce kıkırdamaya başladım. "Asla."

"Belki sadece biraz teşvik edilmeye ihtiyacın vardır." Elini kâseye daldırdı ve ben daha şiddetli gülerken kaçmaya çalışmak için onun kolunu ittim ama bu bir çelik çubuğu hareket ettirme girişimine benziyordu.

Kolunu belime doladı ve ben gülerek çığlık attım; Alexei frambuaz sosunu ağzıma boydan boya bulaştırırken onu uzaklaştırmaya çalışıyordum ama öyle şiddetli gülüyordum ki bunu başarmam zordu.

Alexei ağzımı öpmeye çalışırken "Aman Tanrım, benden uzaklaş," diyerek gülüyordum. "Beni tatlıyla kaplayacaksan en azından sonrasında becermelisin."

Bana bir öpücük verdi ve sırıttı. Kalbim daha önce hiç hissetmediğim biçimde sertçe sarsılıyor, dönüyor ve yalpalıyordu. Alexei'ye baygın ve sersem bir şekilde gülümsedim.

Zihnimin derininde, bunun hayatımın geri kalanında hatırlayacağım şu anlardan biri olduğunu biliyordum. Bir parça çikolatalı pasta gördüğüm her seferinde frambuaz sosuyla kaplı, gülmekten nefes nefese onun mutfağında dikilip sahte kocama baktığımı hatırlayacaktım.

Evli olmayı istemiyordum ama belki Alexei gibi biriyle evlilik kötü olmazdı.

Biri boğazını temizledi ve donakaldık. Herkes mutfağın ağzında durmuş eğlenmenin ve ukalalığın karışımı ifadelerle bizi izliyordu.

"Bir çığlık duyduk," dedi Rory sırıtarak.

Yüzüm kızarmaya başladı. Eteğim külotumun içine sıkışmış vaziyette yakalanmışım gibi hissediyordum. Yüzümü temizlemek için uzaklaşmaya yeltendim ama Alexei beni yakınında tuttu.

"Biz iyiyiz." Kimsenin gözlerine bakamıyordum.

Gidip temizlenmek için izin istediğimde Alexei beni bıraktı ve oturma odasına döndüğümde beni kucağına çekti. Neyse ki Jordan, Darcy, Hazel ve Pippa bana merhamet etti ve *sana söylemiştik* bakışları atmadılar.

73. BÖLÜM
ALEXEI

"KAÇMAYACAĞIM," dedi karım, odama bitişik banyoda makyajını siliyordu.

Kollarımı çıplak göğsümde kavuşturmuş kapı çerçevesine yaslanıyordum, büyülenmiştim. Sabah onun hazırlanmasını izlemiştim ve şimdi yatmak için hazırlanmasını izliyordum.

Bundan hoşlanmıştım. Hepsinden hoşlanmıştım. Sabah ilk olarak gece karışmış saçlarıyla ve uyandırdığım için huysuz kaş çatışıyla onu görmekten hoşlanmıştım. Akşam yemeği için evimizde insanları ağırlamaktan, karım için yemek pişirmekten ve arkadaşlarının ilişkimizle ilgili ona sataşmasına kulak misafiri olmaktan kesinlikle hoşlanmıştım.

Hayatının en iyi seksi mi? Kesinlikle. Gurur duygusu bedenimde titreşti.

"O bakış ne?" Georgia bir kaşını kaldırdı, gözleri siyah boxer'ıma takıldı.

"Sadece bu süreç ilgimi çekiyor."

Düşüncelerim geçen geceye, ona oral seks yapmaya çalıştığımda bana izin vermemesine kaydı. Gözlerindeki ani endişe ve utangaçlık aklımdan çıkmıyordu; bu hisler onun için çok nadirdi.

Bunun tıp okulundan onun kaydını sildiren lanet olası eski nişanlısıyla bir ilgisi vardı.

Dolapta bir şeye, onun banyosundan buraya taşıdığım şişelerden birine uzanmak için parmak uçlarında yükseldi ve gözlerim bacaklarının uzun hattına, kaslı baldırlarına, ipek şortun altında kıçının baştan çıkarıcı kıvrımına ilerledi. Vahşi saçlarını

başının tepesinde toplamıştı. Onun neredeyse başka kimsenin görme fırsatı bulamadığı görüntüsü bedenimi baştan başa uyarıyordu.

Bir anda onu öyle çok istedim ki buna dayanamadım.

Arkasına yaklaştım, ellerimi iki yanından yukarı kaydırdım, dudaklarımı omzunda minik, zarif askının durduğu yere bastırdım. Lastiği özenle saçlarından çekerek yumuşak dalgalar hâlinde omuzlarının çevresine dökülmesini izledim.

"Bitirmedim," dedi ama şişeyi tezgâha koydu, dişlerim yumuşak tenini sıyırırken elleri mermerin kenarını sıkıca tuttu.

"Evet, bitirdin."

Bir çekmece açtım, bir kondom çıkardım ve bunun nereye gittiğini gördüğünde nefesi kesildi. Çoktan sertleşmiş aletimi kıçına dayadım. Bir kez daha nefesi kesildi.

Aynada gözlerimiz buluştu. "Sabırsız pislik."

"Hımm." Ağzım çarpıldı. "Bunu senin için telafi edeceğim."

Onu kendime bastırarak tutarken şortunun önüne uzandığımda parmaklarım ıslak, kaygan sıcaklığı buldu.

"Külot yok."

Georgia'nın meydan okuyan gözleri parladı. "Senin için yapmadım."

Parmak uçlarımı klitorisinin üzerinde döndürdüm ve Georgia'nın gözkapakları düştü. Kahretsin, benim için bu kadar hazır olmasını seviyordum. Bunun beni olduğu kadar onu da etkilemesini seviyordum.

"Evet, yaptın."

Hazırladığı zekice bir yorumu varmış gibi dudaklarını araladı ama parmaklarımı içine soktuğumda gözleri kapandı, sözleri unutuldu.

"Ne söyleyecektin, sevgilim?" İçindeki hassas, kabartılı noktayla ilgilenirken ses tonum ukala ve alaycıydı.

"Ah."

Onu elimle becerirken gözleri kapalı kaldı, vajinası parmaklarımın etrafında ıslak ve dardı. Yanaklarının bir ucundan diğerine uzanan pembelik, boynundan aşağı inip göğsüne yayıldı. Aşırı güzel ve mükemmeldi. Diğer elimle atletine sessizce

Ninova

yanaşarak memesini avuçladım. Parmaklarım meme ucunu çabucak çimdiklediğinde Georgia sızlanmamaya çalışıyormuş gibi dişlerini sıktı.

Bir meydan okuma duygusu beni ele geçirdi ve boxer'ımı aşağı indirerek kondoma uzandım ve onu taktım. Parmaklarımı içinden çıkarmamın etkisiyle Georgia hâlâ afallamış şekilde bakarken şortunu aşağı çektim, Georgia'yı ileri iterek kendimi onun girişine hizaladım ve içine gömüldüm.

Ben kendimi daha derine iterken "Lanet olsun," diye soludu.

Öyle dar ve sıcaktı ki güçbela düşünebiliyordum. Onun birleşmemizin sıkılığına alışmasına izin vermek için ilk hamlelerim yavaş ve sabitti ama benim için ıslak ve hazırdı, elleri lavabo tezgâhında bükülüyor, zorlukla nefes alıyordu. Onu becerirken öne eğildiğini izlemek şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi ve çok geçmeden daha derine gömülürken kalçalarımı kıçına yasladım.

Georgia bir dirseğini tezgâha dayayarak alçak bir iniltisini boğmak için ağzını eliyle örttü.

"Hayır, yapma." Bileğini çekip uzaklaştırdım, diğerini kavrayarak ikisini Georgia'nın sırtının arkasında birleştirdim. "Benden gizlenmeye cüret etme, Georgia." Elimi saçlarının arkasına soktum ve yumuşak tutamlara yapışarak başını yukarıda tuttum, böylece aynada yüz ifadesini görebiliyordum. "Gözlerini aç ve karımı becermemi izle."

Bakışlarımız aynada buluştu –onunkiler dalgın, muhtaç ve arzuyla bulanıklaşmıştı; benimkilerse keskin ve yakıcıydı– ve az kalsın o anda boşalacaktım. Vajinası aletimi sıkıyordu, gözkapakları düşüktü ve omurgamın alt tarafındaki basınç yoğunlaştı.

Bu, yardım gecesindeki nefret seksine benzemiyordu. Çok, çok daha fazlasıydı. Bu kadına, onun zevkine ve zevkiyle ilgili bana güvenine bağımlı olmuştum.

"Böyle olmasını seviyorsun, değil mi, Cehennem Ateşi? Kaba ve sert?"

Dişlerini sıktı. İnatçı yumurcak.

"Bana cevap ver."

"Evet," dedi telaşla ve bir başka sıcaklık titreşimi bedenime yayıldı.

"Sen bunun için yaratıldın. Aletimi almak için yaratıldın."

Başıyla onayladı. Georgia'nın beni ne kadar çok istediğini kabul etmesi, emirlerime uyması, onu kontrol etmeme izin vermesi beni kahrolası bir kral gibi hissettiriyordu. Dudaklarımı kulağına dayadım, hâlâ saçlarını, bileklerini sıkıca tutuyordum.

"Bileklerini serbest bırakırsam," diye mırıldandım onu becerirken, "iyi bir eş olacağına ve ellerini sırtının arkasında tutacağına güvenebilir miyim?"

İtiraz etmek istiyormuş gibi göründüğü için boynuna bir öpücük kondurdum.

"Buna değecek," diye ekledim ve alaycı bir kahkaha attım.

"Peki."

"İyi kız."

Yutkundu ve aletimin etrafında tekrar kasıldı. Parmaklarımı bacaklarının arasındaki ıslaklığa kaydırdığımda boğuk bir sesle inledi. Klitorisine birkaç dar, kararlı daire çizdim ve Georgia hazine gibi sakladığım hırıltılı sızlanmalarla zirveye ulaştı. Kasları beni sıkıştırarak ve etrafımda titreşerek kasılmaya başladı; onu sertçe becerirken ellerimi kalçalarına götürüp onları sabitledim.

Bu zeki, geveze kadını çaresizce titreyerek altüst olmuş bir hâle sokmak beni tutuşturdu. Kasıklarımdaki baskı sertti, sıcaklık bedenimde kükrerken duyularımı paramparça etti. Düşünemiyordum, nefes alamıyordum; sadece Georgia'yı kendime sımsıkı yapıştırarak kondoma boşalırken DNA'm yeniden düzenleniyormuş gibi hissediyordum. Onun içine boşalırken aramızda hiçbir engel olmamasını diliyordum.

Ona gerçekten karım diyebilmeyi diliyorum.

Son düşüncem artık endişe verici bile değildi. Çok yol almıştım. Georgia'nın henüz hazır olmaması umurumda değildi. Sabırlı olacaktım. Karım hazır olana kadar bekleyecektim.

Aynada göz göze bakarak soluklandık. Georgia'nın yüzü hâlâ kırmızıydı, göğsü hızla inip kalkıyordu. Saçları dağınıktı. Hâlâ onun içindeydim, henüz ayrılmaya hazır değilim.

"Güzel görünüyorsun."

Sessiz bir kahkaha attı. Temizlenip yatağa yattığımızda ona döndüm. Saçları yastıklara dökülüyordu, altın tutamlar

Ninova

komodinimdeki lambanın loş ışığında parıldıyordu. Yanaklarında hâlâ güzel pembe bir parlaklık vardı. Kaşlarının arasında bir çatıklıkla gözlerini tavana dikmişti.

"Fazla mı serttim?"

"Biraz." Bakışları bana kaydı, gözlerinde utangaçlık ve azıcık yaramazlık vardı. "Ama umursamadım."

"Beynini erittim mi?"

"Bu kadar yeter." Yataktan kalkmaya yeltendi, yüzü utançla kızarmıştı. "Kanepede uyuyacağım."

Onu yakaladım, kollarımın arasına alıp kendime çekerek hapsettim. "Tabii uyursun." Parmaklarımla çenesini kaldırdım, böylece göz göze geldik. "Hey." Dudaklarını yumuşak bir şekilde öptüm. "Benim hayatımın da en iyi seksi."

Ben bakışlarını araştırırken Georgia yutkundu.

Göğsümde büyüyen basınç öyle çok genişliyor ve tüketiyordu ki onun gözlerine bakarken güçlükle nefes alıyordum. O Georgia, diye fark ettim. Belki uzun zamandır Georgia'ydı. Ona beslediğim yoğun duygular belki asla nefret değildi. Belki tam tersiydi.

"Biz ne yapıyoruz, Georgia?"

"Bilmiyorum."

"Bence biliyorsun." Fakat onun bunu söylemesini istiyordum. Onun bana güvenmesini istiyordum. Yine de onun sınırlarını zorlamadan edemiyordum. "Senden hoşlanıyorum."

Kaşlarını çattı. Oturdu ve bedeni katılaştı. "Ne?"

"Senden hoşlanıyorum," diye yavaşça tekrar ettim. Ağzımın kenarının yukarı kıvrıldığını hissedebiliyordum.

Tedirgin ve gergin bir şekilde güldü. "Eh, *ciddi anlamda* değildir."

Başımla onayladım. Georgia kafayı yiyordu ama aşırı tatlıydı. "Ciddi anlamda. Senden ciddi anlamda hoşlanıyorum."

"Ama demiştik ki..."

"Ne dediğimizi biliyorum. Ne konuda anlaştığımızı biliyorum. Yine de senden hoşlanıyorum."

Her şeyi böyle açık ve net söylemek özgürleştiriciydi. Ya da çoğunu söylemek.

"*Bunu* kim *söylüyor*?" diye sordu. "Bu ne tür bir oyun, Alexei?"

Gülme, dedim kendime. Gülmem onu gerçekten kızdırırdı. Gerçi bu eğlenceli olabilirdi.

"Bana öyle bakma." Sesi tizdi ve gerçekten gülmeye başladım.

"Nasıl?"

"Tatlıymışım falan gibi."

"Tatlısın. Az önce saçlarını çektim, seni tezgâha eğip kendime çektim... ama seni kaçmaya iten şey *bu* muydu?"

Burnundan derin bir nefes aldı, kollarını midesinin üzerinde kavuşturdu. "Sen benden nefret ediyorsun."

Ondan sahiden hiç nefret etmiş miydim? Yoksa onu becermeyi fena hâlde istememden mi nefret etmiştim? Onu ne kadar çok düşündüğümden mi nefret etmiştim?

Artık bilmiyordum. Sadece onunla yatakta böyle didişmekten hoşlanıyordum.

"Senden nefret ediyorum," diye yalan söyledim. Ona uzanıp göğsüme çektim, ışığı kapattım, yorganı etrafımıza sardım, "ama yine de tatlı olduğunu düşünüyorum. Ve yine de senden hoşlanıyorum."

Ninova

74. BÖLÜM
GEORGIA

BİR HAFTA SONRA Alexei uçakta oturduğum sırada belirdi, çantasını tepedeki dolaba kaldırdı. Gözlerim gösterişli kollarına, hareketiyle bükülen kaslarına takıldı.

"Merhaba," dedim mesafeli ve umursamaz bir tavırla ve işime geri döndüm.

Korkak, diye fısıldadı beynim.

"Günaydın, Cehennem Ateşi." Yanıma oturdu, iri bedeni saçma bir şekilde çok yer kaplıyordu. Dizi benimkine çarptı.

İşime odaklandım. Alexei bana bakmıyordu ama ilgisini hissedebiliyordum.

"Öpüşmek ister misin?" diye sordu ve elimde olmadan güldüm.

"Çalışıyorum, seni hayvan."

Onun komik olmaması gerekiyordu. Onun iyi bir aşçı olmaması, bana bir şeyler satın almaması ve *senden hoşlanıyorum* veya *tatlısın* gibi güzel şeyler söylememesi gerekiyordu.

"Sanırım kullanman gereken ifade *canavardı*."

Darcy'ye takım yemeğinde onun yatakta bir canavar olduğunu söylemem yıllar önceymiş gibi geliyordu. Haklı olmanın ironisine gülümsememeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

Dizi tekrar benimkine çarptı. "Çiçekleri aldın mı?"

"Evet." *Sarı laleler: Gülüşün güneş ışığına benziyor.* "Teşekkür ederim."

Kitaba öyle çok göz gezdirmiştim ki tamamını ezberlemiştim.

Kalbim sinir bozucu bir şekilde güm güm atıyordu. Alexei benden hoşlanıyordu. Artık kendime onun sadece evliliğimizi

gerçek göstermeye çalıştığını söylememin bahanesi, mantıklı bir yolu yoktu. Dahası Liam'a hiçbir şekilde benzemiyordu. Ödül yemeğinde beni ve başarılarımı övmüştü. Güvenliğimden endişe ediyordu.

Onun yaralandığını gördüğümde hasta hissediyordum ve uyurgezerliğim tetiklendiğinde onun yatağına gidiyordum. Duygularımdan gizlenmem mümkün değildi; gözlerini dikmiş bana meydan okuyorlardı.

Ben de Alexei'den hoşlanıyordum. İlişkimizin sona ermesini istemiyordum. Sızlayan kalbim kırılgan ve savunmasızdı. Bu kez farklı olabilirdi ama bu ihtimal beni daha da fazla korkutuyordu.

Kendimi tekrar kaybedemezdim. Bu iş bittiğinde küçük düşmüş ve bomboş hâlde kalamazdım.

Tıpkı arkadaşlarımızı ağırladığımız akşam yemeğinde yaptığı gibi elimi tutup kucağına çekti; sade alyansımla oynuyor, kendininkiyle tokuşturarak beni gülümsetiyor, endişelerimin hacmini azaltıyordu.

Belki sadece çenemi kapatmalıydım. Belki sadece endişelerimi yok saymalıydım. Belki sadece bir risk almalıydım.

Belki sadece Alexei'yle evli olmanın tadını çıkarmalıydım.

Ninova

75. BÖLÜM
ALEXEI

O AKŞAM bir başka oyuncu değişimiyle Walker ve ben buz pistine çıktığımızda kanım kulaklarımda pompalanıyordu.

Saniyeler içinde Walker pakı çaldı, sahanın diğer ucuna taşıyarak hücum oyuncularına pas verdi. Şimşek gibi hızlıydı, çok uyanıktı. Kanım uğulduyordu ve nefesimi tuttum. İşte başlıyorduk. Hem de *nasıl* başlıyorduk.

Pak Walker'a geldi. Geriye doğru kayarak kendine alan açtı. Bir oyuncu hızla ilerledi ama bir anda Walker sağa gitti ve oyuncu yüzüstü buza devrilerek kaydı. Çaylak öyle çevikti ki diğer herkes onun yanında hantal filler gibi kalıyordu.

Walker pakı kalenin alt köşesine fırlattı; isabet etti. Deplasman maçı olduğundan kalabalıktan bir kükreme duyulmadı ama biz golü kutlarken az sayıdaki Vancouver taraftarı sevinçle bağırdı.

"İyi hissettiriyor, değil mi?" dedim Walker'a.

"Uçmak gibi." Sırıttı, ardından eldivenlerini yedek kulübesindeki oyuncularınkine vurmak için kayarak uzaklaştı.

Fakat buz pistinde olduğumuz sonraki seferde çaylak bir oyunu bozmak üzereyken diğer takımın savunma oyuncusu onu kuraldışı biçimde engelledi.

Hakem düdük çalarken korumacı bir hiddet göğsümde ateşlendi. İki dakikalık bir penaltı cezasıydı.

Birkaç saniye sonra bu tekrar yaşandı. Çaylak tahtalara çarptı. Bez bebek gibi sekti ve bir mide bulantısı dalgasıyla sarsıldım. Diğer takımın taraftarları bile camın arkasında yüzlerini buruşturdu.

"İyi misin?" diye sordum ona sonrasında ve başıyla onayladı.

"İyiyim. Oynayalım."

Hepimiz hakeme baktık.

Ceza yoktu. Kanım kulaklarımda uğulduyordu.

"Çaylağı oyundan çıkarmaya çalışıyorlar," diye mırıldandı Owens bize.

Bazen bu Miller'ın başına gelirdi. Onun ne yapabildiğini görürlerdi ve oynayamaması için yaralanmasını isterlerdi.

"Sen iyi misin?" diye sordu Miller bana, gözlerinde bir kuşkuyla.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Bu kısmından nefret ediyordum ama hiçbir şey yapmadan çaylağın hırpalanmasını izleyemezdim.

Korumacı bir öfke hızla içimden geçti. Benim gözetimimde olmazdı. Benim adamlarımdan birine olmazdı.

Bakışlarımı yedek kulübesinin arkasında Georgia'nın oturduğu, maçı izleyip akşam yemeğini yediği salona çevirdim. Midemde kıvrılan tereddüt, çaylağı koruma ihtiyacımla savaşıyordu. Georgia bundan hoşlanmayacaktı.

Miller'a bir baş onayı verdim. "İyiyim. Gidip bunu halledelim."

Bir oyun başlangıcı için sıralandığımızda Walker'a vuran oyuncuyu buldum ve ona gülümsedim. Bu, Georgia gülümsememem değildi. Bu, *seni mahvedeceğim* gülümsememdi. Soğuk, hesapçı ve zalim. Walker'ın nasıl bez bebek gibi tahtalara savrulduğunu aklımdan geçirdim ve adrenalin kan akışıma saldırdı.

Fırsatımı bekliyordum.

Pak sahaya indi, maç yeniden başladı ama sıradaki düdükten önce yan tarafımdan bir darbe alarak tahtalara çarptım ve acı omzumla yüzümü kavurdu.

76. BÖLÜM
GEORGIA

ALEXEI'NIN bir darbe almasını izledim. Omzunun yerinden çıkmasını izledim. Koruma ekipmanına rağmen omzunun öyle hareket etmemesi gerekirdi.

Benim omzum yerinden çıkmışçasına mide bulantısı ve acı bedenimi sardı ve farkına varmadan revire ulaşmak için insanları yararak ilerliyordum.

Antrenörlerden biri yoluma çıktı. "Dr. Greene, belki buna diğer takımın doktoru bakmalı..."

"O benim kocam," dedim sertçe, daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunlukla, kalbim güm güm atıyordu ve mecbur kalırsam adamın yüzünü tırmalamaya hazırdım. Galiba bağırıyordum. "Kahrolası, çekil yolumdan!"

Adam avuçlarını kaldırarak uzaklaştı. "Tanrım."

Başka bir antrenör Alexei'nin revire girmesine yardım ediyordu ve kalbim öyle şiddetli çarpıyordu ki dağılabilirdi. Alexei'nin tahtalara çarptığı yerde kaşı kanıyordu.

"Muayene masasına, Jason," diyerek onları yönlendirdim.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı Alexei bana. "O kadar kötü değil."

Cevap vermedim. Alexei iyi değildi. Durumu *kötüydü*. Köprücükkemiklerini bir arada tutan çelik plakayı bükmüş veya kırmış olabilirdi. Yeni bir beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirdi. İyileşme sürecinde bile oynaması gerekecekti. Bu adamlar sezon bitimine kadar ihtiyaçları olan zamanı dinlenmeye ayırmayı göze alamazdı.

Çantamı karıştırırken ellerim titriyordu. Şişme ve ağrı başlamadan önce ağrı kesicilere ihtiyacı olacaktı.

"Dr. Greene." Tate kapıda belirdi. Periyot bitmiş olmalıydı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Odaklanma modunda olmalıydım ve bu adamı önemsemiyormuşum gibi duygularımı kenara bırakmalıydım. Fakat yapamıyordum. Burnumdan derin bir nefes aldım ve onu yavaşça verdim.

"Denetlemesi için diğer takımın doktorunu çağırır mısın?" diye rica ettim Tate'e. "Benim için bu bir çıkar çalışması. Ayrıca omzunu yerine geri yerleştirmek için yardıma ihtiyacım olacak."

Az sonra benim yaşlarımda bir kadın olan Dr. Cheung'le döndü. Birlikte Alexei'nin formasını ve koruyucu ekipmanını çıkardık; onun o koruyucu ekipmanı on yıldan uzun süredir kullandığıyla ilgili yakınmasına aldırmadık.

"Şu oyuncu maçtan atıldı," dedi Tate kapıdan.

"Güzel," dedim sertçe, kimseyi kandıramayacak kadar saldırgandım. "Onu bana gönder, böylece sezonu kapatmasını garanti edebilirim."

Alexei uzanırken, bastırılmış bir kahkaha gibi bir ses çıkardı.

"Sana sessiz olmanı söylemedim mi?" Göz göze geldik ve kalbim sıkıştı. Boğazım daraldı. Hızla bakışlarımı kaçırdım.

Alexei'nin omzunu yerine geri yerleştirip kolunu askıya aldığımızda, derhâl beyin sarsıntısı olup olmadığını anlamak için onu muayene ettim. Ne olur ne olmaz diye bir kez daha ve sonra bir kez daha muayene ettim.

Ve sonra Dr. Cheung'ün onu muayene etmesini istedim. Benim aşırı meraklı endişemle ilgili hiçbir şey söylemediği için küçük bir minnettarlık eğilimi hissettim. Bitirdiğinde ona teşekkür ettim. Bana çabucak gülümsedi ve dışarı çıktı.

Dr. Cheung giderken "Teşekkürler, Doktor," dedi Tate kapıda. "Dr. Greene herhangi bir desteğe ihtiyacın var mı?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Sadece yüzüne dikiş atacağım."

"Seni tutmayayım, işini yap." Kapıyı arkasından kapatarak ayrıldı ve artık baş başaydık.

Alexei sağlam elini kalçama koydu. "*Şimdi* öpüşmek ister misin?"

Elimde olmadan gülümsemeye başladım. Böyle hissederken beni güldürmesinden nefret ediyordum. "Çirkin yüzünü olduğu hâlinden daha fazla berbat etmemeye çalışıyorum. Konuşmayı kes."

Sırıttı ama dudağı yarılmıştı ve acıyla yüzünü buruşturdu. Gözlerim yandı ve onları kırpıştırarak bakışlarımı kaçırdım.

"Hırıldayan bir köpek gibiydin."

Öksürerek bir kahkaha attım. "Bana köpek deme, Alexei."

"O hâlde iblise ne dersin?" Ağzı kıvrıldı. "Bu hoşuma gitti, benim yüzümden aklını kaybettin."

"Aklımı kaybetmedim."

Kaşına dikiş atmayı bitirdim, bir bandajla kapattıktan sonra dudağına ilerledim. Gözlerine bakamıyordum. Bakarsam, Alexei görürdü. Anlardı.

"Hey." Bir elini boynumdan yukarı uzatıp çenemi kavradı. "Ben iyiyim."

"Biliyorum."

Bakışlarından endişesi okunuyordu. "Çünkü bana bilmiyormuşsun gibi göründün."

Başımı sallayarak bakışlarımı ellerime indirdim. Artık titremiyordum, bu iyiydi. "Senin yaralandığını izlemekten hoşlanmıyorum."

Alexei beni inceledi, bunun farkına varmaya başlıyormuş gibi kaşlarını çattı.

Bu yüzden gerçek bir evlilik sürdüremezdik. Hoş olsa bile. Benim olabileceğini düşündüğümden daha iyi olsa bile. Onun yaralandığını izleyemezdim ve ondan kariyerinden vazgeçmesini isteyemezdim; kariyeri onun için her şeydi.

"İzlemek istediğin şey bu mu?" diye sordum ona daha sonra otel odasında, televizyonun internet yayını hizmetinde Oynat'a basmıştı. "Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Yatakta, kol askısının altına koyduğu bir buz torbasıyla, parıldayan gözleriyle bana baktı. Dudağı acıdığı için gülümsememeye çalıştığını anlıyordum. "Evet."

"Bu dizi ergenler için."

Tanrım, Alexei'ye baktığım her seferde bu akşamın darbesini zihnimde tekrarlıyordum ve yeni baştan hasta hissediyordum.

"Sadece ergenlerle ilgili olduğunu söylediğini sanıyordum."

Vampir Günlükleri'nin jeneriği oynuyordu.

"Tamam." Beş dakika sonra sıkılacak veya uykuya dalacaktı. "İstediğin buysa."

"Öyle. Başka ne istediğimi biliyor musun?"

"Ne?" Asetaminofen neredeydi? Bavulumu karıştırdım.

"Doktorculuk oynamak."

Gülümserken sırtım ona dönüktü. "Dinlenmen gerekiyor."

"Bir anlaşma yapacağım."

"Anlaşma yapmak istediğin son seferinde kendimi evli buldum."

"Senin için satın aldıklarımdan birini giyersen, ne söylersen yapacağım."

Bunu yapabilirdim. Dantelli, orman yeşili tulumu bulmak için bavulumu karıştırdım ama parmaklarım yumuşak pamuğa sürtünce durdum. Çok yumuşak, eskimiş tişörtü.

Alexei'ye döndüm, sorgulayıcı bir bakışla tişörtü gösterdim.

"Benim için mi?" diye sorarken bedenim tepeden tırnağa sevinçle parlıyordu.

"İstiyorsan."

"Onu özlemeyecek misin?" Ona sırtımı dönerek soyundum ve tişörtü başımdan geçirdim. Alexei'nin kokusu beni kuşattı ve bu akşam maçta yaşanan tüm korkunç olayı neredeyse unuttum. Döndüğümde Alexei bana hararetli bir ifadeyle bakıyordu. "Alexei?"

"Hımm?"

Gülümsemeye başladım. "Onu özleyip özlemeyeceğini sordum."

Alexei uzun bir nefes verdi, koyu gözleri her yerimdeydi, ıstırap içinde görünüyordu. "Sen onunla böyle görünürken özlemeyeceğim."

Yatağa tırmanırken midemde bir heyecan hissettim. Ereksiyonu şimdiden boxer'ının önünü esnetiyordu.

"Neredeyse sana acıyacağım," diyerek ereksiyonunu işaret ettim, "ama bugünden sonra, bunu hak ettin."

Yatakta onun yanına geçerek sağlam tarafındaki yastıklara yaslandım. Yavaşça, yüzünü buruşturarak eğildi ve şakağımı öptü.

"Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim, sevgilim."

Uzun bir an birbirimizi izledik.

"İyi misin?" diye usulca sordu.

Başımı salladım.

"Emin misin?"

Tekrar başımı salladım.

"Çünkü iyi değilmişsin gibi görünüyorsun."

Bu akşamın anısıyla boğazım yandı. "Senin yaralandığını görmekten hoşlanmıyorum."

"Yaralanmam yüzünden senin üzüldüğünü görmekten hoşlanmıyorum."

Kalbim burkuldu ve cevap vermedim.

Alexei gözlerimi inceledi. "Emekli olmaya hazır değilim."

"Senden bunu istemiyorum."

Hayatımın en uzun sessizliğiydi. Gerçeği artık ikimiz de biliyorduk. Bu evliliğin gerçek olamamasının sebebiydi.

Soğuk ve ağır hayal kırıklığı bedenimde titreşti.

Alexei hüsranla iç geçirdi. "Buraya gel."

"Senin dinlenmen gerekiyordu."

"Dinleniyorum. Buraya gel," dedi tekrar ve yana kaydım.

Dudaklarımız buluştu; öpücüğü yumuşak, tatlı ve merak doluydu. Sevgi dolu. Kalbimde bir başka çatlak oluştu. Uzanıp ellerimi saçlarının arasında gezdirdim ve Alexei'nin gözkapakları yarı yarıya düştü.

Bölümün geri kalanını izledik ve bittiğinde, sıradaki bölüm açılırken ikimiz de yerimizden kımıldamadık.

"Aralık ayının büyük bölümünde seyahette olacağız," dedi alçak sesle, bana bakmadan.

Biliyordum. Bunu gittikçe daha çok düşünüyordum. Storm'un sezon genelinde uzun vadeli deplasman maçı süreci az sayıdaydı. Alexei yaklaşık üç hafta uzakta olacaktı.

Bu anlaşmayı yaptığımızda takvime baktığımı ve ayrı geçireceğimiz zamanın bir rahatlama olacağını düşündüğümü

hatırlıyorum. Aralık ayı için sabırsızlanıyordum, böylece korkunç Alexei Volkov'dan birkaç haftalığına kurtulabilecektim.

Şimdi ise bundan ödüm kopuyordu.

"Tavşanlar seni çok özleyecek."

Alexei bir an sessizdi. "Ben de tavşanları özleyeceğim. Onları her gün düşüneceğim, Cehennem Ateşi."

Ninova

77. BÖLÜM
ALEXEI

ÜÇ HAFTA SONRA havaalanında özel uçağın bekleme salonunda takımın geri kalanıyla birlikte bekliyordum. Noel yarından sonraki gündü. Pencerelerden gökyüzünden lapa lapa yağan kar görünüyordu. Ward ve pilot alçak sesle konuşurken diğer herkes onlara göz atıyordu. Kar fırtınası yüzünden iki gün gecikmiştik.

"Neden bu kadar uzun sürüyor?" diye söylendim.

Öne eğilen Miller'ın dirsekleri dizlerinde, gözleri yağan kardaydı. "Denver'dan çıkamayacağız."

Owens kollarını midesinin üzerinde kavuşturdu, yüzünde ona özgü olmayan bir somurtma vardı. Streicher iç geçirerek telefonun arka planında Pippa ve köpeklerine baktı. Walker şapkasının siperini gözlerinin üzerine çekmiş kestiriyordu.

Buz pistinde, son üç hafta harikaydı. Çaylak yükseliyordu; goller ve asistlerle puan kazanıyor, taraftarların, maç spikerlerinin ve ligin dikkatini çekiyordu. Takımda yerini sağlamlaştırdığını umuyordum.

Sıradaki Gretzky, diye fısıldıyordu insanlar. *Sıradaki Tate Ward.*

Buz pistinin dışında, karımı özlemiştim. Ondan uzak olmak işkenceydi. Yalnız uyumaktan nefret ediyordum. Onun yanında olup bizzat görmek yerine, hayatını bana gönderdiği mesajlardaki fotoğraflardan –Georgia futbolda, Georgia ve tavşanlar, Georgia annemin çiçek dükkânında ve ona yardım ediyor– izlemekten nefret ediyordum. Fakat tişörtümü giydiği fotoğrafımı göndermesi hoşuma gitmişti.

Ward hokeyin hayattaki her şey hâline gelmesine izin vermenin tehlikeli olduğunu çünkü sona erdiğinde elinizin boş kaldığını söylemişti. Ancak Georgia'yı benim kıyafetlerimi giymiş görmek bana farklı hissettirmişti...

Belki elim boş kalmazdı. Belki Georgia yanımda olurdu.

Ayın başında yaralandığımda Georgia'nın nasıl tepki verdiğini düşündüm. Uyurgezerliği tetiklenmişti çünkü benim yaralanmam onda strese ve acıya sebep oluyordu. Fakat *şimdi* emekli olamazdım, çaylak ve ben böyle bir gelişme kaydediyorken olmazdı.

Yapmayı sevdiğim şey hokeydi. Bundan vazgeçemezdim.

Anahtarlığımda küçük, pembe kristal ışığı yanıtıyordu. Alyansım parıldıyordu. Futboldaki kızların hediye ettiği arkadaşlık bileklikleri bileğimdeydi. Georgia için aldığım Noel hediyelerinden biri montumun cebinde saklıydı; küçük, siyah kadife kutuyu Georgia'nın onu görmeye hazır olmadan önce bulması ihtimaline karşın evde bırakmamıştım.

Onu seviyorum, demiştim şehirden ayrılmadan önce vatandaşlık görüşmesinde. *Sanırım onu fark ettiğimden daha uzun zamandır seviyorum.*

Yalan söylüyormuş gibi hissetmemiştim. Bununla ilgili ne yapacağımdan emin değildim. Tüm bunlarla ilgili ne yapacağımdan emin değildim.

Georgia'ya âşıktım. Belki bu kadar basitti. Onunla evli olmayı seviyordum. Yatağımda onunla uyanmayı seviyordum. Arkadaşlarımızı akşam yemeği için ağırlamayı ve onunla bir evi paylaşmayı seviyordum.

Onunla bir *hayatı* paylaşmayı seviyordum.

Telefonum bir mesajla vızıldadı. Arka planım herkesi ağırladığımız akşam ikimiz mutfaktayken Georgia'nın güldüğü, yüzlerimize frambuaz sosu bulaşmış hâlde olduğumuz fotoğraftı. Miller fotoğrafı çekmiş ve bana göndermişti.

O fotoğrafa sık sık bakıyordum.

Mesaj Georgia'dandı. Minik Noel şapkaları takan Stefan ve Damon'ın bir fotoğrafıydı. Göğsüm ağrıdı. Onları da özlemiştim.

Bir başka fotoğraf belirdi; Georgia şöminenin yanındaki koltukta oturmuş bir kadeh şarap içiyordu. Yoğun bir motivasyon akınıyla sarsıldım. Georgia evde oturuyordu, ben burada ne halt ediyordum?

Ayağa kalkınca çocuklar bana baktı.

"Eve, karımın yanına gitmem gerekiyor."

Miller bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Kar fırtınası var, Volkov. Mahsur kaldık."

"Otoyollar açık." Terminale gelirken bir araba kiralama şirketinin önünden geçmiştik. "Bir kamyonet kiralayacağım ve kendim süreceğim."

"Nereye süreceksin?"

"Bilmiyorum. Belki Salt Lake'e." Ellerimle saçlarımı taradım. Büyük ihtimalle oradan eve giden bir uçağa yetişebilirdim. "Eve gitmeliyim. Yarın Noel arifesi ve Georgia evde beni bekliyor. Eve gitmem gerekiyor," dedim tekrar karasevdalı bir budala gibi.

Belki öyleydim. Belki umursamıyordum.

"Volkov." Miller ciddi bir ifadeyle ayağa kalktı. "Kaptanın olarak bunun tehlikeli ve aptalca olduğunu bilmeni istiyorum."

"Biliyorum."

Bir kez başını salladı. "Tamam. Güzel." Uzanıp bavulunu aldı. "Gidelim."

"Ne?"

Ukala sırıtışı ortaya çıktı. "Ben de geliyorum."

Owens ayağa kalktı. "Aynen."

Kaşlarımı çattım. "Gelmeye mecbur değilsiniz."

Omzuma vurdu. "Evde seni bekleyen bir kızın yanına gitmek isteyen tek kişi sen değilsin, Volkov. Ayrıca senin tek başına araba sürmene izin vermeyeceğiz. Bunun eğlencesi nerede?" Aklına bir şey gelmiş gibi gülümsedi. "*Kuzey Kılıcı*'nı sesli olarak dinleyebiliriz."

Onun ve Darcy'nin sürekli insanlara okumaları için baskı yaptığı fantastik seriydi. Miller inledi.

"Senin peri masalı pornonu dinlemeyeceğiz, Owens."

"Buradaki kiralama şirketinde dört çekerli bir kamyonet var," dedi Streicher, kaşlarını çatmış telefonuna bakıyordu. "Onu kiralamamı ister misiniz?"

"Kirala," dedi Walker, gözleri kızarmıştı ama uyanmıştı ve sırıtıyordu. Meraklı bakışıma karşılık omuz silkti. "Maceraya asla hayır demem."

"Haberler kötü, beyler." Ward iç çekerek yanımıza geldi. "Pilot uçmanın güvenli olmadığını düşünüyor. En az yarına kadar uçmamıza izin verilmiyor."

"Bir araba kiralıyoruz ve Salt Lake'e gidiyoruz," dedim ona.

Kaşlarını kaldırdı. "Tüm gece süreceksiniz."

"Biliyorum."

Bir an bizi durdurabileceğinden korktum ama gözlerinin kenarları kırıştı. "Dr. Greene'e benim için mutlu Noeller dile."

"İletirim. Herkes hazır mı?" Çocuklara baktım, ayakta bavullarını tutuyorlardı. "Hadi eve gidelim."

78. BÖLÜM
GEORGIA

"KAR AĞAÇLARI ÖRTÜYOR," dedim Alexei'ye Noel arifesi sabahı. Yumuşak serpintiler savrularak zümrüt ağaçları beyaz bir örtüyle kaplarken pencereden evin arkasındaki ormana bakıyordum.

Her şey güzel ve sakindi. Yılın en sevdiğim zamanıydı. Geceleyin sokak lambalarının altında kar ışıldıyordu.

Keşke burada olsaydın, demedim. *Seni özledim. Her akşam yatarken senin tişörtünü giyiyorum çünkü beni sana yakın hissettiriyor.*

Alexei haftalardır evden uzaktaydı ve aklımı kaybediyordum. Noel'den sonraki gün sahte balayımız için Silver Falls'a gidecektik; eğer Alexei eve gelebilirse. Uçuşu üst üste iki gündür erteleniyordu.

Ayrı geçirdiğimiz zamanın bu hislerimi azaltması gerekiyordu ama anlaşılan adamı kafamdan atamıyordum ve Alexei'nin yardımı olmuyordu. Birkaç günde bir çiçekler ofisime, hastaneye, eve geliyordu.

Kamelya (beyaz): Sen tapılacak birisin.

Kırmızı fuşya: Tadın hoşuma gidiyor. Ona baktığım her seferinde kızarıyordum.

Gala çiçeği: Güzellik.

Hanımeli: Adanmış sevgi.

Ateş çiçeği (kırmızı): Daima benim.

Sonuncusunu sık sık düşünüyordum. Bir çiçeği kesmiştim ve savaş zamanı yeni evlendiği kocasının hasretini çeken bir genç kız gibi onu eski bir tıp kitabının sayfalarının arasına sıkıştırmıştım.

Artık ben kimdim? Eğer Alexei onu bulacak olursa utançtan ölürdüm.

"Para dün banka hesabıma aktarıldı," dedim düşünmeden, sanki bakiyemin on milyon yükselmesi önemli bir olay değildi. "Heather ve ben transferi planlamak için dün bankada buluştuk."

Hattın diğer ucunda Alexei sessizdi. "Bu iyi, değil mi?" dedi sonunda, sesinde tuhaf bir tını vardı.

"Evet," diye yalan söyledim. "Müthiş. Rahatlatıcı."

Araştırma programımızı sonraki on yıl için güvenceye aldığıma seviniyordum ama aynı zamanda Alexei Volkov'la evli kalmam için bir sebep eksilmişti. O ve ebeveynlerinin vatandaşlık süreçleri sonuca ulaştığında beni burada tutacak hiçbir şey kalmayacaktı. Beni onunla tutan hiçbir şey kalmayacaktı.

Bu evliliğin bitişini düşünmekten nefret ediyordum. Onsuz üç hafta yeterince zordu. Sadece seksi özlediğim için değildi. Birkaç akşam önce maçtan sonra otel odasında Alexei FaceTime'da görüşürken oyuncağımı kullanmamı talep etmişti, kendini sıvazlarken kulağıma alçak sesle teşvik edici sözler mırıldanmıştı.

Onun yakınımda olmasını özlemiştim. O olmadan ev boş ve soğuk geliyordu. Hayat biraz daha sıkıcıydı. Tavşanlar bile sıkkın ve neşesizdi. Kokusunun beni kuşattığı yatağında uyumama rağmen uykum huzursuz ve sıkıntılıydı.

"Bana uçuşunun yine ertelendiğini söyleme." Sesimi kaygısız ve alaycı tuttum. Alexei cevap vermeyince kalbim ağırlaştı ama abartılı bir biçimde iç geçirdim. "Bu akşam nasıl kendimi sıcak tutacağım? Sevgililer Günü'nde Hayden'ın Darcy'ye hediye ettiği şu erkek göğsü şeklinde yastığı ödünç almam gerekecek."

Darcy erkek arkadaşından ayrıldıktan sonra Hayden bunu bir şaka olarak ona hediye etmişti. Partilerde onu ortaya çıkarırlardı. Geçen sefer ona bir Storm forması giydirip güneş gözlüğü takmışlardı; Filthy Flamingo'da bize eşlik etmişti.

"Cehennem Ateşi, sana kötü bir haberim var."

Kalbim ağırlaştı. Herhâlde takımın uçuşu hava şartları yüzünden yine ertelenmişti.

Kapı çaldı.

Kalbim hoplayınca kendime sövdüm. Büyük ihtimalle bir başka teslimattı. Yine de aceleyle kapıya gittim, onu açma telaşıyla az kalsın kendi ayaklarıma takılacaktım.

Alexei kapı eşiğinde dikilmiş bir buket çiçek tutuyordu, hatırladığımdan daha uzun ve daha genişti. Yoğun ve kararlı bakışı beni yakıp kavurdu.

"Şu yastığa sarılıp yatmak için beklemen gerekecek," diyerek telefonunu arka cebine soktu.

Kalbim sevinçle coştu ve bakışlarımı elindeki çiçeklere indirdiğimde o şiddetli, hoş çekimi tekrar hissettim.

Kızılcık ve bir gülün melezine benzeyen çiçeklerin yumuşak, güzel beyaz taçyaprakları vardı.

Boğazımı temizledim. "Gardenya?"

Başıyla onayladı.

Umduğum buydu ama aynı zamanda bundan korkuyordum.

Gardenya: Gizli aşk.

"Eve hoş geldin," diye fısıldarken kalbim çılgınca atıyordu.

Ağzının kenarı yukarı doğru seğirdi, gözleri sıcak ve yumuşaktı. "Seni özledim, Cehennem Ateşi. Seni deli gibi özledim."

Uzun bir an birbirimize baktıktan sonra Alexei beni sıkı, sıcak bir kucaklamayla sarmaladı; yüzü boynumda, başım onun geniş göğsündeydi. Kalın örgü kazağına rağmen kalbinin hızla attığını hissedebiliyordum.

Sinir sistemim yatıştı ve üzerime derin bir rahatlık duygusu çöktü.

"Ben de seni özledim," diye itiraf ettim.

Geri çekilip Alexei'nin iyileşen omzuna göz attım. "Omzun nasıl?"

"İyi. Her gün iyiye gidiyor."

"Bunu sırf endişelenmemem için söylemiyorsun, değil mi?"

Alexei başını iki yana sallarken dudaklarını çarpık bir çizgi hâlinde bastırdı. "Fakat göz atman gereken farklı bir yaralanmam var."

Bir anda tetikteydim, ona bakmak için bir adım geriledim. Hızlıca nefes alıp bana genişçe sırıttı, ardından dilini kullanarak sol orta kesici dişini ağzından fırlattı.

Bir dişi eksikti.

"Hayır," dedim boğulurcasına, dehşetle bir elimi hızla ağzıma kapadım. "Alexei." Boşluğa bakakaldım, çok geçmeden kahkahayı bastım. Sırıtışı geniş ve çocuksuydu, çok memnundu. Daha şiddetli güldüm.

"Takım dişçisi Hediyeleşme Günü'nde bana bir implant takacak." Noel'in ertesi günüydü. "Biz Silver Falls için yola çıkmadan önce."

"Hokey oyuncularının emekli olana kadar implant taktırmadığını zannederdim." Diş kaybı çok yaygındı; çoğu oyuncu emekli olana kadar Alexei'nin şu an kullandığı gibi geçici köprüler kullanırdı.

"Karımın buna izin vereceğinden kuşkuluyum."

Dudağımı büktüm, böylece fazla şiddetli gülümsemedim. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Yumuşak gıdalara hazırlan, büyükbaba. Bol bol yulaf lapası ve elma püresi."

Yüzü vahşi bir ifadeye büründü, gözleri alaycı ama yırtıcıydı. Bana doğru adım attı ve ben bir adım gerilerken elimi kaldırdım, hâlâ gülümsüyordum.

"Yapma."

Gözleri parıldıyordu. "Karımı öpmek istiyorum."

"Hayır, teşekkürler." O eksik diş komik görünüyordu. Dehşete düşmüştüm, yine de gülüyordum. "Olmaz. Asla."

"Buraya gel, Cehennem Ateşi."

"Benden uzaklaşşş..." Bir çığlık kopardım, Alexei beni omzunun üzerine çekerken çaresizce gülüyordum. "Seni asla öpmeyeceğim," diye haykırdım.

Kıçıma sert bir şaplak attı. "Bunu göreceğiz."

O akşam oturma odasında kanepede uzanırken başım Alexei'nin göğsündeydi; şömine yanıyordu ve Noel ağacı yumuşak, güzel ışıklarla parlıyordu. Damon ayaklarımızın ucuna kıvrılmışken Stefan ağacın altında uyuyordu.

Demek evlilik böyle olmalıydı. İnsanlar bu yüzden evleniyordu. Bu yüzden hayatlarının geri kalanı için bir kişiyi seçiyorlardı.

"Ağacın altında olmayı seviyor," diye mırıldandı Alexei.

Gülümsedim. Öğleden sonra Alexei'yi tavşanlara sokulmuş, kulaklarına bir şeyler fısıldarken yakalamıştım.

"Noel'e düşkün bir adam olduğunu bilmiyordum."

"Değilim."

"Bir sürü süslemen vardı." Koridorun sonunda bulunan, asla girmediğimiz misafir odasındalardı. Tüm öğleden sonrayı –dikkatimiz birbirimizde değilken– onları yerleştirmekle geçirmiştik.

"Süslemeler geldiğinde senin görmemen için Svetta'dan onları oraya saklamasını istedim."

"Neden?" Ona, eğlenmesine alık alık bakıyordum.

"Sürpriz yapmak istedim."

Kalbim fırıl fırıl döndüğü hâlde ona tuhaf bir şekilde baktım. "İki gün sonra evden ayrılıyoruz."

"Birlikte ilk Noel'imiz. Hiçbir şey yapmazsak olmazdı."

İlk; sanki daha fazlası olacaktı. Sanki biz bir aileydik. Budala küçük umudu kalbim hopladı. Fakat bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Birlikte olursak, ya onun kemiklerini kırmasını ve eklemlerini yerinden çıkarmasını izleyecektim ya da Alexei sevdiği şeyi yapmayacaktı. Her iki seçenek de kalbimi kırdı.

Evlilik, Liam'ın bana dayattığı şey değildi ama ya Alexei'yle? Daha fazla bundan, daha fazla sakin, samimi sohbetler, daha fazla kahkaha, daha fazla birlikte futbol koçluğu ve arkadaşlarımızı akşam yemeği için evde ağırlama olur muydu?

Beni göğsüne çekti ve düşüncelerimi zorla uzaklaştırdım.

"Sana bir seferinde çocuk sahibi olmak ister misin diye sormuştum," dedi dikkatle ve bedenim gerildi. "Ve gerçek anlamda cevap vermemiştin."

Böyle bir seçeneğim olduğunu asla düşünmedim, demiştim. Umutlu kalbim tekrar coşmaya yeltendi.

Yutkundum. Alexei bana hayli açılmıştı. Ben ona karşı dürüst olamaz mıydım? "Kadınlar için bu zor çünkü, şey..." Bocaladım. "Pek çok kadın hem aile hem de kariyer sahibi olmak için hâlâ mücadele ediyor. Bunun on yıllar öncesinin sorunu olduğunu

biliyorum ancak hâlâ geçerli. İki ebeveyn de kariyerini öncelik yaptığında daha da zor."

Fakat çocuk istiyordum. Kendime bu gerçeği asla itiraf etmemiştim çünkü umursamıyormuşum gibi yapmak daha kolay ve daha az acı vericiydi ama gerçek buydu. Çocuk sahibi olmayı isterdim.

Özellikle Alexei gibi birisiyle. Onu bir baba olarak, çocuklarıyla hokey oynarken, onlarla yemek pişirirken, kendisinin minik bir versiyonunu omuzlarında taşırken hayal ettim ve görüntü öyle tatlıydı ki göğsüm ağrıdı.

"Ya doğru kişiyle birlikteysen?" Alexei gözlerimi inceledi. "Sorumluluğu seninle paylaşacak ve seni ihtiyaç duyduğun biçimde destekleyecek biriyle. Bir hayat ortağıyla. Yarı yarıya katkıyla."

Tıpkı ebeveynlerim gibi, bir hayat ortağıyla. Tanrım, onun Alexei olmasını istiyordum. "Doğru kişiyle çocuk sahibi olmak isterim."

Bana uzun bir süre baktı. Onun düşüncelerini duymak için her şeyi verirdim. "Ben de," dedi sonunda. "Doğru kişiyle çocuk sahibi olmak isterim."

Birbirimize bakarken göğüskafesimin arkasında özlem dolu ve genişleyen bir duygu vardı.

"Hatırlat da siz çocukları bu sabah eve ulaştırdığı için Ward'a teşekkür edeyim," diye fısıldayarak gülümsedim.

"O değildi. Uçak bir saat öncesine kadar Denver'dan ayrılmadı."

Kaşlarımı çattım. Alexei bu sabah beni üst kata taşıyarak beni ne kadar özlediğini gösterdikten sonra kafam karışmış olmalıydı.

"Dün akşam Salt Lake'e araba yolculuğu yaptım ve özel bir uçak kiraladım." Ağzının kenarı seğirdi.

"Kar fırtınasında tek başına araba mı kullandın?" Özel uçak konusuna değinmeyecektim bile.

"Tek başıma değil. Çocuklar benimle geldi."

Doğruldum. "Çok tehlikeli. Kaza geçirebilirdin." Kalbim endişeyle sıkıştı. "Ya yaralansaydın?"

Bana eğlenen bir gülümsemeyle baktı. "Ben iki sezon Montreal'de oynadım, Georgia. Karda nasıl araba sürüldüğünü bilirim," tekrar yanına yatmam için beni yavaşça kendine çekti, elleri saçlarımdaydı, "evime, karıma dönmem gerekiyordu."

Tamam, şayet bu adama daha önce âşık olmasaydım, şimdi âşık olurdum.

Ninova

79. BÖLÜM
ALEXEI

"ÜŞÜYOR MUSUN?" diye sordum. Noel sabahı karla kaplı ormanda yürüyorduk. Georgia eldivenlerini bulamadığı için elini cebime sokmuştum.

Küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Ben iyiyim."

"Burnun kızarmış."

Güzel ve dikkat dağıtıcı ağzı kıvrıldı. Telefonum çalınca cebimden çıkardım. "Takımın göçmenlik avukatı."

Gözleri büyüdü. "Cevap ver."

Telefonu hoparlöre aldım. "Merhaba?"

"Noel'de aradığım için üzgünüm," dedi avukat, "ama bu önemli."

Bir cankurtaran halatıymış gibi Georgia'ya baktım. "Evrak işinde bir sorun mu var?"

Georgia ellerini ağzına bastırırken kocaman açtığı gözleri endişeliydi.

"Hayır," diyerek avukat güldü. "Onaylandı."

Georgia ve ben sessizce birbirimize baktık. Hemen bir sonuca varmamaya çalışıyordum.

"Vatandaşlık başvurun onaylandı," diye tekrarladı avukat.

"Ya ebeveynleriminki?" Nefesimi tutuyordum.

"Onlarınki de," diye teyit etti.

Yoğun bir rahatlama hissettim. Georgia heyecanlı ciyaklamasını elleriyle boğarken karda hoplayıp zıplıyordu ve bir kolumu ona dolayıp göğsüme bastırdım. Avukat bana sürecin son kısmını ayrıntılarıyla anlattıktan sonra birbirimize iyi tatiller dileyerek telefonu kapattık. Georgia kollarını boynuma doladı.

"Ebeveynlerini ara," diye ısrar etti. "Onları hemen ara."

Göğsüm ona duyduğum şefkatle sıkışıyordu ve ebeveynlerime iyi haberi verdiğimizde Georgia'nın gözleri doldu.

"İyi misin?" diye sordum telefonu kapattığımızda ve başıyla onayladı.

"Sadece sizin için mutluyum. Ayrıca burada kalabildiğin için rahatladım."

"Aynen." İç geçirdim, eve dönmek için yürümeye başlarken onun elini tuttum. "Nihayet bu kâbus bitti."

Yanımda Georgia'nın gülümsemesi soldu.

Bir kaş çatıklığı yüzüme yerleşti. "Seni kastetmedim."

Georgia'yı seviyordum ama ona söyleyemezdim çünkü paniğe kapılırdı ama lanet olsun bunu ondan saklamaktan hoşlanmıyordum.

Gözlerini kırpıştırdı, az önce bir şey fark etmiş gibi üzgün görünüyordu. "Şimdi ben mirasımı aldığıma ve sen vatandaşlığını aldığına göre evli kalmamız için hiçbir sebep yok."

Sıcak bir ocağa değmişçesine tüm bedenim evliliğimizin bitmesi fikrine karşı geri tepti. Fakat Georgia hislerimi duymaya hazır mıydı? Yüzüne bir kez bakmak bana aksini söylüyordu. *Senden hoşlanıyorum*, demiştim ve Georgia bana bakmaktan kaçınmak için âdeta duvarlara tırmanmıştı.

Altdudağını çiğniyordu. Gözlerindeki telaşı silebilmeyi dilerdim.

"Bunu sürdürmeliyiz," dedi aceleyle, hızla bana baktı. "Derhâl ayrılırsak tuhaf görünür."

Aynı fikirdeydi. Beni sevip sevmediğini bilmiyordum ama *bir şeyler* hissediyordu ve o da evliliğimizin bitmesine hazır değildi.

Ama dehşete düşmüştü.

"Hem tavşanlar da eve yeni alıştı," diye eklerken onun güzel gözlerini izliyordum.

"Evet." Başıyla onayladı. "Onları bu kadar çabuk tekrar taşınmaya zorlamak sorumsuzca olur."

"Benimle bir altı ay daha geçirmeye ne dersin, Cehennem Ateşi? Sezon sonuna kadar. Sence bunun üstesinden gelebilir misin?"

Gülümsemesi yumuşak ve güzeldi. "Üstesinden gelebilirim."

Eve geri yürürken botlarımız karı eziyordu. Kararlılıkla dolup taşıyordum.

Bu kadının benim ona olduğum gibi bana âşık olması için elimden gelen her şeyi yapacaktım.

Ninova

80. BÖLÜM
ALEXEI

EVE DÖNDÜĞÜMÜZDE Georgia'ya montunu çıkarmasında yardım ederken hızla bir nefes aldı.

"Sana bir hediyem var. Noel için."

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

"Senin bana bir şey almana gerek yok," diye eklerken sesinin tedirgin tınısı beni daha fazla gülümsetti.

"Aldım." Üst katta bavulumda duran siyah kadife kutu aklımın bir köşesinde beni dürtüyordu ama Georgia'nın gözlerinde daha önce gördüğüm telaşa bakılırsa onun için hazır değildi.

"Birbirimize hediye verecek miyiz, emin değildim."

"Vereceğiz."

Altdudağını ısırdı, Noel ağacının ışıkları güzel gözlerinde ışıldıyordu. "Tamam."

"Ee?"

"Ee, ne?" Gözleri oradan oraya dolaşıyordu. Gergindi. Aşırı sevimliydi.

"Hediyemi istiyorum."

Gözleri eğlenceyle titreşti. "Çok talepkârsın."

Ona gözlerimi dikip baktım; Georgia gözlerini devirdi ve garaja yöneldi. Geri gelmediğinde onu arabasının açık bagajının başında dikilmiş dudağını çiğnerken buldum. Beni gördü ve araya girerek görüş alanımı engelledi.

"Bak ne diyeceğim?" Kendine gülüyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Çok üzgünüm. Hediyeni mağazada unutmuşum."

Küçük yalancı. Gülümsememeye çalıştım. "Georgia. Gergin olmana gerek yok, sevgilim." O kutularda ne olduğunu görmeliydim.

"Ben gergin *değilim*..."

Kutuları toplayıp içeri taşıdım. Georgia hemen arkamdaydı.

"Sana hediye almak çok zor, Alexei. Yani, kendine her şeyi alabilen bir adama ne hediye edersin, anlıyor musun?"

Oturma odasında kanepeye oturdum ve ilk kutuyu açarak parmağımı zümrüt yeşili, dantelli ve aşırı ateşli bir şeyin askısına taktım. Georgia'ya bir kaşımı kaldırırken hâlihazırda onu bu parçayı giyerken hayal ediyordum.

Yüzüne güzel bir kızarıklık yayıldı. "O benim için." Gözleri ışık saçarken dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama aynı zamanda senin için."

Eve geldiğimden beri aralıksız seks yapıyorduk. Dün akşam, gece yarısı, bu sabah. Bu sabah duşta tekrar.

Buna rağmen onu tekrar istiyordum. Gerçi yine yeterli olmazdı. Georgia Greene'e arzumdoymak bilmezdi.

"Bunu beni düşünerek mi satın aldın?"

Kızarıklığı yoğunlaştı.

"Cehennem Ateşi," diye uyarırken çoktan sertleşiyordum. "Gerçeği söyle."

"Evet," dedi rahatça.

Onu ensesinden tutup sertçe öperken kanım kasıklarıma akın etti. Onun dudaklarına karşı inledim. "İyi kız. Bunu beğendim. Teşekkür ederim."

Georgia gülümsedi ve kalbim genişledi. Ancak sıradaki kutuya geçtiğimde Georgia kollarını kavuşturdu, sonra onları uyluklarının altına soktu, sonra tekrar kavuşturdu.

Bu kutuyla ilgili tedirgindi. Onu açarken merak içime hızla yayıldı.

Parmaklarım yumuşak örgü kumaşla buluştu ve zümrüt yeşili kazağı çıkardım.

"En orijinal hediye olmadığını biliyorum," dedi usulca, "ama annem her yıl babama bunlardan bir tane hediye eder. Bir gelenektir."

Kalbim şefkatle sızladı. Bunun Georgia'nın hediye edeceği pek çok Noel kazağımdan ilki olmasını istiyordum. Bu kazakların dolabımı doldurmasını istiyordum.

Çenemi iç çamaşırına doğru yatırdım. "Uyumlu mu giyineceğiz?"

Georgia kahkaha attı. "Bu kazakların erkeklerdeki duruşunu beğeniyorum." Gözlerini hızla benimkilere çevirdi. "Onu gördüm ve aklıma sen geldin."

"Buna sevindim." Georgia'yı kucağıma çektim. "Ona bayıldım. Teşekkür ederim."

Öpüşmemiz tatlı ve yumuşaktı ve göğsümün derinliklerinde her şey yatıştı.

Georgia çok korktuğu hâlde deniyordu. Benimle buluşmak için yavaş yavaş ilerliyordu.

"Pekâlâ." Uyluğunu hafifçe sıktıktan sonra onu kucağımdan indirdim. "Senin sıran. Burada kal."

Hemen sonra bir kutuyla döndüm.

"Bu hediyelerinden *bir tanesi*. Diğeri zamanında hazır olmadı," diye yalan söyledim kadife kutuyla ilgili.

Ona verdiğim kutuyu salladığı saniye gülümsedi.

"Gerçekten mi?" dedi buna inanamıyormuş gibi.

"Aç onu."

Ambalaj kâğıdını yırtarken gözleri heyecanla parlıyordu ve kutuyu bir fiskeyle açtığında şaşkınlıkla, coşkulu bir şekilde ciyakladı. "Ayakkabılar!"

"Beğendin mi?" Bir kahkaha attım.

Güzel yüzünde şaşırmış bir ifade belirdi ve bana bakarken gözlerini kıstı. "Bunları bilmiyorum."

Sırıtışımı bastırdım. Georgia'nın gözleri daha fazla kısıldı.

"Tasarımcının son beş yıla ait tüm ayakkabılarını biliyorum. Bu onlardan biri değil."

"Biliyorum." Dolabındaki ayakkabıların çoğu bu tasarımcınındı.

"Alexei."

"Bakmaya devam et."

Yüz ifadesi kutuya bakmaktan korkuyormuş gibi temkinliydi, sonra bir kart çekip çıkardı. Onu okudu ve gözleri hayretle açıldı.

Ben ne yazdığını biliyordum. *Georgia: Ateşli olduğunu bilen bir kadın için.*

"Yok artık," diye fısıldadı. Benim sınıttığımı gördü. "Alexei, yok artık."

Hediyeye bayılmıştı. Onun buna bayılacağını biliyordum. Kocalık görevleri mi? Ben bunu yapmak için doğmuştum.

"Ona benim için bir ayakkabı mı tasarlattın?" diye çığlık attı, oturduğu yerden fırladı ve kollarını boynuma dolayarak beni öpücüklere boğdu.

"Evet." Onun saçlarına karşı gülümsedim, kalbim göğsümde gümbürdüyor ve takla atıyordu. "Yani onları beğendin?"

"Onlara bayıldım," diye boynuma doğru kahkaha attı.

"Giysene."

"Hayır," diye inledi, benden ayrılıp ayakkabıları göğsüne bastırdı. "Onları giyemem. Vitrinde saklayacağım." Ayakkabılara tavşanlarıymış gibi baktı. *Sizi seviyorum çocuklar*, dedi sessizce ağzını oynatarak.

"Sevgilim, sana on çift satın aldım. Zaten gelecek kış mağazalarda satışta olacaklar. Onları giy."

Kanepede arkama yaslanıp bir kolumu sırtına attım ve Georgia ayakkabıları giymeye yeltendiğinde iç çamaşırına anlamlı bir bakış attım.

"Hepsini giy."

Altdudağını ısırdı, ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve bluzunu çıkardığında kan akışım hızlandı. Soyunmasını kanepeden izliyordum.

"Gözlerini kapat," derken sutyenini çıkarmak için arkasına elini uzatıyordu ve kısa bir an gözlerimin kapanmasına izin verdikten sonra onları tekrar açtım. Onun için satın aldığım ayakkabıları giyerken Georgia'nın sırtı bana dönüktü ve bakışlarım yumuşak kıvrımlarından aşağı, kaslı bacaklarına, şu seksi küçük davetkâr topuklulara sürüklendi.

İç geçirerek bir elimle saçlarımı taradım. "Tanrım, çok güzelsin."

Gülümseyerek bana döndü. "Güya gözlerini kapatacaktın."

Bir an birbirimizi süzdük, kalbim dörtnala atıyor, uyarılma kasıklarımda birikiyor ve yoğun bir sıcaklık göğsümde büyüyordu.

"Seninleyken gözlerimi kapatamam, Georgia."

Ağzı kıvrıldı, gözleri ışıldıyordu. "Çünkü bana güvenemez misin?"

"Çünkü bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemem."

Yutkunduğunda boğazının zarif hattı hareket etti. Bana inanıyor muydu?

"Buraya gel," dedim sakince ve öyle yaptı.

Çok itaatkâr ve güven doluydu. Tanrım, onu çok seviyordum.

Kucağıma tırmandı ve dudakları benimkilerle buluştu; kollarımı ona dolarken beni öpüyor, ellerini göğsümde gezdiriyor, saçlarımı çekiştiriyor, beni inletiyordu. Ağzını benim için açtı ve kendimizi birbirimizde kaybederken öpüşmemiz mükemmel bir uyum içindeydi.

Elimi bacaklarının arasına götürdüğümde külotu ıslaktı.

"Şimdiden ıslaksın."

"Ayakkabılar yüzünden," diye fısıldadı kulağıma şu alaycı gülümsemesiyle. "Beni tahrik ediyorlar."

Bakışlarımı onlara indirdim. Zarif, yine de ateşlilerdi. "Beni de."

Güldü ve onu üzerimden kaldırıp ayağa kalktım.

"Orada kal." Bana tuhaf bir şekilde baktı, hemen sonra yere oturup sırtımı kanepeye yasladım ve başımı onun bacaklarının arasına sokacak biçimde onu konumlandırdım; kollarını desteklediği kanepenin sırtına dönük olarak diz çökmüştü.

Gözleri telaşla parladı.

"İstemeseydim bunu yapmazdım," dedim sakince, uyluğunu ovarak. "Uzaktayken sürekli bunu düşündüm."

Yutkundu.

"Lütfen," diye ekledim çarpık bir gülümsemeyle. "Karımın tadına bakmama izin ver. Bununla ilgili fikrini değiştirmeme izin ver."

Dudaklarını birbirine bastırdı, ardından küçük bir baş onayı verdi. Derin bir kararlılık duygusu beni istila etti.

"Böyle mi?" Pozisyonundan kuşkulu görünüyordu.

Daha önce bir erkeğin ona oral seks yapmadığına emindim ve ilk olmayı *sevmiştim.*

"Hı hı." Elimi kıçına götürerek parmaklarımı dantelin altına kaydırıp onun yumuşak tenini avuçladım.

"Burada mı?"

Birkaç hafta önce antrede aletimi çok güzel emdiğini hatırlayarak sırıttım. "Evet sevgilim, burada."

Parmaklarımı kumaşın altına takarak onu kenara çektim ve dilimi onun merkezinde sürükledim.

"Aman Tanrım," diye soludu.

Georgia'ya ihtiyacı olanı alması için izin verdim, onun yıllarca aklımdan geçirdiğim gibi yüzüme binmesine izin verdim. Şimdi yaptığımıza dair görüntüler en kötü zamanlarda –soyunma odasında, maç başlangıcında pak sahaya bırakılırken, maç sonrası basın toplantılarında– zihnime sızmıştı ve şimdi bunu gerçekten yaparken öyle serttim ki canım acıyordu.

İyi bir ritim tuttu, nefesi sığ solumalar hâlindeydi ve aletimi dışarı çıkardım, kendimi sıvazlarken dilimle ve dudaklarımla onun klitorisiyle ilgileniyordum.

"Dünyanın en ateşli eşi kim?" diye sordum.

Georgia kahkaha atarken başı öne, kanepeye doğru düştü.

"Söyle, Georgia."

"Peki." Sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum. "Benim."

"Doğru. İşte benim kızım."

Parmaklarımı onun girişine yerleştirdim, içine iterek onun dağılmasını sağlayan kabartılı noktayı buldum. Georgia sızlanarak parmaklarımın etrafında kasıldı.

Vajinasına dayalı hâlde gülümsedim. Duymak istediğim ses buydu. O noktaya masaj yaptım, girişinin tepesindeki sinir tomurcuğunu ilgiye boğdum ve çok geçmeden uylukları gerildi.

"Zirveye ulaşırken ismimi söyle, sevgilim."

Hızla nefesini içine çekti ve parmaklarımın etrafında kaslarını sıkıştırarak ve kasılarak kenedendi.

"Alexei." Vajinasını ağzıma dayayarak dilime ve parmaklarıma sürtündü ve kendimi daha hızlı sıvazlarken hayalarım ihtiyaçla sızlıyordu. "Lütfen durma."

Bu kelimeler kulaklarım için cennetti. Elini saçlarıma geçirerek omurgamdan aşağı elektrik akımları gönderdi ve klitorisini

sertçe emerek onu orgazmın sonraki seviyesine taşıdım. Bir sıvı akını parmaklarımı kapladı ve Georgia çaresiz, çılgınca, inanamayan bir biçimde inledi.

Georgia son ürpertiyle sarsılırken kanepeye doğru iç geçirdi, onu döndürdüm, kıyafetlerimi çıkardım ve cüzdanımdan bir kondom alıp taktım.

Hâlâ soluklanırken Georgia topuklularını çıkarmak için uzandı ama bileklerini çekip uzaklaştırarak onu durdurdum.

"Üzerinde kalsınlar."

Sırıttı, gözleri hâlâ parlaktı. "Bunu biliyordum."

"Sanırım bunu herkes biliyordu," diye kabul ederken biraz güldüm, ardından onun içine gömüldüm ve kahkaham yok oldu.

Eve gelmek gibiydi. Sanki tam olarak ait olduğum yerdeydim. Birlikteyken, uyumluyduk. Birlikteyken, başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sıkı sıcaklığı öyle davetkârdı ki düşünemiyordum. İhtiyaç bedenimde gümbürderken ağzımı onunkine indirdim, onu öperken kendimi bütünüyle içine ittim. Daha derine girmek için Georgia'nın dizini omzumun üzerine çektim ve dudaklarından parçalanmış bir inilti döküldü.

"Şimdiye kadar duyduğum en tatlı ses," diye hırladım boynuna doğru, kendimi tekrar içine itmek için kalçalarımı geri çektim. "Çok iyi bir eşsin, sevgilim." Bir avuç saçını toplayıp çektim. Georgia'nın güzel dudakları aralandı, göz kapakları yarı kapanırken boyutuma uyum sağlıyordu. "Çok güzel bir eşsin. Çok güven dolu bir eşsin."

Diğer bacağını omzumun üzerine çektim ve kendimi tekrar tekrar onun içine gömerken bedeni gerildi. Topuklarını sırtıma bastırdığında, acının keskin batışı arzumun daha da yükselmesine neden oldu. Aletimin etrafında vajinası kasıldı. Zirveye yine yakındı. Ateş, kanıma hızla yayılırken başımın zevkle geriye düşmesine izin vermemek için mücadele etmem gerekti. Şimdi hızlı bir ritim tutturarak hareketlerimi sertleştirmiştim. Onu bu kadar mükemmel olduğu, hayatımı değiştirdiği, bana her şeyi onunla yapmayı arzulattığı için cezalandırıyordum.

"Aşırı iyi, Georgia." Sesim alçak, boğuk bir hırıltıydı. "Çok yakınım. Sen tam bir rüyasın. Güzel, küçük karım onu böyle sert becermemden hoşlanıyor mu?"

Georgia'nın bedeninden geçen ürpertiyi hissettim. Gözlerime baktığında bakışları pusluydu ve gözbebekleri tutkuyla genişlemişti. Başıyla onayladı; sıcaklık bedenimde daha şiddetli titreşti.

İçinde ilk kasılmalar, gözlerini zevkle kapatma biçimi, elmacıkkemiklerindeki kızarıklık, altımda iniltisinin sesi; duyular birbirine karıştı, omurgamın alt kısmında basınç yoğunlaştı ve dayanılmaz, olağanüstü arzu beni bin parçaya böldü.

"Kahretsin, boşalacağım," demeyi başardım, nefes nefeseydim, kalbim gümbürdüyordu. "İçine boşalacağım."

Saçları yumruğumda, gözleri bendeyken muhteşem karımı zevk kontrolden çıkana, hayalarım gerilene dek becerdim ve onun içine boşaldım. Beynimin derininde her şey yerli yerine oturdu.

Onu *asla* bırakmayacaktım. Ona ihtiyacı olan tüm zamanı ve alanı tanıyacaktım ama sevdiğim kadından asla vazgeçmeyecektim.

Georgia benimdi.

Ninova

81. BÖLÜM
GEORGIA

"GELİNİN BEKÂRLIĞA veda partisinde nasıl ortalıkta şişme bir penis olmaz?" Masanın karşısından Hazel'a kaşlarımı kaldırdım. Akşam yemeğinden sonra içkilerimizi bitiriyorduk. "Bu senin veda partin. İyi zaman geçirdiğinden emin olmalıyız."

Erkekler damadın bekârlığa veda partisi için dışarıdaydı ama ne yaptıklarını söylememişlerdi.

Hazel sıntı. "Şişme penis yok. Benim tarzım değil." Bakışları masada kız kardeşinden Darcy'ye, Jordan'a ve bana gezindi. "Böylesi mükemmel. Ayrıca kendi mezarımı kazıyormuşum gibi falan hissetmiyorum." Omuz silkti, ağzı yumuşak bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Evleneceğim için heyecanlıyım."

Jordan kuşkuyla kaşlarını kaldırdı.

"Rory'den önce bunu istediğimi düşünmezdim." Hazel bakışlarını içkisine indirdi, dudaklarında eğlenen bir gülümseme vardı. "Ama onunla çok kolay. Dünyadaki en kolay şey. O benim en iyi arkadaşım."

Kalbim özlemle sızladı ve geçen haftanın her saniyesini birlikte geçirdiğimiz hâlde, onu iki saat önce gördüğüm hâlde, Alexei'yi özlemiştim.

Her nasılsa eskiden nefret ettiğim bu adam hayatımdaki en önemli kişilerden biri olmuştu.

Altı ay daha, diye beynim fısıldadı. Neden böyle söylediğimi bilmiyordum. Beni her halükârda incitecek bir şeyi neden sürdürdüğümü bilmiyordum.

Belki bunun sebebi ona âşık olmamdı. Alexei'yle aramızdaki ilişkinin biteceğini düşündüğümde göğsümde bir şey büzüşüyordu.

Eğer transfer edilseydi veya emekli olup başka bir şehirde bir işe girseydi –belki başka bir takımda bir analist veya oyuncu geliştirme koçu olarak– onunla gitmek isterdim. Gerçi gidemezdim çünkü hastane programım vardı ama gitmek isterdim.

Sırf bu, endişe sebebiydi. Geçmişi mi tekrarlıyordum? Yine bir erkek için her şeyi feda mı ediyordum?

Fakat Liam'a asla âşık olmamıştım. Olduğumu sanmıştım ama onunla asla Alexei'yle yaptığımız gibi gülmemiştik. Asla kocamla birlikteyken hissettiğim derin rahatlık ve huzur duygusunu onunla hissetmemiştim. Üstelik Alexei'yle, asla kendimi küçük ve görünmez kılma ihtiyacı duymamıştım. Başarılarımı eksiltme ihtiyacı duymamıştım.

Eğer Alexei aynı şekilde hissetmiyorsa yıkılırdım. Beni Liam'ın yaptığından çok daha kötü incitebilirdi.

Pippa bana yumuşak bir ifadeyle gülümsedi. "Siz ikiniz güzel bir balayı geçiriyor musunuz?"

Yüzüm ısındı. "Evet. Burayı sevdik."

Dağ kasabası küçük, çekici ve serin temiz havası, ağaçlarda peri ışıkları ve nostaljik görünümlü sokak lambalarıyla ilginçti; sanki bir Noel filmine aitti. Pippa pek çok *Hallmark* filminin burada çekildiğinden bahsetmişti. Süitimiz karla kaplı dağlarla çevrili, tek parça hâlinde donmuş Silver Falls gölüne bakıyordu

"Neler yapıyorsunuz?" diye sordu Hazel.

Süitten hiç dışarı çıkmamıştık.

Sadece seks yapıyor, uyuyor, Vampir Günlükleri izlerken – Alexei bunu kabul etmeyecek olsa da bağımlısı olmuştu– oda servisine yemek siparişi veriyorduk, ardından öpüşüyor ve birbirimizi tekrar soyuyorduk. Ellerimizi birbirimizden çekemiyorduk. Sarılıp yatacağınız iri, sıcacık bir fedainiz varsa kıyafetler gereksizdi.

Aldırmazlık numarası yaptım. "Bilirsin. Kasabada turistik şeyler."

"O hâlde ana meydanda buharlı saati görmüş olmalısınız."

Hazel ve Pippa, Silver Falls'u biliyordu çünkü ebeveynleri birkaç yıl önce emekli olduğunda buraya taşınmıştı. Yılda birkaç kez ziyaret ediyorlardı.

Darcy kaşlarını çattı. "Buharlı saat mi?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Onu gördük." Pippa'nın neden söz ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Müthiş, değil mi?" Hazel'ın gözleri ışık saçıyordu.

"Çok müthiş." Ona neşeli, özgüvenli bir gülümseme yönelttim. "Sanırım onu bir filmden hatırlıyorum."

Pippa eliyle ağzını örttü ve Hazel bana kurnaz bir bakış attı. "Burada buharlı saat yok. Seninle dalga geçiyorum."

Pippa kahkahalara boğuldu.

"Yakalandın," dedi Jordan ağır ağır, gülümsüyordu.

"Bana her gün çiçek gönderdi," deyiverdim. Onlara zaten ayakkabıları anlatmıştım. Şimdi onları giyiyordum. "Anlamları var. Annesi bana bir kitap verdi."

"Her gün mü?" diye eğilerek sordu Darcy.

"Her gün."

Kitabı iş çantamda saklıyordum fakat artık nadiren onu kontrol etmem gerekiyordu, çiçeklerin çoğunu ezberlemiştim.

Hazel sabırsız bir *devam et* işareti yaptı.

"İlk gün ayçiçekleriydi." Hepsi bekledi. "*Tapınma.* Papatyalar. *Seni gerçekten seviyorum*," diye ekledim. "Beyaz zambaklar. *Sevgim saftır.*" Darcy'nin ağzı açık kaldı. Pippa ve Hazel bakıştı ve nabzım tekledi. "Kırmızı kasımpatı. *Seni seviyorum.*" Jordan kaşlarını kaldırdı. "Ve bugün, kırmızı laleler. *İlan-ı aşk.*"

Uzun bir sessizlik arası oldu.

Jordan kaşlarını kaldırdı. "Bu adam sana fena hâlde abayı yakmış."

Kimse bir şey söylemedi ama başımı kaldırıp baktığımda hepsi, Jordan bile, bana gülümsüyordu.

Sonuyla ilgili düşünmemeye çalışarak bakışlarımı ellerime indirdim. "Ben de ona fena hâlde abayı yaktım."

82. BÖLÜM
ALEXEI

"SON BİR DURAK KALDI," dedi Miller, kızlarla buluşmaya gidiyorduk.

Silver Falls'un ana caddesinde bir dövme dükkânını gösterdi. Kasaba sahiden hoştu. Belki Georgia ve ben gelecek yıl tekrar gelirdik.

Eğer hâlâ berabersek, diye hatırlattım kendime huzursuzlukla. Eğer ben bu evliliği gerçek yapabilirsem.

Georgia'nın bu hafta bir kez bile uyurgezerliği tetiklenmemişti çünkü ben hokey oynamıyordum. Göğüskafesimi ovarken güçlükle yutkundum. Bu konuda ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Benim yaralanmamı izlemek onda strese sebep oluyordu ama hokeyden vazgeçemezdim.

Georgia'dan da vazgeçemezdim.

Miller dövmeci dükkânına doğru gülümsedi ve geçen yıl Hediyeleşme Günü'nü, o ve Hazel'ın ilişkisinin hâlâ numara yapma safhasında olduğunu hatırladım ama Miller ona sırılsıklam âşıktı. Çok, çok sarhoş olduktan sonra Hazel için bir dövme yaptırmıştı.

"Yeni bir dövme yaptıracağım," diye bildirdi Miller.

Owens çenesini ovdu. "Evet, neyse ne. Ben de yaptıracağım."

"Ben de varım," diye ekledi Streicher.

"Lanet olsun, cidden mi, Streicher?" Miller ona sırıttı.

Streicher başını bir kez daha salladı. "Zaten bunu düşünüyordum."

Çocuklar bana baktı.

"Beklemek sana uyar mı, dostum?" diye sordu Miller.

"Hayır." Dikleştim, omuzlarımı düzelttim. "Çünkü ben de bir dövme yaptıracağım."

Owens sevinç çığlığı atarak üzerime atıldı, onu savuşturdum ama gülüyordum.

Bir saat sonra dövmeci dükkânından ayrıldık.

Streicher'ın dövmesi bir gitarın –birlikte oldukları ilk yıl Pippa için satın aldığı gitarın aynısı– minimalist dış hatlarıydı. Pippa çıkış albümünü o gitar eşliğinde yazmış ve kaydetmişti.

Miller bir ejderha dövmesi daha yaptırmıştı. Hazel onun minik ateş üfleyen ejderhasıydı.

Owens baldırının arkasına onun ve Darcy'nin sevdiği *Kuzey Kılıcı* kitap serisinden esinlenerek bir kılıç dövmesi yaptırmıştı.

"Ne düşünüyorsun, Volkov?" diye sordu Owens. "Sence doğru kararı verdin mi?"

Başımla onaylarken bandajın olduğu omzumu öne arkaya oynattım. Dövme zannettiğim kadar canımı acıtmamıştı çünkü işlemin başından sonuna kadar karımı düşünmüştüm.

83. BÖLÜM
GEORGIA

ERTESİ GÜN AKŞAM ÜZERİ Alexei diğer odada telefonda avukatıyla göçmenlikle ilgili son ayrıntıları konuşurken bana satın aldığı elbiseyle içeri girdim. Arkası bana dönük, üstü çıplaktı ve bir an durup sırtının güçlü düzlüklerine hayranlıkla baktım.

Kocam aşırı seksiydi.

Orada olduğumu fark etti ve konuşmayı bıraktı, gözleri alevlendi. Veda etmeden telefonu kapatırken gözlerini benden hiç ayırmadı.

"Selam." Gülümsedim.

"Selam, Cehennem Ateşi." Elbiseyi şimdiye kadar üzerimde görmemişti. "Tanrım, karım seksi."

Gözlerimi devirirken gülümsedim. Göğsü boyunca uzanan bandaj dikkatimi çekti. Midem telaşla ağırlaştı. Yaralanmış mıydı?

"Aman Tanrım, Alexei, ne oldu?" Bu ne zaman olmuştu? Dün akşam Alexei eve döndüğünde ben yarı uykudaydım ve sabah uyandığımda o çoktan uyanmış, giyinmişti; bana küçük bir öpücük verdikten sonra bize kahvaltı getirmek için dışarı çıkmıştı.

Bandaja uzandım ama ellerini bileklerime sardı.

"İzin ver bandajı çıkarayım," diye ısrar ettim ama o çok güçlüydü.

"Hayır." Bendeki bakışları sakindi, sesi kararlıydı. "Yaralanmadım ama onu göremezsin."

Kafam karışmış bir şekilde bileklerimi indirdim.

"Bir dövme."

"Ne?" Beti benzim attı. "Sen bir dövme yaptırdın. *Sen* bir dövme yaptırdın."

"Evet." Ağzının kenarı yukarı kıvrıldı. "Ben bir dövme yaptırdım."

"Neyin?" Onu görmek için yanıp tutuşuyordum.

"Hazır olduğunda sana göstereceğim."

Kalbim tekledi. "Neye hazır olduğumda?"

Alexei sakin, gizemli bir şekilde gülümsedi; artık onu görmeyi her şeyden çok istiyordum.

"Benim yüzüm, değil mi?" diye espri yaptım.

"Hayır." Alexei alçak sesli bir kahkaha attıktan sonra saatine baktı. "Birazdan çıkmalıyız."

Rory ve Hazel'ın düğünü yarım saat sonra başlayacaktı. Alexei gömleğini giydi, kravatını taktı, ceketini giydi, bu sırada ben yatak odasına gidip kolyemi aldım, geri geldim ve onu Alexei'ye uzattım. "Takmama yardım eder misin?"

Kolyeyi benden aldı ve ben saçlarımı toplayıp boynumu açarken Alexei kopçayı açtı, parmakları tenimi sıyırırken sırtımda tüylerim diken diken oldu.

"Bu arada muhteşem görünüyorsun," dedim omzumun üstünden. "Takım elbise giymek sana yakışıyor."

"Senin sayende." Enseme sıcak bir öpücük kondurdu. "Üstelik astarını bile görmedin."

Ona döndüm ve takım ceketini açtı. Astarı benim elbisemle aynı renkti. Hemen gülümsedim, sevincim içimden taşıyordu.

"Benimle uyumlu olmak mı istedin?" Şimdiye dek duyduğum en aptal, en tatlı, en klişe şeydi.

"Evet." Gülümsedi. "Sana kıyafetini tamamlaması için ufak bir şey aldım." Odanın diğer ucuna yürüdü ve bavulunu açıp önüme bir ayakkabı kutusu koydu.

Kutuyu açarken gülümsememi zapt ettim. Elbisemle uyumlu buz mavisi *Georgia* topukluları.

"Elbisenle giymek için onlara ihtiyacın vardı."

Hülyalı bir şekilde iç geçirdim ve onun yanağını okşadım. "Öğreniyorsun."

Alexei sırıttı ve avucumu öptükten sonra önümde diz çöktü. Topukluları ayağıma geçirerek zarif kayışlarını bağladı. Onları Alexei'nin güçlü parmaklarının arasında görmek içimi tuhaf bir buruk özlemle doldurdu.

"Beni şımartıyorsun."

Alexei diğer ayakkabının kayışıyla ilgilenirken kendinden memnun bir hâlde sırıttı. "Şımartılmayı hak ediyorsun."

"Birkaç ay önce bunu söylediğini hayal edebiliyor musun?"

Eli ayak bileğimi sararken bakışlarını bana kaldırdı. "Neyi kaçırdığımı bilmiyordum, Cehennem Ateşi."

"O hâlde bu son hediye, ha?"

Başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır."

Midemde bir heyecan titreşti. "Onu bana verecek misin?"

Alexei ayağa kalktı, sabit ve sıcak bir bakışla bana baktı. "Hazır olduğunda."

Yine mi? Hüsranla inledim. "Beni deli ediyorsun."

"Güzel. Artık nasıl hissettirdiğini biliyorsun."

Hazel ve Rory'nin düğünü güzeldi, romantikti ve eğlenceliydi.

Yeminlerini ederlerken "Hazel Hartley-Miller, seni her şeyden çok seviyorum," dedi Rory, gözlerini kırparak kırılganlığını ve duygusallığını geçiştirmeye çalışıyordu. Sarı saçları, ışıl ışıl gözleri ve siyah smokiniyle çok gösterişli ve yakışıklıydı.

Kestane rengi saçları şık bir atkuyruğuyla toplanan Hazel uzun, beyaz gelinliği üzerinden yumuşak dalgalar hâlinde dökülürken âdeta bir rüya gibiydi.

"Sen benim dünyamsın," dedi Rory, "ve yüz yaşımıza geldiğimizde, ilgini çekmek için seninle hâlâ flört ediyor olacağım."

Hazel'ın kulağına sadece ona özel bir şey fısıldadı. Hazel, Rory'nin onu ne kadar çok sevdiğine inanamıyormuş gibi gözlerini kapattı. Sanki bunun gerçek olduğuna inanamıyordu.

Çifti izlerken elimi tutan Alexei'ye baktım ve yüzünün güçlü hatlarıyla, gür saçlarıyla, koyu renkli gözleriyle kocamın yakışıklılığı kalbimi sızlattı.

Gözlerinin soğuk olduğunu nasıl düşünebilmiştim? İlkbahar güneşi gibi, kasvetli, yağışlı bir kıştan sonra şu parlayan güneşli günlerden biri gibi sıcaklardı. O günlerde her şey yoluna girecekmiş gibi hava daha aydınlık, daha hafif, daha ahenkli olurdu.

Alexei'nin gözleri böyleydi.

Göz göze geldiğimizde yutkundu.

"Kendi düğününü mü düşünüyorsun?" diye fısıldadım. "Sorun değil. Düğünler tuhaf duygular uyandırır."

Alexei başım iki yana sallayarak yumuşak, sessiz bir kahkaha attı. "Alakası yok, Cehennem Ateşi." Elimi sıcak bir tavırla sıktı. "Sadece o elbiseyle ne kadar seksi göründüğünü düşünüyorum." Ayaklarıma anlamlı bir bakış attı. "Ve o ayakkabılarla."

"*Ayak fetişi*," diye fısıldayarak neşeyle şakıdım ve Alexei başını iki yana salladı ama ağzı seğiriyordu.

Büyük salonun ön tarafında nikâh memuru çiftin arasında gülümsüyordu.

"Sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz."

Öpüştüler, herkes tezahürat edip alkışladı.

"Beni öpmek istemediğin zamanı hatırlıyor musun?" diye sordum Alexei'ye.

Dudaklarını şakağıma bastırdı. "Artık böyle bir sorunumuz yok."

Daha sonra, akşam yemeğinden sonra, bir müzik grubu çalıyordu ve insanlar dans pistini dolduruyordu. Alexei bize içki alırken ben Darcy ve Hayden'la sohbet ediyordum; onlar yaklaşan düğünleri için planlar hakkında şakacı biçimde tartışırken kısmen dinliyordum.

"*Kuzey Kılıcı* temalı bir düğün yapmalıyız," dedi Hayden.

Darcy gülümsedi. "Seni seviyorum ama hayır."

Tüm takım ve kadronun çoğu buradaydı. Ward pembe bir parti elbisesi giyen ve elini tutan kızına gülümsedikten sonra gizlice Jordan'a baktı. Jordan ondan başka her yere bakıyordu. Rory'nin ebeveynleri Hazel'ın ebeveynleriyle gülüşüyordu; Rory'nin annesinin yüzük parmağında yeni bir yüzük ışıldıyordu. Hazel'ın anlattığına göre, ebeveynleri Rory küçükken boşanmış ama geçen yaz tekrar evlenmişti.

Müzik grubu mola verdiğinde Pippa tezahüratlar ve alkışlar eşliğinde gitarıyla sahneye çıktı.

Çalmaya başlamadan önce Jamie'ye gülümseyerek "Bu şarkı gerçek aşkla ilgili," dedi.

Yeni evli çift dans pistinde salınarak dans ederken Rory yeni karısına hayranlıkla bakıyordu. Sessizce konuşurlarken dudakları hareket ediyordu. Kalbim cız etti.

Her şeyi açık ve net söyleyebilmeyi dilerdim. Fakat Alexei'ye söylersem, onun emekli olacağından şüpheleniyordum ve benim yüzümden sevdiği şeyden vazgeçmesine izin veremezdim.

Kocam içkilerimizle yanımda belirdi. Onları masaya koyup bir elini bana uzattı.

"Dans edelim, Cehennem Ateşi." Elimi tuttu. "Karımla dans etmek istiyorum."

Dans pistinde kolları beni sardı ve ben de kollarımı onun boynuna doladım. Pippa'nın yumuşak, kıvrak sesiyle, gitarının tıngırtısıyla salınıyorduk. Alexei'nin nefesi yanağımı gıdıklıyordu ve temiz erkeksi kokusunu içime çekiyordum.

Tanıdık gelen şarkıyla sarsıldım. Alexei'ye bakmak için başımı geriye uzattım. "Takım yemeğinde dans ettiğimiz şarkı."

Alexei başıyla onaylarken beni inceliyordu. O akşam ondan nefret ederek Alexei'yle dans ederken nasıl hissettiğimi hatırladım. Birisine böyle sırılsıklam âşık olduğu için Pippa'nın akıl sağlığını sorgulamıştım. Herkesin önünde sahtekâr gibi hissetmiştim.

Şimdi anlıyordum. Sırılsıklam âşık olan bendim. İlişkimizin gerçek olmasına izin veren bendim.

Sonsuza kadar burada, her şeyin kolay, zahmetsiz bir rüya olduğu dağların ortasındaki bir kayak kasabasında dans pistinde kalabilmeyi dilerdim.

"Gözlerinin ne kadar güzel olduğunu sana hiç söyledim mi?" diye sordu ve gülümsedim, yüzümü çevirip onun omzuna bastırdım.

Elbette ona âşıktım. Bu adama, şimdiye dek bir duygu beslediğim tek erkeğe her zaman âşık olacaktım.

"Bana bunun gerçek olduğunu söyle, sevgilim."

Alexei bu evliliğimi mi yoksa şu anda yaptığımızı mı kastediyordu? Umurumda değildi. Cevap ikisi için de aynıydı. En azından benim için. "Gerçek."

Alexei durdu; bana bakarken güçlükle nefes alıyordu. Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu, tenim sıcaktı ve başım dönüyordu. Bunu itiraf ettiğime inanamıyordum.

"Çiçeklerin anlamını biliyorum," dedim yüzüm ona dayalı hâlde.

Alexei gözlerime bakabilmek için geri çekildi; şaşırmamıştı ve istifini bozmadan ağzı şefkatli bir yarım gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ne anlama geldiklerini biliyorum. Ben biliyorum..." Sesim canlılığını yitirdi.

"Neyi, Georgia?" Derin sesi alçak ve nazikti. Sahip olduğuna inandığım kapasitesinin ötesinde çok nazikti. "Ne anlama geliyorlar?"

Kalbim güm güm atarken bakışlarımı ondan ayırmadan yutkundum. "Beni sevdiğin."

Başını eğdi. "Evet. Bence sen de beni seviyorsun."

Kalbim durdu. Alexei içimden geçeni görüyordu. Tamamen soyulmuştum, hiçbir savunmam kalmamıştı; çırılçıplak ve korunmasızdım. Bunu söylemesem bile, Alexei gözlerimde görebiliyordu. Gizlemenin ne anlamı vardı? Söylesem de söylemesem de beni kırıp geçirecekti.

"Seni seviyorum." Kelimeler dudaklarımdan döküldü. Duygularımla çok mücadele ettiğim bunca zaman sonra Alexei'ye onu sevdiğimi söylemek nefes almak gibiydi. Doğru hissettiriyordu.

Beni bir kez, iki kez, üç kez öptü. "Sana zaman ve alan tanımaya çalışıyordum. Seni acele ettirmek istemedim."

"Beni acele ettir." Kalbim hiç olmadığı kadar şiddetle çarpıyordu ve ellerimi Alexei'nin saçlarına geçirip onu bir başka öpücük için aşağı çektim.

"Tamam." Nefesi dudaklarımı gıdıklıyordu. "Seni seviyorum. Seni istiyorum. Her şey benim için gerçek, Georgia."

Rahatlama duygusu bana öyle sert çarptı ki kısa bir kahkaha attım. "Benim için de gerçek." Fakat onun yaralanma tehlikesi. "Ama..."

"Biliyorum." Beni kendine daha sert bastırdı, iri eli sakinleştirici okşamalarla sırtımda hareket ediyordu. "Ama belki bunu sonraya saklamalıyız. Birlikte bir çözüm bulabiliriz." Ağzı kulağıma geldi. "Benim için kendini bırak. Seni yakalamak için orada olacağım."

Duygularımla mücadele etmekten yorulmuştum. Ona âşık olmamaya çalışmaktan yorulmuştum, bu yüzden başımla onayladım. Kontrolü bırakmak hiç bu kadar kolay hissettirmemişti, hâl böyleyken kocama yaslanıp aşk şarkısının son dizelerinin ritmiyle salındım ve kalbimi ona verdim.

Çekingen, endişeli parçam ilgi talep ediyordu ama onu bastırdım, öyle aşağı bastırdım ki artık duyamıyordum. Ben âşık olmak istiyordum. Bunun kolay olmasını istiyordum.

Alexei'yi istiyordum.

Şarkı sona erdi ve Alexei beni öpmek için eğildi; ayak parmaklarımı ısıtan yumuşak, yavaş bir öpücüktü, kafamdaki her düşünceyi sildi.

"Buradan gitmek ister misin, Cehennem Ateşi?"

Boynuna karşı gülümsedim ve ben başımla onayladıktan sonra Alexei elimi tutup beni dans pistinden çıkardı.

Ninova

84. BÖLÜM
GEORGIA

SÜİTİMİZE ÇIKMAK İÇİN asansörü beklerken Alexei eğildi ve boynumu öptü. Lobi sakindi, sadece birkaç çalışan ile oradan geçen bir çift düğün konuğu vardı ama bir dokunuşuyla gezegende bizden başka kimse kalmadı. Tenim diken diken oldu ve Alexei kulağımın altındaki hassas noktaya bir başka öpücük kondurdu.

Asansörün içinde beni duvara yaslayana kadar geriletti ve tenim boyunca daha yumuşak, tatlı, yavaş öpücükler kondurdu. Temas ettiğimiz her seferinde midemde kelebekler uçuştu. İşkenceydi bu. Bana ne yaptığını biliyormuşçasına Alexei'nin ağzının kenarı seğirdi.

Asansörün kapıları açıldı ama biz süitimizin kapısına ilerlerken bir saniye birbirimizden ayrılmadık, öpüşmeyi bırakmadık.

Tökezledim; Alexei bir kolunu beline dolayarak beni yakaladı. Kahkaha attım; Alexei sadece bana özel yakışıklı yarım gülümsemesini sundu. Kapıyı açmak için anahtar kartını kullanmaya çalışırken kulakmemesini dişledim; kartı düşürdü, beni duvara itti ve beni kendinden geçmişçesine öptü.

Birbirimiz için mükemmeldik ve nasıl bunu daha önce hiç görmediğimi bilmiyordum. Bunu yapabileceğimiz yerde kavga ederek yılları boşa harcamıştık.

Süitin içinde beni soyarken dudakları tenimde ilerliyordu. Elbisem dalgalanarak yere düştü ve orada sutyenim, külotum, topuklularımla kaldım. Alexei'nin gözleri kararadı, ardından nefesini sertçe verdi.

"İyi misin?" Güldüm.

"Evet." Bir elini saçlarının arasından geçirdi, bakışları göğsüme, belime, küçük dantel tangama takıldı. "Hayır. Bilmiyorum. Seni görüyorum ve düşünemiyorum. Her zaman böyleydi. Bu..." Derin bir nefes aldı. "Çok yoğun."

Yatak odasında Alexei o yakışıklı, sadece bana özel gülümsemesini sergileyerek güzel dantel tangamı sıyırıp çıkardı ve ben de onun giysilerini beceriksizce çıkardım. Kocamın nazik bir elini ayak bileğime sararak topuklularımın kayışlarını özenle açması, bana camdan yapılmışım gibi saygılı davranması kalbimi eritti. Benimle ve sevdiğim şeylerle ilgili çok özenliydi.

Topukluları kenara koyduktan sonra dudakları dikleşen bir meme ucumu bularak emdi ve sataştı. Zevk doğruca, hızla bacaklarımın arasına ilerledi. Alexei şimdiden tamamen sertti, elimde ağır ve sıcaktı.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," dedi bana alçak sesle. Gözlerimdeki kararsızlık ışığını fark edince gözleri yumuşadı. "Bana güveniyor musun, Georgia?"

"Evet." Kalbim yavaşladı. Güveniyordum.

"İyi kız." Altdudağımı ısırdı. "Şimdi, sana söyleneni yap, böylece seni ödüllendirebilirim."

Arkamı dönüp kendimi avuçlarımın ve dizlerimin üzerinde desteklediğimde gerginlik bedenime sızdı. Böyle savunmasız ve güçsüz olmak yeni bir deneyimdi.

Ancak o Alexei'ydi ve ona güveniyordum.

Dili klitorisimle buluştuğunda sıcak, ıslak hisle nefesim kesildi.

"Güzel mi?" diye mırıldandı vajinama karşı ve boğuk bir onay sesi çıkardım. "Kelimeler," diye talep etti.

"Evet," dedim aceleyle, şimdiden sıcaklık bedenime yayılıyordu. "Güzel."

Diliyle klitorisimle ilgilenerek beni daha fazla tahrik etti. Tanrım, bu açı. Mükemmeldi. Zevk bacaklarımın arasında kıvrıldı, kanım yoğunlaştı ve puslu bir rüyaya sürüklendim.

Dilini arka girişimde kaydırdı. Tiz bir sesle inledim, şaşkınlık ve ihtiyaçla kasıldım.

"Bu nasıl?" Onun çevresinde hafif bir daire çizdi ve sıcaklık karnımın alt kısmında toplandı. Ayak parmaklarım kıvrıldı. "Bu nasıl hissettiriyor, Georgia?"

Çok yabancı ama şok edici ölçüde iyi heyecanda kaybolduğumdan Alexei'nin ukala tonuna aldırmadım. Omurgamın altında kıvılcımlar birikiyordu.

"Bilmiyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Durmamı ister misin?"

Dilini bir kez daha hızla döndürmesi, bacaklarımın arasına bir uyarılma akını gönderdi. Cevap vermeyi unuttum ve Alexei geri çekildi.

"Hayır." Gözlerim süratle açıldı. "Durma."

"Bu nasıl hissettiriyor, Georgia?" diye sordu tekrar, sabırlı ama kararlı bir sesle.

Alexei'nin bu otoriter yanını bu kadar ateşli bulmaktan nefret ediyordum. Beni böyle çömeltmesinden nefret ediyordum ve bunu böyle çok sevmekten nefret ediyordum. "Muhteşem."

"Devam edeyim mi?"

"Evet," diye yalvardım.

Sarhoş edici, ıslak sarmalları çizmeye devam etti. Bu beni zirveye ulaştırmasa bile beynim zevkle kavruluyordu. Asla böyle olmamıştı, çok ateşliydi ama yine de samimiydi. Elleri uyluklarımı kavradıktan sonra kıçıma sert bir şaplak attı. Bir başka ani sıcaklık içimden hızla geçti.

Başım düşerken saçlarım önüme döküldü. "Aman Tanrım."

"Eller sırtının arkasına."

İtiraz bile etmedim, sadece başımı yatağa indirdim ve ellerimi belime götürdüm; şu anda ne kadar savunmasız ve kırılgan olduğum kalbimi daha hızlı çarptırıyordu. Alexei sıcak eliyle bileklerimi bağlayarak beni nazikçe sıktı.

"Çok güven dolu ve itaatkârsın. Benim için çok iyi bir eşsin."

Ürperdim. Beynimde onunla mücadele edecek kapasite yoktu. Süzülüyordum, bekliyordum, daha fazlası için yanıp tutuşuyordum.

"Yakın mısın?"

"Evet," demeyi başardım sıktığım dişlerimin ardından, sırtımı büktüm.

"Zirveye ulaşmak istiyor musun?"

"*Evet.*"

"Sana bir tane daha yüzük almama izin verecek misin?"

Klitorisim ihtiyaçla sızlıyordu. "Peki. Evet."

"Yüzüğümü taktığını gördüğüm her seferinde ne düşünüyorum biliyor musun, Georgia?" Nefesi vajinamı gıdıkladı ve ürperdim. Her yerim yanıyor ve üşüyordu, tam sınırdaydım. "*Benim*, diye düşünüyorum. *O benim karım.*"

Parmaklarını içime bastırarak kabartılı noktayı buldu. Kalın parmaklarıyla onunla ilgilenirken ve beni esnetirken dudaklarım aralandı. Orgazmım ufuktaydı, enerji kazanıyordu ama sonra Alexei dilini içime itti ve düşüncelerim parçalandı.

Lanet olsun, Alexei Volkov'un dili kıçımdaydı.

Şiddetli zevk aniden gelişti ve orgazm bana çarptı. Onun etkisiyle titrerken, Alexei'nin çıkardığı alçak, hoşnut iniltileri dinlerken serbest eli kalçamı kavrayıp beni tekrar yüzüne çekip dayadı. Ellerim yorganı avuçladı, ayak parmaklarım kıvrıldı ve kalbim hiç olmadığı kadar şiddetle çarparken fırıl fırıl dönüyor, hızla uçuyor ve paramparça oluyordum.

Orgazmın etkisi dindiğinde, Alexei ellerini sakinleştirici okşayışlarla bedenimde gezdiriyordu. Uyluklarıma, kıçıma, belime yumuşak, sevecen öpücükler kondurduktan sonra beni çevirdi.

"Georgia?" Tepemde dururken gözleri kararmıştı, geniş göğsü hızla inip kalkıyordu. "Senin içine boşalmak istiyorum."

Nabzım tekledi.

"Ben temizim," diye ekledi, gözlerini benden hiç ayırmadan kaba bir sesle. "Asla kondom kullanmayı atlamadım."

"Ben de öyle. Kimseye yeterince güvenmedim. Fakat seni istiyorum." Ellerimi göğsünde gezdirdim. "Tamamını. Aramızda hiçbir şey olmadan."

Gözlerini kapattı. "Bunu duymak..." Başını iki yana salladı. "Kahretsin, Georgia. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Elimde olmadan gülümsüyordum. "Spiral kullanıyorum."

"Tamam." Bu aklına bile gelmemiş gibi şaşkınlıkla bakıyordu.

"Bunu bildiğinden emin değilim, Volkov," hâlâ nefes nefese olmama rağmen ona sataşan bir gülümseme yönelttim, "ama seks hamileliğe yol açabilir."

"Farkındayım." Hüsran dolu bir ses çıkardı. "Şu anda bunu umursamakta zorlanıyorum."

Ciddi olamazdı...? Ciddiydi. Alexei'nin yüz ifadesi yoğun ve kararlıydı. Onun beni hamile bırakması fikriyle sıcaklık bedenimi kapladı.

Afallamış ifademe gülümsedi. "Seninle çocuklarımız olsun istiyorum."

"*Şimdi mi?*" Benzim attı ve Alexei boynuma doğru güldü. Benim kariyerim. Onun kariyeri. Zor olurdu. Zarar verirdi. Hayatlarımızı sonsuza kadar değiştirirdi.

Tüm bunlara rağmen bunu ben de istiyordum. Sadece şimdi değil.

"Hayır, sevgilim." Tenime bir öpücük. "Şimdi değil. Ama eninde sonunda. Hazır olduğumuzda."

Rahatladım. Bunu uzun bir süre düşünecektim. Karasevdalı, sırılsıklam âşık parçam bana Alexei'nin ne kadar sevgi dolu ve korumacı olduğunu hatırlattı; onunla bir bebek sahibi olmak şimdiye dek yaptığım en iyi şeylerden biri olabilirdi.

"Bununla ilgili daha sonra konuşacağız," diye mırıldanarak kendini üzerimde destekledi. "Şu anda karıma ihtiyacım var."

Bacaklarımı araladım, Alexei kendini girişime hizaladı. Güçbela konuşabiliyordum, ona duyduğum bu heyecan verici, kalp çarpıran, tamamen tüketen arzuya fena kapılmıştım.

Kendini içime itti ve bacaklarımın arasındaki yoğun, mükemmel yanmayla gözlerim geriye kaydı. Onun boyutuna asla alışamayacaktım. İlk derin girişiyle ikimiz de inanmazlıkla inledik. Şimdiden içimde başka bir orgazm harekete geçmişti, Alexei beni doldururken ısınıyor ve sızlıyordum.

"Tamam," diyebildi, sanki bunun ne kadar iyi olduğuna güçbela dayanabiliyordu.

"Çok iyi." Tırnaklarımı onun omuzlarına batırdım. "Durma."

"Sihirli kelime ne," diye mırıldandı kulağıma ve gülümsedim.

"Lütfen."

"İşte benim kızım. İşte benim güzel küçük karım."

Övgüleriyle eriyerek dağıldım, dönüştüm, yeniden düzenlendim.

"Tanrım, Georgia. Aşırı sıkısın. Benim için aşın iyisin. Çok güzel ve mükemmelsin."

Alexei içimde hareket ederken kıvılcımlar görüşümü bulanıklaştırdı. Bu sadece seks değildi. Çok daha fazlasıydı. Her şeydi. Eşsizdi.

Aşktı.

Bacağımı omzunun üzerine çekerek çok daha derine ulaştı. Yalnızca onun erişebildiği noktayı dürttüğünde düşüncelerim dağıldı. Sebebi yalnızca büyüklüğü değildi. Bedenimi tanıyordu. Neye ihtiyacım olduğunu biliyordu.

"Tam orası." Gözleri günah gibi karaydı, yoğun ve açgözlüydü. "Tam orası, değil mi, Georgia?"

Başımla onaylarken gözlerim kapanmaya başladı, güçlükle nefes alıyordum ve Alexei'nin aletinin kalın uzunluğunun etrafında kasılırken aklımı kaybetmek üzereydim. Kaslarım dalgalanmaya başladı.

Şimdiden itibaren ona *kocamın noktası* diyebilirdik.

"Boşalırken kocanın ismini söyle." Sesi hırıltılıydı. "Lütfen."

"Şimdi kim yalvarıyor?" diye inledim ve Alexei boynuma dayanarak kısa ve sert bir kahkaha attı.

"Senin için yalvarırım, Cehennem Ateşi. Artık umursamıyorum. Sen bana sahipsin."

Kontrolümü kaybettim. Zevk taşarak bedenimi kapladı ve fırıl fırıl dönerken vajinam onun aletini kavradı, beni serçe becerirken kaslarım etrafında kenetlendi. "Alexei," diye fısıldadım, ihtiyaç ile zevkin çarpışması öyle güçlüydü ki gözyaşları gözlerime batıyordu.

İsmini söylediğimde kendini kaybetti, hamleleri sarsıntılı ve acil bir hâl aldı, kalçaları bana çarparken yüzünde o zorlanan, acı çeken ifade vardı; ardından gözlerini kapattı, başım geriye yatırdı ve alçak, ıstıraplı bir şekilde inlediğinde içime yeni bir zevk dalgasını tetikledi.

"Georgia, kahretsin." Islak ve kaygan menisi aramızda aktı. "Hiçbir şey seninle olmakla kıyaslanamaz." Göz göze geldik, elleriyle yüzümü çevreledi, boşalması sona ererken titriyordu. "Sen her şeysin."

Daha sonra birlikte yatakta uzanırken parmaklarını benimkilere geçirdi, alyanslarımız ay ışığında parıldıyordu.

"Mutlu yıllar, Cehennem Ateşi," dedi benim iri, yakışıklı kocam.

"Mutlu yıllar, Alexei." Göz gözeydik. "Seni seviyorum," diye fısıldarken tuhaf biçimde utangaçtım.

Fakat mutluydum.

"Ben de seni seviyorum."

Soğuk ve nahoş gerçeklik sinsice geri geldi. Bunun bizim için anlamı neydi? Alexei'nin yaralanması sorunu ne olacaktı? Acaba biz... gerçekten evli miydik?

"Hey." Alexei elini saçlarımın arasına geçirdi, dudaklarını şakağıma bastırdı ve stresim ânında azaldı. "Henüz bunu tam olarak kabul etmediğini biliyorum ama seni ikna edeceğim."

Ağzı bir gülümsemeyle kıvrıldı, gözleri endişelerimi gideren bir şefkatle ısındı.

"Sadece bekle."

85. BÖLÜM
GEORGIA

"SİZ İKİNİZ hiç otelden çıktınız mı?" diye sordu Darcy, birkaç akşam sonra Pippa ve Hazel'la birlikte kalenin arkasında oturuyorduk.

Yumuşak bir kahkaha attım. "Son günümüzde kasabayı keşfettik. Silver Falls hoş bir yer." Ana caddede kocamla el ele yürümek de hoştu.

Darcy sırıttı. "Belki yıldönümünüzde tekrar gidersiniz."

Yıldönümümüz. Hoşnut bir mırıltı dudaklarımdan döküldü. "Bu fikri beğendim."

Alexei kayarak önümüzden geçerken camın ardından gözlerimiz buluştu ve bakışları formama indi; gözlerini sahiplenici, gururlu bir ifade bürüdü. İçimi hoşnut bir sıcaklık kapladı.

Beni seviyor. Geleceğin ne barındırdığını bilmiyordum ama Alexei beni seviyordu ve ben de onu seviyordum. Mutlu olacağım, diye karar verdim. Âşık olmanın tadını çıkaracağım.

Buz pistinde Alexei pakı rakip takımdan çaldıktan sonra Luca'ya pas verdi; Luca pakı diğer hücum oyuncularıyla birlikte sahada ilerletti. Luca'nın asistinden sonra Hayden gol attı ve arena gürültüyle coştu, gol sireni çaldı, ışıklar parladı. Diğer tüm taraftarlarla birlikte ayaktaydım, tezahürat ediyor ve ağzım kulaklarımda sırıtıyordum.

Fakat ben Alexei'ye tezahürat ediyordum. Luca'ya sağlam bir baş onayı verdikten sonra onun sırtına vurdu. Luca ve Hayden yedek kulübesinin önünden kayarak geçerken, takımın geri kalanıyla eldivenlerini birbirine vururken Alexei gururlu bir yüz ifadesiyle izliyordu. Bu ifade ona yakışıyordu.

Tekrar yerlerimize oturduk ve Hazel'a baktım. "Balayına çıkacak mısınız?"

Başını olumlu anlamda salladı. "All-Star haftasında – şubatta çoğu oyuncu bu hafta izinliydi– Hawaii'ye gideceğiz ve yazın daha uzun bir seyahate çıkacağız."

Hazel Hartley-Miller, demişti Rory yeminleri sırasında. "İsmini değiştirmeye karar vermişsin."

"Evet," iç geçirerek gülümsedi. "Kararımı verdim."

"Çok fazla evrak işi gerektiriyor," diye sızlandı Pippa. Mesleki hayatında soyadı hâlâ *Hartley*'ydi ama yasal olarak onu *Hartley-Streicher* olarak değiştirmişti.

"Sen ne yapacaksın, Darce?" diye sordum.

Dudağına parmağını vurarak kaş çattı. "Soyadımı *Owens* olarak değiştirmek istiyorum."

"Darcy Owens." Kaşlarımı kaldırdım. "Kulağa güzel geliyor."

Hepimize göz gezdirdi. "Benim açımdan bu... feministliğe aykırı mı?"

"Hiç de değil." Onu dürttüm. "Feminizmin güzelliği istediğin her neyse onu yapabilmendir."

"Evet." Camın arkasından Hayden'ı izliyordu; kayarak geçerken Darcy'ye geniş, budala bir sırıtış yöneltti.

"Ayrıca," Hazel kendi hokey oyuncusuna gülümsedi. "Onları çok mutlu ediyor."

"Evet." Pippa kendi oyuncusuna baktı. "Çok, çok mutlu."

Kendi ismimi düşündüm. Asla ona bağlı hissetmemiştim. Aslında tam tersiydi. Ebeveynlerimin hayatlarını çok zorlaştırmış korkunç bir adamın hatırlatıcısıydı.

Georgia Volkov. Buz pistinde geri kalanından daha uzun Alexei'yi bulurken bir sıcaklık titreşimi göğsüme ulaştı. Bir kural ihlali ikazıyla düdük çaldı, oyun durdu ve Alexei dönüp bana yakışıklı yarım gülümsemesini sergiledi.

İsmimi değiştirmek eskiden olacağı gibi itici gelmiyordu. Aslında bu fikirden hoşlanmıştım.

"Hâlâ onun gülümsediğini görmeye alışamadım," dedi Darcy.

"İkiniz düğünde iyi anlaşıyordunuz." Hazel bana kendinden memnun biçimde sırıttı. "Çok *medeni*." Yüzünü buruşturdu.

"Üzgünüm. Rory bu kelimeye edepsiz bir anlam yüklemeyi deneyip duruyor ama olmuyor. İkiniz birlikte çok mutlu görünüyordunuz."

Oyuncular bir oyun başlangıcı için sıralandı ve Alexei'nin yatakta bana nasıl baktığını, onun her şeyiymişim gibi, hatırladığımda boğazım düğümlendi. "Mutluyuz."

"Uyurgezerlik bitti mi?"

Rakip takımdan bir oyuncu Alexei'yi kuraldışı biçimde engelledi ve midem sarsıldı. "Uyurgezerlik devam ediyor." Muhtemelen bu gece uyurgezerliğim tetiklenecekti, gerçi Alexei yaralanmışa benzemiyordu. "Alexei bununla ilgili yardım ediyor." Genellikle bunu belime bir kolunu dolayarak, beni göğsüne bastırarak, beni güvende tutarak yapıyordu.

Bir başka hoş titreşim hissettim.

Diğerleri birbirlerine gülümsedi.

"Ukalalık etmeyin," dedim onlara ve kahkaha attılar. "Yakışmıyor."

Rory pakı Luca'ya gönderdi ve Alexei ona zaman kazandırırken Luca pakı kaleye fırlattı. Iskaladı ama Hayden pakı tekrar ona pas verdi. Kalenin üst köşesini hedefleyerek tekrar denedi ve başardı.

Arena hızla birbirini izleyen iki gole özel bir gürültüyle coştu, şaşkınlık ve memnuniyetle hoşnut bir biçimde kükredi. Yedek kulübesinde herkes ayağa fırladı ve buz pistinde oyuncular tekrar Luca'nın etrafını kuşattı; onun sırtına vuruyor, onu geniş sırıtışlarla dürtüklüyorlardı.

Alexei'nin yüzünde yine o gururlu ifade vardı.

"Çaylak oldukça iyi, ha?" diye sordu Pippa ve ben de gülümsedim.

"Olağanüstü; doğru akıl hocası sayesinde."

Üçüncü periyotta Storm Luca'nın, Rory'nin ve Hayden'ın attığı gollerle üç sıfır öndeydi.

Fakat hokeyin olayı her şeyin bir anda değişebilmesiydi.

Alexei pakı sürerken bir savunma oyuncusu hızla ona çarparak Alexei'nin başına omzuyla vurdu. Başı taraftarın nefesini kesen bir açıyla hızla geriye eğildi, ardından Alexei yere düştü.

Kanım kulaklarımda uğuldarken düdük çaldı. Ayaktaydım, Rory ve Hayden'ın Alexei'nin yanına uçmasını dehşetle izliyordum. Buzda kımıldamadan yatıyordu.

Lanet olsun. Tanrım. Alexei kımıldamıyordu.

Kımıldamıyordu.

Rory bir doktorun geçmesine izin vermek için yana kaydı. Alexei'nin yüzünden buz pistine kan akıyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı. Arenadaki sessizlik haddinden fazlaydı, dehşet vericiydi.

Hâlâ kımıldamıyordu.

Arenanın holüne varana kadar süratle koştum, insanları itip geçtim, ardından telaşla buz pistine ilerledim. Kimse beni durdurmadı. Kimliğimi bile göstermedim.

Yedek kulübesinde biri yolumu kesti.

"Georgia." Tate'in sesi sakin olsa da gözleri endişeli ve ciddiydi. "Hayır."

"Onun yanına gitmeliyim." Titriyordum. Nefes alamıyordum. Gözlerimi buz pistindeki gruba kilitlemiş Alexei'nin küçük bir hareketini bekliyordum. Onun ayağa kalkmasını bekliyordum.

Ayağa kalk. Gözlerini aç. Bana ters ters bak. Bana karım de. Bana Cehennem Ateşi de. Bana her şeyin olduğumu söyle.

"İzin verelim işlerini yapsınlar," dedi Tate, gözleri sabırlı bir anlayışla doluydu. "Onların peşinden hastaneye gidebilirsin ama izin ver bununla onlar ilgilensin."

Bedenimdeki her hücre isyan ediyordu ama Tate haklıydı. Böyle zamanlarda ayak bağı olmamaları için aile üyelerini uzak tutardık çünkü benim gibi hissederlerdi. Pervasız, dehşet içinde ve çaresiz.

Alexei bir sedyeye kaldırılırken ve buz pistinden dışarı taşınırken arena sessizdi; midem sıkışık, soğuk bir sert kütleye dönüştü. Bu iki yıl öncesinden çok daha kötüydü.

Şimdi onu seviyordum. Onsuz olamazdım. Onu böyle görmek durumu netleştirdi. Bu durum beni öldürse bile Alexei'nin yanında duracak, onun yaralanmasını izleyecek ve sonrasında onunla ilgilenecektim.

86. BÖLÜM
ALEXEI

BEDENİM ağrıyordu.

Başım zonkluyordu, sırtım fena sızlıyordu ve keskin bir acı yüzümü deşiyordu. Bana dikiş mi atılmıştı? Öyle hissediyordum.

Gözlerimi açtığımda ve Georgia'yı hastane yatağımın yanında bir sandalyede ellerini yüzüne kapatmış sessizce hıçkırırken gördüğümde, bedenimde hissettiğim acıyla karşılaştırılınca bu acı hiçbir şeydi. Omuzları sarsılıyordu. Dünyam yıkıldı.

"Sevgilim."

Kuru hırıltılı sesimi duyunca başını aniden kaldırdı. Gözleri kızarmış ve şişmişti. Yüzünde gözyaşı izleri vardı. Göğsüm ağrıdı. Diğer acıyla başa çıkabilirdim ama bu? Hayır. Buna dayanamazdım.

Hokey oynamakla işim bitmişti. Artık bunu biliyordum.

"Uyanmışsın." Georgia burnunu çekti ve yüzünü silerken gözlerini kırparak gözyaşlarını savuşturdu.

Bir anda yanımdaydı, ağzımın fazla acımayan kenarına yumuşak bir öpücük konduruyordu. Kokusu burnumdaydı, yumuşak bir perde gibi etrafıma dökülen saçları boynumu gıdıklıyordu ve yüzüme güçbela dokunan elleri çok nazikti.

"Alexei," diye soludu ve gözleri yeni bir gözyaşı dalgasıyla parladı. Kısa bir nefes aldı, gözlerini kırpıştırdı, profesyonel maskesini takındı. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Hayır." Başımdaki histen kötü bir şey olduğunu biliyordum.

"Tamam." Kendi kendine başını salladı. "Bir maçta oynuyordun ve bir kafa darbesi aldın."

"Öyle hissediyorum."

Bir kalem fener çıkarırken gözleri doldu. "Kuşkusuz. Bana soyadını söyleyebilir misin?"

Bunu daha önce yapmıştım. Georgia beyin sarsıntısının şiddetini denetliyordu. "Volkov."

"Güzel. Tarihi biliyor musun?"

"3 Ocak." Umarım.

Tekrar başıyla onayladı. Güzel. "Ben kimim?"

Kalbim hopladı. "Karım."

Kısa bir anlığına gözleri kapandı ve başıyla onayladı. "Evet, bebeğim. İsmim ne?"

"Cehennem Ateşi."

"Alexei, Tanrı aşkına."

Ona sataşmak ağrımı hafifletiyordu. "Georgia Greene. *Dr.* Georgia Greene."

"Güzel. Gözlerine ışık tutacağım."

Georgia gözbebeklerimi kontrol ederken ben onun yüzünü inceledim.

"Ne hissediyorsun? Baş ağrısı? Mide bulantısı? Kulaklarında çınlama?"

"Baş ağrısı. Kulaklarımda çınlama. Sırtım acıyor."

Kendine başını salladı.

"Hâlâ yakışıklı mıyım?" diye çarpık bir sırıtışla sordum.

Beklediğim gibi gülümsemedi. "Bir saat bilinçsizdin."

"Kahretsin."

"Evet. Kahretsin." Yutkundu. "Doktor bir değerlendirme yapacak ama bana kalırsa 4. seviye bir beyin sarsıntısı geçirdin."

Bu kadın beni seviyordu. Benim yaralandığımı izlemek onu yaralıyordu. *Ben* onu yaralıyordum. Bu şekilde ortaya koyduğumda çok basitti. Onun eline uzandım.

"Hokeyle işim bitti." Gözümü açtığım ve onu kıvrılmış ağlarken gördüğüm saniye bunu biliyordum. "Emekli olmaya hazırım."

"Hayır, Alexei..." Georgia başını iki yana sallamaya başladı. "Benim yüzümden emekli olma. Hokey senin için her şey."

Yanılıyordu. "Benim için her şey *değil*. Artık değil. Her şeyim sensin." Gözlerindeki viski, karamel ve amberin her tonunu incelerken güçlükle yutkundum. "Sana acı çektirmeyeceğim."

Onu bir daha asla böyle görmek istemiyordum. Asla benim yüzümden ağlamasını istemiyordum.

"Ben hiçbir yere gitmeyeceğim." Elini saçlarıma getirip anlımdan geriye itti, kocaman bir yumru olduğunu bildiğim şişliğe değmemeye dikkat ediyordu. "Söylediğimde ciddiydim. Seni seviyorum."

Bu kadın. Bir zamanlar onun bencil olduğunu düşündüğüme inanamıyordum. Benim hokey oynamaya devam edebilmem için sıkıntı çekmeye gönüllü oluyordu.

"Ben de söylediğimde ciddiydim. Seni seviyorum. Ayrıca sanırım hokey oynamaktan daha çok sevdiğim bir şey buldum." Zihnim çaylağa gitti. Bu akşamki golünü ve asistini hatırladım; onun kutlama yapmasını izlerken göğsümdeki şiddetli gurur ve amaç duygusunu hatırladım.

"Walker kibirli bir küçük hergele," diye kabul ettim kahkaha atarak ve Georgia da gülümsedi. Sanki kanıma boşaltılan bir doz morfin gibi beni gevşetti. "Ama onun büyüyüp geliştiğini görmek..." Sesim canlılığını yitirdi, doğru kelimeleri bulamıyordum. Zorlu ama tatminkâr. "Bunu diğer oyuncularla da yapabildiğimi varsayalım?"

"Yapabilirsin." Gülümsemesi yumuşak ve cesaretlendiriciydi. "Yapabileceğini biliyorum."

Birbirimize gülümsedik. Georgia'nın aşırı güzel olması en tatlı şekilde kalbimi sızlatıyordu. Onu hak etmiyordum.

Sonsuza dek bu kadınla birlikte olmak istiyordum ve bunu ona söylemek üzereyken göğsüme anlamlı bir bakış attı.

"Güzel dövme."

Bakışlarımı indirdim, sancı boynumdan aşağı hızla ilerlerken yüzümü buruşturdum. Üzerimde bol bir hastane önlüğü vardı ama altında bandaj çıkarılmıştı. Göğsüm boyunca hâlâ iyileşmekte olan dövmede çiçekler ve sarmaşıklar canlı, belirgin ve güzeldi.

"Hastaneye kabul edildiğinde bandajı çıkardılar."

Midem heyecanla gerildi. Georgia onu görmüştü. Ya şimdi ya da hiçti. "Bu çiçeklerin ne olduğunu biliyor musun?"

Yakamı aşağı çekip onları inceledi. "Sarı güller."

"Hayır, sevgilim. Altın güller."

Kaşlarını çatıp gözlerini kıstı. "Kitapta yok."

"Biliyorum. Gerçi başka bir isimle tanınıyor." Nabzım tekledi. "Alaycı Georgia gülü."

87. BÖLÜM
GEORGIA

DÖVME GÜZELDİ.

Çiçekler Alexei'nin geniş göğsüne yayılıyordu; yumuşak, güzel güller yüzünün ve bedeninin sert ve acımasız hatlarıyla şaşırtıcı bir zıtlık oluşturuyordu.

Gözlerini yüzümden asla ayırmadı. Tanrım, Alexei'nin gözünün etrafındaki morluk kalbimi yeni baştan kırdı. Berbat görünüyordu. Arenadan buraya yıldırım hızıyla gelen ambulansta yıpranan sinirlerim hâlâ gergindi.

Alaycı Georgia. Kalbim bir yavaşlıyor bir hızlanıyordu. Alexei'nin şu saatini takıyor olsaydım, öyle şiddetli öterdi ki pili alev alırdı.

"Benim için bir dövme yaptırmadığını söyle, Volkov."

"Senin için bir dövme yaptırdım." Ağzının kenarı çarpıldı. "Çiçeklerin ne anlama geldiğini söylemeden önce, sana bir şey vermek istiyorum."

Bakışlarını hastane odasının diğer tarafındaki çantasına çevirdi. Antrenörlerden biri maçtan sonra getirmişti.

"Bence sana Noel hediyenin geri kalanını vermem için iyi bir zaman."

Gözlerindeki yarı gergin yarı sıcak, şefkatle parlayan ifade nefesimi kesti. Beni çantasına, yan cebine yönlendirdi. Elim küçük, kadife bir kutuyu sardı ve donakaldım.

Onu tutarak döndüm. "Bu mu?"

"Evet. Buraya gel."

Hastane yatağında onun yanına oturduğumda kalbim bu akşam ikinci kez güm güm atmaya başladı.

"Yanında mıydı?"

"Onu aralık ayının başından beri her yere yanımda taşıyıp doğru ânı bekledim." Bana kederle gülümsedi. "Ve ödünü koparmamak için doğru zaman gelmeden önce onu bulmanı istemedim. Aç onu, Georgia."

Kutuyu açarken midemde kelebekler kanat çırpıyordu.

İnce, altın bir yüzüğün üzerinde karamel ve viski renginde armut şekilli bir elmas vardı. Yüzüğe yerleştirilmiş beyaz pırlantalar ufak ama ışıl ışıldı.

Nefes kesiciydi. Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

"Konyak elmas," diye alçak sesle açıklarken bakışlarını yüzümden hiç ayırmadı. "Onu vintage bir yüzükte buldum ve daha modern bir yüzüğe yerleştirdim."

Çok güzeldi, mükemmeldi, eşsiz ve özeldi.

Uzun bir sessizlik ânı oldu. Alexei bana bakıyordu ve ben yüzüğe bakıyordum. "Beğendin mi?"

İnanamayarak güldüm. "Alexei ona bayıldım. Kuşkusuz şimdiye kadar taktığım en güzel mücevher olacak. *Teşekkür ederim* demek yeterli gelmiyor."

Ağzı çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı, gözleri sıcak ve şefkatliydi. "Evet de, o hâlde. Benimle gerçekten evlen. Sonsuza dek karım ol. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Bunun bitmesini istemiyorum. Senin gitmene izin vermem mümkün değil. Seninle evli olmak, şimdiye kadar istediğimin farkına varmadığım her şey."

Derin bir nefes aldı, geniş göğsü ve dövme inip kalktı, yutkundu.

"Senin kocan olmayı seviyorum. Sana asla âşık olmayacağımı ve bu evliliğin gerçek olmadığını, bittiğinde seni özlemeyeceğimi söyledim ama..." Başını iki yana salladı. "Çok yanıldım, sevgilim. Her şeyle ilgili çok yanıldım."

Derin bir nefes alırken bakışları azimle ve kararlılıkla doluydu. O benim rekabetçi hokey oyuncumdu; çok kararlı ve inatçıydı.

"Benim için herhangi bir şeyden vazgeçmeni senden asla istemeyeceğim. Asla kariyerine engel olmayacağım. Eğer çocuk

sahibi olmayı istersek, kariyerinin etkilenmemesi için ne gerekiyorsa yapacağım. Ben hazırım, Georgia. Ben tamamen hazırım. Ve seninle ilgilenmeyi asla bırakmayacağım."

Uzun bir an dilim tutuk vaziyette Alexei'ye gözlerimi dikip baktım; doğru mu duymuştum yoksa hepsi uyanmak üzere olduğum en güzel rüya mıydı, emin değildim.

"Bana çiçeklerin ne anlama geldiğini sor, Cehennem Ateşi," dedi yumuşak bir sesle, başparmağını elimin üstünde gezdiriyordu.

Şimdi kalbim gümbürdüyordu. "Ne anlama geliyorlar?"

Gözleri parıldadı. "Buraya gel."

Ağzımı onunkine değdirdim ve Alexei elini kaldırıp saçlarımın arasına geçirerek nazik bir baskı yaptı.

"Canını acıtıyor mu?" diye fısıldadım.

"Evet." Ağzıma birkaç santim mesafede gülümsedi. "Ama seni öpmek istiyorum. *Alaycı Georgia*, aynı zamanda altın gül olarak bilinir, anlamı arkadaşlıktır." Dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu ve gözlerim titreşerek kapandı. "Neşedir." Bir öpücük daha. "Sadakattir." Dudakları orada bir an oyalanırken nefesi tenimi gıdıklıyordu. "Sonsuzluktur."

"Sonsuzluk," diye fısıldarken gözlerim hâlâ kapalıydı ama ben büyük bir mutluluğa kapılırken gözyaşlarıyla yanıyorlardı.

"Evet." Sessiz bir an geçti. "Georgia," diye mırıldandı.

Bir gözyaşım yüzüme aktı ve Alexei onu sildi, beni öyle büyük bir kaygı ve şefkatle izliyordu ki kalbim sızladı.

"Sorun nedir, sevgilim?"

Yutkundum. "Hiçbir sorun yok. Her şey büyüleyici," diyerek bir kahkaha attım, bir gözyaşı daha aktı. "Fakat, sonsuzluk?"

"Sonsuzluk."

"Uzun bir zaman."

Ağzı seğirdi. "Biliyorum."

"Beni ebediyen istiyorsun, değil mi, seni hasta pislik?"

Şiddetli bir kahkaha attıktan sonra yüzünü buruşturdu.

"Bunu yapma." Gözlerine baktım. "Ben de seni seviyorum."

Alexei parmaklarını çenemin altına koydu ve çok nazikçe yüzümü kaldırıp beni öptü. Bunu ta ayak parmaklarıma kadar hissettim. Öpüşmemiz yumuşak, tatlı ve rahattı. Çabasız.

"İyi bir eş ol ve benimle evleneceğini söyle."

Güldüm, eğilip onu öptüm. "Tamam."

"Evet mi?" Gözlerime bakmak için geri çekildi. "Evet mi diyorsun?"

"Evet," diye fısıldadım ve onun bakışlarını araştırırken gülümsüyordum. "Sen saçmalıyor musun? Biz teknik olarak yalnızca üç aydır birlikteyiz."

"Umurumda değil."

Benim de umurumda değildi.

Elime uzandı ve alyansımı, bana aylar önce verdiği çirkin, sade yüzüğü, çıkarmaya koyuldu ama elimi kaçırdım.

"Yapma." Alexei'ye suçlayıcı bir bakış attım. "Ondan hoşlanıyorum."

"Ona *ucuz, değersiz bir şey,* demiştin."

"Öyle. Ama ondan hoşlanıyorum. O benim." Alexei'ye tekrar elimi verdiğimde yeni yüzüğü eskisinin önüne takarken o da gülümsüyordu.

Alexei surat astı. "Uyumlu değiller."

Elimi incelerken sırıtışım genişledi. Yeni yüzüğüm sersemletici ölçüde güzeldi. Devamlı onu seyredecektim.

"En azından yenisiyle uyumlu olması için eski yüzüğü pırlantayla kaplatmama izin ver," dedi Alexei.

"Tamam." Ona gülümsedim. "Sana bunun için izin vereceğim. Ama yalnızca seni sevdiğim için."

Ninova

88. BÖLÜM
ALEXEI

DAHA SONRA, doktorların çeşitli beyin sarsıntısı değerlendirmelerinden, benim ve Georgia'nın ebeveynlerinin ziyaretlerinden sonra hastane yatağında yatıyordum; Georgia yanıma kıvrılmıştı, yeni yüzüğü loş ışıkta parıldıyordu. Karım yanımdan ayrılmıyordu.

"Georgia, eve gidip uyu." Bir tutam saçını çekiştirdim.

"Alexei." Bir elini hafifçe göğsümün üzerinde, onu düşünerek yaptırdığım dövmenin üzerinde gezdirdi ve bana gülümsedi. En sıcak, en tatlı gülümsemeydi. Benim Georgia'm. "Kıçımı öp."

Kahkahamı zapt ettim. Bakışları ısındı.

"Seni bırakmayacağım," diye ekledi. "Uyurgezer olduğum için muhtemelen hastaneye dönerim." Bana haylaz bir bakış attı. "Trafiğe rağmen."

Gergin bir nefesimi içime çektim. "Tamam. Kalabilirsin."

Ward kapı aralığında belirdi, gözlerinin altında koyu halkalar vardı.

"Kendindesin," dedi usulca, ikimizin burada birlikte yattığını gördüğünde dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Rahatsız etmeyeceğim, sadece kontrol etmek istedim."

Georgia yataktan kalktı ve içimden ona uzanıp yanımda tutmak geldi.

"Sizi biraz yalnız bırakacağım." Alnıma nazik bir öpücük kondurdu. "Hemşirelerle konuşacağım ve ona biraz yemek getireceğim."

Georgia giderken Ward ona bir baş onayı verdikten sonra hastane yatağımın yanında bir sandalyeye otturdu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bok gibi."

"Kuşkusuz." Dudaklarını birbirine bastırırken bakışlarını kaçırdı. Acaba kendi kariyerini bitirirken sakatlığını mı düşünüyor diye merak ettim. Bunun benim kariyerimin sonu olduğunu mu düşünüyor diye merak ettim.

Hadi bakalım. "Seninle emekliliğimle ilgili konuşmak istiyorum."

Başım olumsuz anlamda salladı. "Bunu şimdi konuşmamız gerekmiyor, Volkov. Ben sadece seni kontrol etmek ve hepimizin seni düşündüğümüzü haber vermek istedim."

Çocukları, bu akşamın büyük ihtimalle birlikte buz pistine çıktığımız son sefer olduğunu düşündüm ve kalbim sızladı.

Fakat doğru olan buydu. Hem kariyerimde hem de Georgia'yla ilişkimde sıradaki aşamaya hazırdım.

"Bununla ilgili şimdi konuşmak istiyorum. Ben bir karar verdim."

Arkasına yaslandı, yüzü eğlenen ve alaycı bir ifadeye büründü. "Bir kafa yaralanmasından saatler sonra kariyerinle ilgili çok önemli bir karar mı verdin?"

Kahkaha attım, hemen sonra yüzümü buruşturdum. "Evet. Ama bunun olacağı belliydi."

"Bir süre oynamayacaksın," dedi Ward. "Düşünmek ve nasıl iyileştiğini görmek için zamanın var."

"Kararım kesin. Ben hazırım. Vakit geldi."

Düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Fikrini ne değiştirdi?"

"Çaylağın geliştiğini ve başarılı olduğunu görmek bu sezonun benim için en tatminkâr kısmıydı."

Ward bekledi. Karımın birkaç dakika önce çıktığı boş kapı aralığına baktım. Onun koridorda hemşirelerle konuştuğunu duyabiliyordum, sesinin müzikal tınısı içeri sızarak kalp atış hızı ölçüm monitörümün ötmesine sebep oluyordu. Ward bakışlarını ekrana çevirdi ve gülümsedi.

"Ama büyük ölçüde Georgia," dedim basitçe. "O benim her şeyim."

Ward iç geçirdi. "Evet. Nasıl olduğunu bilirim."

"Kızın mı?"

Gülümseyerek bir baş onayı verdi. "Senin ve Walker'ın birlikte oynadığınızı izlemek eşsizdi."

"Neden bu sezon dikkatini ona verdiğini anlıyorum."

Ward bana merakla baktı.

"Sen her zaman bir oyuncu seçersin," diye açıkladım. "Streicher, Miller, sonra Owens. Bu sezon seçimin çaylaktı."

Gözleri eğlenceyle ışıldadı. "Sence adamım Walker mıydı?"

Yüz ifadesi bana yanıldığımı söylüyordu. "Değil miydi?"

Ward'un ağzı bir sırıtmayla çarpıldı. "Hayır, Volkov. Adamım Walker değildi. Sendin."

Ona bakakaldım, anlayamıyordum. Kafa yaralanması bir şeyleri belirsizleştiriyor olmalıydı.

"O hâlde bundan sonraki planın ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

Geleceğim beyaz bir sayfaydı ve üç ay önce bunu düşünmek beni öldürürdü ama Georgia'yla birlikte olasılıklar sonsuzdu. Belki onu bir tatile çıkmaya ikna ederdim. Belki gerçek bir düğün yapardık. Belki hastane programında daha fazla katkı yapmak için gönüllü olurdum. Belki sadece onun futbol antrenmanında konileri toparlamasına yardım ederdim.

Ward öne eğildi. "Özellikle sana ayrılmış bir yardımcı koç pozisyonum var, eğer ilgini çekerse."

Ya da bu vardı. Göğsümün derininde Georgia'ya baktığımda hissettiğimle aynı *her şeyin yerli yerine oturması* hissi vardı. Gafil avlanmıştım ama kötü anlamda değildi.

Ward bunu söylediği ânda koçluğu kafamda canlandırabildim. Elbette koçluk benim geleceğimdi. Görüntüler kafamda dolaştı: Walker'la ilgili kendimi yiyip bitiriyordum, Georgia'yı futbolda izliyordum, ondan öğreniyordum, çaylak ile ben sorunu çözdüğümüzde ve o potansiyelini ortaya çıkardığında sevinçten havalara uçuyordum.

Bunu başından beri nasıl görememiştim?

Yüz ifademde her ne gördüyse, Ward tekrar sırıttı. "Şaşırmış görünme, Volkov."

"Biliyordun."

"Şüphelerim vardı. İster Storm'la kalmayı seç istersen başka bir takımla devam etmeyi, bana kalırsa bunu seveceksin. Belki benim gibi, oynamaktan bile fazla seveceksin." Kaşlarını kaldırdı. "Ne dersin?"

"Evet." Kolay bir cevaptı.

"Böyle söylemeni umuyordum." Başıyla onayladı. "İşlerin istediğim gibi gitmesini seviyorum. Fakat bunu sana şimdi teklif etmeyeceğim. Sana bir kontratla gelmeden önce iyileşmen için sana birkaç hafta vereceğim."

"Yarın onu imzalarım."

"Neyi imzalarsın?" diye sordu Georgia kapı aralığından.

"Volkov Storm'a koç asistanı olarak katılmakla ilgili düşünecek," dedi Ward ona ve Georgia'nın keyfi yerine geldi, bana gururlu, hoşnut, şaşkın bir şekilde gülümsedi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum ona.

"Sen fevkalade bir koç olursun." Georgia yanıma oturdu, bana bir bardak su verdikten sonra ciddiyetle Ward'a döndü. "Tate, onun dinlenmeye ihtiyacı var. Dışarı çık."

"Anlaşıldı." Ward ayağa kalktı, bana sağlam bir baş selamı verirken gülümsemesini bastırıyordu. "Dinlen, istediğin kadar düşün ve hazır olduğunda konuşuruz." Bakışları Georgia ile benim aramda gidip geldi; ben kolumu onun beline sarmıştım ve o sakat omzuma buz tutuyordu. "Siz ikiniz için her şeyin iyi sonuçlanmasına sevindim."

Ward ayrıldı ve Georgia kaşlarını hafifçe çatarak onun arkasından baktı. "Biliyor mu?"

"Bizi mi?"

Başıyla onayladı. Georgia'nın Ward'un ofisinin önünden geçtiğini ve Ward'un *bir Kanadalıyla evli olmaman ne yazık* dediğini hatırladım.

"Her şey onun fikriydi."

SONSÖZ
ALEXEI

GÜNEŞLİ BİR EYLÜL GÜNÜ, Vancouver Belediye Binası'nın dışındaki büyük meşe ağacının altında Georgia ve ben evlendik.

Tekrar.

Karım, serbestçe dalgalanan saçları ve yaz güneşinin burnuna, elmacıkkemiklerine serpiştirdiği çilleriyle nefes kesiciydi. Geçen yıl birbirimizden nefret ederken evlendiğimizde giydiği aynı gelinliği giyiyordu.

Yeminlerimizi tazeliyoruz, demiştik herkese.

"Seninle evli olmak asla uyanmak istemediğim bir rüya," dedim karıma arkadaşlarımızın ve ailelerimizin önünde.

Yakınlarda biri burnunu çekti. Herhâlde annelerimizden biriydi. Ebeveynlerimiz dost olmuştu. Hatta bu yaz İtalya'ya grup hâlinde bir tatile gitmiş, benim ve Georgia'nın tatil evinde kalmışlardı.

Ellerimi tutarken, çıkarmayı reddettiği o çirkin yüzüğün yanında yeni yüzüğüm ışıl ışıl parlıyordu; Georgia gülümsedi. "Yakınımda olmadığında, seni özlüyorum."

Göğsümde genişleyen şefkat duygum sıcak ve şiddetliydi. "Seni seviyorum ve daima seveceğim."

Bana neşeyle bakarken ilk nikâhımızdaki yeminlerin tersini söylediğimizin farkındaydı. "Hemfikir olmamıza sevindim."

Aramızda Ward nikâh memuru görevini üstlenmişti, aşk ve ruh eşleriyle ilgili birkaç söz söyledi. Pek dinlemiyordum, sadece Georgia'yı seyrediyordum. Büyük ağacın altında ışık Georgia'nın saçlarına dağılıyor, altın tutamları parıldıyor, viski rengi gözleri kalbimi sızlatıyordu

Ward sıcak bir bakışla bize başıyla onay verdi. "Artık gelini..."

Bir elimi Georgia'nın ensesine sardım ve ağzını benimkine çektim. Elleri saçlarıma gömüldü.

"... öpebilirsin."

Misafirlerimiz güldü ama karım duyularımı yakıp kül ediyordu: yumuşak ağzı, baş döndürücü menekşe kokusu, göğsümde elleri, benimkine dayalı bedeni. İç çekişi.

Ayrıldık ve Georgia parmak uçlarına basarak ağzını kulağıma yaklaştırdı.

"Aferin," diye fısıldadı. "Bir cenazede cansız bedeni öpmekle alakası yok."

O akşam Owens ve Darcy'yle çıktığımız çifte randevuda, restoranda karımı belinden kavrayıp kendime yakın tutuyordum.

Annemin dükkânından gelen çiçekler, şu hayatımızı değiştiren birkaç ayda Georgia'ya verdiğim her çiçekle yapılmış buketler, mekânı dolduruyordu. Hatta Georgia gülerken annemi bir bukete mavi bir solucan otu saklaması için ikna etmiştim. Restoranın yumuşak ışıklandırması herkese sıcak bir parıltı saçıyordu ve arkadaşlarımızla ailelerimizin sohbetinin ve kahkahalarının sesi beni rahatlatıyordu.

"Tanrım, çok güzelsin," dedim Georgia'ya. "Gelinliğin olağanüstü."

Dudakları alaycı ve güzel bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Onu beğenmediğini sanıyordum."

"Sana yeni bir gelinlik almak istediğim için mi?"

Başıyla onayladı.

Yüz yüze gelmemiz için ona döndüm. Kendi dünyamızda, herkesten uzaktık. "Mesele beğenmemem değil. Sabah seni gördüğümden beri yarı sertim, Cehennem Ateşi. Onu tekrar giymek istediğinden emin değildim, hepsi bu. Sana satın alacağım gelinlik, senin yeni bir şeyin olabilirdi."

"Bu müthiş bir gelinlik," diye ısrar ederken avuçlarını göğsüme, benim için seçtiği takım elbisenin yakasına koydu. "Değer

görmeyi hak ediyor. Birbirini seven iki insanın düğününü hak ediyor." Işık saçan gözleri benimkilerle buluştu. "Benim eski bir şeyim."

"Senin eski şeyinin ben olduğumu sanıyordum."

Karım bir kahkaha attı ve saatim öttü. Beyin sarsıntısından iyileşmemin parçası olarak kalp atış hızı kontrol programını kullanıyordum; diğer yandan onun yakınındayken kurulmuşçasına ötmesi Georgia'yı mutlu ediyordu.

"Ayrıca," narin eli ona bu sabah hediye ettiğim kolyeye gitti. "Yeni bir şeyim var zaten."

Sivri uçlu oval, yuvarlak ve baget kesim altın sarı elmaslarla Alaycı Georgia gülü. Georgia'yla birlikteyken elmaslarla ilgili uzmanlaşıyordum çünkü ona bir şeyler satın almak beni kral gibi hissettiriyordu.

Arkadaşlık, neşe, sadakat, sonsuzluk, diye fısıldamıştım onun kulağına, kolyeyi takarken.

"Onu ne kadar çok sevdiğimi sana söylemiş miydim?" diye sordu ve beni yanağımdan öptü.

"Evet, Cehennem Ateşi ama beğenini göstermenin benim için sakıncası yok."

Sırıtarak bir kaşını kaldırdı. "Daha sonra."

Saatim tekrar öttü.

Onu sustururken Georgia gelinliğinin eteğini birkaç santim yukarı kaldırarak tasarımcının onun Miller ve Hazel'ın düğününde giydiği elbisesine uyumlu olarak yaptığı açık mavi topuklularını gururla gösterdi. "Mavi bir şey."

Çarpık bir gülümsemeyle bir baş onayı verdim. "Ödünç alınmış bir şey?"

Bileğini kaldırdı. Loş ışıkta parıldayan menekşe-mavi taşlı ince altın bir zincir. "Jordan'dan. Annesine aitmiş."

Barmen karşımızda belirdi, barın bu tarafında bir sosyal ortamda biraz rahatsız görünüyordu.

"Volkov." Ağzı sakin bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Tebrikler."

"Teşekkürler."

Sarılmak için yaklaştı. "İkiniz adına mutluyum," diyerek bana sarıldı ve bir minnet dalgasıyla sarsıldım. "Bunu mahvedersen, seni zehirlerim."

Öksürerek güldüm. "Tamam. Makul."

"Sana onu tehdit etmemeni söyledim," dedi Georgia kucaklaşırlarken. "Bu benim işim."

Barda Ward, gözlerini hızla Jordan'a kaydırdıktan sonra dikkatini, Owens'ın sırtında taşırken kahkahalarla gülen kızına çevirdi.

Biraz yalnız kalmaya ihtiyaçları olduğunu sezerek "Bir saniye Ward'la konuşacağım," dedim onlara. Georgia yanağıma yumuşak bir öpücük daha kondurduktan sonra Ward'un yanına gidip başımla bir selam verdim.

"Ward."

"Koç Volkov."

Ben hazır olduğumda, Ward ve ben asistan koç görevimi resmiyete dökmüştük ve arenada Georgia'nınkinin yanında yeni ofisime taşınmıştım. İşte karımın bu kadar yakın olması hem cennet hem de cehennemdi. İkimiz de orada bulunduğumuzda, Georgia fazla dikkat dağıtıcı olduğundan işe odaklanmakta zorlanıyordum ama onun ulaşılabilir olması minnet duyduğum bir lükstü.

Ayrıca çaylakla çalışmaya devam ediyordum; diğer yeni alınan oyuncularla da çalışıyordum.

"Çaylak eğitim kampıyla ilgili birkaç şikâyet aldım," dedi Ward, gözleri ışık saçıyordu. "Bu denli yorucu olmasını beklemiyorlarmış."

"Başa çıkamayacakları düzeyde değil. NHL için hazır olmak istiyorlarsa kendilerini zorlamalılar."

Ward'un gözlerinin kenarları kırıştı. "Gerçekten sabahın altısında başlaman mı gerekiyor?"

"Başarılı olmak istiyorlarsa önceki gece dışarı çıkıp içemezler ve kızları veya oğlanları kovalayamazlar. Saat dokuzda yatakta olmalılar. Sezon için iyi bir alıştırma." Ona göz ucuyla baktım. "Benden nefret etmelerinin sebebi bana güçbela ayak uydurabilmeleri."

Ward güldü. "Kimse sana ayak uyduramaz. Sen hâlâ makine gibisin, Volkov, emekli olman bir şey değiştirmedi. Sana saygı duyuyorlar ve seni gururlandırmak istiyorlar."

Ward'un koçluğunun onda birine ulaşabilirsem, benim için yeterdi. Göğsümde sıcak bir titreşim hissettim. "O çocuklarla çalışmayı seviyorum," diye itiraf ettim. "Onlarda şimdiden inanılmaz gelişme görüyorum."

"Sezona hazırlar mı?"

Açılış maçı gelecek haftaydı. Her şeyin çok belirsiz olduğu geçen yılı düşündüm. Emeklilik düşüncesi damarlarıma soğuk dehşet gönderirdi.

İnatçılık ettiğim ve yanıldığım bir başka konuydu. Emeklilik hayatım, öncesinin on katı kadar tatmin ediciydi. Yeni oyuncuların bu sezon buz pistinde neler yapacağını şimdiden merakla bekliyordum. Hem Storm'da hem de elimden geldiğince antrenmanlarına katıldığım Vancouver Şeytanları'nda karımla birlikte çalışabiliyordum. Hokey sezonu bittikten sonra Georgia'yı İtalya'da baş başa bir ay geçirmeye ikna etmiştim. Müthiş yemekle, şarapla ve Georgia'yla çıplak yüzerek dört hafta.

Cahil ve bilgisiz olduğumdan dolayı bu hayattan korktuğum gibi evlilikten de korkuyordum. Gözlerim Georgia'yı buldu ve içime bir sakinlik duygusu yerleşti. Ben emekli olduğumdan beri uyurgezerliği hiç tetiklenmemişti.

"Bence bu bizim yılımız," dedi Ward sakince.

Göğsüm beklentiyle şişti. "Aynı fikirdeyim."

Geçen sene Storm *playoff*'ların final turuna ilerledikten sonra daha iyi bir takıma yedinci maçta kaybetmişti. Neyse ki oyuncularımız *playoff*'ları fazla sayıda sakatlık yaşamadan atlatmıştı.

Bunun bizim yılımız olmasını fazlasıyla umuyordum. Bakışlarım kolunu Pippa'nın omuzlarına kenetlemiş onun kulağına bir şeyler mırıldanan Streicher'a gitti. Eğlenmiyormuş numarası yapan yeni karısına ukala bir sırıtışla sataşan Miller'a. En iyi arkadaşı Darcy'yle gülüp eğlenen Owens'a. Geniş, eğlence düşkünü gülümsemesiyle Georgia ve Jordan'la konuşan Walker'a.

Kariyerimde Stanley Kupası'nı zaten kazanmıştım ama bu çocuklar kazanmamıştı. Onlar adına kupayı kazanmayı her şeyden çok istiyordum.

Bakışlarım tekrar Georgia'ya gitti. Eh, neredeyse her şeyden çok.

Ninova

Takımın sahibi Ross Sheridan ortaya çıktı ve elimi sıktı.

"Alexei."

"Ross."

"Çaylaklar bu yıl oldukça yetenekli görünüyor." Eski bir hokey oyuncusu olarak ara sıra erken sabah antrenmanlarıma katılır, sessiz bir ilgiyle izlerdi. "Dr. Greene nerede? Gitmeden önce ona merhaba demek istiyorum."

Georgia ve Jordan'ın durdukları yeri çenemle işaret ettim. Walker gözden kaybolmuştu, eminim birisiyle flört ediyordu. Fakat Sheridan karımın yanında duran Jordan'ı gördüğünde anlaşılan kendini bir şeylere hazırladı.

"Size katılacağım," dedi Ward hemen, yüzünde tuhaf, ciddi bir ifade vardı.

Biz kadınlara yaklaştığımızda Sheridan tereddüt etti. Georgia'nın gözleri şaşırmış gibi açıldı; Jordan donakaldı ve sessizleşti, yüzüne bir perde indi.

Neler oluyordu?

"Dr. Greene." Sheridan onun elini sıktıktan sonra Jordan'a döndü, tedirginmiş gibi derin bir nefes aldı. "Jordan."

Adam Vancouver'ın yarısına sahipti. Jordan saygısızlığa tahammülü olmayan barmen bakışıyla göz korkutucu olabilirdi ama yine de.

"Güzel görünüyorsun."

Jordan'ın gözlerinde öfke titreşti ama hiçbir şey söylemedi.

Sheridan yutkundu. "Konuşabilir miyiz?"

Jordan tipik bakışını attı. "On yıl geç kaldın."

Ansızın çekip gitti. Ross Sheridan uzun bir an onu izlerken yüz hatları pişmanlıkla doluydu.

Ward'un gözleri Jordan'ı takip ederken çenesi gergindi. O adamın hiçbir şeye sabırsızca baktığını görmemiştim. "Affedersiniz," dedikten sonra uzun adımlarla Jordan'ın peşinden gitti.

Sheridan kibar ama zoraki bir gülümsemeyle bize döndü. "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Güzel bir törendi." Gözleri Jordan'ın gittiği yöne ilerledikten sonra başını iki yana salladı. "Gitmeliyim. Ofiste görüşürüz. İyi eğlenceler."

Biz onun gidişini izlerken, "Onu sen mi davet ettin?" diye sordu Georgia.

"Evet. Bir sakıncası mı var?"

"Şey." Georgia Jordan'a baktı. O ve Ward birbirine ters ters bakarak köşede konuşuyordu. Ward neden böyle kızgın görünüyordu? Onun Jordan'ı tanıdığının bile farkında değildim. Bara neredeyse hiç gelmezdi. "Ross, Jordan'ın babası."

Kaşlarımı aniden çattım. Benim için yeni haberdi. "Jordan'ın soyadı *Hathaway*."

"Annesi vefat ettikten sonra soyadını değiştirdi." Ağzı gerildi. "Karmaşık bir mesele. Akraba olduklarını insanların bilmesini istemiyor. Yakın değiller."

"Onun arkasından gitmen gerekiyor mu?"

"Hazır olduğunda bununla ilgili konuşacaktır." Georgia'nın bakışları birlikte seçtiğimiz takım elbisede dolaştı ve dudakları beğeniyle kıvrıldı.

"Hoşuna giden bir şey mi gördün?"

Yumuşak bir kahkaha atarken gözleri parlıyordu. "Çok ateşlisin, Alexei. Her zaman böyle düşündüm."

"Her zaman mı?"

Karımın güzel ağzı kıvrıldı. "Her zaman. Senden nefret ederken bile."

Tanrım, onu bu kadar çok sevmeye güçlükle dayanabiliyordum. Kalbim yalnızca onun için çarpıyordu. Hayatımı değiştirmiş, yeni bir amaç bulmama yardım etmiş, beni tamamlamıştı.

"Buradan gitmek ister misin?" diye sordum ve karım dudağını ısırarak etraftaki konuklarımıza bakındı.

"Gidebilir miyiz?"

"Kendi düğünümüzdeyiz." Dudaklarım onun boynundaydı, onun kokusunu içime çekiyor, ağzımla yumuşak tenini sıyırıyordum. "Ne istersek yapabiliriz," diye mırıldandım kulağına ve gülümsedi.

Karım. Aşkım. Her şeyim.

"Hadi, Cehennem Ateşi. Hak ettiğimiz düğün gecesini yaşayalım."